SE7EN, KUZULARIN SESSİZLİĞİ'YLE BULUŞUYOR

J.D.BARKER

MAYMUN

nemesis
KİTAP

Annem ve babam elleri birbirine kenetli, gözlerinde aşkla, yaşlı bir ağacın gölgesinden beni seyrederlerken, ben diğer çocuklarla oynardım. Bir top ya da frizbinin peşinden koştururken annemle babamın şakalaşıp gülüştüklerini duyardım. "Bana bakın! Bana bakın!" diye seslenirdim. Bakarlardı. Ailelerin çocuklarını seyrettikleri gibi beni seyrederlerdi. Beni gururla izlerlerdi. Oğulları, neşeleri... Geriye dönüp o yaşlarıma bakıyorum da... O ağacın altında ikisi de gülümserken onlara bakardım. Boğazlarının bir kulaktan diğerine kadar kesik olduğunu hayal ederdim, açık yaradan kan fışkırıyor ve o fışkıran kan önlerindeki çimenlerin arasında birikiyordu. Gülerdim, kalbim güm güm atardı, çok gülerdim.

Tabii ki bu yıllar önceydi,
ancak elbette bunun başladığı yıllar o yıllardı.

"Ürkütücü, korkunç… Ve elinizden bırakmanız imkânsız! 4. Maymun bir gerilim romanında olması gereken her şeye sahip. Mutlaka okunmalı!" **-Heather Graham**

"*Se7en* ve *Olağan Şüpheliler* geleneğini hatırlatacak şekilde yazılan 4. Maymun, baş döndürücü bir hızla ilerliyor. Bir solukta okuyacaksınız!" **-David Morrell**

"Seri katil kurgularından bugünlerde çok fazla var, eşsiz olanı ortaya çıkarmak için güçlü bir görüş ve kurnaz bir planlama gerekiyor. 4. Maymun tam olarak bunu yapıyor ve bize birden fazlasını veriyor. Yapboz hayranları için eşi bulunmaz, h[illegible]ıde hikâye barındıran, garip ve şaşırtıcı bir roma[illegible]an sona gerçek ve sağlam bir gelirim." **-Jack Ketchum**

"Cesur ve ustaca yazılmış bir gerilim romanı. Dâhi bir katilin zihnine yapılan karanlık bir yolculuk ve iyilik için onu durdurmakla görevli insanlar… Barker bir katilin hikâyesini, kendine özgü bir tutku ve zekâyla yazmış. Lee Child, dengini buldun." **-Tosca Lee**

"Ürpertici ve leziz, sürükleyici bir kitap." **-Kelley Armstrong**

"Sürükleyici, bağımlılık yapan ve şeytanî bir zekâyla ilerleyen olaylar… Açılıştan itibaren okuru yaylım ateşine tutan 4. Maymun, sizi yakalayacak ve gitmenize asla izin vermeyecek. J.D. Barker müthiş bir yeni yetenek." **-Barry Lancet**

nemesiskitap
www.nemesiskitap.com
nemesis KİTAP
B&S
[illegible]-9545-95-2
9 786059 545952

No 399

4. Maymun

Kitabın Özgün Adı Çeviren

Yayma Hazırlayan Düzelti Son Okuma

Kapak Tasarımı Sayfa Düzeni

© Nemesis Kitap

J. D. Barker

The Fourth Monkey Tolga Toprak

Hasret Parlak Torun Mustafa Güdük Merve Mumcu

Cem Özcan Tülay Malkoç

© J. D. Barker

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-9545-95-2 1. Baskı: Ocak 2018

NEMESİS KİTAP

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73 Faks: (0212) 222 46
16 info@nemesiskitap.com www.nemesiskitap.com Sertifika No: 26707

Baskı ve Cilt:

Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti. Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:l/Z Beylikdüzü / İSTANBUL Tel: (0212) 671 61 51 Fax: (0212) 671 61 50 Sertifika No:28640

J.D.BARKER

Çeviren: Tolga Toprak

nemesis

Annem için.

Okumaya devam et mutlaka. Çünkü ne yaptığımı anlamana ihtiyacım var.

-Günlük

- 1
- 2
- 3
- 4
- 6
- 7
- 9
- 10
- 12
- 13

- 15
- 17
- 18
- 20
- 22
- 24
- 26
- 28
- 30
- 32
- 34
- 36
- 38
- 40
- 42
- 44
- 46
- 48
- 50
- 52
- 54
- 55
- 57
- 59
- 61
- 63
- 64
- 66
- 68
- 70
- 72
- 74
- 76
- 78
- 80
- 82
- 84
- 85
- 86

- 87
- 88
- 89
- 90
- 91
- 92

1

Porter

1. gün Saat 6:14

işte yine o bitmek bilmeyen vızıltı.

Sessize almıştım. Niye mesaj sesi duyuyorum ki? Neden bir şeyler duyuyorum?

Apple, Steve Jobs olmadan iyice boka battı.

Sam Porter sağ tarafına döndü, komodinin üstündeki telefonunu el yordamıyla bulmaya çalışıyordu.

Başucu saati, Çin'den gelen elektronik eşyalara has tangırtıyla yere düştü.

"Hass..."

Parmakları telefona ulaştığında şarj kablosunu çıkardı ve telefonu yüzüne yaklaştırdı; gözlerini kısarak parlayan ekrana baktı.

ARA BENÎ-911

Nash'ten bir mesaj.

Porter yatakta eşinin yattığı tarafa baktı, yastığın üstüne bırakılmış not dışında bir şey yoktu:

Süt almaya gittim, döneceğim.

Muck,

Heather

Homurdanarak tekrar telefonuna baktı.

6:15.

Sakin bir sabah için fazlaydı bu olanlar.

Yatakta oturur vaziyette ortağını aradı. İkinci çalışında açıldı telefon.

“Sam?”

“Hey, Nash.”

Bir an sessizlik oldu. “Özür dilerim, Porter. Seni arayıp aramamak konusunda çok düşündüm. Numaranı on kereden fazla tuşladım ancak hepsinde kararsız kaldım. Sonunda kısa mesaj atmanın en iyi yol olacağına karar verdim. Göz ardı edebilmen için sana bir şans verdim, anlarsın ya?”

“Sorun değil Nash. Ne oldu?”

Bir sessizlik daha. “Gelip görmen lazım.”

“Neyi görmem lazım?”

“Bir kaza oldu.”

Porter şakaklarını ovaladı. “Kaza mı? Biz Cinayet Büro-su’nda görevliyiz. Kazayla ne işimiz olur?”

“Bana güvenmen lazım. Görmek isteyeceksin,” dedi Nash tekrar. Sesinde tuhaf bir sertlik vardı.

Porter iç çekti. “Nerede?”

“Hyde Park yakınlarında. 55’in dışında. Adresi yolladım.”

Telefon kulağındayken çınladı, aniden kulağından uzaklaştırdı telefonu.

Siktiğimin iPhone ’u.

Tekrar ekrana baktı, adresi not aldı ve konuşmaya geri döndü.

“Yarım saate kadar orada olabilirim. Uygun mu?”

“Evet,” diye cevapladı Nash. “Bir yere gidecek değiliz.”

Telefonu kapattı ve elli iki yıllık bedeninin isyan içinde çıkardığı çıtırtılar ve takırtılar eşliğinde ayaklarını yataktan aşağı sallandırdı.

Yükselen güneşin ışıkları kapalı perdeler arasından odaya giriyordu. Heather olmayınca ev ne kadar da sessiz ve kasvetli oluyordu.

Süt almaya gittim.

Ahşap zeminde yatan başucu saati, kırık camının ardından artık birer numaraya benzemeyen karakterlerle ona bakıyordu.

Bugün o günlerden biri olacaktı.

Son zamanlarda o günlerden çok oluyordu.

On yıl önce satın aldığı buruşuk, lacivert takımı giydi, pazar günü için en iyisiydi. Dört hamlede merdivenlerden dar koridora ulaştı. Posta kutusunun yanında durdu, cep telefonunu çıkardı ve eşinin numarasını çevirdi.

Heather Porter 'in telefonu. Bu mesajı dinliyorsanız büyük bir ihtimal adınızı ekranda görüyor ve konuşmak istemiyorum. Çikolatalı kek ya da benzeri şeylerle rüşvet verme niyetindeyseniz detayları mesaj yoluyla iletin; sosyal yakınlığımız çerçevesinde değerlendirdikten sonra size dönerim. Eğer pazarlamacıysanız hemen kapatsanız iyi olur. Bunun dışındakiler mesaj bıraksın, lütfen. Pek sevgili kocamın asabi bir polis olduğunu ve kocaman bir silah taşıdığını da unutmayın.

Porter gülümsedi. Eşinin sesi onu her zaman gülümsetiyordu. “Hey Tatlım. Benim. Nash aradı. Hyde Park yakınlarında bir şeyler olmuş. Onunla buluşmaya gidiyorum. Ne zaman evde olacağımı tekrar arayıp bildireceğim.” Ve ekledi. “Ha, sanırım başucu saatimizle ilgili ters giden bir şeyler var.”

Telefonu tekrar cebine koydu ve kapıdan çıktı, sert Chicago havası sonbaharın yerini, kışın alacağını haber veriyordu.

2

Porter

1. gün Saat 6:45

Porter, Lake Park Caddesi üzerinden hızlı bir şekilde ilerleyerek yediye çeyrek kala olay yerine ulaştı. Polis Departmanı Woodlawn 55'i tamamen kapatmıştı. Işıklar uzaktan görünüyordu -en az bir düzine ekip, bir ambulans, iki itfaiye aracı. Yirmi de memur, belki daha fazlası. Bir de basın.

Karmaşaya yaklaştığında son model Dodge Charger'ını yavaşlattı ve rozetini camdan dışarı çıkardı. Çocuktan farksız genç bir memur olay yeri şeridinin altından eğilerek geçti ve koşarak ona doğru geldi. “Dedektif Porter? Nash sizi beklememi söyledi. İstediğiniz yere park edin, tüm blok kontrolümüz altında.”

Porter çevreye bir göz attı ve itfaiye araçlarından birinin yanına park ederek arabasından indi. “Nash nerede?”

Çocuk ona bir fincan kahve uzattı. “Şurada, ambulansın yanında.”

Adli Tıp Bürosu’ndan Tom Eisley’in yanında koca gövdesiyle duran Nash’i gördü, bir şeyler konuşuyorlardı. En az 1.90 Tık boyuyla Nash, bu ufak tefek adamın yanında bir kule gibi duruyordu. Onu görmediği son birkaç hafta içinde biraz kilo almış gibiydi; kemerinden aşağı bir tembel memur göbeği sarkıyordu.

Nash ona el salladı.

Eisley hafif bir bakışla Porter’ı selamladı ve gözlüğünü burnunun üstüne doğru itti. “Nasıl gidiyor, Sam?” Üzerinde neredeyse bir tomar kâğıt bulunan klasör elindeydi. Tabletlerin ve akıllı telefonların hâkim olduğu bugünün dünyasında bile bu adam hep bir klasör taşırdı, parmakları sinirli bir şekilde sayfaların arasında dolaşır dururdu.

“Sanırım insanların ona ‘nasıl gidiyor, ne yaptın, iyi misin’ gibi iyi niyet cümleleri kurmasından sıkılmış durumda,” diye homurdandı Nash.

“İyi. İyiyim.” Zorlama bir gülücük belirdi Sam’in yüzünde. “Sorduğun için

sağol, Tom.”

“İhtiyaç duyduğun bir şey olursa, söylemen yeter.” Eisley, Nash’e hızlı bir bakış attı.

“Teşekkür ederim.” Porter tekrar Nash’e döndü. “Evet, kaza?”

Nash kaldırımdan yaklaşık on beş metre ötede duran bir otobüse döndü. “İnsan, makineye karşı. Gel hadi.”

Porter, Nash’i takip etti; Eisley birkaç adım gerilerindeydi, elinde klipsli klasörüyle...

CSI’dan bir görevli otobüsün ön tarafının fotoğrafını çekiyordu. Izgara biraz çökmüştü. Sağ ön farın birkaç santim üstündeki boya kalkmıştı. Bir diğer dedektif ise sağ ön tekerleğin üstünden geçtiği bir şeyi yerden alıyordu.

Yaklaştıklarında, gittikçe büyüyen bir kalabalığın önünde duran üniformalar denizinin içinde siyah bir ceset torbası fark etti.

“Otobüs hızla gidiyordu; bir sonraki durak yaklaşık bir buçuk kilometre uzakta,” diye anlattı Nash.

“Hız falan yapmıyordum, kahretsin! GPS’ye bakabilirsiniz. Orada durup böyle suçlamalarda bulunamazsın!”

Porter otobüs şoförünün olduğu tarafa, sola baktı. Kocaman bir adamdı, en az yüz otuz kiloydu. Siyah Ulaşım Hizmetleri ceketi, sarmalamak zorunda kaldığı cüsseye karşı direnmekteydi. Fırça gibi gri saçlarının sol tarafı dolaşıktı, sağ tarafı ise havaya kalkmıştı. Gergin gözler tekrar onlara döndü, önce Porter’a, ondan Nash’e, ondan Eisley’ye ve tekrar... “Bu siktiğimin salağı doğruca önüme atladı. Kaza falan değil. Kendi istedi.”

“Kimse size yanlış bir şey yaptığınızı söylemedi,” diye inandırmaya çalıştı Nash.

Eisley’nin telefonu çaldı. Ekrana baktı, bir parmağını havaya kaldırdı ve konuşmak için birkaç adım uzaklaştı.

Şoför devam etti. “Konuşmana hızlı gittiğimi söyleyerek başladın, işte gitti işim, maaşım... Bu yaşta iş bulabileceğimi mi düşünüyorsun? Bu boktan ekonomide.”

Porter adamın yaka kartına göz attı. “Bay Nelson, derin bir nefes alıp rahatlamaya çalışsanız?”

Adamın kırmızı yüzünden ter akıyordu. “Bu hıyar otobüsümün önüne atladı diye kim bilir nereye sürüleceğim. Bir tek olay bile yaşamadan otuz bir yıl çalıştım, şimdi bu boktan durumun içinde kaldım.”

Porter elini adamın omzuna koydu. “Ne olduğunu bana anlatabileceğinizi düşünüyor musunuz?”

“Sendika temsilcisi buraya gelene kadar ağzımı bile açmam, işte o kadar.”

“Konuşmazsanız size yardımcı olamam.”

Şoförün kaşları çatıldı. “Benim için ne yapacaksınız?”

“Başlangıç için Toplu Taşıma’dan Manny Polanski’ye güzel şeyler anlatabilirim. Eğer bir suçunuz yoksa ve bizimle iş birliği yaparsanız, o zaman uzaklaştırma almanızı gerektiren bir şey yok demektir.”

“Lanet olsun. Bundan dolayı uzaklaştırma alacağımı mı düşünüyorsunuz?” Yüzündeki ter damlalarını sildi. “Tanrım, buna gücüm yetmez.”

“Bizimle uyumlu çalıştığınızı ya da bize yardımcı olduğunuzu bilirlerse buna gerek duyacaklarını sanmam. Savunma bile yapmazsınız.” Porter adamı ikna etmeye çalışıyordu.

“Savunma mı?”

“Niçin neler olduğunu anlatmıyorsunuz? O zaman sizin için Manny’yle konuşur ve belki sizi tüm bu acılardan kurtarırım.”

“Manny’yi tanıyor musunuz?”

“Mesleğimin ilk iki yılında Toplu Taşıma’da çalıştım. Beni dinler. Eğer bize yardım ederseniz ona iyi şeyler anlatırım,

Şoför biraz düşündü, sonunda derin bir nefes çekerek başını salladı. “Daha önce arkadaşınıza anlattığım gibi oldu. Tam zamanında Ellis durağındaydım. İki kişi bindi, bir kişi indi. Doğu’ya doğru 55. Cadde’den aşağı iniyordum, viraja yaklaştım. Woodlawn’daki ışıklar yeşil yanıyordu, bu yüzden yavaşlamama gerek yoktu. Hızlı gitmediğimi belirtirim. GPS’ye bakabilirsiniz.”

“Bundan eminim.”

“Hızlı değildim, diğer araçlarla birlikte ilerliyordum. Sınırın çok az üstünde olabilirim, ancak hızlı gitmiyordum,” dedi şoför.

Porter ilgisizce elini salladı. “55. Cadde’de, Doğu yönünde ilerliyordunuz...”

Şoför ona baktı. “Ha, evet. Köşede birkaç kişi gördüm, fazla değil. Üç ya da dört. Daha sonra, yaklaştığımda, bu herif önüme atladı. Ne bir uyarı ne bir işaret. Bir an kaldırımdaydı, sonraki an yola çıkmıştı. Frene bastım, ancak bu şey zınk diye durmaz. Tam ortadan adama vurdum. On metre kadar ileri fırladı.”

“Işık ne renkti?” diye sordu Porter.

“Yeşil.”

“Sarı değil yani?”

Şoför başını salladı. “Hayır, yeşil. Biliyorum çünkü ne zaman değişeceğine baktım. Yaklaşık yirmi saniye boyunca değişmedi. Değiştiğinde neredeyse otobüsten inmiştim.” Trafik lambasını işaret etti. “Kameralara bakın.”

Porter yukarı baktı. Son on yılda, neredeyse şehirdeki bütün kavşaklara bu kameralardan koymuşlardı. Büroya döndüklerinde Nash’e görüntüleri toplamasını hatırlatacaktı. Büyük ihtimalle ortağı onları sıraya bile koymuş olacaktı zaten.

“Karşıya geçmiyordu, önüme atladı. Görüntüleri izlediğinizde siz de göreceksiniz.”

Porter adama bir kart uzattı. “Belki birkaç sorum daha olacak, lütfen buralarda olmaya devam eder misiniz?”

Adam omzunu silkti. “Manny’yle konuşacaksınız, değil mi?”

Porter başıyla onayladı. “Bir saniye bize izin verir misiniz?” Nash’i kenara çekti, sesini alçalttı. “Adam onu bilerek öldürmemiş. Bu iş bir intihar olsa bile bizimle ne ilgisi var? Beni niçin buraya çağırdın?”

Nash elini ortağının omzuna attı. “Bunu yapabileceğinden eminsin, değil mi? Eğer zamana ihtiyacın varsa anlarım-”

“İyiyim,” dedi Porter. “Ne oluyor, anlat.”

“Eğer konuşmak istersen-”

“Nash, ben çocuk değilim. Bir çocukla konuşur gibi konuşmayı bırak.”

“Tamam.” Sonunda yumuşamıştı. “Ancak yakında işler senin için sarpa saracak olursa bırakacaksın, bana söz ver, anlaştık mı? Kimse bunun için sana kızmayacak.”

“Sanırım çalışmak bana iyi gelecek. Evde oturdukça delireceğim,” diye itiraf etti.

“Bu büyük bir olay Porter,” dedi alçak sesle. “Burada olmayı hak ediyorsun.”

“Tanrım. Nash lütfen. Ne olduğunu söyleyecek misin?”

“İddiaya girerim kurbanımız şuradaki posta kutusuna gitmeye çalışıyordu.” Tuğlayla örülmüş bir binanın önündeki mavi kutuyu gösterdi.

“Nereden biliyorsun?”

İş ortağının yüzünden pis bir sırıtma geçti. “Siyah iple bağlanmış beyaz bir kutu taşıyordu da ondan.”

Porter’ın gözleri büyüdü. “Olamaaaz.”

“Hıhı.”

3

Porter

1. gün Saat 6:53

Porter kendini yere, ceset torbasının içindeki yumruya bakarken buldu.

Söyleyecek söz bulamıyordu.

Nash, Porter'ın kurbanla yalnız zaman geçirebilmesi için CS1 görevlileri ve diğer memurlardan biraz geri çekilmelerini istedi. Sarı emniyet şeridinin arkasına geçerek, alçak sesle aralarında konuşmaya başladılar. Porter'ın gözüne görünmüyorlardı bile. Sadece siyah ceset torbası ve yanında duran küçük paketi görüyordu gözleri. CSI tarafından 1 NUMARA olarak işaretlenmişti, şüphesiz mümkün olan her açıdan defalarca fotoğrafı çekilmişti. Açmamaları gerektiğini biliyorlardı. Ona bırakmışlardı.

Bunun gibi kaç kutu oldu böyle?

Bir düzine mi? Hayır. Neredeyse iki düzine.

Aklından matematik işlemleri geçiyordu.

Yedi kurban. Her biri için üç kutu.

Yirmi bir.

Yaklaşık beş yılda yirmi bir kutu.

Onlarla oyun oynuyor gibiydi. Hiçbir ipucu bırakmıyordu. Sadece kutular...

Tam bir hayalet.

Porter özel kuvvetlerden birçok memurun gelip gittiğini görmüştü. Her yeni kurbanda ekip biraz daha genişliyordu. Basın bir şekilde kutuları öğreniyor ve akbabalar gibi başına üşüşüyordu. Tüm şehir kitlesel bir insan avı için bir araya geliyordu. Ancak daha sonra üçüncü kutu ortaya çıkıyor, ceset bulunuyor ve katil yok oluyordu. Karanlığın gölgeleri arasında yitip gidiyordu. Aylar geçiyor;

kâğıt üstünde unutulmaya yüz tutuyordu. Özel kuvvetler başka önemli işlere kaydırılıyordu.

Olayı başından beri takip eden bir tek Porter vardı. İlk kutudan beri oradaydı -onu fark etmiş ve ne olduğunu anlamıştı-bir seri katilin ardında bıraktığı karmaşık bir bulmaca. İkinci kutu ve ardından üçüncü kutu gelip ceset ortaya çıktığında bunu diğerleri de anlamışlardı.

Korkunç bir şeyin başlangıcıydı bu. Planlanmış bir şeyin başlangıcı.

Şeytanca bir şey.

Başlangıçta oradaydı. Şimdi işin sonuna da mı tanıklık ediyordu yani?

“Kutuda ne var?”

“Henüz açmadık,” diye yanıtladı Nash. “Ancak, sanırım sen biliyorsun.”

Küçük bir kutuydu. Boyutları, on santimlik kenarlara yedi buçuk santimlik derinlikle tarif edilebilecek bir küptü.

Tıpkı diğerleri gibi.

Beyaz bir kâğıda sarılı kutu, siyah renk iple bağlanmıştı; üzerinde adresin yazılı olduğu etiket dikkatli bir el yazısıyla doldurulmuştu. Hiçbir iz yoktu, hiç olmamıştı zaten. Pul kendinden yapışkanlıydı -tükürük testinden de sonuç alamıyorlar-dı.

Yeniden ceset torbasına döndü. “Bunun gerçekten o olduğunu mu düşünüyorsun? İsim var mı elimizde?”

Nash başını salladı. “Üzerinden kimlik ya da cüzdan çıkmadı. Yüzünün bir kısmı kaldırımda, geri kalanı ise otobüsün ön tarafında kalmış durumda. Parmak izlerini araştırdık ancak hiç kimseyle eşleşmiyor. O *hiç* kimse.”

“Hayır, o birisi,” dedi Porter. “Eldiven var mı?”

Nash cebinden bir çift lateks eldiven çıkartıp Porter’a uzattı. Porter eldivenleri parmaklarına geçirip kutuya yöneldi. “Müsaade var mı?”

“Seni bekledik,” dedi Nash. “Bu senin dosyan Sam. Her zaman öyleydi.”

Porter eğilip kutuya yanaştığında olay yeri ekibinden bir memur, elinde küçük bir kamerayla telaşlı bir biçimde ona doğru geldi. “Üzgünüm efendim, ancak bunu görüntülemek için emir aldım.”

“Sorun değil evlat. Ama sadece sen. Hazır mısın?” Kameranın ön tarafında kırmızı bir ışık belirdi, memur başıyla onayladı. “Buyrun efendim.”

Porter, adresin yazılı olduğu etiketi okuyabilmek için kutuyu çevirdi, kan damlalarına dokunmamaya çalışıyordu. “Art-hur Talbot, 1547 Dearbom Parkvvay.”

Nash ıslık çaldı. “Lüks bir semt. Miras olmalı. Yine de isim tanıdık gelmedi.”

“Talbot bir yatırım bankeri,” diye söze girdi CSI görevlisi. “Emlak işinde de büyük paya sahip. Son zamanlarda nehrin ön tarafındaki depoları birer eve dönüştürüyor; bunu dar gelirli aileleri oradan çıkarıp yerlerine zenginleri getirerek sağlıyor, işi bu.”

Porter, Arthur Talbot’un kim olduğunu çok iyi biliyordu. Görevliye baktı. “Adın ne senin evlat?”

“Paul Watspn efendim.”

Porter kendini tutamayıp gülümsedi. “Bir gün mükemmel bir dedektif olacaksın Dr. Watson.”

“Ben doktor değilim efendim. Tezim üzerinde çalışıyorum ancak iki yılım daha var.”

Porter kıkırdadı. “Artık hiç kimse dedektif hikâyeleri okumuyor mu?”

“Sam, kutu?”

“Doğru. Kutu?”

İpi çekti, düğüm açıldı. Altındaki beyaz kâğıt köşelere doğru özenle katlanmıştı ve küçük, kusursuz üçgenler oluşturuyordu.

Tıpkı bir hediye gibi. Onu bir hediye paketi gibi yapmış.

Kâğıt kolaylıkla açıldı ve siyah kutu meydana çıktı. Porter kâğıt ve ipi bir kenara bıraktı, Nash ve Watson'a baktı, daha sonra yavaşça kapağı kaldırdı.

Kandan temizlenmiş bir kulak, pamuğun üzerinde öylece duruyordu.

Tıpkı diğerleri gibi.

4

Porter

1. gün Saat 7:05

“Bedenini görmem lazım.”

Nash gergin bir biçimde büyümekte olan kalabalığa baktı. “Bunu burada yapmak istediğinden emin misin? Şu anda üzerinde çok fazla göz var.”

“Bir çadır bulalım.”

Nash memurlardan birine işaret etti.

On beş dakika sonra, 55. Cadde üzerinde dörde dört metrelik bir çadır duruyordu, Doğu yönüne giden yol kapanmıştı. Nash ve Porter çadırdan içeri girdiler, arkalarında Eisley ve Watson da vardı. Üniformalı bir memur, başkalarının emniyet şeridini geçerek olay yerine ulaşmasını engellemek maksadıyla kapıda yerini aldı.

Cesedin etrafında yarım çember şeklinde altı tane 1200 watt’lik projektör diziliydi, çadırın içi keskin, parlak bir ışıkla dolup taşıyordu.

Eisley eğildi ve ceset torbasının fermuarını açtı. Porter diz çöktü. “Hiç yerinden oynatıldı mı?”

Eisley başını iki yana salladı. “Fotoğrafını çektik ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde onu örttüm. Yere bu şekilde iniş yapmış.”

Ceset, torbanın altında yüz üstü yatıyordu. Başının yanında ufak bir kan birikintisi vardı ve bu kan birikintisi çadırın bezine doğru ince bir çizgi şeklinde ilerliyordu. Koyu renk saçları kısa kesilmişti, yer yer grilikler göze çarpıyordu.

Porter, solunda duran kutudan bir çift lateks eldiven daha çıkardı ve adamın kafasını nazikçe yerden kaldırdı. Tuttuğu şey, bir pestilin naylondan ayrılırken çıkardığı sesten çok da farklı olmayan bir sesle soğuk asfalttan ayrıldı. Midesi guruldadı, henüz bir şey yememiş olduğunu fark etti. Belki de böylesi daha iyi

olmuştu. “Onu çevirmeme yardımcı olur musunuz?”

Eisley adamı omuzlarından, Nash de ayaklarından tuttu.

“Üç deyince. Bir, iki...”

Dikkatli davranmak için çok erkendi, vücut henüz gevşekti. Sağ bacak en az üç yerden kırılmış gibiydi, sol kol da en az üç, belki daha fazla yerden kırılmıştı.

“Aman Tanrım. Bu çok kötü.” Nash’in gözleri adamın yüzüne odaklanmıştı. Daha doğrusu, yüzünün olması gereken yere... Adamın yanakları gitmişti, sadece sallanan et parçaları duruyordu. Çene kemiği net bir şekilde görünüyordu fakat kırılmıştı -ağzı bir karış açıktı, sanki biri ağzını tutup ayı tuzağı gibi ayırmıştı. Gözlerinden biri yerinden çıkmıştı, cam gibi bir sıvı akıyordu. Diğer göz direkt onlara doğru boş boş bakıyordu, parlak ışık altında parlayan bir yeşil tonundaydı.

Porter biraz daha yaklaştı. “Bunu yeniden birleştirebileceğinizi düşünüyor musun?”

Eisley başını salladı. “Onu laboratuvanma götürür götürmez ilgilenmeleri için birkaç kişiyle konuşacağım.”

“Bunu söylemek zor ama gri ve seyrek saçlarına bakınca olsa olsa kırklı yaşların sonunda ya da ellilerin başında gibi görünüyor.”

“Daha kesin bir sonuç alabilirim,” dedi Eisley. Bir cep feneriyle adamın gözüne bakıyordu. “Kornea zarar görmemiş.”

Porter birinin yaşını hesaplamak için gözlerde karbon tarih saptama yöntemi kullandıklarını biliyordu, Lynnerup Metodu deniyordu buna. Bir iki yıl sapmayla sonuca ulaşabiliyordunuz.

Adam lacivert çizgili bir takım elbise giymişti. Takımın üstünde kalan kısmı paramparçaydı, dirseğe yakın bir yerden sivri uçlu bir kemik çıkmıştı.

“Biri onun diğer ayakkabısını buldu mu?” Sağ teki yoktu. Koyu renk çorap kandan dolayı ıslaktı.

“Bir memur buldu. Şuradaki masanın üstünde.” Nash sağ tarafta, uzakta bir yer

gösterdi. “Bir de fötr şapkası vardı.”

“Fötr mü? Bu şapkalar geri mi dönüyor?”

“Sadece filmlerde.”

“Bu cepte bir şeyler var.” Watson ceketin iç cebini işaret ediyordu. “Kare şeklinde. Başka bir kutu olabilir mi?”

“Hayır, çok ince.” Porter dikkatlice ceketin düğmelerini açtı ve elini içeri uzattı; öğrencilerin taşıdığı, tablet ya da akıllı telefon boyutlarında, siyah beyaz kapaklı, çizgili bir not defteri çıktı adamın cebinden. Neredeyse tüm sayfalar doluydu, her sayfa çok dikkatli ve küçük bir el yazısıyla kaplıydı, bir satırlık boşluğa iki satır sığdırılmıştı hepsinde. “Bu önemli bir şey olabilir. Günlük gibi bir şeye benziyor. İyi yakaladın Doktor.”

“Ben doktor değilim-”

Porter elini havaya kaldırdı. “Evet, evet.” Tekrar Nash’e döndü. “Ceplerini kontrol ettiğinizi söylemiştin?”

“Sadece pantolon ceplerine baktık, cüzdan için. Detaylı arama için seni bekledim.”

“O zaman geri kalan yerlere de bakalım.”

Pantolonun sağ ön cebinden başladı; her bir cebi belki fark edilmemiş bir şeyler vardır diye yeniden kontrol ediyordu. Çıkan nesneleri yan tarafa hafifçe bıraktı. Nash onları etiketledi, Watson fotoğraflarını çekti.

“Bu kadar. Fazla bir şey çıkmadı.”

Porter çıkanlara baktı.

Kuru temizleme fişi.

Cep saati.

Toplamda yetmiş beş kuruşluk bozuk paralar.

Kuru temizleme fişi yüzeyseldi. 54873 sayısının dışında herhangi bir bilgi, isim

ya da adres belirtilmemişti, kuru temiz-lemecinin adı ya da adresi yoktu fişte.

“Parmak izi için her şeyi incelemeye gönder,” dedi Porter.

Nash suratını astı. “Niye? Adam elimizde, parmak izlerini gönderdik, olumsuz.”

“İmkânsız son saniye üçlüğü deniyorum, ancak Tanrı’nın yardımıyla sayı olabilecek cinsten. Belki birinin parmak iziyle eşleşen bir şey buluruz, ona ulaşmamız için bir ipucu olur. Cep saati de neyin nesi?”

Nash saati ışığa tuttu. “Artık cep saati taşıyan biri kaldı mı bilmiyorum. Belki de bu herif tahmin ettiğinden yaşlıdır?”

“Fötr şapka da buna delalet.”

“Vintage modasına kapılmadıysa eğer,” diye belirtti Watson. “Öyle çok insan biliyorum.”

Nash saatin kapağını açtı. “Ha?”

“Ne oldu?”

“Dördü üç geçe durmuş. Kaza saati bu değil.”

“Belki arızalıydı?” Porter sesli düşündü.

“Üstünde hiçbir çizik ya da hasar izi yok.”

“Belki de içinde bir şey olmuştur, ya da kurmamıştır. Bakabilir miyim?”

Nash saati Porter’a uzattı.

Porter kurma kolunu çevirdi. “Gevşek. Yay tutmuyor. Hâlbuki harika bir ustalık eseri. El yapımı sanırım. Tam bir koleksiyon parçası.”

“Bir amcam var,” dedi Watson.

“Vay, kutlarım evlat,” diye cevap verdi Porter.

“Çarşıda bir antikacı dükkânı var. Çok büyük ihtimalle bizi bilgilendirebilir.”

“Bugün gerçekten altın yıldızı kapmaya çalışıyorsun, öyle mi? Tamam, saat işi sende. Bu şeyler kayıt altına alındıktan sonra götür, bakalım ne çıkacak.”

Watson başını salladı, yüzü ışıldıyordu.

“Giydikleriyle ilgili herhangi birinizin dikkatini çeken bir şey var mı?”

Nash tüm vücuda bir kez daha baktı, sonra kafasını salladı.

“Güzel ayakkabılar,” dedi Eisley.

Porter gülümsedi. “Öyleler, değil mi? John Lobbs. Bir çifti bin beş yüz kadar. Takım elbise ucuz bir mağaza ya da alışveriş merkezinden alınmış gibi. En fazla birkaç yüzlük.”

“Yani, ne düşünüyorsun?” diye sordu Nash. “Ayakkabıcı mı?”

“Emin değilim. Bir sonuç olsun diye söylemedim. Sadece, bir adamın elbisesine harcamadığı parayı ayakkabılarına harcaması tuhaf geldi.”

“Ayakkabıcılık ya da onun gibi bir işte çalışmadığı sürece. Bu, işleri *değiştirir*,” dedi Watson.

“Aynı fikirde olduğuna sevindim. Aptalca yorumlar altın yıldızın iptal olmasına yol açabilir.”

“Özür dilerim.”

“Dert etme Doktor. Sadece dalga geçiyorum. Eskiden Nash’e sataşırdım, ancak zaman içinde o buna alıştı. Artık eğlencesi kalmadı.” Porter’ın dikkati tekrar not defterine kaydı. “Şunu uzatır mısın?”

Watson defteri uzattı, Porter ilk sayfayı açtı. Yazıyı okumak için gözlerini kıstı.

Merhaba dostum,

Ben bir hırsızım, katilim, çocuk kaçırırım. Sadece eğlence olsun diye adam öldürdüm. Gerekmediği hâlde cinayet işledim. Nefret ettiğim için öldürdüm. Zamanla içimde kabaran bir şeyleri tatmin etmek için öldürdüm. Açlık gibi bir ihtiyaç bu, sadece akan kanı görünce ya da acı çekmekte olan birinin çığlığını

duyunca tatmin olan bir açlık...

Bunu seni korkutmak ya da etkilemek için söylemiyorum; sadece durumu izah etmek için kartlarımı masaya açıyorum.

IQ 'm 156, dâhi derecesinde.

Bir keresinde bilge bir adam şöyle demişti: "IQ 'nu ölçtürmen, ya da zekânı tanımlamaya kalkışman kendini yok saydığının işaretidir. Cehaletinin göstergesidir. " IQ testini ben istemedim, yaptırıldı -bundan istediğin anlamı çıkarabilirsin.

Bunların hiçbiri benim kim olduğumu söylemez, sadece ne olduğumu anlatır. Bu yüzden kalem kâğıdı aldım elime, paylaşacak olduğum şeyi paylaşmak için. Bilgi paylaşımı olmadan gelişme olmaz. Siz (toplum olarak) hatalarınızdan ders alamıyorsunuz. Ve öğrenecek çok şeyiniz var.

Ben kimim?

Adımı söylersem işin eğlencesi kaçar, sence de öyle değil mi?

Beni 4. Maymun Katili olarak bileceksiniz. Niye sadece bu olmasın? Kısaltma sevenleriniz için 4MYMN belki. Kısa ve sade. Kimseyi dışlamaya gerek yok.

Çok eğleneceğiz, sen ve ben.

"Lanet olsun," diye söylendi Porten

Günlük

Her şeyi en baştan anlatmak isterim.

Annemle babamın bir suçu yok.

Norman Rockvvell'in dikkatini çekecek kadar sevgi dolu bir yuvada büyüdüm.

Annem, Tanrı onu kutsasın, doğumumdan sonra, geleceği parlak kariyerini bir kenara bıraktı, yeniden işe dönmek istediğini de düşünmüyorum. Sabahları babam ve benim için kahvaltı hazırlardı, akşam saat tam altıda yemek masada olurdu. Ailece vakit geçirmeye çok önem verirdik ve bu eğlenceli de olurdu.

Annem gün içinde neler yapmayı planladığını anlatır, babam ve ben onu dikkatlice dinlerdik. Sesi tıpkı bir mele-ğinki gibiydi, o günleri çok özlüyorum.

Babam finans sektöründe çalışıyordu. Arkadaşları tarafından saygı gösterilen biri olduğundan son derece eminim, gerçi evdeyken işle ilgili hiç konuşmazdı, işle ilgili günlük şeylerin iş yerinde kalması gerektiğini düşünürdü. Aklmda-kileri domuzların önüne doya doya yemeleri için dökülen bir çöp kutusu gibi evin kutsallığına bulaştırmazdı. İşi iş yerinde, ait olduğu yerde bırakırdı.

* Norman Rockıvell (1894-1978) Amerikalı ressam. Gündelik yaşama dair çizimleriyle tanınır.—*yhn*

Siyah, parlak bir evrak çantası vardı, ancak bir kez bile onu açtığını görmedim. Her gece kapının yanma bırakır, sabah işe giderken oradan alırdı. Annemi öpüp benim de kafamı sevgiyle okşadıktan sonra geçerken alıp çıkardı.

“Annene göz kulak ol, oğlum,” derdi. “Ben dönene kadar evin erkeği sensin. Faturalar için biri mi geldi, hemen yan kapıya yolla. Kafanı bu tip şeylerle meşgul etme. Büyük resme baktığında o adamın hiçbir anlamı yok. Bunu şimdiden öğrenmen, yarın aile kurduğunda bu tip şeyleri dert edinmenden iyidir."

Kafasında fötr şapka, elinde evrak çantası, yüzünde gülümsemeyle el sallayarak evden çıkardı. Büyük pencereye koşar, sokakta yürüyüşünü (soğuk kış günlerinde dikkatli bir biçimde ilerlerdi) ve üstü açık arabasına binişini seyrederdim. 1969 model bir Porsche’u vardı. Harika bir şeydi. Anahtarı çevirir çevirmez kükremeye başlayan tam bir sanat eseriydi, kaldırımdan inip yola çıktığında ise daha güçlü ses çıkarırdı.

Babam arabasını o kadar çok severdi ki...

Her pazar garajdan koca bir kova ve bir sürü bez alıp baştan aşağı temizlerdik arabayı. Arabanın siyah güneşliğiyle ilgilenerek, metal kısımlarına parafin sürerek saatler geçirirdi; bir değil, iki kez tekrarlanırdı bu işlem. Benim görevim lastiklerin dişlerinin arasını temizlemekti, çok ciddiye aldığım bir şeydi bu. İş bittiğinde araba galeriden yeni çıkmış gibi olurdu. Daha sonra güneşliği kapatır, annem ve beni pazar gezmesine götürürdü. Porsche iki koltuklu olmasına rağmen ben koltukların arkasına sığacak kadar küçüktüm. Dondurmacıda durup dondurma ve meşrubat alırdık. Daha sonra da koca meşe ağaçları ve yeşillikler arasında pazar yürüyüşü yapmak için bir yere park ederdik arabayı.

Annem ve babam elleri birbirine kenetli, gözlerinde aşkla, yaşlı bir ağacın gölgesinden beni seyrederlerken, ben diğer çocuklarla oynardım. Bir top ya da frizbinin peşinden koştururken annemle babamın şakalaşıp gülüştüklerini duyardım. "Bana bakın! Bana bakın!" diye seslenirdim. Bakarlardı. Ailelerin çocuklarını seyrettikleri gibi beni seyrederlerdi. Beni gururla izlerlerdi. Oğulları, neşeleri... Geriye dönüp o yaşlarımı düşünüyorum da... O ağacın altında ikisi de gülümserken onlara bakardım. Boğazlarının bir kulaktan diğerine kadar kesik olduğunu hayal ederdim, açık yaradan kan fışkırıyor ve o fişkıran kan önlerindeki çimenlerin arasında birikiyordu. Gülerdim, kalbim güm güm atardı, çok gülerdim.

Tabii bu yıllar önceydi, ancak elbette ki bunun başladığı yıllar, o yıllardı.

6

Porter

1. gün Saat 7:31

Porter, Charger model arabasını 1547 Dearbom Parkway’in önündeki kaldırıma yanaştırdı. Beraberindeki Nash, telefon konuşmasını henüz bitirmişti. “Kaptan'la konuştum. Dönmemizi istiyor.”

“Döneceğiz.”

“Gerçekten ısrar etti.”

“4MYMN kutuyu buradaki posta kutusuna atmak üzereydi. Vakit geçiyor. Şimdi geri dönecek zamanımız yok,” dedi Porter. “Fazla kalmayacağız. Bir şeylerin önüne geçmemiz önemli.”

“4MYMN mi? Böyle mi diyeceksin?”

“4MYMN, Maymun Adam, Dört Maymun Katili, 4. Maymun Katili. O siktiğimin delisine ne dediğimiz umurumda bile değil.”

Nash pencereden dışarı bakıyordu. “Bu çok büyük bir ev. Burada tek bir aile mi yaşıyor?”

Porter kafa salladı. “Arthur Talbot, eşi, ilk evliliğinden olan genç yaşta bir kız çocuğu, muhtemelen bir iki tane her şeye havlayan köpek ve bir hizmetçi ya da beş.”

“Kayıp ihbarlarını araştırdım, Talbot herhangi bir ihbarda bulunmamış,” dedi Nash. Arabadan indiler ve taş basamakları çıkmaya başladılar. “Nasıl oynamak istersin?”

“Hızlıca,” dedi Porter ve zile bastı.

Nash kısık sesle sordu. “Eşi mi kızı mı?”

“Ne?”

“Kulak. Eşinin mi kızının mı?”

Tam Porter cevap verecekken kapı aralandı, emniyet zinciri takılıydı. Boyu 1.50’den fazla olmayan Hispanik bir kadın, soğuk, kahverengi gözlerle onları süzdü. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bny veya Bayan Talbol uygunlar mı acaba?”

Gözleri Porter’dan Nash’e, ondan tekrar Porter’a döndü. “*Momento*

Kapıyı kapattı.

“Ben paramı kızma yatırıyorum,” dedi Nash.

Porter telefonuna eğildi. “Adı Carnegie.”

“Camegie mi? Dalga mı geçiyorsun?”

“Zengin insanları asla anlamayacağım.”

Kapı yeniden açıldığında, eşikte kırklı yaşlarının başında, sarışın bir kadın duruyordu. Bej renk bir süveter ve siyah tayt vardı üstünde. Saçları arkadan hafifçe atkuyruğu yapılmıştı. *Çekici,* diye düşündü Porter. “Bayan Talbot?”

Kadın kibarca gülümsedi. “Evet. Sizin için ne yapabilirim?” Hispanik kadın arkada belirdi, girişin diğer tarafından onları izliyordu.

“Ben Dedektif Porter ve bu da arkadaşım Dedektif Nash. Chicago Polis Departmanı’ndan geliyoruz. Konuşabileceğimiz bir yer var mı?”

Kadının yüzündeki gülümseme aniden silindi. “Ne yaptı yine?”

“Pardon?”

“Eşimin o küçük, boklu kızı. Onun hırsızlık, süratli araba kullanma ya da parkta kendi gibi boklu fahişe arkadaşlarıyla içme haberlerini almadan bir hafta geçirmeyi çok istiyorum. Sizler böyle düzenli olarak ziyaretimize gelmeseniz tüm polis memurlarına birer kahve ısmarlayabilirdim.” Kapıdan geri çekildi; sadece birkaç mobilyanın bulunduğu giriş bölümü önlerinde uzanıyordu. “İçeri gelin.”

Porter ve Nash kadını takip ettiler. Üzerlerinde, merkezinde parıldayan bir avize olan kubbeli bir tavan **uzanıyordu.** Porter, bembeyaz, edalı mermeri kirletmemek için ayakkabılarını çıkarıp yürüme isteğiyle mücadele etmek zorunda kaldı.

Bayan Talbot hizmetçi kadına döndü. “Miranda, lütfen bir iyilik yap ve bize çayla simit getir -tabii memur beyler çörek istemiyorlarsa?

Ah şu zenginlerin şaka anlayışı, diye düşündü Porter. “Böyle iyi, teşekkürler bayan.”

Zengin kadınların bundan daha çok nefret ettikleri bir hitap şekli yoktu herhalde.

“Lütfen, Patricia deyin.”

Girişi bitirip bir koridordan geçtikten sonra büyük kütüphaneye ulaştılar. Geniş, taş bir ocağın üzerinde sallanan avizenin taşlarında farklı renklere ayrılan sabah güneşi, içeriyi aydınlatıyordu. Ortada duran kanepeyi işaret etti. Porter ve Nash oturdular. Tam karşılarına, rahat ve dolu görünen kolçaklı bir sandalyeye oturarak yanındaki sehpada duran çayına yöneldi Bayan Talbot. Sabahki *Tribüne* gazetesi henüz açılmamıştı. “Daha geçen hafta bir hiç yüzünden aşırı doz aldı ve acile yetiştirdim onu gecenin bir yarısı. O özenli minik arkadaşları, bir gece kulübünde kendinden geçince oraya bırakmışlar. Hastanenin önünde bir banktaydı. Düşünebiliyor musunuz? Arty iş için gitmişti ve o eve dönmeden gidip kızını oradan almak zorunda kaldım, kimse onu öfkelendirmek istemez. Bir üvey anne için en iyisi, her şeyi temizleyip hiçbir şey olmamış gibi davranmaktır.”

Hizmetçi kadın elinde geniş, gümüş bir tepsiyle geldi. Tepsiyi önlerindeki masaya bıraktı, bir sürahiden iki fincan çay doldurup birini Nash’e, diğerini Porter’a verdi. İki tabak vardı. Birinde ısıtılmış simit, diğerindeyse çikolatalı çörek duruyordu.

“Şu an aşırı resmî olamayacağım,” dedi Nash çöreklerden birine uzanırken.

“Bu gerekli değil,” dedi Porter.

“Önemsiz, tadını çıkarın,” diye yanıtladı Patricia.

“Eşiniz şu an nerede Bayan Talbot? Evde mi?”

“Wheaton’da golf oynamaya gitti bu sabah.”

Nash eğildi. “Bir saatlik yol.”

Porter çay fincanına uzandı, ufak bir yudum aldıktan sonra tekrar yerine bıraktı. “Ya kızınız?”

“Üvey kızım.”

“Üvey kızınız,” diye düzeltti Porter.

Bayan Talbot yüzünü buruşturdu. “Başını nasıl bir belaya soktuğunu anlatmaya ne dersiniz? Ben de böylece kendisini mi çağırayım yoksa avukatımızı mı, buna karar veririm.”

“Yani burada?”

Kadının gözleri bir an büyüdü. Fincanına çay doldurdu, iki küp şeker attı, karıştırdı ve bir yudum aldı. Parmakları sıcak fincanda kıpırdanıyordu. “Odasında. Tüm gece uyudu. Birkaç dakika önce gördüm, okula gitmeye hazırlanıyordu.”

Porter ve Nash birbirlerine baktılar. “Onu görebilir miyiz?”

“Ne yaptı?”

“Bir şeyin peşindeyiz Bayan Talbot. Eğer buradaysa endişelenecek bir şey yok. Yolumuza devam ederiz. Ama değilse,” -Porter kadını gereksiz yere korkutmak istemedi- “değilse ilgilenmek gerekebilir.”

“Onu gizlemeniz gerekmiyor,” diye açıkladı Nash. “Güvende olduğunu bilmemiz yeter.”

Fincanı elinde çevirdi. “Miranda? Gidip Camegie’yi getirir misin?”

Hizmetçi kadın ağzını açtı, söylemek üzere olduğu şeyi tekrar düşündükten sonra, sadece düşünmüş olmakla yetinmeye karar verdi. Porter, dönüp kütüphaneden çıkan kadını koridoru geçip merdivenleri çıkana değin izledi.

Nash dirseğiyle dürtünce Porter döndü. Şömine rafı üzerindeki çerçeveli

fotoğrafa çevirdi bakışlarını. Bir doru atın yanında, binici kıyafetiyle sarışın bir kız çocuğu. Ayağa kalktı ve fotoğrafa doğru ilerledi. “Üvey kızınız mı?”

Bayan Talbot başıyla onayladı. “Dört yıl önce. O fotoğraftan bir ay önce on ikisini doldurmuştu. Birinci oldu.”

Porter kızın saçlarına bakıyordu. 4. Maymun Katili sadece bir kez bir sarışını öldürmüştü bugüne kadar, diğerlerinin hepsi esmerdi.

“Patricia? Neler oluyor?”

Dönüp sesin sahibine baktılar.

Kapıda, Mötley Crüe[1] tişörtü ve beyaz bir sabahlık giyinmiş, ayaklarında terlikle genç bir kız duruyordu. Sarı saçları karışmıştı.

“Lütfen bana Patricia deme,” diye patladı Bayan Talbot.

“Üzgünüm, *anne.*”

“Camegie, bu beyefendiler Chicago Polis Departmanı’ndan.” Kızın yüzü beyaza kesti. “Polisler neden burada Patricia?” Porter ve Nash kızın kulaklarına bakıyorlardı. *İki kulağına birden.* Neyse k, ikisi de oldukları yerdeydiler.

1

Mötley Crüe: KaliforniyalI metal müzik grubu. 1980’li yıllarda hit olan şarkıları bulunur.—*yhn*

7

Porter

l.gün Saat 7:48

Yağmur çiselemeye başlamıştı. Porter ve Nash, Talbotlar'ın malikânesinden çıkıp kaldırımın dibinde onları bekleyen arabaya doğru indiler, taş basamaklar ıslak ve kaygandı. Kendilerini arabaya atıp kapıları kapattılar, gökyüzü yağmurun daha da yağacağının habercisiydi. "Bu olmasın, en azından bugün," diye söylendi Porter. "Eğer yağarsa Talbot oyunu iptal eder ve izini kaybederiz."

"Daha büyük bir sorunumuz var." Nash iPhone'unu kurcalıyordu.

"Kaptan Dalton mu yine?"

"Hayır, daha da kötüsü. Birileri Aveedemiş."

"Birileri ne yapmış?"

"Tweetlemiş."

"*Tweet!emek* de ne demek?"

Nash telefonu uzattı.

Porter minik yazıları okudu.

@4MYMN4BİRYANDA BU 4. MAYMUN KATİLİ Mİ?

Altında otobüs kazası kurbanının asfalt üstünde yüzüstü yatan hâliyle bir fotoğrafı duruyordu. Otobüsün köşesi fotoğrafın ucundan görünüyordu.

Porter kaşlarını çattı. "Kim sızdırdı basına bunu?"

"Lanet olsun Sam. Gerçekten çağa ayak uydurman gerekiyor. Kimsenin bir şey sızdırdığı yok. Birisi telefonuyla bir fotoğraf çekmiş, herkesin görmesi için de buraya koymuş," diye açıkladı Nash. "Twitter böyle çalışan bir şey."

“Herkes mi? Kaç kişi bu *herkes*?”

Nash yeniden ekranı kurcaladı. “Yirmi dakika önce yollanmış fotoğraf, 3,212 kez //^elanmış. Beş yüzden fazla *retweet* almış."

“Likelanmak? Retweet almak? Bu ne böyle Nash? Lütfen dilimizi konuşur musun?”

“Yani fotoğraf herkesin görebileceği bir yerde ve bir virüs gibi yayılmakta. Bütün dünya onun öldüğünü biliyor.”

Nash’in telefonu çaldı. “İşte şimdi Kaptan arıyor. Ne diyeyim?”

Porter arabayı çalıştırdı, vitese geçirdi ve Kuzeybatı Caddesi 294 yönünde hızla ilerlemeye başladı. “Ona bir şeylerin peşinde olduğumuzu söyle.”

“Neyin?”

“Talbotlar’ın.”

Nash’in kafası karışmıştı. “Ama Talbotlar evde.”

“O Talbotlar değil. Arthur Ta konuşacağız. Eminim hayatında eşi ve kızından başka kadınlar da vardır,” dedi Porter.

Nash başını salladı ve telefonu açtı. Porter, Kaptan’ın bağırmalarını ufacık kulaklıktan duyabiliyordu. Yaklaşık bir dakika boyunca “Evet efendim,” dedikten sonra Nash eliyle telefonun mikrofonunu kapattı. “Seninle konuşmak istiyor.”

“Ona araba kullandığımı söyle. Sürüş sırasında telefonla konuşmak tehlikelidir.” Yaklaşık 140 kilometrelik hızlarına göre oldukça yavaş giden bir minibüsün yanından geçebilmek için direksiyonu aniden sola kırdı.

“Evet, Kaptan,” dedi Nash. “Hoparlörü açıyorum. Bir saniye-”

Telefon bluetooth ile araç içi hoparlöre bağlandığında Kap-tan’ın az evvelki zayıf ve tiz sesi bir anda gümbür gümbür çıkmaya başladı. “.. .yani on dakika içinde buraya geleceksiniz ki bir toplantı yapalım ve şu herifin bir adım önüne geçelim. Televizyon ve gazete muhabirleri pençelerini bana doğru sallıyor.”

“Kaptan, ben Porter. Bu adamın zamanlamasını sen de benim kadar biliyorsun. Bu sabah kulağı posta kutusuna bırakmak üzereydi. Yani bir iki gün önce birini kaçırmış demek ki. İyi tarafı, hemen öldürmüyor, yani kurbanın hayatta olduğundan emin olabiliriz... Bir yerlerde sonunu bekliyor olmalı. Ne kadar zamanı kaldığını bilemiyoruz. Eğer sadece dışarı çıkıp kulağı postalamayı planladıysa onu aç ve susuz bırakmış olduğunu varsayabiliriz. Normal bir insan susuzluğa üç gün, açlığa ise üç hafta dayanabilir. Zaman akıyor Kaptan. Onu bulmak için üç günümüz var, belki de daha az.”

“Bu yüzden buraya gelmenizi istiyorum.”

“Önce onun izine ulaşmalıyız. Kimi kaçırdığını bulana kadar ipin ucunu bırakamayız. Bir şeyler istiyorsan bana bir saat ver, umarım basına duyurman için sana bir isim getirebilirim. Kaçırılan kızın bir fotoğrafını koyarsın önlerine, sakinleşirler,” dedi Porter.

Kaptan bir anlığına sessiz kaldı. “Bir saat. Daha fazlası yok.”

“İhtiyacımız olan da bu.”

“Talbot’a iyi davranın. Belediye Başkanı’yla dirsek teması halinde,” dedi Kaptan.

“Tatlılıkla halledeceğiz, anlaşıldı.”

“Onunla konuştuktan sonra beni arayın.” Kaptan telefonu kapattı.

Porter, 294 boyunca ilerlemeye devam etti. Nash GPS’ye “Wheaton” yazdı. “45 kilometre uzaklıktayız.”

Porter gaz pedalına yüklendikçe araba biraz daha hızlandı.

Nash radyoyu açtı.

"...Henüz Chicago Polis Departmanından bir açıklama yapılmasa da, söylentiler bu sabah Hyde Park yakınlarında bir otobüsün çarpması sonucu hayatını kaybeden yayanın 4. Maymun Katili olduğu yönünde. Olay yerinde çekilen bir fotoğraf daha önce yayınlananlarla benzer. Katil, Chicago Polis Departmanı 'ndan Dedektif Samuel Porter tarafından 4. Maymun Katili olarak adlandırılmıştı. ”

“Bu doğru değil, bu ismi ben önermedim-”

“Şşş!” Nash, Porter’ı susturdu.

"Dördüncü maymun Nikko, Japonya ’da bulunan Tosho-gu tapınağının girişine oyulmuş üç maymun figüründen geliyor. Birinci maymun kulaklarını, ikinci maymun gözlerini ve üçüncü maymun ise ağzını kapatmış durumda, "Kötü bir şey duymadım, kötü bir şey görmedim, kötü bir şey bilmiyorum, ” anlamlarını ifade ediyorlar. Dördüncü maymunun temsil ettiği şey ise "Kötü bir şey yapmadım. "Katilin tarzı, beş buçuk yaşındaki Calli Tremell isimli ilk kurbandan bu yana değişmedi. Kaçırılmasından iki gün sonra Tremell ailesinin posta kutusundan küçük kızın kulağı çıktı. Ondan iki gün sonra gözleri. Ondan da iki gün sonra ise dili. Dilin aileye ulaşmasından iki gün sonra da küçük kızın cansız bedeni Bedford Parkı 'nda bulundu; elinde bir not vardı: “KÖTÜ BİR ŞEY YAPMADIM. " Daha sonra kurbanın babası Michael TremeU’in bir kumar çetesiyle iş birliği içerisinde olduğu ve deniz aşırı ülkelerdeki hesaplarda kara para akladığı ortaya çıkmıştı... "

Nash radyoyu kapattı. “Her zaman babayı cezalandırmak için bir çocuk ya da kardeşi kaçırıyor. Niye bu kez böyle olmadı? Neden Carnegie’yi kaçırmadı?”

“Bilmiyorum.”

“Talbot’un hesaplarını kontrol edecek biri lazım,” dedi Nash.

“İyi fikir. Kim var?”

“Matt Hosman?”

Porter başıyla onayladı. “Ara bakalım.” Ceketinin iç cebinden günlüğü çıkardı, Nash’in dizlerine bıraktı. “Sonra da bunu sesli okumaya başla.”

Günlük

Annem ve babam, komşularımız Simon ve Lisa Carter ile oldukça yakınlardı. On bir yaşıma girdiğim yaz mevsiminde mahallemize taşındıklarında, o zamanki aklımla onları yaşlı sanmıştım. Şimdi geri dönüp baktığımda, otuzlu yaşlarının ortalarında olan anne ve babamdan bir ya da iki yaş daha genç olduklarını fark ediyorum. En fazla üç. Belki de dört ama beşi geçmez. Hemen yanımızdaki eve

taşınmışlardı, sakin sokağımızın bitimindeki diğer eve.

Annemin ne kadar güzel bir kadın olduğundan söz etmiş miydim?

Nasıl olur da böyle bir detayı atlarım? Bir sürü önemsiz şeyden bahsederken, benimle birlikte içine daldığın bu anlatıya renk katacak böyle bir ayrıntıyı atlamam çok saçma.

Eğer bu deftere ulaşmışsan ve benim aptal biri olduğumu düşünüyorsan, bu konuda sana hak veririm. Bazen böyle yoldan çıkarım, ancak sert bir vuruşla trenim tekrar rayına oturur.

Ne diyordum?

Annem.

Annem güzeldi.

Saçları ipek gibiydi. Sarı saçları arkasından sallanır, sağlıkla parlardı. Sırtından aşağı dalgalanırdı saçları. Ve

gözleri! En parlak yeşil, porselen gibi cildi üzerinde bir çift zümrüt.

Çoğu insanın bakışlarını ondan alamadığını söylemekten utanmıyorum. Her gün koşardı, vücudunda gram yağ olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim. En fazla elli kiloydu ve babamın omuzlarına geliyordu, bu da yaklaşık 1.50-1.55 yapar.

Yazlık elbiselere düşkündü.

Annem yazın ortasında da, en soğuk kış günlerinde de yazlık elbise giyerdi. Soğuğa aldırış etmezdi. Kar kalınlığının neredeyse pencere boyuna ulaştığı soğuk bir kış gününde beyaz renkli, çiçek desenli, kısacık bir yazlık elbise ile mutfakta iş yaptığını hatırlıyorum. Bayan Carter elinde duman tüten bir fincan mutlulukla mutfak masasında otururken annem ona yazlık elbiseler giydiğini, çünkü ona kendini özgür hissettirdiklerini anlatıyordu. Kısa elbiseleri tercih ediyordu çünkü en kıymetli yerinin bacakları olduğunu hissediyordu. Babamın da o bacaklardan nasıl memnun olduğunu anlatıyordu. Onları nasıl okşadığını. Omuzların-dayken nasıl zevk aldığını ya da onları nasıl sardığını-

Annem o an beni fark etti, oradan uzaklaştım.

9

Porter

1. gün Saat 8:49

Porter golf hakkında çok az şey biliyordu. Beyaz, küçük bir topa vurmak ve saatlerce peşinden koşmak ona çekici gelmiyordu. Sürükleyici bir şey olduğunu düşünse de bir spor olarak görmüyordu bunu. Beyzbol bir spordu. Futbol bir spordu. Seksen yaşında, yanında oksijen tüpü, ayağında pastel renk bir pantolonla yapılan bu şey onun kitabında asla bir spor olamazdı.

Yine de restoran iyiydi. İki yıl önce, yıl dönümleri için He-ather'ı Chicago Golf Kulübü'ne getirmiş ve hayatındaki en pahalı bifteği sipariş etmişti. Heather ıstakoz istemiş ve haftalarca bundan söz etmişti. Polis maaşı fazla bir şeye yetmezdi ancak onu mutlu edecek her şeye değerdi.

Arabayı kenara çekip anahtan valeye verdi. "Yakınlarda dursun. Fazla kalmayacağız."

Hava durumunu yenmişlerdi. Gökyüzü bulutlu görünse de koyu renk fırtına bulutları şehrin üstünde değildi.

Geniş lobi iyi döşenmişti. Birçok üye uzak köşedeki şöminenin başında toplanmış, Fransız kapıların ardındaki ıslak sahaya bakıyordu. Sesleri mermer zemin ve ahşap lambride yankılanıyordu.

Nash hafif bir ıslık öttürdü.

"Eğer seni dilenirken görecek olursam arabada beklemeni isteyeceğim."

"Gün ilerledikçe üzerimdekinden daha iyi bir şey giymediğim için pişmanlık duyarken bulabilirim kendimi," diye itiraf etti Nash. "Bu bizim takıldığımız dünyadan çok farklı Sam."

"Oynar mısın?"

"En son bir golf kulübüne yazıldığımda rüzgârgülünden öteye gidememiştim.

Buradaki ise büyük adam golfü. Bunun için sabrım yok," diye yanıtladı Nash.

Lobinin ortasına yakın bir yerde, genç bir kadın masasında oturmaktaydı. Yaklaştıklarında kafasını bilgisayarından kaldırdı ve onlara gülümsedi. "Günaydın beyler. Chicago Golf Kulü-bü'ne hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Porter, bu kadının, parıldayan beyaz gülümsemesinin ardından onları ölçüp biçtiğini görebiliyordu. Rezervasyonları olup olmadığını sormamıştı ve Porter bunun dikkatsizlik sonucu gerçekleştiğinden şüpheliydi. Rozetini çıkardı ve kadına uzattı. "Arthur Talbot'u arıyoruz. Eşi burada olduğunu söyledi."

Gülümseme kayboldu, kadının gözleri rozetten Porter'a, ondan da Nash'e kaydı. Masasındaki ahizeyi kaldırdı, dâhili bir hat çevirdi, yumuşak bir şekilde konuştu ve kapattı. "Lütfen oturun. Bir dakika içinde sizinle ilgilenecekler." Karşı köşede duran kanepeyi işaret ediyordu.

"Böyle iyi, teşekkürler," dedi Porter kadına.

Yine o gülümseme. Tekrar bilgisayarına döndü; ince, manikürlü parmakları tuşların üstünde gezinmeye başladı.

Porter saatini kontrol etti. Yaklaşık 9:00'du.

Sol taraftaki kapıdan, ellili yaşlarında biri lobiye girdi. Gri saçları tamamen kafasının arkasına doğru taranmıştı, koyu mavi takım elbisesi mükemmelliyetçiliğin suyunu çıkaracak cinstendi. Yaklaştığında elini Porter'a uzattı. "Dedektif. Bay Talbot'u görmek için geldiğiniz söylendi." Tokalaşırken eli çok gevşek duruyordu. Porter'ın babası buna *ölü balık tokalaşması* derdi. "İsmim Douglas Prescott, üst düzey yöneticiyim."

Porter rozetini çıkardı. "Ben Dedektif Porter; ve ortağım Dedektif Nash, Chicago Polis Departmam'ndan geliyoruz. Olağanüstü acil bir durum söz konusu. Bay Talbot'u nerede bulabileceğimizi biliyor musunuz?"

Sarışın kadın onlara doğru bakıyordu. Prescott ona döndüğünde kafasını bilgisayarına çevirdi. Sonra Prescott yeniden Porter'a döndü. "Sanırım Bay Talbot'un oyunu yedi buçukta başladı. Yani henüz sahadadırlar. Beklerken yemek salonundaki harika kahvaltıdan alabilirsiniz. Eğer sigara kullanıyorsanız, tütün kavımız birinci sınıftır."

“Bu durum bekleyecek cinsten değil.”

Prescott’un kaşları çatıldı. “Misafirlerimizi oyun sırasında rahatsız etmiyoruz beyler.”

“Etmiyoruz?” dedi Nash.

“Etmiyoruz,” diye direndi Prescott.

Porter gözlerini devirdi. Niye herkes yollarına çıkıp işlerini zorlaştırıyordu ki? “Bay Prescott, bunun için zamanımız ve sabrımız yok. Sanırım iki seçeneğiniz var. Bizi Bay Talbot’un yanına götürebilirsiniz ya da ortağım sizi polise mukavemetten tutuklar, şu masaya kelepçeler ve kendisi buraya gelene kadar Bay Talbot’un adını haykırmaya başlar. Bunu daha önce yaptı, sesi gerçekten iyi çıkıyor. Seçim sizin; ancak bana kalırsa A seçeneği işinize daha az zarar verecektir.”

Resepsiyonist olduğu yerde kikirdedi.

Prescott sinirli bir bakış attı kadına, sonra bir adım yaklaştı, sesini alçaltarak. “Bay Talbot çok varlıklı bir hayırseverdir ve belediye başkanıyla arası çok iyidir. Daha iki hafta önce birlikteydiler. Bence ikisi de, polis memurlarının, sivillerin görevlerini yapmasını zorlaştırarak Chicago Polis Departmam’nın adını lekelemelerinden hoşlanmayacaktır. Bay Talbot’u buraya çağırarak rezalet çıkmasına zemin hazırlayacak olsam bile, hiç şüphem yok ki sizinle konuşacak uygun bir zaman bulana kadar avukatını yönlendirecektir.”

Nash belinden kelepçeyi çekti. “Bu küçük boku hemen tu-tukluyorum Sam. Etrafı kafası güzel serseriler ve çete üyeleriyle sarılı bir vaziyette rahat edeceğini düşünüyorum. Eminim Bayan” -sarışın kadının yakasındaki isim kartına bir göz attı-“Piper bize daha çok yardımcı olacaktır.”

Prescott’un yüzü kızardı.

“Derin bir nefes alın ve söyleyeceğiniz şeyi iyi düşünün Bay Prescott,” diye uyardı Porter.

Prescott gözlerini devirdi, sonra yeniden Bayan Piper’a baktı. “Bay Talbot’un oyunu nerede?”

Pembe ojeli parmağını monitörde bir noktaya yaklaştırdı kadın. “Altıncı delikteler.”

“Kamera mı var?” diye sordu Nash.

Kadın başıyla onayladı. “Golf sahalarımız GPS üzerinden izlenmektedir. Böylelikle tıkanmaları gözlemleyebiliyor, oyunun herkes için akıcı olmasına katkıda bulunuyoruz.”

“Yani, eğer birileri yavaş oynuyorsa onları sahadan alıp çocuk oyun alanına mı götürüyorsunuz?”

“O kadar sert değil. Bir profesyonel gönderiyoruz, onlara tavsiyelerde bulunuyor. İlerlemelerine yardımcı oluyor,” diye açıkladı kadın.

“Bizi oraya götürebilir misiniz?”

Prescott’a baktı. Yenilmiş gibi iki eli havadaydı Prescott'm. “Gidin.”

Bayan Piper masadan el çantasını aldı ve batı yönünde, binanın sonundaki bir kapıya doğru yöneldi. “Bu taraftan beyler.”

Bir dakika sonra parke taşı döşeli bir yolda ilerlemekte olan golf arabasının içindeydiler. Aracı Bayan Piper kullanıyordu; Porter yanında, Nash ise arkadaki küçük koltuktaydı. Engellerden geçtiklerinde koltuktan sıçrıyordu.

Porter ellerini cebine sokmuştu. Hava serindi.

“Patronumuz için özür dilerim. Bazen şey olabiliyor...” Doğru kelimeye bulmaya çalışıyordu, “...gevşek.”

“Gevşek de ne demek?” diye sordu Nash.

“Bekârlığa veda partinde olmasını istemeyeceğin türden biri,” dedi Porter.

Nash kıs kıs güldü. “Yakın zamanda nikâh masasına oturacak değilim, tabii eğer Bayan Piper’ın bir arkadaşı, hiç uğruna vurulup gitme ihtimali olan, düşük maaşlı bir devlet memuru arayışı içerisinde değilse. Ayrıca uzun saatler boyunca çalışıyorum ve şişelerle, yeni tanıştığım birine itiraf edebileceğimden daha sık vakit geçiriyorum.”

Porter, Bayan Piper'a döndü. "Boş verin onu. Çekici arkadaşlarınızı devlet memurlarıyla tanıştırmak gibi bir resmî zorunluluğunuz yok."

Kadın dikiz aynasına bir göz attı. "Tam bir av gibi konuşuyorsunuz Dedektif, masama döndüğümde kızlar kulübünün hepsini arayacağım."

"Size minnettar kalacağım," dedi Nash.

Porter araziye hayran hayran bakmaktan kendini alamıyordu. Çimenler kısa ve yemyeşildi, aralarında en ufak bir yaprak ya da ot parçası yoktu. Araç yolunun iki tarafında minik gölcükler bulunuyordu. Kocaman meşe ağaçları yola eğilmişti; dalları, oyuncuları güneş ve rüzgârdan koruyordu.

"İşte oradalar," dedi Bayan Piper, başıyla minik, ince bir şelale gibi görünen şeyin başına toplanmış dört adamı işaret ederek.

"Bu da ne?" diye sordu Nash.

"Ne ne?"

Bayan Piper gülümsedi. "Bu bir top yıkayıcı beyler."

Nash alnını ovuşturdu, gözlerini kapatmıştı. "Aklıma acayip espriler geliyor, rencide edici şeyler."

Bayan Piper, Talbot'un aracının arkasına yanaştı ve freni çekti. "Beklememi ister misiniz?"

Porter gülümsedi. "İyi olur, teşekkürler."

Nash aracın arkasından aşağı atladı. "Dönüşte ön koltuk benim. Sallantılı arka koltuk şenindir."

Porter, yeniden oyuna başlamak üzere olan dört adama doğru ilerledi, rozetini gösterdi. "Günaydın baylar. Ben Dedektif Porter, Chicago Polis Departmanından. Bu da iş arkadaşım Dedektif Nash. Oyununuzu böldüğüm için üzgünüm ancak bu durum bekleyecek türden değil. Arthur Talbot hanginiz?"

Ellili yaşlarının başlarında olan, hafif kır saçlı, uzun bir adam hafifçe başını çevirdi ve Nash'in politikacılara yakıştırdığı bir şekilde sırıttı. "Benim."

Porter sesini alçalttı. “Sizinle biraz yalnız konuşabilir miyiz?”

Talbot’un üzerinde beyaz golf gömleği, kahverengi bir rüzgârlık, altında bej renk bir pantolon vardı, kemeri de kahverengiydi. “Gerek yok Dedektif, bu beyler benim iş ortaklarım, onlardan gizli saklım yoktur.”

Sol tarafında bulunan daha yaşlıca adam burnunun üzerinden düşecek gibi duran gözlüğünü düzeltti ve rüzgârla savrulan saçlarını geri yatırdı. Gergin gözler Porter’ın üzerindeydi. “Biz oynamaya devam edebiliriz Arty. Sen de bir dakika içinde bize katılırsın nasıl olsa.”

Talbot elini kaldırarak adamı susturdu. “Sizin için ne yapabilirim Dedektif?”

“Çok tanıdık geliyorsunuz,” dedi Nash, Talbot’un sağında duran adama.

Porter da öyle düşünmüştü ancak çıkaramamıştı kim olduğunu. Yaklaşık 1.80 boyunda. Dolgun, koyu renk saçlar. Zinde bir vücut. Kırklı yaşların ortasında.

“Louis Fischman. Birkaç yıl önce tanışmıştık. Elle Borton davasına bakıyordunuz, ben de bölge başsavcısının yanındaydım. Şimdi özel sektördeyim.”

Talbot kaşlarını çattı. “Elle Borton. Bu ismi nereden hatırlıyorum?”

“4. Maymun katilinin kurbanlarından biriydi, öyle değil mi?” diye lafa karıştı üçüncü adam. Top yıkayıcıyla oynamaya başlamıştı.

Porter başını salladı. “İkinci kurban.”

“Evet.”

“Aşağılık piç,” diye söylendi gözlüklü adam. “Bir şeyler buldunuz mu?”

“Ulaşım Hizmetleri’nden bir otobüs bu sabah onu biçmiş olabilir,” dedi Nash.

“Ulaşım Hizmetleri’nden mi? Yani bir otobüs şoförü mü onun işini bitirdi diyorsunuz?” diye sordu Fischman.

Porter başını salladı ve durumu açıkladı.

“Siz de onun 4. Maymun olduğuna inandınız, öyle mi?”

“Öyle görünüyordu.”

Arthur Talbot somurttu. “Neden buraya beni görmeye geldiniz?”

Porter derin bir nefes aldı. İşinin bu kısmından nefret ediyordu. “Ölen adam, tahminlerimize göre yolun karşı tarafındaki posta kutusuna ulaşmaya çalışıyordu.”

“Ah?”

“Taşıdığı paketin üstünde sizin evin adresi yazılıydı, Bay Talbot.”

Adamın yüzünün rengi attı. Chicago halkının çoğunluğu gibi o da 4MYMN’nin hareket tarzını biliyordu.

Fischman elini Talbot’un omzuna koydu. “Pakette ne vardı Dedektif?”

“Bir kulak.”

“Ah, hayır. Camegie-”

“Camegie değil, Bay Talbot. Patricia da değil. İkisi de gü-vendeler. Buraya gelmeden önce evinize uğradık. Sizi nerede bulabileceğimizi eşiniz söyledi,” dedi Porter elinden geldiğince hızlı bir biçimde, daha sonra adamı sakinleştirmek için sesini alçalttı. “Yardımızına ihtiyacımız var Bay Talbot. Kimi kaçırdığını bulmamız için bize yardım etmeniz gerekiyor.”

“Oturmalıyım,” dedi Talbot. “Sanırım çıkaracağım.”

Fischman, Porter’a baktı, sonra Talbot’un omzundan elini çekti. “Arty, gel seni arabaya götüreyim.” Arabaya oturmasına yardımcı oldu.

Porter, Nash’e orada durmasını belli eden bir hareket yaptı ve iki adamın arkasından arabaya doğru ilerledi. Sessiz bir şekilde konuşabilmek için Talbot’un yanına oturdu. “Nasıl bir hareket tarzı olduğunu biliyorsunuz herhalde, öyle değil mi? Yani yöntemini?”

Talbot başıyla onayladı. “Kötülük yapma,” diye fısıldadı.

“Doğru. Kötü şeyler yapan insanları buluyor, *ona göre* kötü bir şeyler ve o.

insana yakın birini kaçırıyor. Onun değer verdiği birini.”

“Be-ben kötü bi-bir şey...” Talbot kekeliyordu.

Fischman avukat rolüne soyundu. “Arty, bizimle bir dakika konuşmadan bir şey söylemeni doğru bulmuyorum.”

Talbot’un nefesi ağırlaşmıştı. “Bizim adres mi, emin misiniz?”

“1547 Dearborn Parkway,” dedi Porter. “Eminiz.”

“Arty...” Fischman fısıldadı.

“Kim olduğunu, kimi kaçırdığını bulmamız lazım.” Porter devam etmeden önce bir anlığına tereddüde kapıldı. “Bir metresiniz var mıydı Bay Talbot?” Yaklaştı. “Eğer başka bir kadın varsa bize söyleyebilirsiniz. Buna saygı duyarız. Sözüme inanın lütfen. Sadece kimi kaçırdığını bulmaya çalışıyoruz.”

“Öyle bir şey değil,” dedi Talbot.

Porter elini Talbot’un omzuna koydu. “Kimi kaçırdığını biliyor musunuz?”

Talbot ondan kurtuldu ve ayağa kalktı. İç cebinden telefonunu çıkardı, yolun karşı tarafına geçti ve numarayı tuşlamaya başladı. “Hadi, aç lütfen. Lütfen aç...”

Porter ayağa kalktı, yavaşça ona yaklaştı. “Kimi arıyorsunuz Bay Talbot?”

Arthur Talbot bir küfür salladı ve telefonu kapattı.

Fischman ona doğru geldi. “Eğer onlara anlatırsan sonra *inkâr* edemezsin. Anlıyor musun? Bir kez ağzından çıktı mı basın duyabilir. Eşin. Hissedarların. Sorumluluk ve borçların var. Bu senden daha büyük bir mesele. Bunu iyi düşünmelisin. Eğer bu konuyu benimle konuşmak istemiyorsan belki başka bir avukatınla konuşmalısın.”

Talbot sinirli bir ifadeyle ona baktı. “Sapığın biri ortalıkta bunu yapabiliyorken stok analizi yaptıracak değilim.”

“Arty!” diye Arthur Talbot’un sözünü kesti Fischman. “Önce doğru olduğundan emin olalım.”

“Kaçırılan insanın öldürülmesini beklemek için harika bir yol,” dedi Porter.

Arthur Talbot sinirli bir şekilde elini ona doğru salladı ve yeniden arama tuşuna bastı, yüzündeki sinirli hâl gittikçe artıyordu. Telefon açılmayınca kapatmak için ekrana o kadar sert vurdu ki, Porter telefonun kırılıp kırılmadığım merak etti.

Porter, Nash’e yaklaşmasını işaret etti: “Başka bir kızınız var, öyle değil mi Bay Talbot? Evlilik dışı bir kız çocuğu?” Porter bunları söylerken Talbot gözlerini başka tarafa çevirmişti. Fischman hava kaçırır gibi derin bir nefes verdi.

Talbot önce Porter’a, sonra Fischman’e, daha sonra tekrar Porter’a döndü. Elini saçlarının arasında gezdirdi. “Patricia ve Camegie onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlar.”

Porter adama yaklaştı. “O da Chicago’da mı?”

Talbot titriyordu, telaşlanmıştı. Bir kez daha başını salladı. “Flair Tower. Bakıcısıyla birlikte 2704’teki bir çatı katında yaşıyor. Onları arayıp gideceğinizi haber vereceğim ki içeri girebilesiniz.”

“Annesi nerede?”

“Öldü. On iki yıl olacak. Tanrım, daha on beş yaşında...” Nash arkasını döndü ve Merkez’i aradı. Birkaç dakika içinde birilerini Flair Tower’a yollayabilirlerdi.

Porter, Talbot’un peşinden golf arabasına gitti ve yanına oturdu. “Ona kim bakıyor?”

“Annesi kanserdi. O öldüğünde kızımıza bakacağıma dair ona söz verdim. Tümör çok hızlı davrandı, her şey bir ay içinde olup bitti.” Başının yan tarafına dokundu. “Tam buradaydı. Müdahale de edemediler, çok derindeydi. Her şeyi karşılamaya hazırdım. Denedim. Ancak müdahale edemezlerdi. Üç düzine doktorla konuştuk. Onu her şeyden çok seviyordum. Ama Pat-ricia ile evlenmem gerekliydi... Çeşitli yükümlülüklerim vardı. Kontrolüm dışında bir takım sebepler vardı. Oysa Catrina ile evlenmek istiyordum. Bazen hayat bu tip oyunlar oynar, bilirsiniz... Bazen daha büyük bir şey için bazı şeylerden vazgeçmek zorunda kalırsınız.”

Porter böyle düşünmüyordu. Daha doğrusu bunu anlaya-mıyordu. 1400’Ierde mi yaşıyorlardı? Zorunlu evlilikler çok geride kalmıştı. Bu adamın biraz cesarete

ihtiyacı vardı sadece. Sesli bir biçimde, “Sizi yargılamaya gelmedik Bay Talbot,” dedi. “İsmi nedir?”

“Emory,” dedi Talbot. “Emory Conners.”

“Fotoğrafı var mı?”

Talbot bir anlığına tereddüt etti, sonra kafasını iki yana salladı. “Üzerimde yok. Patricia’nın onu bulması ihtimaline karşı.”

10

Porter

1. gün Saat 9:23

“Camegie ve Emory mi? Bu aileye yılbaşında, ‘Bebeğiniz İçin İsimler’ kitabı hediye etmeli derim,” dedi Nash. “Ve nasıl oluyor da şu anda eşin olan kişinin haberi olmadan şehirdeki en pahalı teras katlarından birinde kızını ve kız arkadaşını saklayabiliyorsun?”

Porter anahtarları ona doğru attı ve Charger’ın sağ ön kapısına yöneldi. “Sen sür; şu günlüğü okumaya devam etmeliyim. İçinde yardımı dokunabilecek bir şeyler olabilir.”

“Seni tembel herif, demek şoförlüğünü yapayım istiyorsun ha? Sürüyorum Bayan Porter...”

“Uzatma.”

“Elmayı çalıştırıyorum, biraz güzel zaman geçirelim.” Nash konsoldaki bir düğmeye dokundu.

Porter bir çaylak olduğu güne kadar bu tabiri duymamıştı. Sivil arabalardaki manyetik polis ışıklarına *elma* diyorlardı. Günümüzde neredeyse kullanılmıyorlardı, artık pencerenin hemen üstünde yer alan, ince LED ışıklar kullanılmaktaydı, içeriden görünmüyorlardı bile.

Nash arabayı yerinden öyle bir çıkardı ki, lastikler asfaltta cayırdadı.

“Senden sürmeni istedim, Grand Theft Auto oynamanı değil,” diyerek kaşlarını çattı Porter.

“1988 model bir Ford Fiesta kullanıyorum. Nasıl bir şey olduğuna dair bir fikrin var mı? O gıcırdayan kapısını kapattıktan sonra dört silindirli bir canavarı harekete geçirir gibi oluyorum. Sesi elektrikli kalem açacağı gibi çıkıyor. Ben bir erkeğim, ara sıra buna ihtiyaç duyuyorum. Bırak takılayım.”

Porter elini salladı. “Kaptan’a, Talbot’la konuştuktan sonra onu arayacağımızı söylemiştik.”

Nash direksiyonu öyle bir sola kırdı ki, hız sınırını aşmadan ilerleyen hafif ticari bir aracı silme geçtiler. Porter arka koltuktaki emniyet kemeri takmış küçük kız çocuğunun elinde tuttuğu iPad’in ekranında Angry Birds’ü gördü. Kız onlara bakmış, tepedeki polis lambasını görünce sırıtmış ve tekrar oyununa dönmüştü.

“Wheaton’da ona mesaj attım. Flair Tower’a gittiğimizi biliyor,” dedi Nash.

Porter iPad’le oynayan küçük kızı düşündü. “Nasıl *oluyor* da, on beş yıl boyunca bir kız çocuğun olduğunu saklayabiliyorsun? Kolay olmasa gerek, öyle değil mi? Doğum kayıtları bir kenara, sanal âlemde nasıl saklayabiliyorsun? Ya da basında? Talbot her gün haberlerde, özellikle de şu nehir kenarındaki villa işini başlattığından beri. Kameralar bir açığını yakalamak için her an peşinde. Birileri bir fotoğraf ya da ona benzer bir şey yakalayabilir diye hiç düşünmüyor musun?”

“Para birçok şeyi saklayabilir,” dedi Nash, ani bir solla otoyola çıkarken.

Porter iç çekti ve günlüğe döndü.

Günlük

Yaz mevsimi bizim oralarda oldukça sıcak geçer. Haziran geldi mi vaktimin çoğunu dışarıda geçirirdim. Evimizin arka tarafında orman vardı, ormanın derinliklerindeyse küçük bir göl. Bu göl kışın donardı ancak yaz gelince rengi en berrak maviye dönüşür, sıcaklığı ise muhteşem olurdu.

Bu gölde vakit geçirmeye bayılırdım.

Anneme balık tutmaya gittiğimi söylüyordum, ancak aslına bakacak olursanız balık falan tuttuğum yoktu. Bir solucanı oltanın iğnesine geçirdikten sonra suya atmak ve bir balığın gelip onu yemesi fikri bana pek cazip gelmiyordu. Vahşi yaşamda balıklar solucan yiyorlar mıydı? Bu konuda şüphelerim vardı. Bir solucanı kendi arzusuyla göle girerken görmemiştim doğrusu. Anladığım kadarıyla balıklar kendilerinden küçük olan balıklarla besleniyorlardı, solucanlarla değil. Belki de, birileri oltanın ucuna küçük bir balık takarak daha büyük balıkları avlamayı denese başarı şansı daha fazla olabilirdi. Ne olursa olsun böyle bir aptallığa dayanacak kadar sabrım yoktu.

Yine de gölden keyif alıyordum.

Bayan Carter da öyle.

Onu, orada ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum.

Haziranın 20 siydi. Okullar yedi gündür tatildi ve güneş parlak, sarı sevgisiyle topraklarımıza gülümsemekteydi. Elimde oltam, dudaklarımda sevdiğim bir melodinin ıslığıyla göle doğru yürüyordum. Her zaman mutlu bir çocuktum. Kendimi bomba gibi hissediyordum.

Yıllardır orada olduğu belli olan koca bir meşe ağacının dallarına oturuyordum. Eğer ağacın gövdesinden bir kesit alacak olursam, ne bileyim, belki de yüz ya da daha fazla yuvarlak iz sayabileceğimi düşünüyordum. O meşe orada öylece durup ormanın geri kalanına bakarken yıllar gelip geçmişti. Sahiden güzel bir ağaçtı.

Yaz gelince ağacın altında kendime bir nokta belirliyordum. Her zaman oltamı soluma, yiyecek çantamı ise (içinde fiştik ezmesi ve üzüm reçelinden yapılma bir sandviç bulunurdu) sağ tarafıma koyuyordum. Sonra en son okuduğum kitabı cebimden çıkarıyor ve sayfaların arasında kaybolup gidiyordum.

O gün bir teoriyi araştırıyordum. Önceki ay fen bilimleri dersinde Dünyanın 4>5 milyar yaşında olduğunu öğrenmiştik. Daha önce de insanoğlunun 200.000 yıllık bir geçmişi olduğu öğretilmişti bize. Bu zırvalıkları duyduktan sonra aklımın bir köşesinde bir düşünce belirdi. Bu yüzden önceki gün kütüphaneden özellikle bu kitabı almıştım -fosillerle ilgili bir kitaptı.

Bilirsin işte, kayalara gömülmüş şeyler “fosilleşirler" ve orada... Kaç yıl kalırlar bilmiyorum ama çok uzun kalırlar. Dinozorlar örneğinde milyonlarca yıldan söz ediliyordu. Ve birçok hayvan fosil bile olamıyordu. Ne de olsa, bir hayvanın fosil olabilmesi için ilk önce kayaya hapsolması gerekiyordu. Eğer bu olmadan önce bir takım unsurlar ona zarar verecek olursa, o şeyden geriye tek bir iz bile kalmıyordu.

Önceki ay bir kediyi öldürmüş ve ne olacağını görmek için gölün kenarına bırakmıştım.

Üzülmeyin, kimsenin kedisi değildi, sadece ormanda yaşayan başıboş bir tekirdi. En azından onu bulduğum yer bu ormandı. Eğer hayvan birine ait olsaydı

boynunda tasması olurdu. Eğer o, binlerine aitse ve boynuna tasma takmadan vahşi doğada özgürce dolaşması için onu bıraktılarsa bu onların suçuydu.

Kedi iyi durumda değildi. Uzun zamandır değildi.

İlk birkaç gün çok fena kokmuştu ancak bu çabuk geçti. Önce sinekler geldi, daha sonra kurtçuklar. Yine ilk günlerde daha büyük bir şey gelip onu parçalamış olmalıydı. Şimdi, tüm bunların üstünden bir ay geçtikten sonra geriye sadece kemikler kalmıştı. Şüphesiz, onları da yağmur ve rüzgâr götürecekti. Sonunda hepsi yok olacaktı.

Bir insanın da bu kadar çabuk yok olacağını düşünüyordum.

Bir ses duydum. Önce sesten ürktüm. Göle geldiğim bunca zaman boyunca hiçbir insana denk gelmemiştim. Hiçbir şey sonsuza dek olduğu gibi gitmez tabii, işte şimdi orada, benden yaklaşık otuz metre ötede birisi gölün kenarında durmuş suya bakıyordu.

Beni görmesin diye ağacın dallarının arasına iyice saklandım.

Her ne kadar pozisyonu itibarıyla yüzünü göremesem de saçlarını hemen tanımıştım, o bukle bukle çikolatalar.

Benim olduğum tarafa döndüğünde kendimi geri çektim. Sonra sağ taraf na döndü, etrafını kolaçan ediyordu. Sonunda kimse olmadığına ikna olunca çantasına uzandı, bir havlu çıkardı ve kıyıya serdi.

Etrafı son bir kez daha kontrol ettikten sonra elbisesinin arka tarafına elini uzattı ve açtı. Elbise olduğu gibi ayaklarının dibine yığılmıştı.

Ağzım bir karış açılmıştı.

İçine başka hiçbir şey giymemişti.

Daha önce hiç çıplak bir kadın görmemiştim.

Gözlerini kapatıp güneşe döndü ve gülümsedi.

Bacakları uzundu.

Ve memeleri!

Offf. Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Bugün bile kızarıyor.

Orada, o özel noktada ufak bir tüy birikintisi vardı.

Bayan Carter suya doğru birkaç adım attı ve ayaklarını soktu, ilk başta biraz tereddütlüydü. Şüphesiz soğuktu su.

Biraz daha ilerledi, yavaş yavaş bacakları suya gömülüyordu.

Su seviyesi dizlerini geçtiğinde eğildi, bir avuç su aldı ve göğsüne döktü. Bir dakika sonra suya daldı ve gölün ortasına kadar yüzdü.

Ağacın dalları arasından onu gözetliyordum.

***

Gece oldukça kıpır kıpır geçmişti.

Yazla birlikte sıcaklar da gelmişti ve odam gittikçe daha sıcak oluyordu.

Uykusuzluğumun sebebi sıcak değildi yine de; Bayan Carter'ı düşünüyordum. Şunu söyleyebilirim ki, bu düşünceler hiç de saf düşünceler değildi ve benim için oldukça yeniydiler. Gözlerimi kapattığımda hâlâ onu gölün kenarında, ayakta görüyordum; güneşin altında su, nemli bedeninde parıldıyordu. Bacakları uzundu, uzun ve yumuşak... Kanım daha önce toplanmadığı yerlerde toplanıyordu, şey gibi his-sediyordum-

Genç bir oğlan çocuğu için şöyle diyelim, abayı yakmıştım.

Ertesi sabah onun sesiyle uyandım.

İlk başta bunun da bir rüya olduğunu sandım, memnuniyetle karşıladım, aklımın oynadığı tiyatroda defalarca yeniden soyunup göle girmesini bekledim. Sesi havada süzülüp geliyordu, arkasından da annemin kıkırdaması. Gözlerim şak diye açıldı.

"Çok coşkuluydu," dedi. "Daha önce hiç bağlanmamıştım."

"Hiç mi?" diye yanıtladı annem.

Bayan Carter kıkırdadı. “Bu benim dar görüşlü ya da aşırı ahlakçı olduğumu mu gösterir?”

“Hayır, sadece seni deneyimsiz yapar. Zamanla kocanın eğlenmek için neler yapabileceğini görünce şaşıracaksın.”

“Gerçekten mi?”

"Geçen hafta..."Annemin sesi fısıltıya dönüşmüştü.

Yatakta oturdum. Artık sesler iyice cılızlaşmıştı, evin başka bir yerindeydiler.

Acilen giyinip kulağımı kapıya dayadım; yine de ne konuştuklarını anlayamıy ordum.

Kapıyı sessizce açarak aşağı indim, çoraplarım ahşap zeminde hiç ses çıkarmıyordu.

Koridor oturma odasında son buluyordu, karşısında da mutfak vardı. Bir şeylerin pişirildiği kokudan anlaşılıyordu:

Muhteşem elma aroması ve hamur. Turta, belki de? İyi bir turtaya bayılırım.

Annem ve Bayan Carter birden aynı anda gülmeye başladılar.

Koridorun sonunda, duvarın dibine çömelmiştim. Hâlâ ne konuştuklarını duyamıyordum ancak içeri girmeye de cüret de edemiyordum. Bu pozisyonda idare etmeliydim.

“Benim Simon o kadar maceracı değil,” dedi Bayan Carter. “Onun takım çantası daha hafif. Takım çantasından çok bir okul çantası gibi, gerçekten. Ya da şu sandviçleri koydukları kâğıt zarflar gibi."

Buzdolabının kapısı şişe tıngırtılarıyla açıldı.

“Benim kocam öyle değil,” diye yanıtladı annem. “Bazen aklından yatak odasını çıkarmak için uğraşmam gerekiyor. Ya da çamaşır odasını. Veya mutfak masasını."

“Yoo!” Bayan Carter ufak çaplı bir çığlıkla birlikte gülüyordu.

“Evet,” dedi annem. “Erkekler kızgın birer hayvan gibidir. Bazen onları durduramazsın.”

“Ama çocuğunuz var.”

“Ah, o her zaman bir şeylerle uğraşır. Uğraşmadığı zamanlarda da kış uykusundaki bir ayı gibi yatağında uyur. Dünya başına yıkılsa uyanmaz.”

Kafamı son derece sessiz bir şekilde duvarın köşesinden uzattım ve anında geri çektim.

Annem tezgâhta bir şeyler karıştırıyordu. Bayan Carter mutfak masasında oturuyordu, elinde kahve fincanı vardı.

“Belki olayları ateşlemek için başka şeyler kullanmalısın,” diye devam etti annem. "Misyoner; misyonerler içindir, her zaman söylerim. Bir oyuncak al yatağa ya da biraz yiyecek. Erkekler krem şantiye bayılır.”

Benim yatağıma yiyecek götürmem yasaktı. Annem yatağımın altında yarısı yenmiş bir kurabiye tenekesi bulduğundan beri böyleydi.

Bayan Carter yeniden kıkırdadı. "Ben asla yapamam.” "Yaparsın.”

"Ama ya sevmezse ya da benim kaçık falan olduğumu düşünürse? Bu utançtan nasıl kurtulurum?”

“Sevecektir. Her zaman severler.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Öyle olduğunu biliyorum.”

Bir süre sessizlik oldu, sonra Bayan Carter konuşmaya başladı. “Kocan hiç, bilirsin işte, şey oldu mu, yani, yapamadığı...”

“Benim kocam mı?"Annem zevkle çığlık atıyordu. “Aman Tanrım, hayır. Onun takımları her zaman en üst düzeyde göreve hazırdır.”

“İçtiğinde bile mi?”

“Özellikle de içtiğinde."

Tahta sandalyelerden biri çekildi.

Bir anlığına köşeden baktım. Annem Bayan Carter'ın yanma oturmuş, elini omzuna koymuştu. "Çok sık oluyor

ry)>

mu?

“Sadece içtiğinde"

“Çok içiyor mu?”

Bayan Carter sustu, doğru kelimelerle ifade etmek istiyordu. “Her gece değil.”

Annem onun omzunu sıktı. “Hmm, adam olacaktır. Hâlâ büyümesini sürdürüyor.”

“Öyle mi dersin?"

"Elbette. Hayata başlarken, erkeğin üzerinde çok fazla baskı vardır, ikinizde de vardır tabii, ama özellikle onda olur. Sana bu harika evi satın aldı. Tahminimce çocuk yapmaktan da söz ediyorsunuzdur."

Bayan Carter başıyla onayladı.

“Tüm bunlar, omuzlarında ağır birer yük onun için. Her biri biraz daha güçleştiriyor yaşamını. Bunlarla baş edebilmek için içiyor, hepsi bu. Gerilmiş sinirleri yatıştırmak için bir parça sos eklemekte bir sakınca görmüyorum. Canını sıkma. İşler ilerledikçe, yükü azaldıkça hepsi yoluna girer. Sadece bekle ve gör.”

“Benimle ilgili değil yani?” dedi Bayan Carter. Sesi bir ço-cuğunki gibi çıkıyordu.

“Senin gibi bir güzellikle mi? Tabii ki seninle ilgili değil,” dedi annem.

“Güzel miyim sence?”

Annem homurdandı. “Bunu sorduğuna inanamıyorum. Muhteşemsin. Gördüğüm en güzel kadınlardan birisin.”

“Bunu söylemen çok hoş," dedi Bayan Carter.

“Gerçek bu. Sana sahip olan erkek ne kadar şanslı," dedi annem.

Yine susmuşlardı, minik bir fare gibi sessizce başımı köşeden uzatıp baktım.

Annem ve Bayan Carter öpüşüyorlardı.

12

Emory

1. gün Saat 9:29

Karanlık.

Derin denizlerin akıntıları gibi etrafında dönüyordu. Soğuk ve sessizlik; vücuduna sürtünerek ilerlerken bir yabancının eli gibi ona dokunuyordu.

“Em,” diye fısıldadı annesi. “Artık kalkman lazım. Okula geç kalacaksın.”

“Hayır,” diye inledi. “Beş dakika daha...”

“Olmaz bebeğim, bir daha seslenmeyeceğim bak.”

“Başım çok kötü ağrıyor. Evde kalsam bugün?” Sesi yumuşak ve uzaktan gelir gibiydi, uykudan dolayı ıslak ve boğuk çıkıyordu.

“Bu yüzden okul müdürüne bir mazeret daha bildirmek istemiyorum. Niye her gün aynı şeyi tartışıyoruz?”

Ancak bu doğru değildi. Annesi uzun zaman önce ölmüştü, o daha sadece üç yaşındayken. Okulun ilk gününde bile annesi hayatta değildi ki. Onu hiç okula göndermemişti. Hayatının büyük çoğunluğunda eve öğretmenler gelmişti.

“Anne?” dedi yumuşak bir sesle.

Sessizlik.

Kalbi fena atıyordu.

Gözlerini açmaya çalışıyordu ama göz kapakları isyandaydı sanki.

Başı ağrıyordu, nabız atışlarını zonklamalar hâlinde başının içinde hissedebiliyordu. Hızlı ve güçlü bir ritim tutturmuştu kalbi.

“Anne, orada mısın?”

Sol tarafına doğru baktı, kırmızı göstergeli başucu saatini arıyordu gözleri. Saat orada değildi; oda tamamen karanlıktı.

Normalde şehrin ışıkları odanın tavanına yansırdı, ancak o bile yoktu.

Hiçbir şey göremiyordu.

Burası senin odan değil.

Bu düşünce aniden belirivermişti kafasında, bilinmeyen bir ses söylemiş gibi.

Neresi?

Emory Connor, yatakta doğrulmaya çalıştı, ancak başının sol tarafında inanılmaz bir ağrı vardı, sanki bu ağrı onu yastığa bastırıyordu. Eli kulağına doğru gitti, sargılıydı. Islaklık.

Kan?

Sonra darbeyi hatırladı.

Adam ona vurmuştu.

Adam kimdi?

Emory bunu bilmiyordu. Hatırlayamıyordu. Ama darbeyi hatırlıyordu. Kolu arkadan uzanmış, iğneyi boğazına saplanmıştı. Derisinin altına soğuk bir sıvı yayılmıştı.

Dönmeye çalışmıştı.

Ona zarar vermek istemişti. Babasının, kendini savunma dersleri sırasında ondan istediği buydu. *Cezalandır ve sakatla. Cevizlerine vur, tatlım. İşte benim kızım.*

İyi bir tekme için dönmek istemişti, burnuna, soluk borusuna ya da gözlerine sağlam bir yumruk oturtmak için. Adam ona bir şey yapmadan onu sakatlamak niyetindeydi...

Dönemedi.

Onun yerine dünyası kardı, uyku onu girdabı içine alıverdi.

Bana tecavüz edecek ve beni öldürecek, bilincini kaybederken bunları düşünüyordu. *Anne, yardım et,* dünya karanlığa gömülürken bunları düşünmüştü.

Annesi gitmişti. Ölmüştü. Şimdi o da ona katılmak üzereydi.

Bu iyi bir şeydi, sorun yoktu. Annesini yeniden görmeyi istiyordu.

Ama adam onu öldürmemişti. *Öldürmüş müydü?*

Hayır. Ölüm acı çektirmez, kalbi kulağında atıyordu.

Yattığı yerde oturur pozisyona gelmek için kendini zorladı.

Kan kafasından çekilir gibi olmuştu, neredeyse bir kez daha kendinden geçecekti. Oda tekrar eski halini almadan evvel şöyle bir kendi etrafında dönmüştü.

Adam ona ne vermişti?

Gece kulüplerinde içkisine ilaç atılan kızları duyuyordu, elbiseleri paramparça, farklı yerlerde uyanan kızlar, ne olduğunu hatırlamıyorlardı bile. Ama o bir partide değildi; parkta koşuyordu. Adam köpeğini kaybetmişti. Elinde bir tasmayla orada öyle üzgün bir ifadeyle duruyor, köpeğine sesleniyordu.

Bella? Stella? Köpeğin adı neydi ki?

Hatırlayamıyordu. Zihni bulutluydu, kafası dumanlanmıştı, düşüncelerini bastırıyordu.

“Ne tarafa gitti?” diye sormuştu adama.

Adam somurtuyordu, neredeyse ağlayacaktı. “Bir sincap gördü, arkasından koşmaya başladı.” Doğu tarafını işaret etmişti. “Daha önce hiç kaçmamıştı. Anlamıyorum.” Emory döndü, adamın baktığı yöne doğru baktı.

Sonra boynunda bir kol.

Ve darbe.

“Uyku zamanı güzel kız,” diye fısıldamıştı kulağına.

Köpek falan yoktu. Nasıl bu kadar aptal olabiliyordu?

Üşümüştü.

Sağ el bileğini tutan bir şeyler vardı. Zorladı, metal sesi duyuldu. Sol eliyle uzandı, bileğindeki parlak metali, ince zinciri hissetti.

Kelepçe.

Üzerinde yattığı şey her neyse, ona bağlanmıştı.

Sağ el bileği bir şeye bağlıydı, sol bileği ise serbest.

Derin bir nefes aldı. Hava ağır ve nemliydi.

Korkma, Em. Korkuya kapılma sakın.

Gözleri karanlığa alışmaya çalışıyordu, ancak çok karanlıktı, kusursuz karanlık. Parmak uçlarını yattığı yere değdirdi.

Yatak değil. Başka bir şey.

Çelikti.

Sedye mi?

Emory bunu nereden bildiğini bilmiyordu. Ama biliyordu işte.

Aman Tanrım, neredeydi?

Ürperdi, çıplak olduğunu yeni fark ediyordu.

Bir an tereddüt etti, uzandı, bacaklarının arasını kontrol etti. Acımıyordu.

Eğer tecavüze uğradıysa bunu anlardı, anlamaz mıydı?

Emin değildi.

Daha önce sadece bir kez cinsel ilişkiye girmişti ve acımış-tı. Acı gibi de değil, ama rahatsızlık veren bir şeydi, sadece ilk başta. Erkek arkadaşı, Tyler, nazik olacağına söz vermişti ve öyle de olmuştu. Zaten hemen bitivermişti, onun da ilk

cinsel deneyimiydi. Sadece birkaç hafta geçmişti üzerinden. Babası, Tyler'ın, Whatney Vale Lisesi'nde gerçekleştirilen mezuniyet partisine katılmasına izin vermişti. Tyler, Union'da bir oda tutmuş, hatta bir yerlerden bir şişe şampanya bile bulmuştu.

Tanrım, başı...

Tekrar elini uzattı, çekinerek sargısına dokundu. Kulağı tamamen sarılıydı. Sargı bezi bantla tutturulmuştu. Yavaşça açmaya başladı. "Lanet olsun!"

Soğuk hava keskin bir bıçak gibi işlemişti yaraya.

Yine de bandajı açtı, yaraya ulaşana kadar.

Parmakları kulağından geri kalan şeye dokunduğunda gözlerine yaşlar dolmuştu, berbat bir yaraydı, dikişliydi ve çok hassastı. "Hayı... Hayır... Hayır," ağlamaya başladı.

Sesi duvarlara çarpıp alay edercesine kulaklarına geri dönüyordu.

13

Porter

1. gün

Saat 10:04

Nash, Charger'ı Flair Tovver'ın önündeki engelli park yerine yanaştırdı ve kontağı kapattı.

"Gerçekten buraya mı park edeceksin?" diyerek kaşlarını çattı Porter.

Nash omuz silkti. "Biz polisiz, bu tür şeyler yapabiliriz."

"Şu iş bittikten sonra hatırlat da yeni bir çalışma arkadaşı istediğime dair dilekçe doldurayım."

"Harika plan. Belki ben de akademiden yeni mezun olmuş taze ve ateşli bir piliçle birlikte takılırım bu sayede." Nash sırıttı.

"Belki de babasıyla sorunları olan birini talep etmelisin."

"Dilekçede böyle bir madde olduğunu hatırlamıyorum, belki atlamışımdır."

Kapıdaki görevli geniş cam kapıyı açtı onlar için, adamın yanından geçip kabul masasına doğru ilerlediler. Porter rozetini çıkardı. "Yirmi yedi numaralı teras dairesi."

Kısa kahverengi saçlı, mavi gözlü hanımefendi gülümsedi. "Arkadaşlarınız yaklaşık yirmi beş dakika önce geldiler. Altı

numaralı asansörü kullanarak yirmi yedinci kata çıkabilirsiniz. Asansörden indiğinizde daire sağınızda kalacak." Bir kart uzattı. "Buna ihtiyacınız olacak."

Altı numaralı asansöre bindiler, kapı arkalarından kapandı. Porter yirmi yedinci kata çıkmak için düğmeye bastı ancak hiçbir şey olmadı.

“Kartı şu zamazingodan geçirmen gerekiyor,” dedi Nash.

“Zamazingo mu? Sen nasıl dedektif oldun şaşıyorum.”

“Bu sabah, ‘her güne bir kelime’ kartıma bakmadığım için üzgünüm,” dedi Nash. “Kart okuyucu şurada. Kredi kartı makinesi gibi bir şey.”

“Anladık, Einstein.” Porter kartı okuyucudan geçirdi ve yeniden düğmeye bastı. Bu kez gösterge mavi bir ışıkla aydınlandı ve çıkmaya başladılar.

Asansörün kapısı, her iki tarafa uzanan geniş bir koridora açılıyordu. Büyük orta açıklıktan bir alt kat görünüyordu. Koridorun sonunda, sağ tarafta açık bir kapı vardı, önünde üniformalı bir memur bekliyordu.

Porter ve Nash yaklaştılar, rozetlerini gösterip içeri girdiler.

Manzara nefes kesiciydi.

Daire binanın kuzeydoğusunu tamamen kaplıyordu. Duvarlar yerden tavana kadar camdı ve bir balkon duruyordu önlerinde. Şehir ayaklarının altında seriliydi, uzaklarda Michigan Gölü görülüyordu. “Ben on beş yaşımdayken,” dedi Porter, “odam buna hiç benzemiyordu.”

“Benim yaşadığım daire bu oturma odasına sığacak büyüklükteydi,” diye karşılık verdi Nash. “Bugünden itibaren rozetimi satışa çıkarıp emlak işine gireceğim.”

“Doğrudan böyle bir işe girebileceğini düşünmüyorum,” dedi Porter. “Öncesinde internet üzerinden alman gereken kurslar olacaktır.”

Nash cebinden iki çift lateks eldiven çıkardı, bir çiftini Por-ter’a uzattı, diğerini ellerine geçirdi.

CSI görevlileri içeride çalışıyorlardı. Paul Watson onları gördü ve uzak duvardaki, yerden tavana kadar olan kitaplığın önünden onlara doğru geldi. “Bir kargaşa yaşanmamış gibi, hiçbir iz yok. Gördüğüm en temiz daire. Buzdolabı ağzına kadar dolu. Çöp kutusunda iki gün öncesine ait bir makbuz buldum. Telefon kayıtlarına bakıyoruz, ancak oradan da bir şey çıkacağını sanmıyorum. Son arayan numaraları araştırdım, hepsi de babasına ait.”

“Sabit hat mı varmış? Gerçekten mi?”

Watson omuz silkti. “Belki de dairenin kendisindendir.”

“Muhtemelen babası istemiştir. Ulaşılamıyor ya da cevapsız çağrı zırvalıklarından kurtulmak için,” diye açıkladı Nash.

Porter sordu. “Aranan numaralardan ne haber?”

“Üç numara var. Onları araştırıyoruz,” dedi Watson.

Porter dairede ilerlemeye başladı, ayakkabıları ahşap zeminde gıcırdıyordu.

Mutfak dolapları vişneçürüğü rengindeydi, tezgâh ise koyu renk granit. Beyaz eşyaların tümü paslanmaz çelikti -Viking ocak ve Sub-Zero buzdolabı. Oturma odasında parçalara ayrılabilen bej renkli bir kanepe vardı. O kadar rahat görünüyordu ki, sadece pelüş minderlere bakarak bile yorgunluğunu hissedebiliyordu Porter. Televizyon 200 ekrandı. “4K,” dedi Watson.

“4K?”

“Standart 1080p HD televizyondan dört kat daha fazla piksele sahip demek.”

Porter sadece başını salladı. Evde hâlâ 48 ekran tüplü televizyon kullanıyordu. O çalışır durumdayken yenisiyle değiştirmek istemiyordu ve lanet olası şey hâlâ çalışıyordu.

Geniş, meşe ağacından bir çalışma masası vardı. Görevlilerden biri 68 ekran bir iMac’ten dosyaları kopyalıyordu.

“İşe yarar bir şey var mı?” diye sordu.

Görevli başını salladı. “Göze çarpan bir şey yok. Dosyalarını ve sosyal medya hareketlerini karakolda araştıracağız.”

Porter esas yatak odasına geçti. Yatak kusursuz biçimde düzgündü. Duvarlarda hiç poster yoktu, sadece bir iki tablo asılıydı. “Bu normal değil.”

Nash birkaç çekmeceyi açtı; her biri düzgünce katlanmış giysilerle doluydu. “Evet. Sanki örnek ev. Yeni tamamlanmış gibi. Eğer burada on beş yaşında genç

bir kız yaşıyorsa, bu, hayatta gördüğüm en derli toplu kız çocuğu demektir.”

Komodinin üstünde, bir çerçevede, 25-30 yaşları arasında bir kadının fotoğrafı duruyordu. Dalgalı kahverengi saçlar ve Porter’m hayatta görmüş olduğu en yeşil gözler. “Annesi mi?” diye sordu ortaya.

“Öyle düşünüyorum,” diye yanıtladı Watson.

“Talbot onun, Emory üç yaşındayken kanserden öldüğünü söyledi,” dedi Porter fotoğrafa bakarken. “Beyin tümörü, tüm bunlar yetmezmiş gibi.”

“İsterseniz araştırabilirim,” dedi Watson.

Porter başıyla onayladı, fotoğrafı yerine koydu. “İyi olur.”

“Yatak resmen sanat eseri,” dedi Nash. “Bunu bir çocuğun yaptığını zannetmiyorum.”

“Ben hâlâ burada bir çocuğun yaşadığına ikna olmuş değilim.”

Ebeveyn banyosu akla ziyandı -tamamen granit ve porselen fayanslar. İki lavabo. Duş, parti verilecek kadar genişti. Duş başlıklarının sayısı altıdan az değildi, duvara gömülü olanlar hariç.

Lavaboya doğru ilerledi ve diş fırçasının ucuna dokundu. “Hâlâ nemli.”

“Onu delil torbasına koyacak birini ayarlayacağım,” dedi Watson. “DNA’ya ihtiyacımız olabilir. Bu saç fırçasını da alalım.”

Bitişikte bir oturma odası bulunuyordu. Duvarlar, kitaplarla dolu raflarla kaplıydı, birkaç yüz tane kitap, belki daha da fazla. Charles Dickens’tan J. K. Rowling’e kadar her şeye bakıyordu Porter. Odanın ortasında duran geniş, rahat bir televizyon koltuğunun üstünde bir Thad McAlister açık duruyordu. “Belki de bunca şeye rağmen burada yaşayan odur,” dedi Porter kitabı eline alırken. “Bu birkaç hafta önce çıktı.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Nash.

“Heather almıştı. Bu yazarı çok sever.”

“Ha.”

“Şuna bakın,” dedi Watson. Elinde bir İngiliz Edebiyatı ders kitabı tutuyordu. “Çalışma masasının üstünde de yüksek matematik kitabı duruyordu. Bu özel bir marka, Worthington Studies, evde eğitim görenler için. Bay Talbot, kızının hangi okula gittiğini söyledi mi?”

Porter ve Nash birbirlerine baktılar. “Sormadık.”

Watson sayfaları karıştırıyordu. “Eğer bir yerlere kayıtlıysa arkadaşlarının izini sürebiliriz.” Yüzü kızardı. “Özür dilerim efendim. Yani, *siz* arkadaşlarını araştırabilirsiniz demek istedim. Eğer işe yarayacağını düşünürseniz.”

Talbot, Porter’a bir kartvizit ve cep telefonu numarasını vermişti. Cebini yokladı, orada mı diye. “Burada işimiz bittikten sonra babasını arar sorarım.”

Yatak odasından çıkıp koridorda ilerlemeye başladılar. “Kaç tane yatak odası var burada?”

“Üç,” diye yanıtladı Watson. “Şuna bir bakın.” Sağ taraftaki bir odayı işaret etti.

Porter içeri girdi. Büyük bir yatağın üstünde bir çamaşır sepeti duruyordu. Yatak başlığının hemen üstünde büyük bir Katolik haçı. Şifonyerin üzeri fotoğraflarla kaplıydı.

Nash bir tanesini aldı. “Bu o mu? Emory?”

“Öyle olmalı.”

Yaş sırasına göre dizilmişlerdi, yeni yürümeye başlamış bir kız çocuğundan, uzun, dalgalı saçlı, 15-16 yaşlarında bir oğlanın yanındaki koyu mavi elbiseli, baş döndürücü, genç bir kıza kadar. Köşede bir yazı vardı WHATNEY VADİSİ LİSESİ, MEZUNİYET, 2014.

“Oraya mı kayıtlı?” diye sordu Porter.

“Öğreneceğim.” Watson kızın yanında duran çocuğu gösterdi. “Erkek arkadaşı olduğunu düşünüyorum.”

“Olabilir.”

“Alabilir miyim?” diye sordu Watson.

Porter çerçeveyi ona uzattı.

Watson çerçevenin arkasını çevirip küçük kulakçıkları oynattı, sonra arkadaki tahta parçasını çıkardı. Fotoğrafı çerçevesinden özenle ayırdı. Dikkatle inceledi. “Em ve Ty.” Onlara gösterdi. İsimler küçük harflerle, sağ alt köşeye yazılıydı.

“Temel eğitim sevgili Watson,” dedi Porter.

“Hayır, Whatney Vadisi bir lise.”

Nash kıkırdadı. “Bu çocuğa bayıldım. Bizde kalsa ya?”

“Bir kişiyi daha ekibe alacak olursam Kaptan beni öldürür,” dedi Porter.

“Ben ciddiyim Sam. İnsan gücüne ihtiyacımız olacak. Bu kızı bulmak için iki, en fazla üç günümüz var. Kafası çalışıyor,” dedi Nash. “Görev yerlerini sen doldurmazsan Kaptan dolduracak. Sen yapsan daha iyi yoksa Murray gibiler başımıza kalacak.” Koridorda, tükenmez kaleminin ucuna bakan bir dedektifi'işaret etti. “Bence bu çocuğu CSI’dan almalıyız.”

Porter bir süre bunu düşündü ve Watson’a döndü. “Bu dosyada çalışmak ister misin?”

“CSI ile özel sözleşmem var. Güvenlik polisi olarak çalışabilir miyim?”

“Birini vurmadığın sürece,” dedi Nash.

“Silah taşımıyorum,” diye yanıtladı Watson. “Sınava girmeye hiç ihtiyaç duymadım. Daha çok bir kitap kurdu sayılırım.”

“Chicago Polis Departmanı’nın suç laboratuvarı ile anlaşması var. Resmen, buraya ödünç olarak aktarılmış olacaksın,” diye açıkladı Porter. “Bunu müdürünle halledersiniz diye düşünüyorum.”

Watson fotoğrafı şifonyere bırakıp cep telefonunu çıkardı. “Bana bir dakika verin -arıyorum.” Odanın uzak köşesine geçip numaraları tuşlamaya başladı.

“İstekli çocuk,” dedi Nash.

“Bu olayda yeni gözlerin bize katılması iyi olur,” diye ona katıldı Porter. “Malum, senin çok yardımın dokunmuyor.”

“Hassiktir, ahbap.” Nash fotoğrafı delil torbasına koydu. “Bunu merkeze götüreceğim.”

Porter elini saçlarının arasında gezdirdi ve odaya bakındı. “Şimdiye kadar görmediğim şey ne biliyor musun?”

“Ne?”

“Babasının bir tek fotoğrafı,” diye yanıtladı. “Birbirleriyle bağları olduğuna dair lanet olası tek bir şey bile yok burada. Kayıtlara bakacak olsak onu burayla ilişkilendirecek bir tek şey bile bulamayacağımıza bahse girerim. Bu daire muhtemelen bir şirketin sahip olduğu başka bir şirketin sahip olduğu, çok uzaklarda deniz aşırı bir hesabı bulunan bambaşka bir şirketindir, Gilligan’ın[1] kemikleri muhtemelen sahile gömülüdür.”

Nash omuz silkti. “Bu seni şaşırtıyor mu? Bir ailesi, bir hayatı var. Adamın kafasında büyük ihtimalle makam sahibi olmak var. Evlilik dışı çocuklar, rakibine ait olmadığı sürece, iyiye işaret değildir metres de öyle. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu kadına değer verdiğini söylese de, onun için ifade ettiği şey yalnızca bu kadar, yoksa eşinden ayrılır bu kadınla evlenirdi, böyle kulelerde saklamaya çalışacağına... Çocuk var ya da yok, önemli değil.”

Watson geri döndü, telefonunu cebine koyuyordu. “Dosya gecikmediği sürece, kendisi için bir sorun olmayacağını söyledi.”

“Bu sorun olur mu?”

Watson başını iki yana salladı. “Yapabilirim. Açık konuşmak gerekirse, değişiklik iyi olacaktır. Bir süreliğine laboratu-vardan çıkmak iyi gelecek.”

“Tamam o zaman. 4. Maymun Katili görev gücüne hoş geldin. Merkezde kâğıt işleriyle ilgileneceğiz.”

“Hiç de cazip görünmüyor, Sam. Bunun üzerinde çalışmalısın.” dedi Nash.

Watson fotoğrafı gösterdi. “Ty’ın izini sürmemi ister misiniz?”

“Evet,” diye yanıtladı Porter. “Nelere ulaşabileceğine bir bak bakalım.”

Fotoğrafı bir delil torbasına koydu.

Nash sol üstteki çekmeceyi açtı. Kadın iç çamaşırları. İki

eliyle çekiştirdi ve bir ıslık öttürdü. “Bunlar ağır toplar.”

“Sanırım bakıcı ya da onun gibi biri yaşıyor bu odada,” dedi Porter. “Emory daha on beş yaşında. Burada tek başına yaşaması imkânsız.”

“İyi de, şimdi nerede o zaman? Neden kızın kaçırıldığını bildirmedi?” diye sordu Nash. “Neredeyse bir gün olacak, belki de daha fazla.”

“Polise bir şey bildirmedi. Belki başkalarına haber vermiştir,” dedi Porter.

“Talbot’u mu kastediyorsun?” Nash başını iki yana salladı. “Sanmıyorum. Haberi verdiğimde gayet şaşırmış ve üzgün görünüyordu.”

“Eğer kız yasa dışıysa polisi arayamaz,” dedi Watson. “Tal-bot’a ulaşması daha mantıklı o zaman.”

“Ya da onun için çalışan başka birine.”

“Tamam, öyle olduğunu düşünelim. Neden Talbot hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davrandı? Kızı bulmak istemiyor muydu?”

Porter omzunu silkti. “Avukatı konuşmaması için oldukça ısrarcı görünüyordu. Belki Talbot’un bakış açısı da öyledir. Kızı on beş yıldır saklamışlar. Şimdi neden dursunlar? Adamları var, muhtemelen kızı arayıp bulabilecek dürümdalar, bize ihtiyaçları yok.”

“O zaman neden bize kız hakkında her şeyi anlattı? Eğer amacı kızı saklamaksa bizi başka tarafa yönlendiremez miydi?”

Porter çamaşır sepetine doğru ilerledi. Bir havluya dokundu. “Hâlâ sıcak.”

Nash hafifçe başını salladı. “O halde birisi onu aradı, geleceğimizi söyledi...”

“Bence de. Muhtemelen kadın biz gelmeden yok oldu.”

“Bu büyük bir komplo olduğu anlamına gelmez. Tıpkı Dr. Watson’m söylediği gibi, kadın yasa dışı çalışıyor olabilir ve sınır dışı edilmek istememiştir,” dedi Nash.

“Ben-”

Nash bir el hareketiyle sözünü kesti. “Bahse girerim çok da uzaklaşmış olamaz. Birilerini gönderip etrafa baktırsak iyi

olur.”

Nash’in telefonu çaldı, ekrana baktı. “Eisley arıyor.” Cevapladı. “Ben Nash.”

O sırada Porter da eşini arama fırsatı buldu. Telesekreter çıkınca mesaj bırakmadan kapattı.

Nash telefonu kapattı ve pantolonunun sağ ön cebine koydu. “Morga gitmemizi istiyor.”

“Ne bulmuş?”

“Bizim görmemiz gerektiğini söylüyor.”

Günlük *“Yulaf ezmene biraz bal ister misin, tatlım?”*

Annem harika yulaf ezmesi yapardı. Paketlenmiş olanından değil, hayır bayım. İşlenmemiş yulaf satın alır ve onları inanılmaz lezzetli bir biçimde pişirirdi, kızarmış ekmek ve meyve suyuyla birlikte mutfağımızın küçük köşesinde afiyetle yerdik.

“Evet, anne,” diye yanıtladım. “Biraz da meyve suyu lütfen."

Sinekliğimizde nazik bir tıkırtı duydum, ikimiz de dönüp baktık, Bayan Carter eşikte duruyordu.

Annem gülümsedi. “Aaa, hoş geldin, girsene içeri.”

Bayan Carter da anneme gülümsedi ve sinekliği açtı. Güneş sayesinde, eşikten geçerken elbisesinin altından bacaklarının hatlarını görebilmiştim. Omzuma şöyle bir dokunup geçti ve dudaklarının ucuyla annemi yanağından öpüverdi.

Dünkü öpücükten sonra bunun son derece masum olduğunu söyleyebilirim. Yine de bir anlığına birbirlerine baktıklarını yakaladım.

Annem Bayan Carter'ın saçlarına dokundu. "Saçların bugün harika görünüyor. Ölürüm bu saçlara. İrlanda kahvesi içiyorum. Sen de ister misin bir tane?"

"İrlanda kahvesi nedir?"

"Tatlım, dünyayı takip etmek için oldukça gençsin, öyle değil mi? İrlanda kahvesi, içine biraz Jameson viski eklenen kahvedir. Böylesine sıcak bir yaz sabahında benim için harika bir canlandırıcı," dedi annem.

"Sabah sabah viski mi? Ne müthiş! Evet, lütfen."

Annem bir fincan sıcak kahve doldurdu, daha sonra benim açmama izin verilmeyen dolaptan sarı etiketli, yeşil bir şişe çıkardı. Kapağını açtı ve fincanı doldurarak Bayan Car-ter'a uzattı. Ellerinin normalden biraz daha uzun bir süre birbirine dokunduğuna dikkat ettim.

Bayan Carter bir yudum aldı ve gülümsedi. "Harika. Hele kışın iyice muhteşem olmalı."

Annem Bayan Carter'a baktı ve başını yana eğdi. "Bu dün giydiğin elbise değil mi?"

Bayan Carter kızardı. "Maalesef öyle. Ne yazık ki bugün çamaşır yıkamam gerekecek."

"Bugünü de dünün elbisesiyle geçirmene izin veremem. Beni takip et." Ayağa kalktı ve yatak odasına yöneldi, şişe elindeydi. "Giymediğim birkaç şey var. Eminim senin üstünde çok güzel duracaklar."

Bayan Carter bana gülümseyerek, elinde İrlanda kahvesiyle annemin arkasından gitti. Koridor boyunca yürümelerini izledim, içeri girdiler ve annem yatak odasının kapısını kapattı.

Kısa bir süre, masada kalıp kahvaltımı bitirmem gerektiğini düşündüm. Günün en önemli öğünüydü sonuçta. Büyümekte olan bir çocuk olarak beslenmenin öneminin far-kmdaydım. Yine de, öyle yapmadım. Onun yerine koridoru geçip kulağımı kapıya yasladım.

Diğer tarafta sessizlikten başka bir şey yoktu.

Dışarı çıkıp evin etrafını dolandım.

Yatak odasının penceresi doğuya bakıyordu, yaşlı bir kavağın gölgelediği gül ağacının hemen üstündeydi. Yoldan gözükmeyecek şekilde ağacın gövdesine yapıştım ve pencereye döndüm. Ne yazık ki halen kısa boylu, zayıf bir çocuktum, görüş açımda yalnızca odanın tavanı vardı.

Hemen evin arka tarafina dolanıp yaklaşık yirmi litrelik bir kovayla geri döndüm. Ağacın yanma kovayı ters çevirdim, üstüne çıktım ve pencereye döndüm.

Bayan Carter'ın arkası dönüktü bana, en sevdiği kemiği için çukur açan bir köpek gibi eşinmekte olan anneme bakıyordu. Annem kafasını dolaptan çıkardığında elinde üç elbise vardı. Bir şeyler konuşuyorlardı, ancak pencere kapalı olduğu için duyamıyordum. Yatak odasının penceresi hiç açılmazdı, yazın en sıcak günlerinde bile.

Bayan Carter elini sırtına doğru uzattı ve elbisesini açtı. Elbise yere düştüğünde nefesim kesilmişti. Minik, pamuklu iç çamaşırlarının dışında çıplaktı. Annem elbiselerden birini uzattı, hemen giyiniverdi Bayan Carter. Annem bir adım geri çekildi ve onu süzdü. Sarı etiketli, yeşil şişeyi çıkardı ve doğruca şişeden bir yudum aldı. Şöyle bir titredikten sonra şişeyi Bayan Carter'a uzattı. Bir an tereddüt ettikten sonra şişeyi dudaklarına götürdü ve o da bir yudum aldı.

Alkolün ne olduğunu biliyordum ama annemin içtiğini hiç görmemiştim, sadece babamı biliyordum. Uzun bir günün akşamında bir iki tane içmek babamın alışkanlıklarından biriydi, ancak annemin değil. Bu yeni bir şeydi. Farklı bir şey.

Komşumuz şişeyi anneme verdi. O da bir yudum alıp geri uzattı, camın arkasında gülüşüyorlardı.

Annem elbiselerden birini havaya kaldırdı, Bayan Carter hayranlıkla bakıyordu. Üstündekini çıkardı ve annemin geniş aynasının önüne geçti, yeni elbiseyi üzerine tutuyordu.

Kalbim hızlanmıştı.

Annem arkasından yanaştı, saçlarını bir kenara attı ve boynunu açtı. Annem,

Bayan Carter'ı boynuyla omzunun birleştiği yerden tatlı tatlı öperken onlara bakıyordum. Bayan Carter gözlerini kapatmış, kendini arkasında duran anneme doğru bastırıyordu. Elbiseyi yere bıraktı. Aynadan yansıyan görüntüde annemin elinin onun midesine, oradan da sağ göğsüne doğru ilerleyişini görebiliyordum.

Bayan Carter'ın aksine annemin gözleri açıktı. Bunu biliyorum çünkü gözlerini görebiliyordum. Aynadan bana bakıyordu. Eli, Bayan Carter'm bedeninde aşağı doğru indi ve iç çamaşırının içinde kayboldu.

1

Gilligan Adası: 1964-67 arasında Amerikan CBS kanalında yayınlanan bir macera dizisi, -yhn

15

Porter

1* gün Saat 10:31

Cook Bölgesi Adli Tabip Ofisi, Chicago merkezde yer alan Batı Harrison Caddesi üzerindeydi. Porter ve Nash, Flair Tower'dan buraya kadar trafiğe takılmadan gelmişlerdi; kolluk kuvvetleri için ayrılan yerlerden birine park ettiler. Eisley morgda buluşacaklarını söylemişti.

Porter asla bir morgsever olmamıştı. Formaldehit ve çamaşır suyu bir çeşit hava temizleyici vazifesi görmekteydi, ancak bu, morgdaki ayak, bayatlamış peynir ve ucuz parfüm karışımı kokuyu bastırmıyordu. Kapıdan içeri adımını atar atmaz aklına lisede Bay Scarletto'nun zoruyla parçalarına ayırdığı yavru domuz geliyordu hep. Olabildiğince çabuk, dışarı atmak istiyordu kendini. Duvarlar neşeli bir açık maviye boyanmıştı, ama bu bile insana ölü bedenlerle çevrili olduğunu unutturmaya yardımcı olmuyordu. Çalışanların hepsinde gayet umursamaz bir ifade vardı; bu da Porter'da, bu insanların buzdolaplarına bir göz atsa neler bulacağına dair merak uyandırıyordu. Gerçi Nash'in de umurunda değil gibiydi. Yarı yolda durmuş, yiyecek otomatına bakıyordu.

"Nasıl olur da Snickers biter anlamıyorum ki! Bu boktan şeyden kim sorumlu?" diye gümbürdüyordu ortalığa. "Hey, Sam, bir çeyrekliğin var mı?"

Porter onu duymazdan gelerek, Kennedy zamanında yeni olduğu her halinden belli olan yeşil bir kanepenin karşısında yer alan, paslanmaz çelikten yapılmış, çift kanatlı, bar tipi kapılardan içeri girdi.

"Hadi ama adamım, açım ben." Nash arkasından bağırıyordu.

Tom Eisley, odanın uzak köşesinde bulunan metal bir masada duran bilgisayarın tuşlarına hararetle basıyordu. Kafasını kaldırıp şöyle bir baktı, kaşları çatıldı. "Yürüyerek mi geldiniz?"

Porter'ın aklından, aslında bayağı hızlı sürdüklerini, ışıklarda falan oyalanmadıklarını tek tek anlatmak geçti fakat bunları sadece düşünmekle yetinmeye karar verdi. "Flair Tovver'day-dık. Kurbanın evine uğradık."

Birçok insan ne bulduklarını sorardı, ama Eisley değil; onun insanlara olan ilgisi, onlar hayatlarını kaybettikten sonra başlıyordu.

Nash kanatlı kapıların arasından içeri girdi, parmaklarında hâlâ KitKat kırıntıları duruyordu.

“Daha iyi misin?” diye sordu Porter.

“Fazla üstüme gelme. Mecalim kalmadı.”

Eisley masadan kalktı. “Eldiven giyin, ikiniz de, beni takip edin.”

Masadan uzaklaşıp bir diğer kanatlı kapıdan geçerek geniş bir muayenehaneye girdiler. İçeri adımlarını attıkları an sıcaklık yirmi derece birden azalmış gibi oldu. Porter’ın nefesini görebileceği kadar soğuktu içerisi. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu.

Odanın merkezindeki muayene masasının üstünde, iki tarafında tutacakları bulunan geniş bir muayene ışığı duruyordu; masada çıplak bir erkek bedeni yatıyordu. Yüzü beyaz bir örtüyle örtülüydü. Göbeğinden başlayıp göğüs kaslarına doğru çatallanan *Y* şeklinde bir yarık açılmıştı kadavrada.

Yanında sakız getirebilirdi -sakız bu koku işini halledebilirdi.

“Bu bizimki mi?” diye sordu Nash.

“Evet, o,” dedi Eisley.

Yolun kiri ve tozu yıkanmıştı üstünden, ancak yanıkları temizleyen bir şey yoktu. Porter yakından baktı. “Bunu sabahleyin görememişim.”

Eisley sağ kol ve bacakta yer alan büyük mor-siyah renk karışımı lekeyi işaret etti. “Otobüs buradan çarpmış. Çizgileri görüyor musunuz? Otobüsün önündeki ızgaranın izleri. Olay yeri ölçümlerine dayanarak söylüyorum, çarpmanın etkisiyle yaklaşık altı metre kadar uçmuş, sonra da kaldırımda üç bu-çuk-dört metre kadar sürüklenmiş. İçeride büyük hasar var. Kaburga kemiklerinin yarısından fazlası kırılmış. Dört tanesi sağ taraf, ikisi sol taraf olmak üzere akciğerlere batmışlar. Dalak parçalanmış. Böbrek de öyle. Kafa travması gerçek ölüm nedeni olarak gözükse de diğer yaralanmalar da ölümcül derecelerde. Anlık bir ölüm. Yapacak bir şey yok.”

“İşte büyük haber diye buna derim,” dedi Nash. “Ben de bir şeyler buldun sanmıştım.”

Eisley’in alnı buruştu. “Bir şeyler var.”

“Bunu çok merak ediyor değilim Tom. Ne buldun?” dedi Porter.

Eisley paslanmaz çelikten yapılma bir masaya doğru ilerledi ve içinde kahverengi bir şeyler bulunan kilitli bir poşeti gösterdi.

“Bu midesi mi?” diye sordu Nash.

Eisley başıyla onayladı. “Dikkatinizi çeken bir şey var mı?” “Evet. Mesela artık onun içinde değil,” dedi Porter. “Başka?”

“Bunun için zamanımız yok doktor.”

Eisley içini çekti. “Şu noktaları görüyor musunuz? Şurada ve burada?”

Porter biraz daha eğildi. “Ne onlar?”

“Mide kanseri,” dedi Eisley.

“Ölüyor muydu? Bunu biliyor muymuş?”

“İyice ilerlemiş. Hastalık bu noktaya geldikten sonra tedavi neredeyse mümkün değil. Çok sancılı olacaktı. Eminim o da bunun farkındaydı. Toksin testinde bir şeyler buldum. Aşırı dozda oktreotid, mide bulantısı ve ishal tedavisinde kullanılır. Ayrıca yoğun biçimde trastuzumab. Bu ilginç bir ilaç. İlk başta göğüs kanserinde kullandılar, daha sonra diğer kanser türlerinde de işe yaradığı anlaşıldı.”

“Onu bu ilaçlardan bulabileceğimizi mi düşünüyorsun?” Eisley yavaşça başını salladı. “Büyük ihtimalle. Özellikle trastuzumab, bir saat boyunca damar yoluyla verilen bir ilaçtır, haftada birden daha az olmaz, bu seviyede muhtemelen daha sık. Muayenehanesinde bunu uygulayan birine rastlamadım, yani muhtemelen bunun için ya bir hastaneye ya da en iyisinden bir kanser merkezine gitmiş olmalı. Şehirde bu gibi yerlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Kalp sorunlarına yol açabilir, bu yüzden hastaları yakından takip ederler.

Nash, Porter’a döndü. “Yani eğer ölecekse, sence kendini otobüsün altına bilerek mi attı?”

“Şüphelerim var. O zaman neden bir kızı kaçırsın? Sanırım bunu da tamamlamak niyetindeydi.” Tekrar Eisley’ye döndü. “Sence ne kadar ömrü kalmıştı?”

Eisley omzunu silkti. “Bunu söylemek zor. Fazla değil ama -belki birkaç hafta. En fazla bir ay.”

“Ağrı kesici bir şeyler kullanıyor muydu?”

“Kısmen sindirilmiş bir oksikodon tablet buldum midesinde. Daha önceden kullanmış olduğu ilaçları araştırmak için saçını inceliyoruz, yani sistemi terk etmiş olan maddeler için. Morfin bulacağımızı düşünüyorum,” dedi Eisley.

Porter adamın koyu renk saçlarına baktı. Saçlar yediklerimizin ve kullandığımız ilaçların kayıtlarını tutar. 4MYMN’nin saçları kısaydı, iki-üç santimetre kadar. Normal bir insanın saçı ayda ortalama bir-bir buçuk santimetre uzar, yani yaklaşık iki aylık bir geçmişin izini sürebileceklerdi. Saçla yapılan test, idrar örneği almaktan beş kat daha kesin sonuç veriyordu. Yıllar içinde, şüphelilerin vücutlarından uyuşturucuyu atmak için türlü yöntemler bulduklarına şahit olmuştu; yabanmersini suyu içmekten taze idrara kadar. Ama maddeyi saçınızdan atmanın bir yolu yoktu. Bu yüzden denetimde olan uyuşturucu bağımlılarının çoğu saçlarım kazıtırdı.

“Saçı var,” dedi Porter sakince.

Bir an Eisley’nin alnında çizgiler belirdi, daha sonra Por-ter’ın söylemek istediği şeyi anladı. “Hiçbir kemoterapi belirtisi bulamadım. Muhtemelen çok geç fark edildi ve geleneksel tedavi yöntemlerinin hiçbiri fayda etmeyecekti.” Eisley bir diğer masaya gitti. Adamın üstünden çıkan özel eşyalar düzgünce diziliydi. “Şu ufak teneke kutu -küçük, gümüş bir kutuyu gösteriyordu- lorazepam dolu.”

“Kaygı ve huzursuzluktu değil mi?”

Nash zorla sırıttı. “Seri katil olmak kaygı bozukluğu olan birisi için iyi bir uğraş olsa gerek.”

“Ativan. Mide kanserinde, doktorlar kimi zaman asitlerle baş edebilmek için bunu yazabiliyorlar. Kaygı, fazla asit üretimine sebep oluyor, lorazepam seviyeyi

normale çekiyor,” dedi Eisley. “Muhtemelen, o hepimizden daha sakindi.”

Porter cep saatine baktı. “Parmak izi çıktı mı bundan?” Eisley başını salladı. “Ellerinde az sayıda sıyrık var. Parmak izleri alınabiliyor. Hepsini laboratuvara gönderdim. Henüz sonuç gelmedi.”

Porter’ın gözleri ayakkabılara takıldı.

Eisley onu gördü. “Ha, az kalsın unutuyordum. Şuna bir bakın, çok ilginç.” Adamın ayakkabılarından birini aldı ve kadavraya doğru ilerledi; sonra da ayakkabıyı adamın çıplak ayaklarından birine tuttu. “Bu adam için neredeyse iki numara büyük bu ayakkabı. Parmak uçlarına peçete tıkıştırmış.”

“Kim iki numara büyük ayakkabı giyer ki?” diye sordu. “Bunların bin beş yüz ettiğini söylememiş miydin?”

Porter başını salladı. “Belki de bunlar onun değildir. Parmak izi için tozlamalıyız.”

Nash, Eisley’ye baktı, sonra etrafında şöyle bir dönerek odaya göz gezdirdi. “Şey var mı... Neyse -buldum.” Başka bir masaya doğru gitti ve anında bir parmak izi setiyle geri döndü. Bir uzman hassasiyetiyle ayakkabıları toza buladı. “Bingo.”

“Onları alıp laboratuvara gönder, işin ne kadar acil olduğunu bildiklerinden emin ol,” dedi Porter.

“O iş bende.”

Porter tekrar Eisley’ye döndü. “Başka bir şey?”

Eisley kaşlarını çattı. “Ne? İlaç hikâyesi yetmedi mi?” “Yok, öyle-”

“Bir şey daha var.”

Porter’ı kadavranın diğer tarafına geçirdi, adamın sağ elini kaldırdı. Porter adamın göğsündeki delikten içeri bakmamak için uğraşıyordu.

“Küçük bir dövme buldum,” dedi Eisley. Adamın bileğinin iç tarafında küçük bir şeye işaret etti. “Sanırım sekiz.”

Porter yanaştı. “Veya bir sonsuzluk sembolü.” Telefonunu çıkardı, dövmenin fotoğrafını çekti.

“Yeni yapılmış. Kızarıklığa bak. Bir haftadan fazla değildir.”

Porter bunun bir anlam ifade edebileceğini düşündü. “Belki de dinî bir şeydir. Sonuçta ölüyordu.”

“Araştırma işini dedektiflerinize bırakacağım,” dedi Eisley.

Porter cesedin başına örtülmüş beyaz örtüyü kaldırdı. Cırt cırtı ayırırken çıkandan farkı olmayan bir ses çıktı.

“Yüzünü yeniden bir araya getirmeye çalışacağım.”

“Gerçekten mi? Bunu yapabilir misin?” diye sordu Porter.

“Şey, ben değil,” diye itiraf etti Eisley. “Bilim ve Endüstri Müzesi’nde çalışan bir arkadaşım var. Kız bu işlerin uzmanı -eski kalıntılar falan. Son altı aydır, McHenry Bölgesi’nde bulunan bir Illinivvek kabilesinden geriye kalanlar üzerinde çalışıyor. Normalde işi kafatası ve kemikler, bu tip şeyler değil. Ancak yapabileceğini sanıyorum. Arayıp soracağım.”

“Kız, ha?” diye sözünü kesti Nash. “Kız arkadaş mı edindin kendine?” Ayakkabılarla işini bitirmiş, parmak izi setini kaldırıyordu. “Altı tane parçalı ize ulaştım, ancak üç tane eksiksiz başparmak var. Üç başparmak izi demeliydim. Adamımızın üç tane başparmağı var demek istemiyorum, öyle olsa onu bulmak çok kolay olurdu. Şunları götüreceğim. Sonradan merkezde buluşalım mı? Belki bir saat sonra? Kaptan’la da görüşeceğim.”

Porter cebinde duran günlüğü düşündü. Bir saat iyi fikirdi.

Günlük

Annem beni gördü ancak ben uzaklaşmadım. Gitmem gerekiyordu, bunu biliyordum. Bunun özel bir an olduğunu, bana göre olmadığını da biliyordum, ancak yine de izlemeye devam ettim. İstesem bile kendimi durduramazdım. Annem ve Bayan Carter görüş alanımdan çıkana kadar o ağacın dibinde durmaya devam ettim. Daha net söylemek gerekirse, ikisi de

aşağı doğru inerek çıkmışlardı görüş alanımdan, artık yatağa mı yoksa yere mi inmişlerdi, bilemiyorum.

Altımdaki kova sallanıyordu. Ben sallanıyordum. Bacaklarım bir kâsede soğumaya bırakılmış puding gibi titriyordu. Zangır zangır. Kalbim bir resmî geçit töreni ritminde gümbürdüyordu. En azından şöyle diyebilirim, inanılmaz neşeli, canlandırıcı bir şeydi bu!

Kendimi gördüklerime öylesine kaptırmıştım ki, Bay Carter'm arabasının evimizin önünden geçip gittiğini duyamamıştım. Yandaki evin taşlı yolu üzerinde tekerleklerin çıkardığı ses dikkatimi çekmişti. Bayan Carter da arabayı o an fark etmiş olmalıydı. Kışın son gününü yaşayan bir dağ sıçanı gibi kafası pencerenin çerçevesinden göründü, memeleri sallanıyordu, ağzı açıktı, nefes nefeseydi. Onu gördüğüm an, o da beni gördü. Yapacak bir şey yoktu, gözlerim

onda, donup kalmıştım. Dönüp bir şeyler söyledi ve bunun üzerine annem göründü. Annem bana bakmıyordu.

İkisi de kayboldular.

Bay Carter'm arabasının kapısı çarpıldı. Bu saatte eve geldiği görülmüş bir şey değildi. Normalde, tıpkı babam gibi, saat beş civarında eve gelirdi. Beni ağacın dibinde, kovanın üstüne tünemiş vaziyette gördü, şaşırmıştı. El salladım. Karşılık vermedi. Onun yerine yoluna devam etti ve evine girerek gözden kayboldu.

Hemen ardından Bayan Carter bizim evin ön kapısından telaşla dışarı çıktı ve bahçeyi geçti, yürürken elleriyle elbisesini düzeltiyordu. Yanımdan geçerken bir anlığına bana bakıp devam etti. Ona bir 'N'aber?' çaktım, ama karşılık alamadım. Evinden içeri girerken kapıyı dikkatli bir biçimde yavaşça kapattı.

Kovamdan aşağı atlayıp onu takip ettim.

Her şeye burnunu sokan bir çocuk olduğumu söyleyemem. Sadece biraz meraklıydım, o kadar. Böylece ikinci kez düşünmeksizin Carterlar'ın bahçesine girdim. Kapıya uzanan yolu yarılamıştım ki tokat sesini duydum.

Bu sesle ilgili hiçbir kuşkum yok. Babam katı bir disiplin savunucusuydu, birden fazla olayda elini arkamda hisset-mişimdir. Ayrıntıya girmeden, her olayda en az bir ya da iki şaplak yediğimi söyleyebilirim, bunu onu suçlamak için

söylemiyorum. Ses benim için çok tanıdıktı, tokadı yiyen olmadığım için sanırım; ayrıca hemen ardından gelen kısa çığlığı da duyabilmiştim.

Bayan Carter şaplak sesinin hemen ardından bağırdığı için ona vuranın Bay Carter olduğunu anlamıştım. Ardından bir tokat daha geldi, hemen ardından bir ciyaklama daha.

Bay Carter'ın arabasının yanındaydım. Motordan hâlâ çıtırtılar geliyordu, kaportadan sıcaklık yükseliyordu.

Ben orada duruyorken Bay Carter evlerinden dışarı fırladı. "Ne işin var senin orada?" diye bağırarak yanımdan geçti ve bahçemize girdi.

Bayan Carter kapıda belirdi, ancak eşikte duruyordu. Yüzünün bir tarafına nemli bir havlu tutuyordu. Sağ gözü şişmiş ve pembeleşmişti, ağlıyordu. Beni fark ettiğinde dudakları aralandı. "Annene zarar vermesine izin verme," diye fısıldadı.

Bay Carter mutfağın kapısına dayanmış, kapıyı yumruk-luyordu. Kapının kapalı olması bana tuhaf gelmişti. Yaz geldiğinde, o kapı neredeyse her gün sabahtan açılır ve gecenin geç saatlerine kadar açık dururdu, doğanın değerli konuklarının eve girmesine engel olan sineklik ise kapalı dururdu tabii ki. Belki de annem-

Annem yandaki penceredeydi. Arka verandamızda duran Bay Carter'a bakıyordu.

"Aç kapıyı seni lanet olası kaltak!" diye bağırdı Bay Carter. "Aç şu lanet kapıyı!"

Annem ona bakıyor, fakat hiç hareket etmiyordu.

Eve doğru ilerlemeye başladım, hemen elini havaya kaldırarak beni durdurdu. Anında durdum, ne yapacağımı bilemiyordum. Şimdi geriye dönüp baktığımda ne kadar saf olduğumu anlıyorum, boyumu aşan bir işe kalkışmıştım. Bay Carter iri bir adamdı, hatta belki babamdan bile daha iriydi. Eğer yoluna çıkmış olsaydım, muhtemelen başının üstünde dönüp duran bir sinekmişim gibi vurup ezerdi beni.

"Karımı kendi zevklerine alet edebileceğini mi düşünüyorsun?" Kapıya

vuruyordu. “Biliyordum, bunu biliyordum, seni açgözlü kaltak. Bir şeyler döndüğünü biliyordum. Her zaman sizin evde. Pis bir koku alıyordum. Onda senin tadını alıyordum biliyor musun? Bundan eminim. Şimdi, sanırım bana borçlusun. Kısasa kısas, ne alırsan onu verirsin. Ya da bana vermeye ne dersin - seviyeyi düşürdüğümü mü düşünüyorsun? İşte sonuçları bu, seni küçük orospu. Borcunun vadesi geldi. Bu dünyada hiçbir şey beleş değil!"

Annem pencereden kayboldu.

Bayan Carter arka tarafta hıçkırıklarla ağlıyordu.

Bay Carter parmağını ona doğru uzatmıştı. “Kapa çeneni!” Yüzü kıpkırmızıydı. Kaşlarında ter damlaları parıldıyordu. “Seninle işimiz bitti zannetme. Burayı hallettiğimde seninle uzun uzun konuşacağız. Buna inan. Bu şıllıkla işimi bitirdiğimde sıra sana da gelecek. O ufak yara canını mı yaktı? Bekle sen, daha tatlıya geçmedik!”

O sırada arka kapımız açıldı. Annem göründü, eliyle onu içeri çağırdı.

Bay Carter bir an anneme bakakaldı. Yüzü bir dur levhası kadar kırmızıydı, çatılmış kaşları terliydi. Ellerini yumruk şeklinde sıkmıştı. İlk başta ona vuracağını sandım, ama öyle olmadı.

Annem onun omuzlan üzerinden baktı, bir an göz göze geldik, sonra tekrar ona döndü. “Bunu bir kez teklif ederim. Ya şimdi ya da asla.” Parmağını sarı saçlarından geçirdi, boynundan aşağı kaydırdı, dudaklarında bir sırıtma belirdi.

“Dalga mı geçiyorsun?”

Annem içeri girip mutfağa doğru ilerledi ve başıyla Bay Carter’a işaret etti. “Hadi.”

Bay Carter, gözden kaybolana kadar annemi izledi, daha sonra kendi karısına döndü. “Bunu dersin ilk bölümü olarak düşün. Buradaki işimi bitirdikten sonra ikinci bölüm için eve döneceğim.” Sanki şakaların şakasını yapmış gibi burnundan gülüyordu, kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Bayan Carter hıçkırarak ağlıyordu.

Bir oğlan çocuğuydum daha, ağlayan bir kadın nasıl rahatlatılır bilemiyordum,

öğrenmek de istemiyordum zaten. Onun yerine tekrar annemin penceresinin önüne, ters duran kovama koştum. Oda boştu.

Evin içinde bir yerlerden korkunç bir çığlık sesi geldiğini duydum. Sesin sahibi annem değildi.

17

Emory

1. gün Saat 9:31

Emory kusacaktı.

Midesindekiler boğazına kadar gelmişti, katı ve berbattı hepsi. Yutkundu, ağzında kalan iğrenç tat onu iki büklüm ediyordu.

Derin bir nefes aldı, hıçkırıkların arasında hava doluyordu ciğerlerine.

Kulağını mı kesmişti şimdi? Bu da neydi böyle? Neden-

Cevap anında akima geldi, bir sonraki hıçkırık gelmeden bir kez daha nefes alıp öksürdü. Gözyaşları dizlerine dökülüyordu. Yanaklarını silmek istedi, ancak daha fazla yaş geliyordu gözlerinden, tuzlu ve keskin yaşlar...

Düzensiz nefes alışlarının arasında hıçkırıklara boğuluyordu.

Bedeni şiddetli ağrılarla titriyordu. Burnundan akan sümük gözyaşlarına karıştı. Tam bittiğini düşündüğünde beyni yeni bir acı dalgasıyla çalkalanıyor, sinirleri geriliyor ve aynı döngü yeniden başlıyordu; her seferinde çok az azalarak.

Sonunda, artık düzenli nefes alıp vermeye başladığında, kendini sessizliğin içinde otururken buldu. Zihni bomboş ve

sessizdi, vücudu ağrılar içindeydi, kasları sızlıyordu, yüzüyse şişmiş ve kızarmıştı. Parmakları kelepçenin arasından çıkan bileklerinin ucunda sallanıyorlardı, biraz rahat etmek ister gibi bir halleri vardı; kelepçenin gerçek olmadığını, bir oyuncakçıdan alınmış olduğunu hayal etmek istiyordu -arkadaşı Laurie bunlardan söz etmişti, erkek arkadaşı da kullanmak istemişti ama onun kararı kesindi; asla, kesinlikle...

Hiç boşluk yoktu, bileklerinin etrafını iyice sarmıştı, anahtar olmadan açmak imkânsızdı. Belki bir şeylerle açmayı deneyebilirdi, ancak bunun için önce bir şeyler bulması gerekiyordu, bir şeyler bulmak için de bir araştırma yapması

gerekliydi.

Kimi kandırıyordu ki? Bir kilidi nasıl açacağına dair hiçbir fikri yoktu...

Kelepçenin zinciri normalden daha uzundu, en az altmış santimetre vardı. Hani şu filmlerde, karanlık hapishane koridorlarında diz çöken mahkûmların kullandıkları cinsten. Biraz hareket özgürlüğü veriyordu kelepçeler, ancak çok değil.

4. Maymun Katili'ni biliyordu. Chicago'daki herkes, hatta muhtemelen dünyadaki herkes onu bilirdi. Yalnızca bir seri katil olarak değil, kurbanlarının vücutlarından çeşitli parçaları keserek ailelerine yollamasıyla da meşhurdu. Önce kulak, son-ra-

Emory'nin eli gözlerine gitti. Oda karanlıktı, ama yine de soluk hatları seçebiliyordu. Gözlerine bir şey yapmamıştı.

Henüz değil. Belki de döndüğü zaman.

Kalbi gümbürdemeye başladı.

Ne kadar sürer ki...

Bunu düştinemiyordu. Düşünemiyordu işte.

Birinin gözlerini oyması, canlıyken yerlerinden çıkarılması.

Dilin de güzelim. Dilini unutma. Üçüncü parçayı da alıp annişkoyla babişkoya gönderecek. Biliyorsun değil mi, sonra da seni-

Kafasında konuşan bu ses tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu.

Beni hatırlamadın mı güzelim?

Sonra tanıdı, tabii ya anlamıştı, bir anda siniri tepesine çıktı.

"Sen benim annem değilsin," dedi Emory kudurmuş bir şekilde. "Benim annem öldü."

Tanrım. Deliriyordu. Kendi kendine konuşuyordu. Yoksa ona yaptığı iğneden mi? Vücuduna giren bu zehir? Halüsinas-yon muydu bu? Belki de tüm olan biten

iğrenç bir rüyadan ibaretti, almış olduğu maddenin kötü etkileri. Belki de-

Bunları daha sonra da düşünebilirsin güzelim. Daha fazla zamanın olduğunda. Şimdi bence buradan kurtulmanın bir yolunu bulmaya odaklanmaksın. Yani, o gelmeden önce. Öyle değil mi?

Emory kendini başıyla onaylarken buldu.

Senin için en iyisini istiyorum, hepsi bu.

“Yeter.”

Güvende olduğunda. Ancak o zaman... Bu zor bir nokta Em. Sana bir not yazıp seni bu durumdan kurtaramam. Bu adam okul müdüründen farklı.

“Kes!”

Sessizlik.

Duyduğu tek ses kendi nefesi ve bandajın altında, kulağında attığını hissettiği kalbinin sesiydi.

Kulağının olması gereken yerde, güzelim.

“Lütfen yapma. Lütfen sessiz ol-”

Emory, ayaklarını eğreti yatağından aşağı sallandırdı. Tekerlekler gıcırdadı, kayarak ilerleyen sedye on-on beş santimetre kadar sonra duvara çarptı ve durdu. Ayakları soğuk zemine değdiğinde hemen geri çekti kendini. Yerde kendisini neyin beklediğini bilmemek onu durduruyordu, ancak yine de muhtemel katilinin geri dönmesini beklemek tercih edebileceği bir seçenek değildi. Bir yolunu bulmalıydı.

Gözlerini karanlığa alıştırmaya çalışıyordu, en ufak bir ışık zerresini bile yakalamaya çabalıyordu, ancak içeride yeterince ışık yoktu. Ellerini yüzüne yaklaştırdı, parmak ucunu ancak burnuna değmeye yakın bir yere geldiğinde görebiliyordu.

Kafasındaki karmaşayı ve kulağındaki acıyı bir kenara bırakıp ayağa kalkmaya zorladı kendini. Derin bir nefes aldı ve dengesini kurabilmek için kelepçelerin

bağlı olduğu yerin biraz alt tarafında kalan sedyenin kenarını tuttu, mide bulantısı geçene kadar bekledi.

Çok karanlıktı. Çok karanlık.

Ya düşersen güzelim? ilerlemeye çalışırken ayağın bir şeye takılırsa ve yere yuvarlanırsan? Bu sence akıllıca mı? Neden yerine oturup olabilecekleri düşünmüyorsun? Nasıl olur?

Emory sesi yok saydı ve tereddütle ileri uzandı, sol eli karanlığa doğru ilerliyordu, parmakları arayış içindeydi. Hiçbir şeyle karşılaşmayınca sedyenin duvara çarpan baş tarafına doğru bir adım attı. Sağ el sedyede, sol el karanlığa uzanmış vaziyette. Bir adım daha, sonra bir tane daha-

Parmakları duvara değdi, heyecanla geri çekti kendini. Sert yüzey nemli ve pürüzlüydü. Heyecanla elini yüzeyde gezdirirken bir girinti hissetti, parmağının ucunu çizgi boyunca ilerletti, bir çizgiye daha ulaştı, bu seferki birincisini dik kesiyordu. Bu böyle devam ediyordu. Dikdörtgenler.

Briket.

Bilirsin, eğer bir duvar varsa genelde bir iane daha olur. Kimi zaman bir kapı ya da pencere, belki iki tane. Belki adımlarınla ölçebilirsin. Sadece nasıl bir yerde olduğunu anlamaya çalış. Bir sedyeye bağlısın tabii ki, yolculuğa çıkmak için pek uygun olmayabilir.

Emory sedyeyi çekiştirerek hareket ettirdi, sedye gıcırdayan tekerleklerinin üzerinde biraz ilerlemişti. Metali sıkıca tuttu. Sadece buna tutunmak bile, herhangi bir şeye belki de, daha güvende hissetmesini sağlıyordu. Aptalcaydı, biliyordu, ama-

O bir koltuk değneği mi? Öyle mi deniyordu?

“Defol başımdan,” diye mırıldandı.

Sol eli duvarda, sağ eliyle sedyeyi çekiştirerek ilerledi. Adımlarını sayıyordu. Kafasında, içinde bulunduğu yerin haritasını çıkarmaya çalışacaktı. İlk köşeye ulaşana kadar on iki adım atmıştı. Yaklaşık üç metre diye düşündü.

Diğer duvarı takip etmeye başladı. Briketler. Elini duvarda yukarı aşağı hareket

ettiriyordu, bir düğme, pencere, kapak ya da herhangi bir şey bulabilmek umuduyla; hiçbir şey yoktu, sadece briketler vardı.

Emory birden durdu, başını yukarı kaldırdı. Merak ediyordu -bu odanın yüksekliği ne kadardı acaba? Bir tavan var mıydı?

Elbette bir tavan var. Seri katiller zeki olurlar, bu oyuna katılan ilk kız sen değilsin. Kaç tane kızı kaçırdı ve öldürdü? Beş? Altı? Herhalde artık bu işin erbabı olmuştur. Bu odanın sağlam bir tavanı olduğundan eminim. Tabii, sen yine de araştırmana devam edebilirsin. Bunu sevdim. Öylece oturup onun gelmesini beklemekten daha iyidir. Diğer türlüsünü aptallar yapar. Senin bir amacın var. Yani bir girişimde bulunuyorsun.

Odayı adımlamaya devam etti. Köşeyi dönerken sedye yine onu zorladı, bu kez biraz daha kuvvetli asıldı.

Hey. Bak aklıma ne geldi? Ya seni izliyorsa? Ya kameralar

varsa?

“Çok karanlık.”

Kızılötesi kameralar karanlıkta da gün gibi aydınlık gösterirler. Muhtemelen bir bacağını masaya ya da bir yerlere uzatmış Emoıy TV *izliyordur; yüzünde kocaman bir sırıtmayla hem de. Bir odada kapalı kalmış çıplak bir kız. Dışarı çıkmak istiyor Bir önceki kız bu noktaya gelene kadar otuz dakika harcamıştı. Bu kızımız daha başarılı -yirmi dakikada tamamladı. Ne kadar heyecan verici. Ne eğlenceli.*

Emory hareket etmeyi bıraktı ve karanlığa bakmaya başladı. “Orada mısın? Beni... İzliyor musun?”

Sessizlik.

“Merhaba?”

Belki utanıyordun

“Kes sesini.”

Bahse girerim şimdi pantolonunu ayak bileklerine indirmiş, aletini çıkarmıştır, kapıda da bir RAHATSIZ ETMEYİNİZ *yazısı.* Emory TV Gece Kuşağı *başladı, asıl parti şimdi başlıyor. Bu seferki bir kaleci. Gördünüz mü, ne kadar da yükseğe sıçradı?*

"Şimdi artık kesinlikle annem olmadığını biliyorum; o asla böyle bir şey söylemezdi," dedi Emory.

Hmm, bence izliyor. Yoksa niye üstiindekileri çıkarsın ki? Erkekler sapıktır güzelim. Çoğu öyledir. Bunu ne kadar erken anlarsan o kadar iyi olur.

Emory karanlıkta başını çevirdi. "Burada kamera yok. Olsa kırmızı ışığını görürdüm."

Evet, haklısın. Çünkü bütün kameralarda kırmızı ışık olur. İki kilometre öteden görünen, yanıp sönen o kırmızı ışık. Eğer bir kamera üreticisi olsaydım, kırmızı ışıksız kamera üretmek hiç aklıma gelmezdi, biliyor musun? Eminim bir komite vardır ve bütün kameraları kontrol edip, kırmızı ışıkları olup olmadığından emin olmak için-

"Şu çeneni kapatacak mısın artık?" diye bağırdı Emory. Sonra yüzü kızardı. Kendi kendine bağırıyordu.

Söylemek istediğim, bütün kameraların kırmızı ışıklı olmak zorunda olmadığı. Bunda kızacak bir şey yok.

Emory bir nefes aldı ve diğer duvara doğru uzandı. Zihninde odanın şeklini çizmişti. Büyük bir dörtgendi. İki duvara bakmıştı ama henüz bir kapı bulamamıştı. Bakması gereken iki duvar daha vardı.

Üçüncü duvarı da sedyeyi sürükleyip, briketlerin arasındaki belirgin oyukları takip ederek geçti. Kapı yoktu.

Bir duvar kaldı.

Sedyeyi çekiştirdi, bu kez korkudan çok sinir doluydu, adımlarını saymaya başladı. On ikiye gelip, parmaklarıyla diğer duvarı hissettiğinde durdu. Kapı neredeydi? Kaçırmış mıydı? Dört köşe, dört kez sola dönüş. Tam bir tur atmıştı. Turu tamamlamıştı, öyle değil mi?

Bir kapı olmaması mümkün müydü?

Korkunç bir tasarım gibi görünüyor. Kim kapısı olmayan bir oda inşa eder ki? Bahse girerim sen kaçırmışsındır.

“Kaçırmadım. Kapı falan yok.”

O zaman nasıl içeri girdin?

Yukarılarda bir yerlerde bir şeyler tıkırdadı. Müzik sesi çok güçlü geliyordu, sanki biri kulaklarına bıçak saplıyormuş gibi. Ellerini kulaklarına götürdü ve sol eli kulağının olması gereken yere dokunduğunda korkunç bir acı hissetti. Yere kapandı, acıdan bağırıyordu. Müzikten kurtulamıyordu -sanki daha önce de duymuştu bu şarkıyı. Mick Jagger şeytanla ilgili bir şeyler bağınyordu.

18

Porter

1. gün Saat 11:30

Michigan Caddesi’ndeki Chicago Polis Departmanı'nın bodrum katında yer alan 1523 numaralı odaya girmeyeli sadece iki hafta olmasına rağmen ortam derin bir uykudaymış gibi sakindi.

Uyuyordu.

Bekliyordu.

Düğmeye bastı ve floresan ampullerin *pomp* sesini duydu, ağır havaya bir aydınlık gelmişti. Masasına doğru ilerledi, masanın üstü çeşitli evrak ve dosyalarla kaplıydı. Her şey bıraktığı gibi duruyordu.

Eşi, masanın uzak köşesinde duran gümüş bir çerçeveden ona bakıyordu. Onu görünce dayanamadı, gülümsedi.

Masasının kenarında oturduğu yerden telefona uzandı ve numarasını çevirdi. Üç kez çaldı, sonra yine o tanıdık sesli mesaj:

Heather Porter ’m telefonu. Bu mesajı dinliyorsanız biiyük bir ihtimal adınızı ekranda görüyor ve konuşmak istemiyorum. Çikolatalı kek ya da benzeri şeylerle rüşvet verme niyetindeyseniz detayları mesaj yoluyla iletin; sosyal yakınlığımız çerçevesinde değerlendirdikten sonra size dönerim. Eğer pazarlamacıysanız—

Porter telefonu kapattı ve üzerinde *4. Maymun Katili* yazan bir dosyayı açtı. Adam hakkında bugüne kadar öğrendikleri her şey bu dosyada kayıtlıydı.

Beş yıldır 4. Maymun Katili’nin izini sürüyordu. Yedi kadın kurban.

Yirmi bir kutu. Kutuları unutmak mümkün değil.

Kutuları asla unutmamıştı. Gözlerini kapattığı her an peşindeydiler.

Oda çok geniş bir oda değildi, yaklaşık dokuz metreye yedi metre gibi bir şeydi.

Porter’mki dışında, Polis Merkezi çalışanlarına ait beş masa daha, gelişigüzel yayılmıştı odaya. Uzak köşede, Porter’ın koridorun aşağısında yer alan depoda bulduğu ahşap toplantı masası duruyordu. Yüzeyi çizikler ve oyuklarla doluydu, masanın üst kısmı yıllardır üzerine koydukları bardak, fincan ya da içecek tenekelerinin çember şeklindeki izleriyle kaplanmıştı. Ayrıca bir de Nash’in Hz. İsa’ya benzettiği kahverengi bir leke vardı (Porter bu lekenin sadece kahve lekesine benzediğini düşünüyordu). Bu renk cümbüşünü silmek için uğraşmayı uzun zaman önce bırakmışlardı.

Toplantı masasının arkasında üç tane beyaz yazı tahtası vardı. İki tanesi 4MYMN’nin kurbanlarının çeşitli olay yeri fotoğraflarıyla kaplanmıştı; üçüncü tahta ise bomboştu. Bu tahtayı, daha çok beyin fırtınası yaptıklarında kullanıyorlardı.

Nash içeri girdi ve Porter’a bir fincan kahve uzattı. “Watson Starbucks’a uğradı. Yukarıda teğmene baktıktan sonra burada bizimle buluşmasını söyledim. Diğerleri de yoldadır. Senin kafanda neler dönüyor böyle? Bir koku geliyor ama...”

“Beş yıl Nash. Bunun sonunu getiremeyeceğimizi düşünmeye başlamıştım.”

“En az bir kişi daha var. Onu bulmalıyız.”

Porter başıyla onayladı. “Evet, biliyorum. Bulacağız onu. Ve evine ulaştıracağız.” Aynısını altı ay önce Jodi Blumington’da da söylemişti, ama onu zamanında bulamamışlardı. Bir ailenin karşına yine bu durumda çıkmayı kaldıramazdı, asla.

“İşte buradasınız!” Clair Norton kapının oradan bağırdı.

Porter ve Nash beyaz tahtalardan kapıya doğru döndüler.

“Burası sensiz bir morg gibiydi Sammy. Bana bir öpücük ver!” Odayı geçti, kollarını Porter’a doladı. “Herhangi bir şeye ihtiyacın olduğunda beni arıyorsun, tamam mı? Bana söz vermeni istiyorum,” diye fısıldadı kulağına. “Yedi gün yirmi dört saat, senin için buradayım.”

Herhangi bir duygusal yakınlık Porter’ın gerilmesine neden oluyordu. Kadının sırtına bir iki kez hafifçe vurdu ve hızla uzaklaştı. Kınayan bakışlar altında yardımcısının kollarından çıkan bir rahip kadar rahatsız hissetti kendini. “Sağol

Clair. Yaptıkların için teşekkürler.”

Clair Norton, yaklaşık on beş yıldır emniyette görev yapıyordu. Sadece üç yıllık devriye görevinden sonra, şehir tarihinin uyuşturucu trafiği en yoğun şebekelerinden birinin çökertilmesine katkılarından ötürü -davaya karışan herkes on sekiz yaşın altındaydı- Chicago Polis Departmanı’nın en genç siyahi kadın dedektifi olarak görevine devam etmekteydi. Toplamda yirmi dört öğrenci, ilk başta Cooley Lisesi ve altı ayrı lise daha... Operasyon okul sınırlarında gerçekleştirilmişti, bu da işleri daha zor kılıyordu ve genç Clair öğrenci kılığındaydı.

Fox TV’de eskiden yayınlanan bir programdan sonra bu operasyondan dolayı Clair’in takma adı “Jump Street” olmuştu -birimdeki kimse yüzüne karşı bu ismi kullanmıyordu.

Clair başını salladı. “İş arkadaşına bakıcılık yaptığım için teşekkür etmelisin aslında. Tam bir beyinsiz. Bahse girerim onu bir odaya kapatsan, bir saat sonra döndüğünde dilini prize sokmuş, yerde yatarken bulabilirsin.”

“Buradayım,” dedi Nash. “Seni duyabiliyorum.”

“Biliyorum.” Döndü ve Nash’in elinden kahvesini kaptı. “Teşekkürler bebek.”

O sırada çoğuna göre “Kloz” olan Edwin Klozowski göründü, bir elinde içinden evrak taşan bir dosya, diğer elinde ise az evvel ısırılmış Little Debbie çikolatalı kekten geriye kalan parça vardı. “Yani, ekibi yeniden topluyoruz ha? Zamanı gelmişti. Eğer bir daha IT ofisinde bir pornoseverin bilgisayarını incelemek zorunda kalsaydım, bilgisayar oyunları tasarladığım eski işime geri dönmeyi düşünmeye başlayabilirdim. N’aber Sammy?” Uzandı ve Porter’ın omzuna bir şaplak attı.

“Hey, Kloz.”

“Seni yeniden görmek ne güzel.” Dosyayı boş masalardan birinin üzerine bıraktı ve kekten kalan parçayı ağzına attı.

Porter kapıda bekleyen WatsonT gördü ve içeri gelmesi için işaret etti. “Kloz, Clair, bu Paul Watson. CSl’dan geçici olarak geldi. Bize yardımcı olacak. HosmanT gören var mı?”

Clair başını salladı. “Yirmi dakika önce konuştum. Tal-bot’un finansal hareketlerine bakıyor; henüz bir şey bulabilmiş değil. Bulduğu an seninle iletişime geçeceğini söyledi.”

Porter başıyla onayladı. “Tamam o zaman, hadi başlayalım.”

Odanın diğer tarafına geçip toplantı masasının etrafına dizildiler. 4. Maymun Katili’nin kurbanları beyaz tahtalardan onlara bakıyordu. “Nash, Emory’nin fotoğrafı nerede?”

Nash cebinin derinliklerinden çıkardığı fotoğrafı ona uzattı. Porter fotoğrafı sağ taraftaki tahtaya yapıştırdı. “Baştan başlayacağım. Birçoğunuz için eski haberler olacak ama Watson bunları duymadı, belki taze bir beynin yakalayacağı bazı noktalar olabilir.” Sol üst köşedeki fotoğrafı gösterdi. “Calli Tremell. Yirmi yaşında, 15 Mart 2009’da kaçırıldı. İlk kurbanıydı-”

“Bildiğimiz kadarıyla,” diye araya girdi Clair.

“4MYMN olarak ilk kurbanı, ancak kanıtlar tecrübeli olduğunu ve daha önce birçok kişiyi öldürmüş olabileceğini gösteriyor,” dedi Klozowski. “Kimse annesinin kamından bu adam gibi öldürmeyi bilerek doğmaz. Zaman içerisinde teknik ve metot geliştirirler.”

Porter devam etti. “Ailesi salı günü kaçırılmış olduğunu bildirdi, perşembe günü ise kulak ellerine ulaştı. Cumartesi gözler ve sonraki salı ise dil geldi, posta yoluyla. Hepsi de siyah iple bağlı, beyaz kutuların içindeydi, adres elle yazılmıştı, hiçbir parmak izi yoktu. Her zaman çok dikkatliydi.”

“Kızcağızın onun ilk kurbanı olmadığını gösteren şeyler,” diye yineledi Klozowski.

“Son kutunun aileye ulaşmasının üstünden üç gün geçmişti ki koşu yapan biri kızın cesedini Almond Park’ta buldu. Gövdesi bir banka yaslanmıştı, eline yapıştırılmış olan notta şöyle yazıyordu: “KÖTÜLÜK YAPMA” Gözler aileye ulaştığında niyetini anlamıştık, ancak bu işaret teorimizi doğruladı.”

Watson elini kaldırdı.

Nash gözlerini devirdi. “Burası ilkokul değil Doktor. Rahat olabilirsin.”

“Doktor mu?” diye tekrarladı Klozowski. “Ha, tamam, anladım.”

“Kurbanlarını nasıl seçtiğini tam anlayamadım. ‘Kötülük yapma’ nedir?” diye sordu Watson.

Porter kafasını salladı. “İkinci kurban Elle Borton’la birlikte bunu anladık. İlk başta bizzat kurbanların 4MYMN’nin kötü olarak nitelendirdiği bir şeyler yapmış olduklarını düşünüyorduk, bu yüzden geçmişlerini araştırdık, ancak Elle ile birlikte asıl odak noktasının kurbanlar değil, aileleri olduğunu öğrendik. Elle Borton, 2 Nisan 2010’da kayboldu, ilk kurbandan yaklaşık bir yıl sonra. Yirmi üç yaşındaydı. Dava bize, kulak ailesine ulaştığında intikal etti, kaçırılma olayından iki gün sonra. Cesedi bir haftadan uzun bir süre sonra bulunduğunda, elinde büyükannesinin adına düzenlenmiş, 2008 yılına ait vergi beyannamesi vardı. Biraz araştırdık ve büyükannenin 2005’te ölmüş olduğu bilgisine ulaştık. Babası üç yıldır vergi kaçırıyormuş. Bu noktada, Finansal Suçlar Bürosu’ndan Matt Hosman bize katıldı ve dönen dolabın daha da derinlere uzandığını keşfetti. Elle’in babasının, üzerinden vergi kaçırdığı kişi sayısı ondan fazlaydı. Bu kişilerin hepsi ölmüştü. İşletmekte olduğu bakımevinin sakinleriydiler.”

“4MYMN bunları nereden biliyor?” diye sordu Watson.

Porter omuz silkti. “Emin değiliz. Ancak deliller bizi geriye dönmeye ve Calli Tremell’in ailesini araştırmaya yöneltti.”

“İlk kurban.”

“Annesi çalıştığı bankadan para hortumluyordu, geçtiğimiz on yıl boyunca, üç milyon dolardan fazla para,” dedi Porter.

Watson kaşlarını çattı. “Yine soruyorum 4MYMN bu kadının yaptıklarını nereden biliyordu? Belki de bağlantı budur. Bu bilgiye kimin ulaştığını bulabilirsek 4MYMN’nin kimliğine ulaşırız.”

Klozowski güldü. “Evet, tabii, o kadar kolaydı sanki.” Ayağa kalktı ve tahtaya doğru ilerledi. “Melisa Lumax, üç numaralı kurban. Babası çocuk pomosu satıyordu. Susan Devoro’nun babası, kendi kuyumcu dükkânında, gerçek mücevherleri sahteleriyle değiştiriyordu. Barbara Mclnlay’in kız kardeşi altı yıl önce bir yayaya çarparak ölümüne sebep olmuştu. 4MYMN’ye kadar, kimse kız kardeşini bir suçla ilişkilendirmemişti. Allison Crammer’in erkek kardeşi Florida’da yasa dışı mallarla dolu bir dükkân işletiyordu. Sonra şu Jodi

Blumington, son kurban çıktı-”

“Emory Connors’tan önceki son kurban,” diye araya girdi Nash.

“Pardon, Bayan Connors’tan önceki son kurbanı. Babası, Carlito Karteli için kokain getirtiyordu.” Tüm fotoğraflara tek tek dokundu. “Tüm bu kızlar, kötü bir şeyler yapan insanların akrabaları, ancak birbirleriyle bir bağlantıları yok. Suçlar çok geniş kapsamlı, ortak bir nokta yok.”

“Yasa dışı bir infazcı gibi,” diye mırıldandı Watson.

“Evet, bir kanun adamından daha bilgili. Bu suçların hiçbirinin farkında değildik, cinayetleri araştırırken keşfettik,” dedi Porter. “4MYMN olmasaydı bu insanlar hâlâ sokaklarda dolaşıyor olacaklardı.”

Watson ayağa kalktı ve odada yürümeye başladı; fotoğraflara tek tek bakıyor, gözlerini kısıyordu.

“Ne var Doktor?” dedi Kloz, gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Herkes ona baktı.

Kloz’un kaşları çatıldı. “Ha, tamam, Nash yaparken çok eğlenceli de IT’den gelen adam yaptığında öyle değil demek. Burada işlerin nasıl yürüdüğünü şimdi anlıyorum.”

Watson parmağıyla tahtaya vurdu. “Arttırıyor. Tarihlere bakın.”

“Arttırdı,” dedi Nash. “Cinayet günleri geride kaldı.”

“Doğru, arttırmış. Beşinci kurbanı Barbara Mclnley’e kadar yılda bir kurban, daha sonra altı ayda bir olmuş. Burada da öyle.” Barbara Mclnley’in fotoğrafına dokundu. “Tek sarışın o. Diğerlerinin hepsi esmer. Bunun bir anlamı var mı?”

Porter elini saçlarına götürdü. “Öyle olduğunu düşünmüyorum. Bu cinayetleri sadece işlemiş oldukları suçlardan dolayı aileleri cezalandırmak için işliyor. Kurbanlarla bir ilgisi yok.”

“Diğer kızların hepsi birbirine benziyor. Tatlı, şirin, uzun ve kahverengi saçlı, yaşları da birbirine yakın. Standartları olmayan biri için elbette bu bir standart.

Barbara dışında tabii, tek sarışın o. O kural dışı.” Watson soruyu sormadan önce bir an duraksadı. “Kızlardan herhangi biri cinsel istismara uğramış mıydı?"

Clair başını iki yana salladı. “Bir tanesi bile uğramamıştı.”

“Herhangi birinin erkek kardeşi var mıydı?”

“Melissa Lumax, Susan Devoro ve Calli Tremell, hepsinin de erkek kardeşi vardı; Allison Crammer’m ise iki tane,” dedi Clair. “Aileleri sorgularken onlarla da konuştum.”

Watson başını salladı, kafasında bir şeyler dönüyordu. “Bu ailelerin yarısının en az bir erkek çocuğu olduğunu düşünecek olursak ve çocukları rastgele kaçırıyorsa, bir ya da iki erkek kurban olmalıydı. Ama böyle olmamış, bizim bilmediğimiz bir sebepten ötürü kız çocuklarını erkeklere tercih etmiş.”

Porter boğazını temizledi. “Açıkçası, artık bunun bir anlam taşıdığını düşünmüyorum. Gelecekteki kurbanlar için endişelenmemize gerek yok. Nash’in söylediği gibi cinayetler bitti. Son kurbana odaklanmalıyız.”

Watson sandalyesine döndü. “Üzgünüm. Bazen aklım bir şeye takılıp gidiyor, odak noktasını kaçırıyorum.”

“Önemli değil. Yeni bir çift gözle olayları incelemen için seni buraya çağırdık.”

“Doğru,” dedi Watson.

Porter mavi bir kalem aldı ve üçüncü tahtanın en üstüne büyük harflerle EMORY CONNORS yazdı. “Pekâlâ, kurbanımız hakkında ne biliyoruz?”

“Binadaki güvenliğe göre dün akşam saat altıyı biraz geçe koşuya çıkmış,” dedi Clair. “Bunu her zaman yaptığını söylediler. Hemen hemen her gün koşarmış, genellikle de akşamları. Dün ise geri döndüğünü gören olmamış.”

“Nerede koşu yaptığını bilen var mı?” diye sordu Nash.

Clair başını iki yana salladı. “Sadece gidip geldiğini görüyorlarmış.”

“Buna verecek bir yanıtım olabilir,” dedi Kloz. Elindeki MacBook Air ile oynuyordu. “Bir Fitbit Surge takıyormuş.”

“Ne takıyormuş?”

“Kalp atış hızını, yaktığın kalorileri, koştuğun mesafeyi falan gösteren bir saat. Ayrıca GPS de var içinde. Bilgisayarında tüm bilgileri kaydeden bir program buldum. Şimdi nerede koştuğu bilgisine ulaşıyorum.”

“GPS’in hâlâ açık olma ihtimali var mı?”

Kloz başını hayır anlamında salladı. “O şekilde çalışmıyor. Bu saat kolunuzda takılı olduğu süre boyunca GPS verilerini kaydeder ve bir telefon uygulaması ya da bilgisayar aracılığıyla buluta atar. Emory telefonuyla eşleştirmiş -o da kapalı, ama sanırım nereye gittiğini biliyorum.” Mac’in ekranını herkesin görebileceği şekilde çevirdi. Ekranda bir harita açıldı. Flair Tower’dan başlayan ve nehre doğru Batı Erie Caddesi boyunca ilerleyen mavi noktalardan bir hat belirdi. Suyun kenarına geldiğinde geniş yeşil alanda çemberler çiziyordu. “Bu yol neredeyse her gün kaydedilmiş.” Ekrana dokundu. “Burası A. Montgomery Ward Park.”

Porter ekrana yaklaştı. Gözleri iyice ayvayı yemişti. “Clair, buradaki işimiz bittikten sonra bir kontrol eder misin?”

“Tamam patron.”

Kloz’a döndü. “Bilgisayarında başka bir şey bulabildin mi?”

Kloz Mac’i kendine çevirdi ve ekrana dokundu. “Bana gencecik bir kızın hard diskini yasal bir şekilde inceleme fırsatı verdiniz. Söylememe gerek yok, hiçbir ayrıntıyı atlamadım.”

Clair yüzünü buruşturdu. “Siktir git, sapık.”

Kloz sırıtıyordu. “Sapıklığımla gurur duyuyorum, canım. Bir gün bana teşekkür edeceksin.” Bir müddet ekranda bir şeylerle uğraştı. “Emory’nin erkek arkadaşının ismi Tyler Mathers. Whatney Vale Lisesi’nde, on birinci sınıf öğrencisi. Ve” -odadaki tüm cep telefonlarına aynı anda bir ileti geldi- “son zamanlarda çekilmiş bir fotoğraf, telefon numarası ve ev adresini gönderdim hepinize,” dedi Kloz. “Yaklaşık bir aydır takılıyorlarmış. Emory özel olduklarını düşünüyor.”

“Değiller mi?” diye sordu Porter.

Kloz sinsice sırıttı. “Facebook mesajlarına şöyle bir göz attım da, oğlumuz biraz oyunbaz gibi.”

Odadakiler ona baktı.

“Ah, hadi ama! Eşinin ya da kız arkadaşının adını şifre olarak kullanıyorsan, hesaplarına girilmesini hak ediyorsun demektir.”

Porter e-posta adresinin şifresini değiştirmesi gerektiğini aklının bir köşesine yazdı. “Bir dahaki sefere izin çıkmasını bekle. Dosyayı mahvetmeni istemeyiz.”

Kloz onu saygıyla selamladı. “Ev-vet kap-tann!”

Porter beyaz tahtanın üzerine TYLER MATHERS yazdı ve mezuniyet partisinde çekilmiş fotoğrafta Emory’nin yanında duran çocuğa doğru bir ok uzattı. “Nash ve ben bu öğleden sonra Tyler’ı ziyaret edeceğiz. Bilgisayardan başka bir şey çıktı mı?”

“Emory’nin bir Mac’i var, hem de mükemmel bir parça. Lütfen böylesine mükemmel bir mühendislik eserine bilgisayar diyerek onu aşağılama. Bu tip aşağılayıcı sözler sana yakışmıyor,” dedi Kloz.

“Özür dilerim. Mac’inde başka bir şey var mı?”

Kloz başını iki yana salladı. “Hayır efendim.”

“Sabit hattan aranan üç numaradan ne haber?”

Kloz elini havaya kaldırdı, parmaklarıyla tek tek saydı. “Bir pizzacı, bir Çin lokantası ve bir İtalyan paket servisi. Kız ne yiyeceğini biliyormuş.”

Clair boğazını temizledi. “Kalıcı misafirler listesinde bir T. Mathers var. Zaten bir de A. Talbot var, o kadar.”

Porter beyaz tahtaya ARTHUR TALBOT yazdı, hemen altına da FÎNANS. “Hosman’ın bu adamla ilgili ne bulacağını gerçekten çok merak ediyorum. 4MYMN bu kızı bir sebeple kaçırdı, bunun babası olduğuna dair iddiaya girmek için can atıyorum.”

“Onu neden almıyoruz?” diye sordu Clair.

“Alalım da buraya gelip avukatçılık mı oynasın -öyle bir şey çıkmaz. Eğer onunla bir kez daha konuşmamız gerekecekse, bunu kendini rahat hissettiği, resmî olmayan bir yerde yapmalıyız. Çözülecek gibi,” dedi Porter, Clair’e. “Ayrıca şehrin kodamanlarından, belediye başkanı ya da kim bilir kimlerle pek bir içli dışlı. Eğer onu vaktinden önce alacak olursak bir şey çıkmayabilir, sonra yeniden almak istediğimizde araya binlerini sokabilir. En iyisi somut bir delil elde edinceye kadar beklemek.”

“İlginç,” dedi Kloz. Gözleri yeniden MacBook’taydı. “Bu süslü asansörler inip binenlerin kart numaralarını kaydediyor-muş.”

Porter sızlandı. “Kızın sevgilisinin Facebook hesabına girerken kullandığın izinle mi giriyorsun buralara da? Çünkü eğer-”

Kloz ellerini havaya kaldırdı. “Hadi ama, mükerrer suçluya benzer bir halim var mı?”

“Tabii canım,” dedi Clair alçak sesle.

“Ben de seni Bayan Norton.”

Clair zorla sırıttı ve dilini çıkardı.

“Bina yöneticisi buralara erişmemize izin verecek kadar nazik biri,” dedi Kloz.

“Ne görüyorsun?” diye sordu Porter.

Dudaklarını büzdü, metin dosyasını incelerken gözleri kısıldı. “Emory dün akşam 6:03’te aşağı inmiş; bir daha da yukarı çıkmamış. Akşam 9:23’e kadar bir hareket yok; N. Burrow yukarı çıkıyor. Bu sabah 9:06’da da aşağı inmiş.”

“Polisin gelişinden yaklaşık beş dakika önce,” dedi Clair.

“Bunun kayıp bakıcı kadın olduğuna bahse girerim,” dedi Porter. “Bunu Flair Tower resepsiyonundan takip eder misin? Verebiliyorlarsa tam adını soyadını versinler.”

“Anlaşıldı,” dedi Kloz, not alıyordu.

Porter bir nefes aldı. “Pekâlâ, bütün bunlar bizi adamımıza götürüyor, bu

sabahtan itibaren kurbanımıza.” Eisley’den öğrendiklerini anlattı odadakilere.

“Hay aksi, ölüyor muymuş?” dedi Kloz.

“Bir aydan az ömrü kalmış.”

“Otobüsün altına bilerek mi atladığını düşünüyorsun?”

“Sanırım bunu bir olasılık olarak elimizde tutmalıyız,” diye yanıt verdi Porter. Tahtaya 4MYMN yazdı ve aşağıdakileri listeledi:

Kuru temizleme fişi

Pahalı ayakkabılar -iki numara büyük

Ucuz takım elbise

Fötr şapka

0.75 dolar (iki adet yirmi beş sent, iki adet on sent ve bir adet beş sent)

Cep saati

Mide kanserinden ölüyor

“Bu aşağılık herifin ölüyor olduğuna inanmıyorum,” diye söylendi Kloz, kolunu çekiştiriyordu.

Poı ter tahtaya vurdu. “Bu kişisel eşyalar bize ne söylüyor?”

“Kuru temizleme fişi tam bir safsata,” dedi Clair. “Üstündeki numaranın dışında hiçbir tanımlayıcı bilgi yok, temizle-mecinin adı ya da adresi bile yok. İnternet ortamından sipariş edebileceğiniz sıradan bir makbuz defteri. Şehirdeki kuru temizlemecilerin yarısı bunu kullanıyor.”

“Kloz, bu görev senin. Bu sabah kazanın olduğu noktaya beş mil mesafeye kadar tüm kuru temizlemecileri belirleyeceksin, hepsiyle temasa geç. Bu makbuzu kullanıp kullanmadıklarını öğren. Eğer öyleyse, 54873 numaranın teslim alınıp alınmadığını öğren. 4MYMN’nin teslim almayacağı çok açık. Eğer birden fazla sonuca ulaşırsan diğerleri teslim alındıkça seçenekleri daraltmış oluruz. Bir şey bulamazsan da çemberi genişlet. Sonuçta yürüyordu, yakın bir yerler olmalı;

gerçi -sanırım temizlemeciler de kapanacak.”

Kloz ona el salladı. “Emredersiniz.”

Nash tahtaya bakıyordu. “Takım elbise ve ayakkabılar ne olacak?”

“Kloz kuru temizlemecilere bakarken ayakkabıcılarla da görüşebilir bence,” dedi Clair.

Kloz orta parmağını gösterip dil çıkardı.

Porter bir müddet daha tahtaya baktı. “Kloz’un kum temiz-lemecilere odaklanmasını tercih ederim. Şu ayakkabı numarasının büyük olması beni fena halde huylandırıyor ama şu an için sadece şüpheden ibaret. Daha sonra oyunun bir parçası olursa tahtaya onu da yazarız.”

“Bozuk paralardan da bir şey çıkmaz diye düşünüyorum,” dedi Nash. “Şu anda hepimizin cebinde biraz bozukluk vardır.”

Porter bozuk paralarla ilgili bilgiyi tahtadan silecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. “O da kalsın.” Watson’a döndü. “Cep saatinde şansımız var mı?”

“Buradan çıkar çıkmaz amcamın dükkânına gideceğim,” diye yanıtladı.

Porter yeniden tahtaya döndü. “Sanırım onu bununla bulacağız,” dedi, KANSERDEN ÖLÜYOR yazısının altını çizerek. Eisley vücudunda oktreotid, trastuzumab, oksikodon ve lorazepam gibi maddeler bulunduğunu söyledi. Trastuzumab şehirde sayılı merkezden temin edilebiliyor. 4MYMN’nin eşkâliyle başvuracağız ve kayıp hastaların peşine düşeceğiz.”

“Bunu ben yapabilirim,” dedi Clair. “Kaç tane fötr şapka takan, ucuz takım elbiseli, pahalı ayakkabılı mide kanseri hastası olabilir ki? İşte giysiler burada bize yardımcı olacak. Bu şekilde giyinerek oradan içeri girmişse kesinlikle dikkat çekmiştir.”

“İyi nokta,” dedi Porter. “Eisley ayrıca adamın sağ el bileğinin iç kısmında bir dövme buldu.” Fotoğrafı telefonunun ekranına getirdi ve telefonu elden ele dolaştırdı. “Yeni yapılmış. Eisley geçtiğimiz hafta tamamlanmış olabileceğini söylüyor.”

Kloz iyice yakından baktı. “Bir sonsuzluk işareti mi? Yolun sonuna bu kadar yaklaşmış biri için fazlasıyla ironik değil mi?”

“Belli ki onun için bir anlamı var,” dedi Clair, daha iyi görebilmek için onun omzunun üstünden eğilerek. “Eğer vücuduna kalıcı bir dövme yaptırıyorsan bunun arkasında ciddi bir düşüncen olmalı.”

Kloz pis pis sırıttı. “Tecrübe mi konuştu? Bize göstermek istediğin bir şey var mı?”

Clair umursamadı. “Avucunu yalarsın, kocaoğlan.”

Porter elini cebine soktu, günlüğü çıkardı ve masaya bıraktı. “Bir de bu var.” Herkes bir an sessizliğe gömüldü ve ona baktı.

“Siktir, Nash sallıyor sanıyordum,” dedi Kloz. “Bu salak gerçekten üstünde günlük mü taşıyomıuş? Delil listesinde kayıtlı mı? Dosyada geçmiyor.”

Porter başını salladı. “Basının bilmesini istemiyorum. Henüz değil.”

Kloz ıslık öttürdü. “4MYMN’nin el yazması manifestosu ha? Bir servet değerindedir.”

“Manifesto değil. Daha çok otobiyografi gibi, çocukluk günlerine kadar uzanıyor.”

Kloz arkasına yaslandı. “Nasıl yani, ‘Bugün Becky Smith en sevdiğim kırmızı mini eteğini giyerek okula geldi. Bu beni çok mutlu etti. Onu evine kadar izleyip çıkma teklif etmeye karar verdim. Hayır deyince de bağırsaklarını oturma odasına çıkardım. Yarın kantinde pizza günü. Pizzayı severim ama rulo köfte kadar değil, peynirli rulo köfteler-”

Clair ona bir kalem fırlattı.

“Aah!”

Nash günlüğe bakıyordu. “Tamam, herkesin eninde sonunda soracağı soruyu ben soruyorum. Sonuna geldin mi? Son sayfada ne yazıyor?”

Porter uzandı ve biraz daha ittirdi günlüğü. Defter kayarak ortağının önünde

durdu. “Hadi, bak bakalım.”

Günlüğü eline alırken Nash’in gözleri kısıldı. Odada çıt çıkmıyordu. Son sayfayı açtı ve sesli bir şekilde okumaya başladı.

Oldu, sevgili bayım. Annen sana, bunu hak etmeden, güzel bir kitabın son sayfasına bakmanın ölümcül bir günah olduğunu söylemedi mi? Gezegenimizdeki tüm mezarlıklarda yazarlarımız oldukları yerde ters dönecek, gözlerini nefret ve tiksinmeyle devirecek ve tüm güçleriyle sana ve çevrendekilere lanet okuyacaklar. Beni hayal kırıklığına uğrattın diyeceğim ama yalan olur. Eğer şartlar değişseydi, yani ben senin yerinde olsaydım böyle yapmazdım. Ne yazık ki aradığın cevap bu son sayfada değil. Sana tavsiyem, kendine güzel bir fincan kahve doldur, en sevdiğin koltuğa gömül ve tekrar en başa dön. Gerçekten oradan başlamalısın, sence de öyle değil mi? Nasıl başladığımı bilmeden hikâyemizin nasıl sonuçlanacağını nasıl anlayacaksın? Beni bilmek sebepleri bilmektir ve evet, sebepler var. Sadece nereye bakman gerektiğini bilmelisin. Küçük, aptal noktaları nasıl birleştireceğini anlamalısın. Bu, işin eğlenceli kısmı, öyle değil mi? Oyunun nasıl oynanacağını öğrenmek... İyi şanslar arkadaşım. Destekçinim. Çok eğlenceli, sence de öyle değil mi?

Nash, günlüğü yeniden masaya bırakmadan önce başka sayfaları da karıştırdı. “Orospu çocuğu.”

Porter omuz silkti. “Söylemiştim.”

Porter günlüğü aldı. “Bunu okumaya başladım, ancak bununla nereye varılabilir bilmiyorum. 4MYMN’nin otobiyografisi gibi bir şey, ancak geldiğim yere kadar, Emory’yi bulmak konusunda işimize yarayacak bir noktayla karşılaşmadım. Tüm gördüğüm kafası yerinde olmayan birinin saçmalıkları.”

“Şu adi herif öldü, ama hâlâ bizimle eğleniyor.”

“Belki de çoğaltmalıyız; hepimiz birden okursak daha hızlı bitebilir,” dedi Clair.

Porter başını iki yana salladı. “Bunu bir okuma saatine çevirecek kadar vaktimiz olduğunu düşünmüyorum; hepinizden görevlerinize odaklanmanızı istiyorum. Bu konuda, bu odanın dışındaki kimseye güvenmiyorum, dolayısıyla bir tek ben kalıyorum. Hızlı okurum -bir şey bulacak olursam size de bildiririm.”

“Olay yeri kamera görüntüleri ne oldu?” diye sordu Watson. “Birileri görüntülere baktı mı?”

“Talepte bulundum ancak henüz bir ses çıkmadı,” dedi Kloz. “Bir şekilde ulaşırım.”

“Hiç olmadı, görüntüler bize otobüsün önüne bilerek atlayıp atlamadığını söyleyecek,” diye yanıtladı Porter. “Eğer şansımız varsa yüzünü yakından göreceğiz.”

Nash omuz silkti. “Paramı intihara yatırıyorum. Yoksa neden o günlüğü taşısın ki? Sonunda birinin onu okuyacağını biliyordu, yoksa son sayfaya öyle yazmazdı. Kanserin onu yiyip bitirmesindense kendi tercihiyle ayrılmak istedi. Son bir siktir çekmek için günlüğü bulmamızı istediğine dair bahse girerim.”

“Eğer kendini öldürmeyi planladıysa bunu neden kulağı göndermeden hemen önce yapsın ki?” diye sordu Watson. “îlkin son kurbanın işini de bitirmesi daha mantıklı değil mi?”

“Seri katiller toplumun en mantıklı bireyleri arasında değildirler,” dedi Nash ona. “Belki de kulağı, kendisinin 4MYMN olduğunu anlamamız için yanında taşıyordu.” Tekrar Porter’a döndü. “Onlara Eisley’nin kız arkadaşından söz etmeyi unut-ma.

Porter başını salladı. “Evet, neredeyse unutuyordum. Eisley’nin müzede çalışan bir arkadaşı var, bir ihtimal kemikleri yeniden bir araya getirerek yüzünü birleştirecek. Bir *kız* arkadaş. Eğer bu mesele meyvesini verecek olursa, kullanabileceğimiz bir fotoğraf olur elimizde.”

“Eisley’nin bir kız arkadaşı mı var? Morgda çalışan biriyle kim sevgili olur ki?” diye sesli bir biçimde meraklandı Kloz.

“Kız gönüllü gibi. Yardımını geri çevirmeyeceğim,” dedi Porter.

Watson yine dövmeye bakıyordu. “Ölüyordu, günlüğü yazdı, sonra son kurbanı da kaçırdı ve otobüsün önüne atladı, içinde kulak olan kutudan dolayı onun 4MYMN olduğunu anlayacağımızı bilerek. Sonsuzluk dövmesi bunu işaret ediyor olabilir -sonsuza kadar yaşamak istiyor.”

“Bir seri katilin hayatı önünde eğiliyoruz,” dedi Porter hafifçe.

“Gerçekten akıllı olanlar, emniyet kuvvetlerini bu kadar uğraştıranlar, sonunda tanınmak isterler. İşlerine değer verilmesini isterler. 4MYMN olsaydınız dünyanın haberi olmadan ölüp gitmeyi ister miydiniz?” Watson başını salladı. “Elbette hayır; eğer onun yaptığı gibi, yakalanmaktan bu kadar uzun bir süre boyunca kurtulmuş olsaydınız, bir çatının tepesine çıkıp bağırmak isterdiniz. Artık ona dokunamayız ve tarih kitaplarında yavaşça yerini alıyor.”

Porter çocuğun haklı olduğunu biliyordu. “Bunun Emory’y-le ne ilgisi var?”

Odaya sessizlik çöktü. Kimsenin verecek cevabı yoktu.

BULGULAR

Kurbanlar

1. Calli Tremell, 20, Mart 15, 2009
2. Elle Borton, 23, Nisan 2, 2010
3. Missy Lumax, 18, Haziran 24, 2011
4. Susan Devoro, 26, Mayıs 3, 2012
5. Barbara Mclnley, 17, Nisan 18, 2013 (tek sarışın)
6. Allison Crammer, 19, Kasım 9, 2013
7. Jodi Blumington, 22, Mayıs 13, 2014

Emory Connors, 15, Kasım 3, 2014 Dün akşam saat 6:03’te koşuya çıkmış

TYLER MATHERS

Emory ’nin erkek arkadaşı

ARTHUR TALBOT

Finans?

N. BURROW

Temizlikçi? Bakıcı?

4MYMN’nin üstünden çıkanlar:

Pahalı ayakkabılar - John Lobb/Çifti 1500 $ - İki numara büyük

Ucuz takım elbise

Fötr şapka

0.75 dolar (iki adet yirmi beş sent, iki adet on sent ve bir adet beş sent)

Cep saati

Kuru temizleme fişi (54873 numaralı fış) - Kloz dükkânları dolaşıyor

Mide kanserinden ölüyor - ilaçlar: oktreotid, trastuzıımab, oksikodon, lorazépam

Dövme, sağ el bileğinin iç tarafında, yeni yapılmış - sekiz sayısı, sonsuzluk?

Gerekli bilgiler:

- Emory okula kayıtlı mıydı? Kayıtlıysa, nereye?
- Emory ve Tyler’m ilişkileri
- Yüzün yeniden bir araya getirilmesi

Görevler:

- Clair - A. Montgomery Ward Park, kanser merkezlerinin kontrolü
- Nash ve Porter - Tyler’la görüşme
- Kloz - Kuru temizleme fişinin araştırılması, güvenlik kamerası görüntüleri - yüzünü görebiliyor muyuz?
- Watson - saate bakması için amcasıyla görüşme. Emory’nin annesinin geçmişi

Günlük

Babam işten eve akşam saat tam y.çfte döndü. Siyah Porsche, akşam avından dönen vahşi bir kedi gibi yanaştı, motor hâlâ heyecanla çalışmaktaydı. Şoför koltuğundan aşağı atladı ve çantasını arabanın üstüne bıraktı. "N'aber şampiyon?"

Arabanın tavanı bir şekilde alçak geliyordu herhalde, çünkü saçları yana doğru yatmıştı. Babamın aslan yelesi gibi saçları her zaman geriye doğru taranırdı, asla yana doğru değil. Elini kalın yelenin içinde gezdirdi ve her şey yoluna girdi.

Gergin bir şekilde evimize bakıyordum. Saatler geçmesine rağmen Bay Carter çıkmamıştı. Bayan Carter'm da sesi çıkmıyordu, gerçi bundan memnundum. Başka birinin verandasında ağlamak kadınlıktan çok uzak bir şeydi, bu Bayan Carter gibi özel biri olsa da...

"Acıktım,"dedi babam. "Sen aç mısın? Eminim annen içeride bize bir ziyafet hazırlamıştır. Ne dersin? İçeri geçip bir şeyler yiyelim mi? Nasıl olur?"

İri ellerinden biriyle saçlarımı dağıttı. Kurtulmaya çalıştım, yine yaptı, bu kez biraz da kıkırdıyordu. "Hadi şampiyon." Bir eliyle çantasını taşırken diğeriyle beni omzumdan tutup eve doğru yönlendiriyordu.

Midem kazınmıştı ve açıkçası bir şeyler atıştırmayı düşünüyordum, ancak birden açlığım geçmişti. Onu yavaşlat-

mak için ağır davranmaya çalıştım ama pek bir işe yaramadı. Sürüklenmiştim.

Arka taraftan, doğrudan mutfağa girdi. Arkamdan bakan bir çift göz hissettim. Döndüğümde Bayan Carter pencereden bize bakıyordu. Yüzünün bir tarafına bir şeyler tutuyordu. Donmuş fasulyelerle dolu bir torba gibi bir şey.

Annem mutfak tezgâhının oradaydı, tabaklan kuruluyordu. İçeri girdiğimizde babama gülümsedi ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Günün nasıl geçti, tatlım?"

Babam öpücüğe karşılık verdi ve çantasını tezgâha bıraktı. "Nasıl olsun, bildiğin gibi... Çok güzel bir şey kokuyor. Ne bu?"Havadaki kokuyu sonuna kadar içine çekti ve ocakta duran tencereye yöneldi.

Annem kollarını ona doladı. "Yahni yaptım, en sevdiğin! Başka ne olabilirdi ki?"

Gözlerim deli gibi orayı burayı tarıyordu. Önce mutfak, ardından oturma odası, koridor. Yatak odaları ve banyonun kapısı açıktı. Bay Carter'dan eser yoktu. Çıkmadığını biliyordum. Bundan emindim. Çıksa yanımdan geçmesi gerekirdi. Yani kesinlikle-

"Harika kokuyor," dedi babam. "Neden masayı hazırlamıyorsun şampiyon? Ben de kendime bir şeyler doldurayım."

Annem bana gülümsedi. "Tabaklar ve çatal-kaşık canım. Şu kırmızı olanlar iyi olabilir."

Gözlerimin fal taşı gibi açılmış olduğunu sanıyordum ama annem oralı olmadı. Islık çalmaya başladı, fırın eldivenlerini giydi ve tencereyi masaya taşıdı.

Bir an gözlerim ona sabitlenmiş bir halde kalmıştım. Daha sonra yemek takımının durduğu dolabın önüne gittim, çekmeceyi açıp üç çorba kaşığı çıkardım. Son zaman-¡arda olağanüstü büyümüş olmama rağmen tabakların durduğu kapağa ulaşamıyordum. Böyle durumlarda kullandığımız taşınabilir basamakla bu işi de hallettim ve masa kurma hazırlıklarını tamamladım.

Babam elinde içkisiyle döndü ve oturdu, gömleğinin yakasına bir peçete tıkıştırıyordu. "Eee, ne yaptın bakalım bugün, ahbap?"

Anneme baktım. Ekmeği dilimlemekle meşguldü.

Bay Carter mutfakta değildi, yatak odalarında ya da banyoda da değildi. Olsa babam görürdü. Ama evden de çıkmamıştı. Bunu biliyordum.

"Hiç, öyle dolandım. Bir şey yapmadım," diye cevap verdim.

Annem ekmeği masaya getirdi ve oturdu. Bir kepçe dolusu yahniyle tabağımı silme doldurdu. "Herkese bol kepçe porsiyonlar!" Gözlerinin içi gülüyordu.

Yahniye baktım.

Babam anneme sırıtıyordu. "Senden ne haber? Senin günün nasıldı?"

Annem onun tabağını da benimki gibi tepeleme doldurdu. "Ne olsun, her şey yolunda buralarda. Pek bir şey olmadı."

Yahniye baktım.

Bay Carter görünmüyordu.

Annem... Olamaz. Yapmamıştı, değil mi?

Kaşığıma uzandığımda midem bulanmaya başladı. Kusmukların en babasını çıkaracağımı zannettim. Tabağımdan yükselmekte olan yahni kokusunu içime çekmemeye çabalıyordum; baharatlar, farklı aromalar. Yahni aslında gerçekten çok güzel kokuyordu, ancak bu, midemden ağzıma gelen dalgayı bir boy daha yükseltiyordu.

Babamı, kaşığını tepeleme doldurup yahniyi ağzına atarken izledim, zevkle çiğniyordu. Annem babamdan daha büyük bir zevkle ağzmdakini çiğnerken bize bakıyordu. Gülümsemesini gördüm, ardından ağzının kenarlarını peçeteyle hafifçe dokunarak temizledi. "Sevdiniz mi?" diye sordu. "Yeni bir tarif denedim."

Dehşet içindeydim.

Babam keyifle başını salladı. "Bugüne kadar yapmış olduğun en iyi yahni bence. Sen mutfakta bir sihirbazsın, aşkım."

"Özür dilerim," dedim, midem bulanıyordu.

Annem ve babam, ikisi de bana döndüler, ağızlarında çiğnedikleri zavallı Bay

Bodrumdan bir inilti geldi.

Babam da ben de o tarafa döndük. Annem dönmedi. Yemeye devam etti, gözleri tabağına sabitlenmişti.

"O neydi?"

Ses yine geldi, bu kez daha açıktı -aşağıda bir adam inliyordu.

Babam ayağa kalktı. "Bodrumdan geliyor."

"Yemeğini bitir tatlım," dedi annem.

Babam yavaşça bodruma inen kapıya yöneldi. "Neler dönüyor? O da kim?"

“Yahnin soğuyacak. Kimse soğuk yahni sevmez.”

Babam kapıya gidip kapı kolunu tuttuğunda ben de ar-kasındaydım.

Aşağı inmek istemiyordum. Merdivenler çok dikti ve en ufak bir baskıda bile gıcırdıyorlardı. Duvarlar kirli ve nemliydi. Tavanda, evimizin arka tarafında yer alan ormanda bulunan örümceklerden daha fazlası yaşıyordu, içerideki tek demirbaş, tavanın ortasından sallanan çıplak ampuldü. Ben aşağıdayken sönüverecek, diye ödüm kopardı. Eğer sönerse kurtulmam imkânsızdı. Sonsuza kadar orada kalırdım, örümcekler tek tek üzerime inerlerdi.

Bodrumda canavarlar yaşıyordu.

Babam kapıyı açtı ve elektrik düğmesine bastı. Sarı bir ışık uzun merdivenin basamaklarını aydınlattı.

Bir inleme daha. Bu kez daha sesli, daha acil bir şey.

“Burada kal şampiyon.”

Kollarımla ona sarıldım ve başımı salladım. "İnme aşağı baba."

Kollarımdan kurtuldu. “Burada, annenle birlikte kal."

Annem hâlâ masada oturuyordu, kendi kendine bir şarkı tutturmuş, onu söylüyordu. Sanırım bir Ritchie Valens şarkisiydi.

Babam basamaklardan aşağı inmeye başladı. Merdiveni yarıladığında ben de inmeye karar verdim.

20

Clair

1. gün Saat 13:17

Claire, A. Montgomery Ward Park'ta bulunan kocaman, paslanmaz çelikten heykelin yanında durdu. Levhadaki yazıya göre heykelin ismi COMMEMORATIVE GROUND RING'di.[1] Erie'den geçerken, birkaç kez uzaktan görmüştü, ancak bu kadar yakından bakınca, itiraf etmeliydi ki bu demir yığınının ne niyetle bir araya getirildiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Clair'e göre, Godzilla önce bir paslanmaz çelik fabrikasının deposundakileri yemiş, daha sonra da gelip bu eski parkın içine sıçmıştı.

Gözlerini güneşin ışıklarından koruyarak etrafına bakındı.

Çok geniş bir park değildi ancak özellikle Emory gibi bir koşucuya neden cazip geldiğini anlayabiliyordu. Batı tarafında, nehrin kıyısından geçen ve parkı çepeçevre dolaşan bir patika vardı. Sol tarafında bir oyun bahçesi ve çitle çevrilmiş geniş bir alan bulunuyordu. Yaklaşık on köpek ortalıkta koşuyor, sahipleri onlara top ya da frizbi atıyordu; arada birkaç tane de çocuk koşup oynuyordu.

Tam on iki köpek dostu saymıştı. Parkın diğer ucunda altı yetişkin çocuklarıyla oyun oynamanın değişik evrelerindeydi. Clair akimdan yazı-tura attı, tura geldi; salıncakların olduğu taraftan başlayacaktı.

Yaklaştıkça anne ve babalar ona bakmaya başladılar.

"Merhabalar!" dedi en yatıştırıcı ses tonuyla. Yeterince yatıştırıcı değildi, iki adam, yüzlerinde gergin gülümsemelerle gruba bakıyorlardı. Annelerden üçü çocuklarının ellerini tuttu. Bir tanesi çocuğunu arkasına almıştı bile. Bu partiye katılabilmen için bir çocuğun olmalıydı demek ki -parkta dolanan tuhaf yetişkinler burada hoş karşılanmıyordu. Clair kararını yeniden gözden geçirmeyi düşündü. Bu insanlar, parkın öteki tarafındaki köpeklerden daha kötü ısıracak gibiydiler. Kimliğini gösterdi, "ismim Dedektif Norton; Chicago Polis Departma-nı'ndan. Yardımınıza ihtiyacım var."

Arka taraftan üç devriye aracı ve bir olay yeri inceleme minibüsü yanaştı, tepelerindeki ışıklar açıktı, ancak siren ötmüyordu. Bir düzine polis memuru indi araçlardan, olay yeri inceleme minibüsünün arka kapısı açıldı ve gruba üç teknik eleman daha katıldı.

Siyah pantolon ve gri süveter giymiş bir anne kızını salıncakların oradan aldı ve yürümeye başladı. “Neler oluyor?”

Clair, eğer 4MYMN’den söz ederse, henüz tek bir soru sorma fırsatı dahi bulamadan, çocuklarını ellerinden tuttukları gibi ara sokaklarda kaybolup gideceklerini biliyordu. *Belirsiz konuşmak yalan söylemek değildir,* dedi kendi kendine. *Belli etmeden konuşabilirim.* “Dün akşam bir kızın bu parkta kaybolduğunu düşünüyoruz. Eğer bize birkaç dakikanızı ayırırsanız size bazı sorular soracağız.”

Sanki zembereği boşalmış saat gibi hep bir ağızdan konuşmaya başladılar -önce kendi aralarında sonra Clair’le. Tek bir kelime bile anlamıyordu. Çocuklardan üç tanesi ortada hiçbir sebep yokken ağlamaya başladı. Claire ellerini başının üstüne kaldırdı. “Herkesin sessiz olmasını istiyorum, lütfen!” Dördüncü bir çocuk çığlık atmaya başladı. Parkın diğer tarafında bir köpek havladı, hemen onun ardından iki tanesi daha havlamaya başladı ve onları takip eden diğerleri de olaya katıldılar. Dakikalar içinde hepsinin sesi birleşip dayanılmaz bir gürültü kirliliği oluşturmuştu. “Yeter!” İlişkisini bitirip, mutluluk dolu yollarına uğurlamaya hazırlandığı erkek arkadaşları için sakladığı ses tonunu kullanmıştı.

Yetişkinler derhal sustu, çocuklar da onların ardından sessizleşmeye başladılar. Tahterevallinin orada duran hafif tombul velet hariç tabii. Zorlama hıçkırıklarla ağlamaya devam etmeye çalışıyordu, kızarmış yüzü gözyaşı ve sümükle kaplıydı.

Gri süveterli kadın çocuğunu kucağına aldı ve söze girdi. “Onu buradan mı kaçırmışlar? Biz, grup olarak, çocuklara göz kulak olmaya çalışıyoruz. Burası güzel bir mahalledir, yine de ne zaman kimle karşılaşacağınız belli olmuyor, ortalıkta bir sürü manyak dolaşıyor.” Bir an sustu, sonra dudakları yeniden açıldı. “Aman Tanrım, yoksa Andersonlar’ın minik kızını mı kaçırdılar? Julie ve annesini bugün hiç görmedim. Çok tatlı bir bebektir. Umarım başlarına kötü bir şey-”

Clair elini havaya kaldırdı. “Çocuk değil.”

Topluluktan rahatladıklarını belli eden sesler yükseldi. Gri süveterli gruptakilere dönüp *tamam bende*, der gibi baktı ve yeniden Clair'e döndü. "Kim o zaman?" Belli ki bu gri süveterli, Anneler Kraliçesi'ydi, gruptakiler ona uyuyorlardı. Çocukların ağlaması bile kesilmişti.

Clair, Kloz'dan gelen fotoğrafı telefonunda açtı ve ekranı kadına çevirdi. "İsmi Emory Connors. On beş yaşında. Dün akşam, saat altı sularında koşu yapmak için parka geldiğini, ancak kaçırıldığını düşünüyoruz. Onu tanıyor musunuz?"

Kadın telefona uzandı. "Alabilir miyim?"

Clair başıyla onayladı ve telefonu kadına verdi.

Fotoğrafa baktığında alnında çizgiler belirmişti. Gözleri kısıldı ve kalabalığa doğru döndü. "Martin?"

Kalabalığın arka tarafında iki adam duruyordu. Sağda duran, haki renk pantolon ve açık mavi gömlek giymiş olan adam kalın çerçeveli gözlüğünü burnunun üstüne doğru itekledi ve yürümeye başladı. Kadın telefonu ona verdi. "Bu o, değil mi?"

Adam başını sallayarak onayladı. "Aman Tanrım, tuhaf bir şey olduğunu söylemiştim. Polisi aramalıydık."

Clair telefonunu aldı, belindeki kılıfa koydu, daha sonra arka cebinden bir not defteri ve kalem çıkardı. "Martin? Soyadın nedir Martin?"

"Ortner. Martin R. Ortner." Adanı harfleri kodlamaya başlamıştı ki Clair eliyle gerek olmadığını gösteren bir işaret yaptı.

"Siz?" diye sordu tekrar kadına dönerken.

"Tina Delaine," dedi kadın. "Çoğumuz haftada birkaç kez geliriz buraya. Hele bu mevsimde neredeyse her gün geliyoruz. Malum, havalar güzel. Çocuklar evde duracaklarına burada enerji harcasınlar."

Claire çocuklara baktı. Anne ya da babasının bacaklarına dolanmış olanların dışında hepsi salıncakların oraya toplanmıştı. Tahterevalli Çocuk hariç, o süveteriyle burnunu ve yüzünü siliyordu. Onun ailesi neredeydi? Tekrar Tina Delaine'e döndü. "Ne gördünüz?"

Tina başladı. “Neredeyse her gün koşuya gelir. Dün, şu köşeyi döndükten sonra ağaçların orada gözden kayboldu. Normalde arka taraftan çıkması birkaç saniye sürer, ancak çıkmadı. Martin’e söyledim, gidip bir bakmaya karar verdik. Yolu yarılamıştık ki onu kucaklamış bize doğru gelmekte olan adamı gördük. Koşarken bileğini burktuğu için yere düştüğünü ve kafasını çarptığını söyledi. Onu tanıdığını ve hastaneye götüreceğini söyledi, ambulanstan daha hızlı olur, dedi. Daha ağzımızı bile açamadan kızı arabaya koydu ve götürdü.”

“Siz de polisi aramadınız?” diye kaşlarını çattı Claire.

“Kızı tanıdığını söyledi,” dedi Martin yumuşak bir ses tonuyla. “Arabayı tarif edebilir misiniz?”

Tina dudaklarını büzdü. “Beyaz bir Toyota.”

Martin başını salladı. “Beyaz değildi. Bej rengiydi.” “Hayır, beyaz bir Toyota’ydı. Eminim.”

“Kesinlikle beyaz değildi. Bej ya da gümüş gri. Ayrıca Toyota da değildi. Bence Ford’du, Focus ya da Fiesta.”

“Nereye park etmişti?”

Martin, Erie’nin sonundaki birkaç araçlık park yerini işaret etti. “Tam şuraya, elektrik direğinin altına.”

Claire o tarafa bakındı, hiç güvenlik kamerası yoktu. “Tamam, hepinizi biraz bekleteceğim. İfadelerinizi almaları için memurları göndereceğim.”

“Eşkâl belirlemek için yapılacak çizime katılacak mıyız?” diye sordu Tina. “Hep bunu yapmak istemişimdir!”

“Sıraya geçmeye ne dersiniz?” diye araya girdi Martin.

“Lütfen, burada bekleyin,” dedi Clair, döndü ve bir grup memurun olduğu yöne doğru gitti.

Üsteğmen Beklin onu fark etti. “Erie ve Kingsbury boyunca devriye gezen elemanlarım var. Neler olmuş?”

Clair tekrar anneler topluluğuna döndü. “Şu önde duran ikisi, onu neredeyse her gün burada koşarken görüyorlarmış.

Dün ağaçların arkasına girdikten sonra çıkmamış, sonra birini onu taşırken görmüşler. Düştüğünü ve kafasına darbe aldığını anlatmış adam, onu tanıdığını ve hastaneye götürdüğünü söylemiş.”

Beklin şapkasını çıkardı ve parmaklarını seyrelmekte olan sarı saçlarının arasından geçirdi. “Tanrım, öylece alıp götürmüş ha? Adamı iyice görebilmişler mi?”

“Kızı beyaz, bej ya da gri renkli bir Toyota ya da Ford’la götürdüğünü söylüyorlar,” dedi Clair. “Eğer araç hakkında ifadeleri bu şekildeyse eşkâl belirleme konusunda sana başarılar diliyorum. Sadece öndeki ikisiyle konuştum. Herkesle konuşmamız lazım, köpeklerin olduğu taraftakiler de dâhil. Kimsenin sıvışmaması için orada birilerini görevlendir.”

Beklin, olay yeri inceleme minibüsünün orada duran iki memura işaret etti, talimatları takıma bildirmelerini istedi.

Clair adama teşekkür etti, Porter’ı arayıp bilgilendirecekti. Büyük bir şey değildi belki, ama bir şeyler öğrenmişti sonuçta.

Günlük

Ben daha arkasından gidecek cesareti bulamadan babam merdivenleri yarılamıştı. Kaşlarını çattı, ilk başta mutfağa dönmemi ister gibi bakıyordu, daha sonra, böyle bir şey yapmayacağımı anlayınca gözlerini devirdi.

Babam bodruma indiğinde bir inleme daha duyuldu -bu diğerlerinden daha belirgindi. Babam basamakların hemen dibinde, uzak köşede gördüğü şeye bakıyordu. “Ooo. Anne? Ne yaptın sen böyle?”

Yukarıda annem mırıldanmayı geçmiş, tabak seslerinin arasında resmen şarkı söylüyordu. İkinci porsiyonları mı hazırlıyordu acaba? Tıpkı benim net bir biçimde duyduğum gibi, onun da duyduğunu biliyordum ama babama karşılık vermiyordu.

Son basamağı da indim ve bakışlarımı babamınkilerin olduğu yere, köşede

duran adama doğrulttum. Kalın bir su borusuna kelepçeyle bağlanmıştı. Başının etrafına dolanmış bant şeritlerinin arasından, ağzının kenarlarından bez parçası sarkıyordu.

Bu bantlar çıkarılırken saçları da gelecek, diye düşündüm. Hepsi kökünden kopacak.

Bay Carter yalvaran gözlerle bakıyordu. Beyaz gömleğinin önü açılmış, düğmeler yerdeki toz ve kir birikintilerinin

arasında kaybolup gitmişti kuşkusuz. Göğsü kesikler içindeydi. Kimi omzundan başlayıp göbek deliğine kadar iniyordu. Bir tanesi daha da aşağılara gidiyordu, onu düşünme-meye çalıştım. Bunu düşünmek bile acı veriyordu.

Parçalanmış gömleği ve pantolonu kan içindeydi. Olduğu yerde o kadar kan birikmişti ki, havada tatlı bir bakır kokusu var gibiydi. Gözlerinin ikisinin de etrafı çürümüştü; morarmakla kalmayacak, kapkara olacaklardı, burnu şüphesiz kırılmıştı.

Babam ona doğru eğildi. "Komşularımıza böyle davranmayız. Turşuya dönmüş bu adam."

Cevap vermeye çalıştım ancak kuru boğazımdan çıkan zayıf bir hırıltı oldu.

Bay Carter bize bakıyor, öğürmelerinin arasından kısık hıçkırıklar duyuluyordu. Yanakları ve gömleği gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Annem, arkamızda basamaklarda belirdi. Bay Carter'dan iğrenir gibi ters ters bakıyordu, bodrumdaki hava ısınmaya başlamıştı. "Bu, bu... Adam, adam demeye de dilim varmıyor ya, bugün eşini dövdü, daha sonra buraya gelip takımlarını tutarak bana hak ettiğimi vereceğini söylemeyi uygun buldu. Ben bir şeyi hak ettiğimi düşünmüyordum ve ayrıca zavallı Lisa'ya yaptıklarını sineye çekecek de değildim. Tanrı biliyor ya, o zavallı kadın kimseyi incitmemiştir, bu yaşadıklarına rağmen üstelik."

Babam biraz düşündü. "Sen de onu dövdün ve bodrumumuza zincirledin, öyle mi?"

"Hayır, onu dövmedim. Aşağı ittim, su borusuna bağladım ve içindeki kötülüğü keserek çıkarmaya çalıştım. Çok kirli bir işti, şunu söylemeliyim ki üç saat

geçtikten sonra *bile yeni başlamış gibiydi. Yine de iştahla çalışıyordum. Yemekten sonra devam ederim, diye düşündüm, soğumakta olan akşam yemeğimizin ardından."*

Babam yavaşça başını salladı. Daha sonra Bay Carter'a doğru yürüdü ve önünde diz çöktü. "Bu doğru mu, Simon? Eşini dövdün mü? Buraya, evime gelip âşık olduğum kadını tehdit ettin mi? Şurada duran, şu harika güzellikteki çocuğun annesini? Bunları yaptın mı, Simon?"

Bay Carter hızlıca başını sallıyordu, gözleri bir anneme bir babama kayıyordu.

Annem arkadan bir yerden kocaman bir bıçak çıkardı ve adama doğru sallamaya başladı. "Yalancı!" diye bağırıyordu. Bıçağı adamın yağ bağlamış karnına sapladı, adamdan sessiz bir çığlık daha yükseldi. Yüzü önce kızardı, sonra beyazlaştı ve annem bıçağı çıkardı.

Şaşırtıcı bir şekilde, yaradan çok az kan çıkmıştı. Solgun teninin altındaki sarı yağ tabakasını ve daha da derinde koyu renk kasları görmek beni büyülemişti. Her nefesinde yara da sanki soluk alır gibi açılıp kapanıyordu. Daha iyi görebilmek için bir adım daha yaklaştım.

Annem bıçağı tekrar kaldırdı.

Babam onu durdurmaya kalksaydı, durduramazdı, bundan eminim. Gerçi, böyle bir şey yapmadı. Bay Carter'm yanma çömelmiş, olduğu yerden olan biteni sakince izliyordu.

Annem aynı güçle bıçağı adamın uyluğuna sapladı, bıçağın ucu arka taraftan çıkıp yere değdiğinde yankılanan sesi duydum. Bir çığlık daha attı adam. Sonra ağlamaya başladı. Bu biraz saçma gelmişti. Yetişkin erkekler asla ağlamazlardı. Babam öyle demişti.

Annem bıçağı neredeyse bir tam tur döndürdü ve hızla geri çekti. Bu kez kan vardı, hem de çok. Şimdi seğirmeye başlayan bacağının altında yeni bir kan birikintisi oluşmaya başlamıştı.

Gülüyordum, tutamıyordum kendimi. Bay Carter'ı sevmezdim. Onu bir gıdım bile sevmezdim. Ve bir de, Bayan Carter'a yaptığı şeyden sonra? Şimdi onu hak ettiği şeyi yaşarken görmek güzeldi. Kadınlara saygı duyulmalı ve onlar el üstünde tutulmalılar, her zaman. Öğrenecekti.

1

Chicago (ABD) kentinde bulunan ve küresel mimari referanslar barındıran Sheila Klein heykeli.

22

Porter

1. gün Saat 13:38

Whatney Vale Lisesi, Chicago'da bulunan Illinois Üniversitesi'nin kuzeyinde yer alan üç katlı, çelik ve camdan oluşan bir binaydı. Illinois'deki en iyi on okuldan biri olduğundan, Whatney şehirde ilgi gören bir okuldu. Okulun güvenlik görevlilerinden biri, koridorlardan ana ofise geçerlerken Porter ve Nash'e eşlik etmişti, okul müdürünü çağıracağını söyleyip beklemelerini istemişti. Bir dakika geçmeden kısa boylu, kel bir adam geldi yanlarına. Elindeki iPad'le uğraşıyordu. "Günaydın beyler. Ben Müdür Kolby. Sizin için ne yapabilirim?"

Porter adamın elini sıktı ve rozetini gösterdi. "Öğrencilerinizden biriyle konuşmamız gerek, Tyler Mathers. Bugün dersi var mı?"

Kolby, koridordaki bankonun ardında duran iki kadına sinirle baktı. Adamları dikkatle dinliyorlardı. Üç öğrenci de onları izlerken duvar dibindeki koltukları işgal ediyordu.

"Neden ofisime geçmiyoruz?" Gülümsedi, sol tarafta yer alan küçük bir odayı işaret etti.

Kolby içeri girip masasına oturduktan sonra sordu: "Tyler? Başı belada mı?"

Porter ve Nash müdürün tam karşısında duran iki sandalyeye oturmuşlardı. Çok alçak ve rahatsız sandalyelerdi. Porter o an gençliğine dönmüş gibi oldu, başı belaya girmiş gibi hissediyordu. Avuçları terlemişti. Kendisinden en az on-on beş santim kısa olan Müdür Kolby ona yüksek, deri koltuğundan bakıyordu. Bakışları öyle otoriterdi ki, Porter beş dakika sonra tasdiknamesini alacakmış gibi hissediyordu. Tüm bunları kafasından attı ve öne eğildi. "Yok, öyle değil. Onunla kız arkadaşı hakkında konuşacağız."

Kolby'nin kaşları çatıldı. "Kız arkadaş mı? Bunun farkında değildim."

Nash telefonundan bir fotoğraf açtı ve telefonu masanın üzerinden müdüre doğru

sürükledi. “İsmi Emory Connors. Bu okulda mı okuyor?”

Kolby kızın adını bilgisayarda bir programa girip öğrencileri olup olmadığını anlamadan önce bir dakika kadar telefonun ekranına baktı. “Hayır.” Telefonu Nash’e iade etti ve masasındaki düğmeye bastı. “Bayan Caldwell? Tyler Mathers’ı bulup ofisime gelmesini söyler misiniz?”

“Evet, efendim,” diye cevap verdi bedeninden ayrılmış bir ruhtan çıkar gibi gelen ses.

Porter, Nash’e baktı. Çok sessizdi. Ellerini dizlerinin üstünde bağlamış, müdürle göz teması kurmadan oturuyordu. Porter, ortağının öğrencilik yıllarında yaşadıklarını ancak tahmin edebilirdi, müdürün odasına ait bir demirbaş gibi olmalıydı. Kolby de bunu fark etmişti, ancak bir şey söylemek yerine kendini beğenmiş bir ifadeyle güldü ve iPad’inde bir şeyleri tıkladı. “Matematik dersinde görünüyor, üçüncü katta. Sadece beş dakika sürer. Sîzlere içecek bir şeyler ikram edeyim.”

Porter başını iki yana salladı.

“Hayır, efendim,” diye yanıtladı Nash. “Hayır, teşekkürler.”

Beş dakika sonra kapı çalındı, on altı yaşında görünen bir çocuk girdi içeri. Önce iki dedektife, ardından müdüre baktı. “Beni çağırmışsınız, efendim.”

Kolby ayağa kalktı. “İçeri gel, Tyler. Kapıyı kapat. Bu iki beyefendi Chicago Polis Departmanı’ndan. Seninle biraz konuşmak istiyorlar.”

Tyler’m gözleri açıldı. Şüphesiz, son zamanlarda yaptıkları geçiyordu aklından, acaba hangisi için gelmişlerdi?

Porter en güven verici gülümsemesini takındı. “Sakin ol evlat, sen bir şey yapmadın. Seninle Emory hakkında konuşmalıyız.”

Çocuk afallamış görünüyordu. “Em? O iyi mi?”

Porter, Kolby’ye döndü. “Beş dakika Bay Mathers ile konuşmamıza izin verir misiniz?”

Kolby başını hayır anlamında salladı. “Üzgünüm, reşit değil. Velisi yoksa benim

odada kalmam lazım.”

“Doğru,” diye yanıtladı Porter. Sandalyesinden kalktı, Kolby’nin görüş açısını kapatacak şekilde masaya oturdu. Nash de aynısını yaptı. Arkalarında kalan Kolby boğazını temizledi, ancak bir şey demedi.

“Emory’yi en son ne zaman gördün?”

Çocuk kem küm etti. “Cumartesiydi sanırım. Sinemaya gittik, bir de yemek yedik. O iyi mi? Çok gerildim şu an.”

Porter, Nash’e baktı. “Kaçırıldığını düşünüyoruz.” Çocuğun yüzü soldu. “Kim, neden...?”

“Dün koşu yaparken A. Montgomery Ward Park’tan kaçırıldığını sanıyoruz. Buradan yaklaşık-”

Tyler başını salladı. “Nerede olduğunu biliyorum. Her zaman orada koşar. Tanrım, yalnız gitmemesini söyledim ona, ama beni hiç dinlemedi.” Gözleri yaşlarla doldu, kollarıyla yaşlan sildi. “Çok güzel bir kız, bir de spor yaparken giyilen o tuhaf şeyleri giyiyor. Bunun güvenli olmadığını söylüyorum. Şehir manyaklarla dolu, biliyorsunuz. Aman Tanrım. Durmadan bir şeyler yazıyorum ve cevap vermiyor. Böyle yapmazdı. En fazla bir ya da iki dakika sonra cevap verirdi. Bugün okuldan çıkınca yanına gitmeyi düşünüyordum.”

“Hangi okula gidiyor?”

“Gitmiyor. Yani gidiyor ama şöyle, evde eğitim alıyor. Özel hocalar falan,” dedi Tyler.

“Orada onunla kalan kadın mı? Özel hoca?”

Tyler başıyla onayladı. “Bayan Burrow.”

“İlk adı ne?”

“Bilmiyorum, üzgünüm. Ne zaman oraya gitsem kendi halinde öylece durur. Çok konuşmadık.”

Arka tarafta Kolby hareketlendi. Porter neredeyse onun odada olduğunu

unutmuştu.

“Yardım edebileceğim bir şey var mı?” diye sordu Tyler.

Porter arka cebinden bir kart çıkardı ve ona uzattı. “Eğer bir şey duyarsan beni ara.”

“Telefonunu takip ettiniz mi? Bunu yapabiliyorsunuz, değil mi?”

“Telefonu dünden beri kapalı,” dedi Nash. “Bloke edilmiş herhalde.”

“İkisi de mi?” **23**

Günlük

Duşumu almış bir şekilde, nemli saçlarım ve vücudumdan yayılan bebek pudrası kokusuyla odamdan mutfağa doğru kasıla kasıla yürüyordum. İştahım oldukça kabarmıştı ve yahni tek kelimeyle harika kokuyordu. Kendimi masanın kenarındaki sandalyeme attım ve ağız dolusu lokmaları yutmaya başladım, ayrıca onları çiğnemem gerektiğini de kendime hatırlatıyordum. Annemin daha önce söylüyor olduğu Ritchie Valens şarkısı kulaklarımdaydı, ben de mırıldanmaya başlamıştım. O genç yaşımda bile inanılmaz bir ritim duygusuna sahiptim.

Annemle babam hâlâ bodrum kattaydılar. Kahkahaları merdivenlerden geçerek üst kata kadar geliyordu. Çok eğleniyorlardı. Bay Carter üçüncü ve son kez kendinden geçtikten sonra ona olan ilgimi kaybetmiştim. Çok kan kaybetmişti bu doğru, ancak ölümüne sebep olacak kadar değil. İnsan normalde vücudunda bulunan kanın yüzde **40'ını** *kaybetse bile yaşamaya devam edebilir. Bay Carter gibi birinin vücudunda yaklaşık 4>5~5 litre kan vardır. O ise en fazla 1 ya da* **1,5** *litre kan kaybetmiştir. Ne kadar kan kaybettiğini söylemek elbette kolay değil, ancak kaybettiği kan aşağıda olduğu gibi zeminde birikince bunu söylemek daha kolay oluyor.*

Hayır, kan kaybından değil -korkudan öldü o.

Merdivenlerden babamın onun gözlerini oyuşunu izlemiştim. Bunu ilk başta fark etmiş olacağını sanmıyorum, *ancak babam güvende olmaları için gözlerini Bay Carter’ın avucuna bıraktığında anlamış olmalı. Onları büyük bir özenle*

tutuyordu. Annem adamı kesmeye devam ederken babam gülüyordu. İlk başta küçük kesikler, arada derin bir tane. Resmen onunla oynuyordu -önce omzuna ufak bir kesik atıyordu, sadece dikkatini çekebilecek kadar, daha sonra bıçağı uyluğuna daldırıp çeviriyordu (bıçağı vücudun içinde çevirmeye bayılıyordu). Gözleri olmadığı için kesiğin nereden ve ne zaman geleceğini bilemiyordu. Sanırım bu belirsizlik yaşlı kalbini çok zorladı. Bay Carter şoka girdiğinde babam amonyak tuzu getirmem için, beni yukarı yolladı. Tüm bu heyecanın ortasında kendinden geçmesini hiçbirimiz istemiyorduk. O zaman ne eğlencesi kalacaktı bu işin? Gerçi, bir süre sonra onu uyanık tutabilmek için yapacağımız fazla bir şey kalmamıştı. Bu şoklar, yaklaşmakta olan ölümün habercisiydi.

En sonunda, derin bir nefes aldı. Vücudu şöyle bir kasıldı ve katılaştı, sonra da olduğu gibi yere yığıldı. Yeniden kendine geleceğini düşünüyordum, ancak yerdeki kana bakınca bunu söylemek kolay değildi. Bunu annem başlatmıştı, yani bu demek oluyordu ki, babam ortalığı onun temizlemesini isteyecekti. Kural buydu. Babam kuralları çok severdi.

Aşağıdan bir kahkaha dalgası daha yükseldi. Hâlâ ne yapıyor olabilirlerdi ki?

Tam bir parça daha yahni almak için uzanıyordum ki, mutfak kapımızın çalındığını duydum. Döndüğümde Bayan Carter'ı gördüm. Her iki gözü de mosmordu. Sol yanağındaysa koca bir ezik oluşmuştu. Ayrıca sağ eliyle sol bileğini tutuyordu. "Kocam burada mı?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Peçeteme uzandım ve ağzımın kenarlarını sildim. Buna gerek yoktu, gerçekten, ağzımın kenarlarına bulaştırarak yemek yiyen biri değildim ancak düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

"Eve gelmedi. Saatler oldu." Sesi kısık ve pürüzlü çıkıyordu. Uzun zamandır ağlıyordu. Kocasının eve dönmesini neden istiyordu, merak ediyordum. Ona zarar vermişti. Hiçbir şey olmamış gibi eve girmesine izin mi verecekti?

Masadan kalktım ve kapıya doğru yürümeye başladım. Kapının kilidine baktım, kilitli değildi. Onu içeri davet etmeyi aklımdan bile geçirmemiştim, ancak bu, onun kendi isteğiyle içeri giremeyeceği anlamına gelmezdi. Evimize yabancı değildi. Normalde kapıyı bir iki kez vurduktan sonra açar ve içeri girerdi. Bu kez neden girmemişti? Sallanarak arka verandada ayakta dikiliyordu. Beni neredeyse kapanmış, mor gözlerle takip ediyordu, gözlerinin açıklığı kocasının

vücudundaki yaralardan biraz daha büyüktü o kadar.

“Anneme bir sorayım. Bir dakika.” Büyümüş, soğukkanlı sesimle konuşuyordum, tam bir kayıtsızlık ve kendine güven içeren sesimle, “Bana güvenebilirsin, sana yardım etmek için buradayım,”diyen sesimle.

Başını sallayarak onayladı. Bu hareket bile canının yanmasına yetmişti, yüzünün almış olduğu şekilden bunu anlayabiliyordum.

Merdivenlerden aşağı inmeden önce ona gülümsedim.

24

Porter

1. gün Saat 15:03

IT bölümünün arka tarafındaki masasında kıvrılmış yatıyordu Kloz. Masasının üstü evrak, atık kâğıtlar, yemek kapları ve Batman hatıra koleksiyonu parçalarıyla kaplanmıştı. Nash tam Batmobile'e uzanıyordu ki bir cetvel indi parmaklarına. "Ben senin evine geldiğimde Barbie bebeklerinle oynuyor muyum? Dokunma bunlara," diye homurdandı Kloz.

"Ne buldun?" diye sordu Porter.

"İkinci hatta bir şey yok," dedi Kloz, "ama şuna bakın." Beş monitörden ortada bulunana dokundu. Ekranın sağ tarafında bir belediye otobüsü duruyordu. Sol taraftaysa bir grup insan karşıya geçmek için bekliyorlardı.

Porter yanaştı. "Onu görüyor musun?"

Kloz, iri cüsseli, koyu renk takım elbise giyinmiş bir adamla bebek arabasını tutan bir kadının arasında kalan boşluğa işaret etti. "Şunu görüyor musun? Fötr şapkanın tepesi."

Nash gözlerini kıstı. "Seçemiyorum."

"Görüntüyü ileri alacağım." Kloz birkaç düğmeye bastı ve görüntü ilerledi. Kadın eğildi ve bebek arabasında duran bebeğe bir şeyler dedi. Bir anlığına kadının arkasında görünmüştü. Fötr şapka tam da kameranın açısını engelleyecek biçimde kafasına çekilmişti, ancak şüphesiz bu oydu.

"Daha yaklaşabiliyor musun?" diye sordu Porter.

Kloz farenin yanında duran bir düğmeyi çevirdi, görüntü yakınlaştı. "Çok yaklaştığım zaman görüntü bozuluyor. Yine de bir şey fark etmiyor, şapka engel oluyor. Bir de şuna bakın."

Yeniden oynat düğmesine bastı ve görüntü ağır çekimde oynamaya başladı.

Porter otobüsün normal hızında kavşağa doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Ekranın sağ üst köşesinde yeşil bir ışık görülüyordu. “Sürücü yalan söylemiyor. O, kavşağa yaklaşırken yeşil yanıyormuş,” dedi Porter.

Kloz kalemiyle ekrana dokundu. “Adamımıza dikkat edelim.”

Otobüs yaklaşırken fötr şapkalı adam diğerlerinin önüne geçti. Şapkası gözlerine çekilmiş bir vaziyette önce yola, sonra da kaldırıma baktı. Ani bir hareketle kendini yola attı. Daha ayağı yere değmeden omzu otobüsün önündeki ızgaraya değmişti, çarpmanın etkisiyle ileri fırladı. Oynatma hızı düşük olmasına rağmen her şey hızla gelişmişti. Vücudu otobüse yapışmıştı. Daha sonra havaya uçtu ve ekrandan çıktı.

“Kahretsin,” diye mırıldandı Nash.

Otobüs ilerledi, arkasında kalan kalabalık inanamayan gözlerle olan bitene bakıyordu.

“Memurlar bu insanların hepsiyle konuştu, kimse onu hatırlamıyor,” dedi Kloz. “Çoğu telefonlarına gömülmüş vaziyette. Kimse onu tanımlayacak durumda değil. Fötr şapkalı bir adamın dikkat çekeceğini mi düşünüyorsunuz?”

“Resmen atlamış otobüsün önüne,” dedi Nash. “Posta kutusuna gitmek gibi bir niyeti yokmuş belli ki. Toplu taşıma yoluyla intihar.”

“Görüntüleri defalarca izledim, farklı hızlarda ve farklı yakınlıklarda. Yüzü görünmüyor,” dedi Kloz. “Bana sorarsanız kameraya oynamış. Çılgın dış görünüşü onu belli ediyor, fakat şapkasından dolayı yüzünü asla göremiyoruz. Ne yaptığını çok iyi biliyordu, bence onu fark etmemizi istiyordu, ama yüzünü görmemizi değil -sadece dış görünüşünü fark etmemizi istiyordu.”

“Yani 4MYMN öleceğini biliyordu ve bunun doğanın kanunlarıyla olmasını istemedi. Bir kurban daha kaçırdı, en iyi giysilerini kuşandı ve mirasını sağlama almak için böyle bir sahne kurdu,” diye sesli düşündü Porter. “Kulağı bulup bağlantı kurmamızı istedi. Günlüğü arkasında bıraktı, çünkü detayları, nereden geldiğini bilmemizi istiyordu. Tarih kitapları olduğu gibi alıntı yapabilsin diye kendi tarihini kaleme aldı. Her zaman çok titiz ve dikkatli davranırdı. Neden polis ve internetteki manyakların eline böylesine güçlü bir şey verecekti ki? Hiçbir şey ilk başta göründüğü gibi tesadüf olamaz. Hiçbirinin rastlantı olmadığına eminim. Bence üstünde bulduğumuz diğer şeyler de -saat, kuru

temizleme fişi, belki de bozukluklar bile, hepsi planlıydı.”

Nash kaşlarını çattı. “Bence sonuca ulaşıyorsun Sam.”

“Ucuz bir takım elbise, fötr şapka, ayağına olmayan ayakkabılar. .. Hiçbir şeyi şansa bırakmadığını düşünüyorum. Hâlâ bizimle oyun oynuyor, bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Bunların hepsinin bir hikâyesi var. Hepsinin bir anlamı olmalı.”

“Ya da otobüsle buluştuğu an üstünde olan her şey bir rastlantıydı.”

Porter içini çekti.

“Her şey bir komplo olmayabilir demek istiyorum,” dedi Nash.

“Bu adam, yıllarca, arkasında en ufak bir delil bile bırakmadan bu cinayetleri işledi. Şimdi tüm bunlar. Bu bir şey demek.” Porter’ın telefonu çaldı. Cebinden çıkardı ve açtı telefonu. Karşı taraf konuşurken kafasını sallıyordu. Telefonu kapattığında Kloz’un masasından anahtarlarını aldı. “Murray aradı, Flair Tower’dan. Servis asansöründe Burrow’u bulmuşlar.”

25

Günlük

Annemle babamı kanla kaplı zeminde yuvarlanırken buldum. Bacaklarını birbirlerine dolamışlardı. Teneffüsün en heyecanlı anındaki ilkokul çocukları gibi uluyorlardı. Elimle susmaları gerektiğini belli eden bir işaret yaptım.

“Ne var şampiyon?" diye sordu babam. Annemin yüzüne dökülmüş bir tutam saçı alıp arkaya attı, saç tutamının ardında kandan bir iz ve biraz da et parçası kalmıştı sanki. Bunu anlamak çok zordu çünkü annemin yüzü bayağı kana bulanmıştı.

“Bayan Carter geldi, yukarıda, arka kapıda,” dedim yavaşça. “Bay Carter’ı arıyor. Daha önce eve girdiğini gördü. Annemle birlikte eve girdiğini gördü. Bahçeden onu izliyordum.”

Babamın yüzü anlaşılmaz bir hâl almıştı, her zamanki gibi. Anneme döndü. “Bu doğru mu? Gördü mü?”

Annem omuzlarını salladı. “Görmüş olabilir. Adam tamamen akıl dışı davranıyordu, hatta tehditkârdı. Ben sadece kendimi savundum. Lisa bunu anlayacaktır. O çok anlayışlı bir kadındır."

Babam gözleriyle hızlıca bodrumu taradı. Bay Carter bir kan gölünün ortasındaydı, hâlâ su borusuna bağlıydı; bedeni, ben sıkılıp yukarı kata çıktığımda olduğundan daha beter bir hal almıştı. Öldükten sonra da onu kesip biçmeye devam etmişlerdi. Geriye kalan şey artık bir adamın bedeni değil, bir et yığınıydı, avını yiyen bir timsahın geride bırakacağı türden bir et yığını...

“Yukarıda,” diye tekrar ettim. “Şu anda.”

Annem iç geçirdi. “Şu an misafir kabul edecek durumda değiliz.”

Babam kıkırdadı. “Daha sonra uğramasını söyle istersen.”

“Sanırım arka kapı kilitli değil. İçeri gelebilir," dedim. “Belki şu anda girmiştir bile.”

Babam kendini annemden kurtardı ve ayağa kalktı. “Bu büyük bir talihsizlik olur.”

Ben de buna katılmak zorundaydım.

“Onu gönderebilir misin acaba?” diye sordu babam.

“Be-ben bi-bi-bilmiyorum,” diye kekeledim.

“Artık kocaman adam oldun şampiyon, evin erkeği sayılırsın. Sen Bayan Carter’dan daha zekisin, bundan hiç şüphem yok. Bir yolunu bulursun.”

Annemle babamı göremezdi, bu şekilde değil. Ve onu geçiştiremezlerdi de. Arka kapı doğrudan bodrumun kapısını görecek bir yerdeydi.

Bir yanım Bayan Carter’ın içeri girmiş olmasını istiyordu, şu an merdivenlerde bizi dinliyor olmasını. Gölde onu gördüğüm gibi hayalini kuruyordum; onu da bodrum kata zincirlesek nasıl olur diye düşünüyordum.

“Ne dersin şampiyon? Başarabilecek misin?”

Başımı sallayarak onayladım. “Emredersiniz, efendim.”

26

Emory

l.gün Saat 15:34

Emory, bir eli kulağına diğeri duvara yaslı bir şekilde sedyenin altına kıvrılmıştı. Yine de şu müzikten kurtulamıyordu. Çok yüksek sesliydi, bugüne kadar duymuş olduğu her şeyden daha yüksek bir sesti bu. Geçen ilkbaharda, Kirstie Donald-son ile birlikte, Allstate Arena'daki Imagine Dragons konserine gitmişlerdi; sahneden yarım metre uzaktaydılar ve hayatı boyunca gördüğü en büyük hoparlörün önünde duruyorlardı. Hoparlörler o kadar kuvvetliydi ki, çıkan ses saçlarını havada dalgalandırıyor ve destansı öz çekimler yapmasına olanak sağlıyordu.

Bu ise ondan daha yüksek bir sesti. Sadece yüksek değildi, ayrıca duvarlarda da yankılanıyordu. Ritim kemiklerini titretiyordu.

Müzik ilk başladığında -bu saatler öncesindeymiş gibiydi— avazı çıktığı kadar bağırmıştı, ancak müzik onu bastırmıştı. Sesi Pink Floyd, Janis Joplin ve daha adını hatırlayamadığı birçok grup tarafından bastırılmıştı. Yine de bağırmıştı, öfke, nefret ve korku doluydu, bir yolunu bulması lazımdı. Boğazı kuruyana kadar bağırmıştı, sesi elbette kısılmıştı, her ne kadar o duyamasa da. Dili zımpara kâğıdına dönüşüp, gözlerinin arka tarafında bir migren ağrısı başlayana kadar bağırmıştı.

Emory bir süreliğine ona iyi gelecek şekilde başını dizlerinin arasına almak istedi, ancak bu sefer de sağ omzu ters bir biçimde durduğundan ağrıyordu. Hüsranla kelepçeleri çekiştirdi fakat bu, kelepçelerin bileklerine daha da gömülmesine yol açmıştı. Ağlamak istiyordu ama saatler önce gözyaşları tükenmişti.

Çok üşüyordu.

Vücudunun çıplak oluşu yetmezmiş gibi her yer ıslak ve soğuktu.

"Anne?" Bu kelimeyi sesli söylediği hâlde duyamamıştı. *CSV*da tema şarkısı olarak kullanılan Who'nun ya da What'ın söylediği şarkının altında eziliyordu

sesi... “Anne, hâlâ orada mısın?”

Başını dizlerinin arasından kaldırdı ve yukarı baktı. Müzik başının üstünden bir yerden geliyordu. Emory’nin gözleri saatler içinde karanlığa alışmıştı. İçerisi hâlâ kapkaranlık olmasına karşın artık ince şekilleri bile görebiliyordu. Sedyenin ayaklarını görüyordu, yakın olanları. Elini, hatta sedyenin kenarında bulunan elinin kelepçelendiği demiri bile görebiliyordu. Bir yerde kurtulacağını umarak kelepçeleri demir boyunca ilerletmeyi denedi, ancak kelepçe demirden kurtulmak yerine köşeyi döndü ve bağlı bulunduğu demire bağlanan diğer bir demire çarparak durdu. Hareket alanı kısıtlıydı. Sonra-

Ayaklarının yanından bir şey hızla geçti, Emory tiz bir çığlık attı ve bacaklarını kendine doğru çekti.

O neydi? Bir hamam böceği mi?

Hayır. Hamam böceğinden daha büyük bir şey. Belki de bir fare ya da-

Lütfen sıçan olmasın. Sıçanlardan nefret ederdi. Bazen kanalizasyon kapaklarının altından çıkarken görürdü onları. Boncuk gibi küçük gözler, sarı keskin dişler, arka sokaklardaki çöp kutularında yiyecek bulma ümidiyle tangırdayan çeneler. Her şeyi yiyebilirlerdi. Kimi zaman sürüler ya da gruplar halinde evsiz insanlara saldırdıklarım duymuştu ama onlar için kullanılan terim bu değildi. Birkaç yıl önce bir fen testinde çıkmıştı bu terim. *Yaramazlar.* Evet, buydu. Bir grup sıçana *yaramazlar* deniyordu. Bu kelime ona o zaman da aptalca gelmişti, şimdi de oldukça saçma geliyordu ama öyleydi işte, öyle diyorlardı. Bir sıçandan daha kötü olan şey, birden çok sıçandı. *Yaramazlar.*

“Anne?”

Bir şey uyluğuna dokundu, havaya sıçradı, kafasını sedyeye çarptı. Lütfen, hayır lütfen, sıçan olmasın. Karanlıkta görebiliyorlardı tabii, hem de çok daha iyi. O tüylü küçük şeyi, odanın bir köşesinde durmuş kendisini izlerken hayal etti; hastalıklarla dolu minik ağzının suları akarken.

Debbie Downer' olmak istemem ama sormalıyım. Çıplak bir kızla birlikte betondan bir odaya kapatılmış bir sıçan ne yiyebilir ki?

Emory inledi ve bir an kendi sesini duydu. Daha sonra bir gitar solo başladı ve diğer tüm sesleri yıktı geçti. Sedyenin üzerine çıktı.

Sıçanlar yemek seçmezler diye biliyorum. Onlara sunulan her türlü yemeği şükranla karşılarlar. Gerçi nazik ve genç bir kızın gecenin yemeği olacağını düşünüyorum ama sen ne dersin, öyle değil mi? O kartlaşmış evsiz insanların yanında sen Kobe bifteği gibi kalacaksın. [1]

Emory yere doğru dikkatle bakındı. Aşağıdan kendisine baktığını hissedebiliyordu ama onu göremiyordu.

Eğer fazla sayıdaysalar bir piramit kurup tepesine çıkarlar. Bunlar becerikli minik yaratıklardır. Kurbanlarının yanağını ısırıp gözlerinin açılmasını sağladıklarını ve böylece gözü çukurundan kolaylıkla çıkardıklarını duymuştum. Bir çeşit haylazlık işte. Hey, yaramazlık terimi buradan geliyor olsa gerek. Haylaz minik yaratıklar çok yaramazdırlar.

"Sıçan değildir," dedi Emory kendi kendine. "Buraya nereden gelecek ki?"

Ah, asıl sorun şu. Seni nasıl buraya koyduysa, aynı şekilde, belki de içeri iki üç tane sıçan almıştır. Sonuçta bu adam vücudun çeşitli parçalarını keserek, onları kurbanının ailesine gönderiyor; eğlence anlayışı en iyi ihtimalle sorgulanabilir bir şey. İlkeli oynamıyor olabilir.

Emory'nin kalbi gümbürdedi -ritmik bir *güm, güm, güm* atıyordu yaralı kulağında.

Bu kez sıçan hızla geçtiğinde, minik, tombul kemirgen karanlığın içinde kaybolmadan önce, bir anlığına onu gördüğünden emindi.

Günlük

Merdivenleri ağır aksak çıktım, aklımda bir hikâye uydurmaya çalışıyordum. Onu eve, daha da kötüsü bodruma inmekten alıkoyacak bir şeyler bulmalıydım.

Bayan Carter'ı mutfak masasında otururken buldum. Yine ağlıyordu. Bir parça ekmek koparırken nemli bir mendille gözlerini siliyordu.

Yukarı çıktığımda kapıyı arkamdan kapattım. Kapı, yaz ayları boyunca rüzgârla açılıp dururdu, o yüzden tam kapandığından emin olmak için kapının tokmağını iyice kendime doğru çektim.

Masaya doğru ilerledim, gözlerim soğumuş yahnideydi. “Sıcak su sistemiyle ilgili bir arıza var, annem onarması için babama yardımcı oluyor.”

Kelimeleri o kadar sessiz söylemiştim ki, ben bile kendimi zor duyuyordum. Yalanların en yaratıcısı değildi kuşkusuz, ancak bir şekilde işe yaramalıydı. Ona baktım, yorgun yüzüne.

Bayan Carter da bana bakıyordu. Geçen şu birkaç dakika içinde yüzündeki morlukların rengi iyice koyulaşmış, şişlik daha da kötüleşmişti. Bir adam, âşık olduğu birine nasıl olur da böyle bir şey yapabilirdi? Masanın altında dizi seğiriyordu. Konuşmaya başladığında sesi zayıf ve soğuk çıkmıştı. “O öldü, öyle değil mi?"

Bu bir sorudan çok bir saptamaydı, doğrudan söylenmiş bir söz, en ufak bir duygu parçası bile yoktu içinde.

“Sıcak su sistemiyle uğraşıyorlar. Bu eski canavarı tamir etmek oldukça zor,” dedim.

Başını iki yana salladı ve içini çekti. “Bana gerçeği söyleyebilirsin. Anlarım.”

Babam onu idare etmemi istemişti. Bir şekilde bir yolunu bulmalıydım. Eğer ona söylersem onu da öldürecekler miydi? Eğer o da ölmek zorundaysa, bu benim kabahatim mi olacaktı?

Ancak yine de eşine ne olduğunu bilmek onun hakkıydı. Eğer ona söylemezsem ne yapabilirdi? Eve gidip polisi mi arayacaktı? Daha da kötüsü, Bay Carter’m saatler önce buraya geldiğini ve hâlâ çıkmadığını mı söyleyecekti? Ona gerçeği söylemeliydim. “Anneme zarar vermeye çalıştı. O da kendini savundu. Kimse onu bundan dolayı suçlayamaz.”

Yeniden iç geçirdi. Avucunda duran mendili sıkıyordu. “Hayır, sanmam.”

“Sizi eve götürebilirim,” dedim ona.

Bayan Carter elinin arkasıyla burnunu sildi. “Peki şeyi... Şeyi ne yaptılar... Aman Tanrım, o gerçekten öldü mü?”

Yeniden yaşlar geldi. Yıllar sonra bu olayı tekrar düşünüyorum. Kadınlar duygusal durumlarda daha çabuk ağlayabiliyorlar. Erkekler öyle değil. Erkekler

nadiren ağlarlar, o da duygusal bir sebepten ötürü değil. Onlar için acı daha geçerli bir ağlama sebebidir. Kadınlar acıyla daha iyi başa çıkıyorlar ancak duygularla değil. Erkekler de duygularla daha iyi başa çıkıyorlar ancak acıyla değil. Fark kimi zaman çok belirsiz oluyor ancak yine de bir fark var.

Ben hiç ağlamadım. Ağlayabilir miyim, ondan da şüpheliyim.

Ayağa kalktım ve elimi Bayan Carter'a uzattım. "Haydi. Sizi evinize götüreyim."

1

Debbie Downer: SNL skeçlerinde yer alan ve her duruma uygun, olumsuz bir yorumu olan karakter.—*ylm*

28

Porter

1. gün

Saat 16:17

Memur Thomas Murray, Porter ve Nash'i, Emory'nin dairesinin kapısında bir elinde bir fincan kahve, diğerinde jambonlu bir sandviçle karşıladı. Murray'in ağzının kenarından mayonez akıyordu, diğer bir mayonez damlası ise üniformasından aşağı süzülmekteydi. Porter onu uyarmayı geçirdi aklından, daha sonra vazgeçti. O mayonez damlasının, gömleğin üstünden aşağı doğru akarak yere kavuşmasının ne kadar süreceğini merak ediyordu. Nash de bunun farkındaydı; o da bir şey demedi. İkisi aralarında bakıştılar. "Kendi evinde gibi rahatsın ha?" diye sordu Porter içeri girerken.

Murray sandviçinden bir ısırık daha aldı ve ağzının kenarını üniformasının kenarıyla sildi. "Sekiz saattir o devriye arabasının içindeyim," dedi lokmasının arasından. Kafasını arka tarafa, oturma odasına doğru çevirdi. "Şuradaki kanepe, sihirli parmakları mı neyi varmış. Oturduğun zaman sana masaj yapmaya başlıyor. İş başındayken ona oturduğumu zannetmeyin -her neyse, bir iki dakikadan fazla sürmüyor zaten. Aşağıda da tam bir restoran mutfağı ve bir şarküteri bulunuyor. Bunu oradan aldım. Hayatım boyunca yediğim en iyi sandviç olabilir."

Bir ısırık daha aldı. Kalın bir parça jambon ekmeğin arasından kurtuldu ve ayakkabısının üzerine iniş yaptı.

"Kadın nerede Tom?" diye sordu Porter, merakı azalıyordu.

Murray aşağı katı gösterirken neredeyse kahvesini döküyordu. "Odasında, soldaki kapı, sağdaki değil. İlk adı Nancy, bu arada. Nancy Burrow. Tam bir sinir küpü."

Porter onu itekleyip yanından geçti. Murray onu takip etti.

"Ben de bunlardan bir tane istiyorum," dedi Nash yürürlerken.

Murray’in kaşları çatıldı. “Sandviç mi, kahve mi?”

“Kanepe,” diye cevap verdi Nash.

“Ah, evet, ben de.” Murray bir ısırık daha aldı ve sağlam bir küfür salladı; mayonez yolculuğunu tamamlamış ve döşemeye belirgin bir iniş gerçekleştirmişti.

Yatak odasının kapısı kapalıydı. Porter hafifçe çaldı kapıyı. “Bayan Burrow? Ben Dedektif Sam Porter, Chicago Polis Departmanından. İçeri gelebilir miyim?”

“Kapı açık Dedektif,” dedi bir kadın sesi içeriden. Hafif bir Avustralya aksam vardı, Nicole KidmanT hatırlatıyordu.

Porter tokmağı çevirdi ve kapıyı açtı.

Ah, tamam. Kocaman bir Nicole Kidman. Kadın en az 110 kilo vardı, belki de daha fazla.

Nancy Burrow köşedeki masada oturuyordu, şişko dizlerinin üstünde bir kitap vardı. O içeri girdiğinde yüzünü astı. “O Neandertal beni odama kapattı ve mutfağı ne hâle getirdi, belki de daha kim bilir nereleri karıştırdı. Bunu Bay Talbot’a söyle-mektense bir şikâyet formu dolduracağımdan emin olabilirsiniz. O kesinlikle bunu sineye çekemez. Hem de birileri benim kişisel eşyalarıma varıncaya kadar karıştırmış. Böyle bir şey yapma hakkını size kim veriyor?”

Porter takınabileceği en iyi *barış* gülümsemesini takındı. “Kusura bakmayın Bayan Burrow. Emory’yi bulabilmek için elimizden geleni yapıyoruz. Bay Talbot buraya gelmemiz için izin verdi. İçeride kimse yoktu ve zavallı kızcağızı bulmamız için yardımı dokunabilecek herhangi bir şey arıyorduk. Eğer kişisel eşyalarınıza zarar geldiyse bunda en ufak bir art niyetimiz olmadığını bilmenizi isterim.”

Kadının gözleri kısıldı. “Ve iç çamaşır çekmecemde ipucu arıyordunuz, öyle mi?”

Porter’ın buna verecek bir cevabı yoktu. Nash’e baktı, o ise sadece omzunu titretmekle yetindi. Bu soruyu es geçmeye karar verdi. “Daha önce nerede olduğunuzu söyler misiniz?”

“Alışverişe gittim.”

“Döndüğünde elinde poşetler vardı,” dedi Murray kapının oradan. “Ancak anlamıyorum, bir insan nasıl olur da alışverişte yedi saatini geçirebilir.”

Kadın derin bir nefes aldı. “Eğer bilmeniz gerekiyorsa söyleyeyim, bugün benim izin günüm. Saçlarımı yaptırdım, bir iki ufak işim vardı, onları hallettim. Bir kişinin oturduğu daireden ayrılıp bunları yapması ne zaman suç oldu?”

Porter ağırlığını bir ayağından öbürüne aktardı. “Emory’yi en son ne zaman gördünüz Bayan Burrow?”

“Dün akşam saat altı, bilemedin altıyı çeyrek geçe gibi koşuya çıktı,” dedi kadın. “Yağmur yağacak gibiydi ancak yine de gitmek istedi.”

“Ve siz de ne zaman geri döndüğüyle ilgilenmediniz?”

Burrow başım salladı. “Erkek arkadaşına gittiğini düşündüm. İkisi birlikte geç saatlere kadar otururlar.”

“Ne zaman işlerin yolunda olmadığını anladınız?”

Kadının gözleri elindeki kitaba kaydı. “Öyle bir şey anladığımı zannetmiyorum. Dediğim gibi, kimi zaman erkek arkadaşının yanına gider.”

“On beş yaşında,” dedi Nash. “Saat sekizde? Dokuzda? Onda? Bu kızın yatma saati nedir? Benim de onun yaşında bir kızım var. Asla hava kardıktan sonra dışarıda olamaz, hele de erkek arkadaşıyla.”

“Ben onun annesi değilim Dedektif.”

Porter fotoğrafları işaret etti. “Onun yetiştirilmesinde büyük rol oynadığınız açık. Belli ki onunla ilgilisiniz.”

Burrow bir süre fotoğraflara baktı ve yeniden dedektiflere döndü. “Onun için elimden gelenin en iyisini yaptım ve kabul etmeliyim ki yıllar içerisinde çok iyi bir iletişim biçimi geliştirdik; ancak babası durumu yeterince sadeleştirdi, ben sadece onun bir çalışanıyım, istediği zaman işten çıkarabileceği ya da yerine birini alabileceği biri. Emory hakkında kişisel görüşlerim bir yana işimi seviyorum ve sona ereceğine dair duygular beslemiyorum.”

“Tam olarak nedir işiniz Bayan Burrow?” diye sordu Nash. “İlk önce Emory’nin özel eğitmeniyim. Annesi vefat ettiğinden beri onunlayım. Ev işlerinin yanı sıra onun eğitiminden de sorumluyum.”

“Bayan Doubtfıre gibi mi?”

Kadın kaşlarını açtı. “Kim?”

Porter, Nash’i kenara doğru hafifçe ittirdi. “Neyse, boş verin. Emory okula gitmiyordu, öyle mi?”

Kadın bir derin nefes daha aldı. “Ülkenizdeki eğitim sisteminin çok büyük eksiklikleri var Dedektif. Bay Talbot, Emory’nin, mümkün olan en iyi eğitimi almasını istedi. Bu seviyede bir eğitim ancak bire bir gerçekleşebilir. Oxford’daki sınıfımdan birincilikle mezun oldum. Biri psikoloji, diğeri de edebiyat alanında iki doktora tamamladım. Ayrıca Cambridge, Aile Araştırmaları Merkezi’nde üç yıl geçirdim. Okuldaki yetersiz öğretmenler ve akranlarından çok daha iyi bir çevre kazandırdım ona. Altı yaşındayken beşinci sınıfa giden bir öğrencinin seviyesinde okuma yazma biliyordu. On iki yaşındayken matematikte sizin lise konuları dediğiniz yere gelmiştik. Gelecek yıl üniversiteye hazır olacak -ülkenizdeki yaşıtlarından iki yıl daha erken.”

Tüm bunları sanki öz geçmişinden okur gibi söylemişti, Porter bunu not aldı. Evde eğitimi birden çok açıdan desteklemekteydi.

“Onu kim terbiye ediyor? İçki içmemesini kim söylüyor? Erkek arkadaşlarını kim kontrol ediyor? Ayrıca henüz on beş yaşındayken neden bir erkek arkadaşı var bu kızın?” diye sordu Nash.

Bayan Burrow gözlerini devirdi. “Eğer bir bireye çocuk yaşta doğru değerleri aşılarsanız olgunluk dönemine erken girer. Bu tip bir çocuk saygı görmeyi hak ediyor.”

“Yani gece saatlerce şehrin sokaklarında koşmak istese buna göz yumacaksınız, öyle mi?” diye gürledi Nash.

“Nash, bu kadar yeter,” dedi Porter.

“Özür dilerim ama bu kızın anne ya da baba yerine koyabileceği birisi olsaydı, o saatte sokakta tek başına koşmak istemezdi gibi geliyor. Neden binleri onunla

daha çok ilgilenmedi ki?”

Burrow somurttu. “Emory özel bir kızdır. Akıllı ve beceriklidir. Onun yaşındayken benim olduğumdan daha fazla, kendi yaşıtlarının çoğundan da daha fazla. Çalışmalarını aksatmadığı sürece neden onun istediklerini yaşamasına engel olalım ki?”

Nash’in yüzü kızarmıştı. “Engel olmak mı? Burada ipler kimin elinde? Pardon, yetkili biri yok mu?”

Bu kadarı Burrow’a yetmişti. “Dedektif Nash, ben Bay Talbot için çalışıyorum. İşimin boyutları kızının eğitimiyle sınırlı. Eğer ona annelik etmemi ya da ona benzer bir şey yapmamı isteseydi bunu ben de çok isterdim, ancak beni işe alırken istediği şey bu değildi, şimdi de böyle bir şey talep ettiği yok. Emory’nin yetiştirilme tarzı ya da arkadaş çevresiyle ilgili sorularınız ya da ilgilendiğiniz bir konu varsa bunu doğrudan Bay Talbot’la konuşmanızı öneririm. Benden, burada oturup, kontrolümün dışında kalan şeylerle ilgili azar işitmemi beklemeyin. Ben sizinle gönüllü olarak konuşuyorum, fakat siz bana konuşmam için gittikçe daha az sebep sunuyorsunuz.”

Nash tam ağzını açıp gözünü yumacaktı ki, Porter omzuna dokundu. “Neden dışarı çıkıp biraz yürümüyorsun, hem bir şeyler de tüttürürsün? Ben hallederim.”

Nash ikisine de sinirli bir şekilde baktı ve fırtına gibi odadan çıktı.

“Özür dilerim Bayan Burrow. Bu tamamen amatörce ve kanunî dayanağı olmayan bir şeydi.”

Çenesini ovaladı. “Onu da anlıyorum, ama Bay Talbot’u ya da Emory’yi bilmeden-”

Porter elini havaya kaldırdı. “Açıklama yapmanıza lüzum yok.”

“Ona önem veriyorum, gerçekten. Başının belada olabileceği fikri bana acı veriyor.”

“Kaçırıldığını ne zaman öğrendiniz?” diye sordu Porter.

“Bir saat önce Bay Talbot aradı,” diye cevap verdi kadın. “Çok gergindi. Avukatıyla golf oynarken iki dedektifin gelip, ona bir haber verdiklerini

söyledi.” Bir an duraksadı. “Bugün izin günüm olduğundan telefonum kapalıydı. Yoksa daha erken haberim olurdu. Haberi alır almaz geldim.” Derin bir nefes aldı. “Daha önce duymuş olsaydım-”

Porter elini kadının omzuna koydu. “Tamam Bayan Burrow. Buradasınız işte.”

Başını salladı, zorla gülümsedi.

“Babasıyla ilişkileri nasıldı?”

Burrow iç çekti. “Yani, bu sabaha kadar adamın gösterdiği tek duygu biçimi sinirli olmasıydı. Normalde çok mesafelidir, özellikle de Emory’yle. Nadiren ziyaret etmeye gelir. Çalışmalarını not aldığım haftalık raporlar vermem gerekiyor. O biçimde kontrol ediyor, yani her zaman uzaktan. Biraz daha ilgili olması gerektiğini ben de biliyorum ama o onun babası. Daha da ilgili olması gerektiğini düşünmüyor musunuz siz de?”

“Telefonda konuşuyorlardı gerçi, değil mi?”

Omzunu silkti. “Konuşuyorlardı ama aralarındaki konuşma bir baba kızın konuşması gibi değildi. Kız bir bağışçıya sahipti sanki. Daha fazlası değil ve bunun gayet iyi farkındaydı. Babasından çekinir, onu memnun etmeye çalışırdı, ama yine de aralarında bir sevgi varmış demek ki. Bugünkü tepkisi o yüzden beni bu derece şaşırttı.”

Öne eğildi ve sesini alçaltarak şöyle dedi: “Bir hafta önce bana sorsaydınız, kızının kaçırılma haberini aldığında gözyaşı dökeceğine gülümser derdim bu adam için. Gayri meşru bir çocuk, yıllarca omuzlarına yük oldu. Bu, paranın çözemeyeceği bir mesele; bu da onu yiyip bitiren şey. Kontrol edemediği şeyleri hiç sevmez. Çok, çok soğukkanlı bir adamdır.”

“Bu işe o da karışmış olabilir mi?”

Bir süre düşündü, sonra dik oturdu. “Hayır. Kalpsiz bir adam ama, birileri için ya da herhangi bir şey için kendi kanından olan bu kıza zarar verebileceğini düşünmüyorum. Eğer onu resmin dışına atmak isteseydi bunu yıllar önce yapabilirdi. Kızın hiçbir şeye ihtiyacı yok. Ona en iyi şeyleri sunuyor.”

“Sessiz olması karşılığında mı?” diye sordu Porter.

“İş birliği yapması karşılığında,” diye yanıtladı kadın. “Ona aralarındaki kan bağını gizlemesi konusunda bir şey söylediğini henüz duymadım. İkisi arasında karşılıklı, konuşulmadan yapılmış bir anlaşma var, bu kadar basit.”

Kapının oradaki Murray yerdeki patates cipsini ezdi. Porter ona sert bir bakış attı, memur ellerini havaya kaldırıp özür diledi ve odadan dışarı çıktı. Porter tekrar Bayan Burrow’a döndü. “Dünkü kaçırılma olayından önce, geçen günler ya da haftalarda dikkatinizi çeken herhangi bir şey ya da bir kişi oldu mu? Birilerinden söz etti mi? Onu takip eden biri ya da telefonuna gelen garip çağrılar? Sıra dışı herhangi bir şey?”

Burrow başını iki yana salladı. “Öyle bir şey hatırlamıyorum.”

“Olsa söyler miydi?”

“Ekip arkadaşınız inanmayacak ama Emory ve ben çok yakındık. Diğer bütün şeyleri bir kenara bırakıp bana tamamen güvenebilirdi. Eğer canını sıkan bir şey olmuş olsaydı mutlaka bana söz ederdi.”

“Diğer bütün şeyler?”

Kadının yüzü kızardı. “Kızlarla ilgili şeyler, Dedektif. Konuşmaya değmez.”

“Onu kaçıran adamın, uzun süredir onu izliyor olma ihtimali yüksek. Hayatında yeni birileri oldu mu? Son zamanlarda binada tanımadığınız birilerini gördünüz mü? Belki de bir kez burada, başka bir sefer farklı bir yerde gördüğünüz biri, mesela bugün alışveriş yaparken?”

“Onu izlediğini mi düşünüyorsunuz?”

Porter omuz silkti. “Bilmiyoruz. Sadece bu adamın çok özenli çalıştığını söyleyebilirim. Hiçbir şeyi şansa bırakmaz.

Dün onu parktan kaçırma fikrinin birdenbire aklına geliveren bir şey olduğunu sanmıyorum. Büyük ihtimalle onu izledi, alışkanlıklarını gördü, ne zaman nerede olduğunu anladı. Büyük ihtimalle sizi de takip etti.”

Kadın başını öne eğmiş, sallanıyordu. “Böyle birini gördüğümü sanmıyorum. Bu bina inanılmaz güvenlidir. İçeri girebilir mi sizce?”

“Geçmişte bundan daha da güvenli binalara girmişliği var. Eğer içeri girmek için yeterli bir sebebi varsa bunu yapabilir bence.”

Bayan Burrow dudaklarını büzdü. “Kitap.”

Porter’ın kaşları çatıldı. “Ne kitabı?”

Burrow ayağa kalktı ve kapıdan çıktı, neredeyse Murray’e çarpacaktı. Porter onu takip etmeye çalışırken kadının bu kadar hızlı hareket edebilmesine hayret etti. Bayağı kilolu bir kadındı sonuçta. Yatak odasında, masanın kenarında durdu. Daha önce görmüş oldukları yüksek matematik kitabını elinde tutuyordu.

“Bunu birkaç gün önce gördüm ve Emory’ye sordum. Yüksek matematiği iki yıl önce geçmiştik. Özellikle bu konuda bir kitabının olması bana ilginç gelmişti. Çalışmaları bu kitabın ona verebileceklerinden çok daha ötedeydi. Onu satın almadığını ve nereden çıktığını bilmediğini anlattı.”

Porter kitaba dikkatle baktı. “Lütfen kitabı bırakın Bayan Burrow.”

29

Günlük

Carterlar’m evinin arka bahçesine bakan sineklik açık kalmıştı. Artık rüzgâra teslimdi, boyaları yer yer dökülmüş beyaz çerçeveye çarpıp duruyordu. Uzandım ve Bayan Carter için tuttum kapıyı. Yanımdan geçip karanlık mutfağa doğru ilerledi. Yol boyunca hiçbir şey yapmayı dememişti. İkimiz de bir şey söylememiştik. Eğer burnunu çekme sesi de olmasaydı arkamdan gelip gelmediğinden emin olamazdım.

Kapıyı kapattım ve kilitledim. Dışarıda rüzgâr uğuldu-yordu.

Bayan Carter ellerini tezgâha dayadı ve başını mutfak lavabosuna doğru eğdi. Düşünceler içinde gözleri kapanmıştı. Mutfak masasının üstünde bir şişe viski duruyordu; hemen yanında, üstünde yıllar içinde yıkanmaktan solmuş, silinmiş Snoopy ve Woodstock olan bir bardak vardı. Yaklaştım ve iki parmak viski doldurdum. Babam böyle tarif ederdi ölçeği.

"Bunun için yaşın biraz küçük değil mi?”dedi Bayan Carter. Dönmüştü, bana

bakıyordu şimdi.

Bardağı ona uzattım. “Sizin için.”

"Ah, hayır, ben-”

“Bence içmelisiniz.”

Babam uzun bir iş gününün ardından bundan kaçmmaz-dı. Bir ya da iki kokteylin onu rahatlattığını biliyordum. Ve şu an rahatlamaya ihtiyacı olan biri varsa o da Bayan Car-ter’dı.

Tereddüt etti, kahverengi sıvıya bakıyordu, sonra bardağı aldı ve dolgun dudaklarına götürdü. Bir seferde bardaktaki tüm viskiyi içti ve bardağı hızla tezgâha vurdu. Tüm vücudu titrerken tatlı bir nefes verdi. "Oh."

Dayanamadım, gülümsedim. Yetişkinler gibi vakit geçiriyorduk. Mutfakta bir-iki tek atan içki arkadaşları gibiydik. Ben de denemeyi çok istiyordum ama kendi kendime doğru zaman olmadığını söylüyordum. Dikkatli olmalıydım, kendimi kaybetmemeliydim. Gece daha uzundu.

“Bir tane daha ister miydiniz?” diye sordum.

Başıyla onaylayınca bir bardak daha doldurdum, iki parmak viski daha.

Bunu diğerinden daha hızlı götürmüştü, bu kez titremedi sadece hafif bir gülümseme belirdi yüzünde ve mutfak masasına oturdu. “Simon iyi bir adamdı, yani çoğu zaman. Gerçekten beni incitmek istemezdi. Bu... Bu şey... Şeydi, bu hep bu baskıdan oldu. Bunu hak etmemişti...”

Yanma oturdum.

Okulda, bir kızdan kalemini ödünç istemek için cesaretimi toplamam bir saat sürerdi. Ancak Bayan Carter’da bir şey vardı, beni rahatlatan bir şey. Genelde olan şeyler -midemdeki karmaşa ya da ensemin aşırı ısınması gibi- onunlay-ken olmuyordu. Uzandım ve yanağındaki eziğe dokundum. Geçen yirmi dakika içinde belirgin bir biçimde koyulaşmıştı rengi. "Sizi daha çok incitebilirdi, belki de öldürebilirdi.”

Başını iki yana salladı. "Hayır, benim Simon’um yapmaz öyle bir şey.”

“Elbette yapar. Şu halinize bir bakın.”

“Bunu hak ettim.”

Annemle Bayan Carter’ın yaptıkları geldi gözümün önüne. *Onları gözetlediğimi biliyor muydu acaba? “Yapmış olduğunuz hiçbir şey böylesine dövülmeyi hak ettiğiniz anlamına gelmez. Bir adam asla bir kadına el kaldırmamak. Adam gibi adam bunu asla yapmaz.”*

Kıs kıs güldü. “Bunu sana baban mı öğretti?”

Başımla onayladım. “Kadınlara saygı duyulmalı ve el üstünde tutulmalıdır. Onlar bize verilmiş hediyelerdir.”Babam ayrıca kadınların güçsüz olduklarını ve sözlü ya da fiziksel şiddet karşısında kendilerini savunamadıklarmı da söylemişti ancak işin bu kısmından hiç söz etmedim.

“Baban ne tatlı bir adammış”

“Evet.”

Bayan Carter viski şişesine uzandı ve bir bardak daha doldurdu; daha sonra şişeyi bana doğru itekledi. “Neden bir yudum almıyorsun? Daha önce hiç alkol aldın mı?”

Başımı hayır anlamında salladım ama yalan söylüyordum. Son doğum günümde babam benim için bir martini hazırlamıştı. Annem en sevdiği şarabından doldurmuştu ve kadeh tokuşturmuştuk. Aldığım yudumun çoğunu masaya geri püskürtmüştüm, ağzımda kalan kısmı ise boğazımı yakmaya yetmişti, bitirmeye cesaret edememiştim. Annem gülmüş, babamsa sırtıma vurmuştu. “Zamanla alışılacak bir tat bu şampiyon. Bir gün bayılacaksın. Ama korkarım o gün bugün değil!” Sonra o da gülmeye başlamıştı. “Belki de biracı bir adam olursun,” diye şaka yapmayı da ihmal etmemişti.

Şişeyi biraz daha itekledi. “Hadi ama. Korkma bu kadar. Isırmaz. Beni yalnız başıma içmek zorunda bırakmayacaksın, değil mi? O kadar kaba değilsindir herhalde.” Sesi az evvelki keskinliğini yitirmişti. Henüz kelimeleri yuvarlamaya başlamamıştı ancak benim gibi çok az tecrübesi olan bir oğlan çocuğu bile onun doğru yola girmiş olduğunu anlayabilirdi.

Bir yolunu bulursun şampiyon.

Şişeyi aldım ve kapağını açtım. Üstünde EVAN WILLIAMS KENTUCKY BOURBON, THE BLACK LABEL yazılıydı. Masanın üstünden vuran ışık kahverengi viskinin sıvı şeker gibi parıldamasına sebep oluyordu. Şişeyi dudaklarıma götürdüm ve küçük bir yudum aldım. Yaktı, ancak martinin yaktığı kadar değil. Belki artık buna hazırdım ya da tolerans geliştirmiştim. Hmm... Kötü değildi. İçecek konusunda ilk tercihim olmazdı ancak kötü de diyemezdim. Aslında, biraz da ısınmama sebep oluyordu, karnımda artmakta olan bir sıcaklık hissediyordum. Bir yudum daha aldım, bu kez bir öncekinden daha az.

Bayan Cárter güldü. "Şu haline bak! Gören de yılların içicisi zanneder. Sana bir kasket, bir de sigara versek, akşam çocuklarla poker oynamaya gitmeye hazır gibi görüneceksin."

Gülümsedim ve şişeyi ona doğru ittirdim. "Biraz daha?"

"Niçin, beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır, efendim, sadece düşündüm de-"

"Ver şunu bana," dedi şişeye uzanırken. Bu kez bardakla uğraşmamıştı. Tıpkı benim gibi şişeden içiyordu. Şişeyi yeniden masaya bıraktı, tüm vücudu yine titredi.

"Şeker mükemmeldir, ama içki daha çabuk kafa yapar," dedim.

Güldü. "Bunu nereden duydun?"

"Babam söylemişti bir kere. O gece bayağı sarhoş olmuş-

** n*

tu.

"Şu baban, hayli ilginç bir adama benziyor."

Bir yudum daha almayı düşündüm. Beni ısıtmış, sakin-leştirmişti. Sakinlik iyiydi. Şişeye baktım, bana uzattı. Sırıttı, sonra patladı, deli gibi gülmeye başladı.

"Ne? Ne oldu? Ben mi bir şey yaptım?".

Elini havaya kaldırmıştı, gülmesi kıkırdamaya dönüşüyordu. Ben de dudaklarımda bir gülümseme hissettim ve dayanamadım, onunla birlikte gülmeye başladım, neye güldüğümüzü anlayamasam da gülüyordum. “Söyle!” dedim. “Söylemen lazım!”

Bayan Carter avuçlarını masaya bastırdı ve gülmeyi kesti, dudakları büzüldü. Sonra da şunu dedi: “Eğer seni eve sarhoş gönderirsem annenler beni öldürür diye düşündüm de.”

Bir an ona bakakaldım, gözlerim gözlerine kilitlenmiş gibiydi. Sonra yeniden karnımız ağrıyana kadar kahkaha atmaya başladık.

Şişeyi aldı ve bir yudum daha içti. “Bu Simon’un en sevdiğiydi ama viski onu her zaman adi bir adam hâline getiriyordu. Sen de adi olmuyorsun, değil mi?”

Başımı iki yana salladım.

“Beni de adi yapmıyor. Onu niye adi yapıyordu ki? Niye, ne zaman bu şişeye dokunsa sinirlenip bana vuruyordu ki? Neden onunla da seninle eğlendiğimiz gibi eğlenemiyorduk? Eğlence. Aman Tanrım, o gerçekten öldü. Gitti Simon’um. Onu gerçekten öldürdüler, öyle değil mi?”

¡kinci içki kötü bir fikirdi belki de. Karşımda iki Bayan Carter oturmaktaydı. Biraz sağa doğru dönsem, yeniden bir oluyorlar, ancak daha sonra tekrar iki oluyorlardı. Bir gözümü yumdum, sonra onu açıp diğerini yumdum, sonra diğerini.

Bayan Carter susmuştu, sonra birden kısık sesle konuşmaya başladı. “Beni geçen gün gölün orada gördüğünü biliyorum.”

Bir an adrenalin dolmuştu damarlarıma, iki Bayan Carter ânında bir tane oldular ve öyle kaldılar. “Sen... Siz, şey mi?”

Hafifçe başını salladı. “Hı-hı.”

Yüzüm kızarmıştı. Bakışlarımı ondan kaçırıyordum, masaya, viskiye bakıyordum. Şişeye uzandım, ancak daha ben şişeyi tutamadan Bayan Carter elimi tuttu. Titriyordu. “Sanırım görmeni istedim. Olta takımıyla o tarafa gittiğini gördüm. Orada olacağını biliyordum.”

“İyi ama neden-"

“Kimi zaman bir kadın arzulanmak ister, o kadar.” Bir yudum daha aldı. “Sence güzel miyim?”

Başımla onayladım. Hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi. Ve bir kadındı. Okuldaki kızlar gibi değildi, onlar antrenmanda giydikleri sutyenleri utana sıkıla çıkarır, birbirlerine notlar yazar, en son moda pop grubunun peşinde savrulurlardı. Bayan Carter ise bir kadındı -benimle bu şekilde konuşan bir kadın. Aşağıda beliren o his yeniden gelmişti, sıcak kan bir yerlere toplanıyordu. Masanın altını göremediğini biliyordum ama yine de büyüdükçe utanıyordum. Elimi ellerinin altından çektim ve şişeyi dudaklarıma götürdüm; bu kez acı gelmemişti. Tadı bayağı hoşuma gitmişti üstelik.

Şişeyi ona uzattım, tutamadı. Şişeyi masanın üstünde tutmaya çalışırken neredeyse dörtte birini dökmüştü, soramda masada da tutamadı ve yere düştüğü gibi her taraf cam kırıkları ve viski oldu.

“Ah, ben, şey...”dedi. “Ben biraz dağıttım... Ortalığı. Kötü oldu.”

“Önemli değil. Ben temizlerim." Ayağa kalktım, bulaşık bezi bakmıyordum. Oda dönmeye başladı. Sandalyemin arkasına tutundum ve mutfak yeniden kımıldamaz hale gelinceye kadar yavaş ve derin nefesler alıp verdim. Bayan Carter sarı, plastik ve metal sandalyesinden beni izliyordu, daha sonra başını masada duran kollarının üstüne bıraktı.

Orada tamamen sessiz bir şekilde durdum. Nefesi uyku ritmine girene kadar bekledim. Sonra kapıyı, giderek soğumakta olan geceye açtım.

Annem ve babamın yanma gitmeliydim. Onu bağlamak için yardıma ihtiyacım olacaktı.

30

Porter

1. gün Saat 16:49

“Eski bir kitap. Baskısı tükenmiş.” Porter ve Nash’le birlikte Emory’nin çalışma masasının üstünde duran kitaba eğilmiş bakarlarken Watson telefonunun ekranındaki küçük yazıları okuyordu. “*Modem Çağ'da Yüksek Matematik*, Winston Gilbert, Thomas Brothington ve Carmel Thorton. İlk baskı 1923, bu ise 1987’de yapılan son baskı gibi.”

Kendi tarafında duran bir dolma kalem kutusuna eğildi ve parmak izi tozuyla bir fırça alıp geldi. Fırçayı toza daldırdı, dairesel hareketlerle tozu kâğıdın yüzeyine yaymaya başladı.

“Kütüphaneye iade ederken iyi şanslar dilerim,” dedi Nash.

Watson onu duymazdan geldi.

Çantasına uzanıp kocaman bir flaş ışığı çıkardı, yaktı ve tekrar kitaba eğildi.

“Standart uygulama bu mu?” diye sordu Porter.

Watson başıyla onayladı. “Evet, Fénix 750. 2900 lumenlik bir ışık veriyor. Güneşten gelenin yaklaşık iki katı. Ayrıca kızılötesi ve sürekli flaş özellikleri de var.”

Nash ıslık çaldı. “Bence süslü, boktan bir şey. Biz Noel zamanı Noel Baha'dan yeni silahlar isterken, siz de bunlardan istemelisiniz bence. Harika olurdu.”

“Başka bir şey?” diye sordu Porter.

Watson iyice yaklaştı. “Sadece bir parmak izi görebiliyorum, o da muhtemelen Bayan Burrow’a ait. Örnek alarak karşılaştırmam lazım. Bir de kitabın sırtına bakacağım.” Sayfaların uçlarını gösterdi. “En ufak bir kıvrık bile yok. Bence bu kitap hiç kullanılmamış. Yepyeni durumda.”

“Komplo teorisi gibi olsun istemem ama bu bir tuzak olabilir mi sizce?”

Porter kaşlarını çattı. “Tuzak mı?”

“Evet, bomba ya da onun gibi bir şey. Belki içine gömmüştür.”

Watson kitabın kapağını açtı.

“Dur, yapma!” diye bağırdı Nash kendini duvara doğru geri atarken.

Kapak ufak bir *pat!* sesiyle masanın üstünde açıldı. Nash gözlerini kapatmıştı.

Porter ilk sayfadaki yazıya baktı. “Sadece bir kitap. Bomba değil.”

“Ben biraz su alıp geleceğim,” dedi Nash, mutfağa doğru gözden kaybolurken.

Porter sayfaları çevirmeye devam etti. Watson haklıydı, 1987’de basılmış bir kitap için oldukça yeni görünüyordu. Parlak sayfalar birbirlerine yapışıyordu daha. Yayılan “yeni kitap” kokusu ona üçüncü sınıf İngilizce dersini hatırlatmıştı -sadece o derste yeni bir kitabı olmuştu. “Eğer bunu buraya 4MYMN bıraktıysa, sence anlamı ne olabilir?”

Watson içini çekti. “Bilmiyorum. Arkasında hiç ipucu bıraktı mı?”

“Bir tane bile bırakmadı.”

“Açıkça size bir şey demek istiyor. Yoksa niye bunu yapsın ki?”

“Sence nereden aldı bu kitabı?”

Watson sayfaları karıştırdı. “Şehirde birçok sahaf var ancak ders kitabı satan var mı bilmiyorum.”

“Kim eski bir matematik kitabı arar ki?”

“Bir matematik öğretmeni?”

“Sence okuldan mı almıştır bu kitabı?”

Watson bir süre düşündükten sonra başını salladı. “Eğer bu kitap okul sürecinden geçmiş olsaydı böyle kalamazdı. Ders kitapları öylece durmazlar. Kullanılırlar.”

“Tamam, dağıtımcıya ne dersin?”

Watson tekrar ilk sayfalara döndü. Bir yeri okudu, parmağıyla göstererek kitabı Porter’a doğru çevirdi. “Burada, Chicago’da basılmış. Adres buraya üç milden daha yakın -Ful-ton’da.”

Porter’ın kaşları çatıldı. “Bu sayfayı sen mi kıvırdın?”

“Hayır.”

Ama birileri kıvırmıştı. Sayfanın köşesinde belli belirsiz bir iz vardı, açıkça belliydi ancak orada yok gibiydi de aynı zamanda. 4MYMN bunu bulmalarını istemişti.

Porter telefonunu çıkardı ve Kloz’u aradı, adresi ona da okudu. Bir süre bekledi. “Adres baskın yapılıp suç işlendiği kanıtlanmış bir depoya ait; yarından sonraki gün yıkılması için karar alınmış.”

Porter ve Nash meseleyi anlamışlardı. 4. Maymun Katili üçüncü kurbanı olan Missy Lumax’in cansız bedenini de metruk deponun ortasında bir örtünün altına bırakmıştı. Yine bir yıkım. Yine Fulton Nehri Bölgesi.

31

Günlük

Ne zaman uyuduğumu hatırlamıyorum ancak bir yerlerde dalıp gitmiş olmalıydım; çünkü gözümü açtığımda, başımda dünyanın belki de en kötü ağrısı vardı, üstümdeyse en iyi pijamalarımla kendi yatağımdaydım. Güneş ışığı perdenin arasından sızıp öyle bir gözüme giriyordu ki, kör oluyorum sandım.

Dün gece babam, içtiğim için beni azarlamıştı, neden içtiğimi anlatmaya çalışmıştım ama beni dinlemeye niyetli görünmüyordu. Belki de dinlemişti. Gecenin büyük kısmım hatırlayamıyordum.

Battaniyeyi üstümden attım, ayaklarımı yataktan aşağı sallandırdım.

Hareketlerimi olabildiğince yavaş yapmaya çalıştığım hâlde etkisi başıma vurmuştu bile. Tekrar yatağa girip belki de bir yıl daha uyumayı geçirdim aklımdan ama eğer kalkmazsam annem ve babamın bana bakmaya

geleceklerini biliyordum. Bizim evde, saat dokuzda kahvaltı sofrasında olmazsanız, servis kapanır ve kendinizi, elinizde boş bir tabak ve guruldayan bir mideyle buzdolabının önünde bulurdunuz. Annem dolabı kilitliyordu, hem de asma kilitle. Öğle yemeği saatine kadar dolap kilitli kalırdı, aynı uygulama öğle ve akşam yemekleri arasında da geçerliydi. Her ne kadar sabahtan öğlene kadar aç kalmaya alışkın olsam da, bir şeyler yemek dün gecenin etkilerini atlatmak konusunda bana yardımcı olacak, ayrıca günün geri kalanına da hazır olmamı sağlayacaktı.

Dün gece üstümden çıkanlar ayakucumda duruyorlardı, tişörtümdeki kusmuk kokusunu alana kadar niyetim onları giyinmekti. Kustuğumu hatırlamıyordum ancak benden başka kim kusmak için benim odama gelecek kadar aptal olabilirdi ki? Düşüncesi bile komikti. Demek ki ben gece rahatsızlanmıştım. Viskinin bir kısmı, küçük bedenimde kalmayı reddetmiş ve girdiği yerden dışarı çıkmaya karar vermişti.

Daha sonra yakmak üzere kirli giysileri oldukları yerde bıraktım ve dolabımdan temiz bir gömlek ve bir kot pantolon aldım. Daha sonra mutfağa indim.

“İşte benim oğlum," diyordu babam, elinde yumurta ve sos dolu tabakla. “Otur şöyle evlat. Biraz yağlı yemek mideni rahatlatacaktır. Akşamdan kalma sayılırsın, ama dün gece içtiğin kadar içince akşamdan kalma olursun tabii ki.”

Sandalyeme oturdum, midemdekileri içeride tutmak için yoğun bir çaba harcıyordum. Viski erkek içkisiydi ve ben de her damlasını bir erkek gibi içmiştim. Babamın gözleri önünde herhangi bir zayıflık belirtisi göstermek istemiyordum.

Masanın diğer tarafina uzandı ve bana bir bardak portakal suyu doldurdu. Daha sonra, sihirbazların şapkadan tavşan çıkarmalarına benzer bir hareketle mutfak bezinin altından küçük bir bardak çıkardı. “Bu Kentucky’nin en iyisidir ve içki sersemliğini geçirmenin en iyi yoludur." Pişmiş kelle gibi sırıtıyordu.

Solgun yanaklar ve kan çanağı gözlerle bardağa baktım, bu şakaya bir son vereceğini umarak ona bakıyordum, ancak ciddi gibiydi. Bardağı biraz daha yaklaştırdı. “İç hadi şampiyon. Emin ol, sabah içkisi sana iyi gelecektir.”

“Gerçekten mi?”

Başını salladı.

Bardağa uzandım, yavaşça dudaklarıma götürdüm, başım zonkluyordu. Karamel ve vanilya kokusu burnuma geliyordu.

“Hızlıca. Gerçek bir erkek, bir damlasını bile ziyan etmeden, bir dikişte hepsini içer.”

Derin bir nefes aldım, bardağı ağzıma götürdüm, zorla yutkundum, yudumun yakarak mideme kadar ilerleyişini hissedebiliyordum. Daha önce yediğim ya da içtiğim şeylerde bunu hiç hissetmemiştim. Alkol garip bir şeydi.

“Şimdi bardağı masaya hızlıca vuracaksın," diye öğretiyordu babam.

Söylediği gibi yaptım, bardağı masaya öyle hızlı vurdum ki elimde parçalanacak sandım.

Babam neşeyle ellerini çırpıyordu. “İşte benim oğlum!"

Ağzımı gömleğimin koluna sildim, nefesim viski kokuyordu. Yanmış tost ve pekmez karışımı bir kokuydu.

Babam bardağı aldı ve bir kez daha doldurdu. Onu da kendisi içti ve bardağı masaya vurdu. Şöyle bir hırladı ve duyulur bir ses çıkararak titredi, daha sonra bana döndü, yüzü ciddileşmişti. "İlk içki hatırası olarak bunu hatırlamanı istiyorum. Bunu yapabilir misin şampiyon? Büyüyüp, eski günlerden söz ederken, yasak meyveyi tattığın ilk gün hatırası olarak bu ânı hatırlamanı istiyorum, bu sabah içkisini. Gerçek bir baba-oğul sohbetini. Dün geceyi unut. Sevimli, minik komşumuzla içtiğin içkileri unut. Onları niye içtiğini unut. Büyüdüğünde, Bayan Carterία sarhoş olduğunu hatırlamanı istemiyorum. Aslında onu düşünmeni bile istemiyorum, sadece bunu hatırlamanı istiyorum. Ne dersin şampiyon? Yapabilir misin, yoksa...”

Söylediklerini düşündüm ve başımı salladım. “Yapabilirim baba,”dedim sırıtarak. “Elbette yapabilirim.”

“Gerçek bir söz mü?”

Küçük elimi onunkine doğru uzattım ve yemin ettik.

“Güzel, çünkü ilk sarhoşluğunu böyle hatırlamalısın -şu çılgın fahişeyle değil.” Babamın böyle bir dil kullandığına daha önce hiç şahit olmamıştım; annem de

kullanmazdı. Bu kelimeyi biliyordum, okuldaki çocuklardan veya diğer yetişkinlerden duymuştum, ancak babamdan, onun sesinden asla işitmemiştim.

“Ah, özür dilerim şampiyon. Senin yanında bu gibi kelimeleri kullanmamam lazım. Böyle konuşmamalısın, özellikle de bir kadın hakkında. Kötü örnek oluyorum. Daha önce de söylediğim gibi, kadınlara saygı duyulmalı ve el üstünde tutulmalıdır.”

Mutfağa göz gezdirdim. Bu sabah annemi görmemiştim daha.

“Aşağıda misafirimizle,” dedi babam. Bazen aklımı okuyor gibiydi.

Bayan Carter’m hâlâ yaşayıp yaşamadığını merak ediyordum. Aslında, hâlâ hayatta olduğu gerçeği beni şaşırtıyordu. Annem ve babam, her ne kadar dün gece çok iyi bir durumda olmasalar da, normalde oldukça dikkatliydiler. İşlerini asla yarım bırakmazlardı.

“Bayan Carter bir süre daha bizimle mi kalacak?”

Babam biraz düşündü. “Evet, şampiyon, sanırım öyle olacak. Biliyorsun, kocasının hareketleri için onu suçlayanı mayız, ancak onu bu hâle getirdiğine göre mutlaka bir şey yapmış olmalı. Eğer öyle bir şey yapmasaydı, Bay Carter gelip anneni tehdit etmezdi, annen de kendince önlem almak zorunda kalmazdı. Onu incitmesi gerekmezdi. Bay Carter şu an evinin arka tarafındaki verandada oturmuş, sevgili eşiyle birlikte yaz melteminin tadını çıkarıyor olurdu; annen de tüm sabahı dizleri üstünde aşağıdaki rezilliği temizleyerek geçirmek zorunda kalmazdı.” Başını salladı ve güldü. “Heriften ne kan çıktı be, değil mi?"

Ne yazık ki ona katılıyordum. Gülüyordum.

Babam parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Şimdi, soru şu, Bayan Carter eşini bu kadar sinirlendirecek ne yapmış olabilir? Bir şey mi gördü acaba? Sen bir şey gördün mü şampiyon?”

Soru öyle aniden gelmişti ki, kendimi gafil avlanmış hissettim.

Nefesim kesildi, konuşmaya çalıştım, ağzımdan tek bir kelime bile çıkmıyordu. Başımı salladım ve en sonunda, "Sanmam baba," dedim.

Gözlerini kıstı. “Sanmaz mısın?”

Buna bir cevap veremedim. Dilim sanki ağzımdan çıkacak kelimelerin önünde bir engel gibi duruyordu. Babam bana bakıyordu. Bakışlarında hiçbir sinir belirtisi yoktu ancak gözlerimin her hareketini, burnumun kanatlarının oynayışını dikkatle izliyordu. Gözlerimi kaçırıyordum, bunu yalan söylemenin bir ön hazırlığı olarak algılayacaktı. “Yani, bir şey görmüş olduğunu sanmam demek istedim baba. Ben tabii ki bir şey görmedim.”

Başını salladı ve bir süre daha bana bakmaya devam etti. Sonunda gülümseyerek eliyle elime hafifçe vurdu. “Neyse, gerçek eninde sonunda ortaya çıkacaktır. Her zaman öyle olur, o zaman ben de durumun icabına bakarım. Bugün için,

şu parıldayan güneşi ve bu güzel yaz gününü boşa harcamak istemem."

Bir parça tost için masaya uzandım. Artık sıcak değildi ancak midenie bir şey girmesi gerekliydi.

“Başın nasıl?"

Baş ağrım biraz hafiflemişti, ancak gözlerimin arka kısmında iki yumru kalmış gibiydi. Bir de mide bulantısı. “Daha iyi!"

Uzandı ve saçlarımı okşadı. “İşte bu kadar. Hadi ye. Bitirdiğinde bir tabak da aşağıya, misafirimize götürmeni istiyorum. Belki bir bardak da portakal suyu. İyice acıkmıştır diye düşünüyorum. Ben de Carterlar’ın evine gidip bir bakacağım. Bayan Carter için bir çanta hazırlayacağım. Eğer birileri onları merak edip gelecek olursa ufak bir yolculuğa çıkmışlar gibi görünsün, öyle değil mi?"

“Arabalarını da başka bir yere götürmelisin,” dedim tosttan ısırdığım lokmanın arasından.

Yeniden saçlarımı okşadı. “Aynı babası, hık demiş burnundan düşmüş, öyle değil mi?”

Sırıttım.

32

Emory

1. gün Saat 17:00

Müzik durdu.

İşte böyle.

Bir saniye daha kafasında bir ses fırtınası gibi gürleyen “Sweet Home Alabama” çaldı, sonra kesildi.

Oda sessiz değildi yine de. Yüksek seviyeli bir zil sesi aldı müziğin yerini, Emory bu sesin sadece beyninde olduğunu bildiği halde, ses sanki dünyanın en büyük hoparlöründen geliyor gibiydi. Ses azalmıyor ya da çoğalmıyordu; olduğu gibi devam ediyordu sadece.

Kulak çınlaması.

Bundan yaklaşık üç yıl önce, Metro’da, Jack’s Mannequin konserine gitmeden evvel Bayan Burrow yüksek sesin insan sağlığına zararlarını anlatmıştı ona. Onu korkutmak istemişti, şimdi geri dönüp baktığında Emory bunu görebiliyordu. Bayan Burrow, özellikle de kapalı alanlarda, yüksek sesli müziğe uzun süre maruz kalmanın kalıcı sorunlara yol açabileceğini belirtmişti. Kulağın içindeki incecik tüylere, tıpkı hasar görmüş kablolar gibi, bir şeyler oluyordu, beyin sesi algılamıyordu artık. Çoğunlukla sorun kalıcı oluyordu.

Çoğunlukla.

Bayan Burrow ona kulak tıkaçlarını uzattığında memnuniyetle aldı ve kapıdan çıkıp gitti. Tabii ki onları kullanmadı. Arkadaşları onu, kulaklarında o minik pembe, aptal şeylerle göremezlerdi. Onun yerine tıkaçlar geceyi cebinde geçirmişti ve gecenin sonunda da kulaklarında tıpkı şu anda olduğu gibi bir çınlama kalmıştı.

O buna benzemez tatlım. Hatırlamıyor musun? O yüksek ses değildi bile ve fazla da uzun sürmedi. Az evvel maruz kaldığın gibi bir şey değildi. Bu seferki ne

kadar sürdü? Beş saat? On? Hem de bir kulağın yok. Eminim o bile bir işe yaramamıştır.

“Kes sesini!” diye bağırmaya çalıştı Emory. Kelimeler birer hırıltı şeklinde çıktılar, kuru boğazı tüm sesli harfleri protesto eder gibiydi.

Yani, demek istediğim kulak tıkacı işe yarardı. Bir taraf zaten hallolmuş. Eğer şu müzik yeniden başlayacak olursa, bandajı çıkarıp dinlemeyi bir dene bence. Önlem almak zarar görmekten iyidir, değil mi? Eğer, şu içinde bulunduğun durumdan kurtulabilirsen tek kulak Jane olacaksın -diğerini de kaptırmadığını düşünecek olursak. Tek kulaklı bir kızdan daha kötüsü nedir, biliyor musun?

“Lütfen sessiz ol.”

Nedir? Biliyor musun?

Emory gözlerini kapattı, bir karanlıktan başka bir karanlığa geçiş yaptı ve Jessie J.’den “It’s My Party”yi söylemeye başladı.

Tek kulaklı bir kızdan daha kötüsü, tek kulaklı ve gözleri olmayan bir kızdır. Sanırım bir sonraki durağın bu olacak canım, çünkü eğer müzik durduysa, onu biri durdurmuş demektir.

Emory’nin nefesi kesildi, başını hızlıca sağdan sola çevirdi, sonra diğer tarafa döndü, karanlık duvarı tarıyordu gözleriyle.

Gözleri karanlığa alışmaya çalışıyordu ancak savaşı kaybediyor gibiydi. Sedyenin üstünde, dizleri çenesinde oturuyordu ve daha kendi ayağını bile göremiyordu. Sedyenin parlak metalden yapılmış borusu bile belli belirsiz bir haldeydi. Ama bu, odada bir hareket olmadığı anlamına gelmiyordu. Hava dalgalarının vücuduna çarptığını hissediyordu.

O şu anda odada olabilir ve Emory onun farkında olmayabilirdi. Belki sadece kırk-elli santim uzağında, elinde bıçağıyla, gözlerini oymak için orada bekliyor olabilirdi. Görme duyusunu onun elinden almadan önce ona karşı gelecek fırsatı bile olmayacaktı belki de.

Emory şarkıyı söylemeye devam ediyordu ancak ne tempo ne de bir ahenk söz konusuydu.

“Dans etmeye de-vam edi-yo-rum,” dedi hafifçe. “Ben dur diyene kadar dans edi-yo-rum.” Serbest olan kolunu ileri doğru uzattı ve ileri geri oynattı, karanlığı tarıyordu. “Şey...orada mısınız?”

Hayalinde onu görebiliyordu. Uzun, zayıf bir adam, karşı duvarın oradan, bir elinde bıçak diğerinde kaşıkla ona bakıyordu. Bıçağı kaşığa sürterken parmakları bıçağın sapını öyle büyük bir iştahla tutuyordu ki. Emory’den önceki kurbanın kanı kurumuş kalmıştı her ikisinin de üstünde. Karanlıkta bile kendisini çok iyi görebildiğinden emindi. Yerde, ayaklarının kenarında beyaz bir kutu, onun hemen yanında da siyah bir ip duruyordu. Sağ elinin işaret parmağıyla orta parmağını ayırıp, önce kendi gözlerine sonra da Emory’ninkilere doğru tutuyordu, dudaklarında pis bir sırıtma ile -susuzluktan çatlamış dudakları. Dili yavaş ve temkinli bir şekilde dudaklarında geziniyordu. “Artık görmeye değer bir şey kalmadı,” diyordu en kibar sesiyle. “Gözlerin, bu dünyada Şeytan tarafından kirletildi ve yuvalarından çıkarılmaları gerek. Gördüklerini silmenin tek yolu bu -seni temizlemenin, saflaştırmanın tek yolu.”

Emory geri çekildi, duvara biraz daha yanaştı. “Sen gerçek değilsin,” dedi kendi kendine. “Ben burada yalnızım.”

Müzik yeniden çalsın istiyordu.

Eğer buradaysa, gerçekten ona zarar vermek için bu odadaysa, geldiğini duymak istemiyordu. Öylesi daha iyi olurdu.

Kulaklarındaki çınlama azalmıştı, ayrıca kesik kulağında atan kalbini de yok saymaya çalışıyordu; odayı dinlemeye çabalıyordu.

Nefes sesini mi duyuyordu?

“Eğer bana zarar verme niyetindeysen onu bir kalemde geçelim seni hasta pislik!” diye bağırdı. Ancak bu bir bağırma değildi -boğazı o kadar kuruydu ki sesi hırıltı şeklinde çıkabilmişti ancak.

Bir ses geldi.

Bu daha önce de var mıydı?

Sürekli bir *plop, plop, plop* her saniye bir *plop.*

Ama nereden?

İlk kendine geldiğinde odayı dolaşmıştı. Tüm duvarları kontrol etmişti. Ayakları çıplaktı, eğer bir yerde bir su birikintisi olsaydı fark ederdi, öyle değil mi?

Suyun düşüncesi bile boğazını ağrıtıyordu.

Susadığın için su sesi duyuyor olabilirsin tatlım, insan beyni böyle eğlenceli bir şey işte. Eğer suyun olsun isteseydi sana su verirdi.

Emory, daha iyi duyabilmek için gözlerini kapattı. Aptalca olduğunu biliyordu, ama ne yapabilirdi ki, bir şekilde gözlerini kapatmak işe yarıyordu işte.

Sesler daha yüksek, daha net geliyordu artık.

Plop ...plop.. .plop.

Tek kulağıyla, her damlayı daha iyi duyabilecek şekilde başını çevirmeye başladı. Ses azalmaya başladığında durdu, yavaşça geri döndü.

Sol taraftan geliyordu.

Sedyeden aşağı indi, yere bastı. Tüyleri diken diken olmuştu, ısınmak için sol kolunu kendi bedenine doladı. Sağ eli sedyeye bağlıydı.

Sıçanları unutma tatlım. Bu küçük, tüylü hayvanlar gerçekten etrafında dolanıyorlar. Suyu muhtemelen çok önce bulmuşlardır, şimdi de yanında yiyecek bir şey aramaya başlamışlardır diye düşünüyorum; tatlı, küçük bir kızın eti mesela. Eğer bir sıçan olsaydım, hiç kuşkusuz suyun yanına kurulurdum. Suyu korurdum, hayatımı korurdum.

Emory bir adım attı, ardından bir adım daha, sedye arkasından geliyordu.

Duvardan uzaklaşmak istemiyordu. Duvar ona güven veriyordu, emniyetli bir yer gibiydi; ama yine de ayrıldı duvardan. Bir adım, bir adım daha... Önünde ne olduğunu bilmeden bir adım daha atamayacaktı.

Yere kırık cam parçaları saçtığını düşünsene? Ya da paslı çiviler? Yerde bir deliğe ne dersin? İçine düşüp bir bacağını kıracak olsan, şimdi başına aldığın bu beladan daha beterine bulaşırsın. Baş belası gibi olmak istemem ama bence

bu düşünmeye değer. Müziği kimin kapattığını bulabildin mi? Çünkü eğer o buralardaysa, herhalde ona bir içki hazırlamak ilk isteğin olmayacaktır, öyle değil mi?

“Eğer bana zarar vermeyi planlıyorsa, verecektir,” diye yapıştırdı cevabı Emory. “Burada öylece oturup onu bekleyecek değilim.”

İleri doğru atıldı, ayak başparmakları uyuşuyordu.

Zemin gittikçe soğuyor muydu?

“Benimle işi bitmeden önce ölmeme izin vermeyecektir. Haberlerde gördük, kızları öldürmeden önce bir hafta bekliyor. Ben en fazla bir gündür buradayım. Bana hâlâ ihtiyacı var.”

Sanırım haklı olabilirsin ama yine de hâlâ sana yapabileceği çok kötü şeyler var, öldürmeyecek şeyler. Zaten kulağını aldı. Biliyorsun, sırada gözlerin var. O bu kadar kötü müdür bilmem... Yani, demek istediğim, şu an göremiyorsun, öyle değil mi? Açıkçası dilimi kaybetmekten daha çok korkardım. Karanlıkta el yordamıyla ilerleyebilirsin ancak konuşma yetisini kaybetmek? Aman Tanrım, bu fena olsa gerek. Her zaman çok konuşan birisi oldun.

Emory dinledi. En fazla kırk-elli santim uzaktaydı.

Ayak parmaklarının üzerinden bir sıçan geçti, Emory çığlık attı, az kalsın sedyenin üstüne düşecekti.

Derin bir nefes almaya zorladı kendini. Sakin olmalıydı. Yine bir çift küçük ayak geçti parmaklarının üstünden. Bu kez çığlık attığında sesi çıkmıştı, boğazı kuruymuş değilmiş, fark etmezdi, kendini tutmadan bağırdı. Boğazı, sanki cam parçaları kusmuş gibiydi, durmak istiyordu ancak çığlık kendiliğinden yükseliyordu -tüm çığlıkların anası. Bu iş artık bir sıçan ya da kaçırılıp bir yere kapatılma meselesi değildi, babası ve çevresindeki insanlarla ilgiliydi, okula gidememenin hüsranıydı, sınırlı sayıda arkadaşı olmasıyla ilgiliydi. Kulağındaki acı, ayaklarındaki uyuşukluk ve böyle tuhaf bir yere, çıplak vaziyette kapatılmış olması, hepsi bir araya gelmişti. Üstündeki bilinmeyen gözlerle ilgiliydi. Onu kaçıran adamla ilgiliydi -belki kilometrelerce belki de birkaç santim uzakta olabilecek adamla ilgili. Ölen ve tüm bu acıları yalnız yaşamasına sebep olan annesiyle ilgiliydi.

Artık çığlık atmayı bıraktığında boğazında, sanki eritilmiş kurşun içmiş ve dibinde kalanları da paslı bir kılıçla sıyırıp mideye indirmiş gibi bir his vardı. Çok takmadı bu hissi kafasına. Çığlık onu arındırmıştı. Bu berraklığa ihtiyacı vardı.

Düşünmesi gerekiyordu.

Kulağındaki çınlama sona ermişti.

Sağlam kulağıyla duymaya çalıştı, diğerinde atan kalbinin yarattığı zonklamaları yok saymaya uğraşarak.

Plop.

Sol tarafından küçük bir tırmalama sesi geldi. Betonda kayan tırnak sesi. İnce tırnaklar. Kazıyorlardı.

Boş ver onları, dedi kendi kendine.

Sadece boş ver, gitsin.

Yavaş yavaş ilerlemeye zorladı kendini, önce bir adım, daha sonra bir tane daha, sonra bir tane daha. Sonra bir tane-

Ayak başparmağı bir şeye çarptı. Dokunduğu şey betondan daha soğuk gibiydi. Soğuk ve ıslak. Dokunabilmek için yere eğildi, sağ kolu arkasında kalmıştı. Biraz daha asıldı sedyeye.

Metal bir tabak mı? Evet, öyleydi, geniş, metal bir tabak, yaklaşık kırk-elli santim çapında ve yaklaşık her on-on beş santimde bir yere vidalarla tutturulmuştu.

Emory elini tabağın yüzeyinde gezdirdi -ıslaktı tabii ki.

Plop.

Bu kez damla o kadar yakma düşmüştü ki, damlanın parçacıktan üstüne de sıçramıştı. Elini metal tabağın içinde gezdirdi ve parmağını dudaklanna götürdü; daha su ağzına değmeden pas ve kir kokusu burnuna ulaşmıştı. Yine de tattı suyu, beyni ona eğer susuz kalırsa hiçbir şeyin bir anlamı kalmayacağını

hatırlatıyordu.

Çok aptalcaydı ama ıslaktı ve o bunu daha çok istiyordu.

Emory başını tabağa doğru uzattı, sedyeyi de arka taraftan çekiştiriyordu. Artık daha fazla uzanamadığından boynunu ileri uzatıp dilini dışarı çıkardı. Göremiyordu ama su orada, birkaç santim uzaktaydı. Bunu hissediyordu -dilinin ucu havada dolanıyor, suya dokunabileceği noktayı arıyordu.

Yine o sesi duydu. Küçük tırnaklar bir yerleri eşeliyordu.

Senin yerinde olsam o dili içeri sokardım. Su ya da değil, ancak dışarıda duran bu dil aç bir sıçan için bulunmaz bir nimet, bunun farkında mısın? Yani, aslında ortağına işini kolaylaştırmak için bir fırsat sunmuş oluyorsun.

Emory geri çekildi. Kesik kulağıyla tırmalama sesinin nereden geldiğini bulamıyordu. Bir an sanki hemen yakınından geliyor gibi oldu ses. Sonra, kafasını çevirdiğinde, ses sanki odada dolaşıyor gibi oluyordu.

Plop.

Su zerrecikleri yanaklarına ve eline sıçradı.

“Lanet olsun.” Emory uzanabildiği kadar ileri uzandı, kelepçeleri zorluyordu. Boynu kopacakmış gibi ileri uzanıyordu. Kelepçe bileğine gömülüyordu gitgide, acıyı yok sayıp, düşüncelerini yalnızca bir şeye odaklamaya çabalıyordu -suya.

İleri doğru bir hamle yaptı.

Dilinin ucu bir an metal tabağa değdi, sadece bir anlığına, dudaklarında pas tadı vardı. O kadar hızlı olmuştu ve metal o kadar soğuktu ki gerçekten suya ulaştı mı yoksa yalnızca metale dokundu ve bunu su olarak mı algıladı, bilemiyordu. Sonuçta susuzluğunu dindirecek kadar içememişti. Bu duygu susuzluğunu daha da arttırıyordu.

Ağlamayacaktı. Ağlamayı reddediyordu.

İleri doğru uzanabildiği kadar uzandı, kelepçeyi de olanca kuvvetiyle çekiştiriyordu. Metal bileğine oturmuştu ama o aldırış etmiyordu. Emory tüm ağırlığıyla ileri doğru uzanıyordu. Bir şeyler gevşedi ve yüzü biraz daha ileri

gitti. Dili suya kavuşmuştu -tabağın ortasına toplanmış buz gibi, ferahlatıcı, kirli ve paslı bir su. Suya kavuştuktan kısa bir süre sonra sedye arka tarafta bağlı olduğu yerden büyük bir çatırtıyla kurtularak Emory'nin üzerine doğru geldi ve kafasının arka tarafına çarparak onu yere devirdi. Her şey biraz daha kararmıştı.

Günlük

Dolaptan bir tepsi buldum ve içine birkaç dilim tost, bir muz, portakal suyu ve bir kap Cheerios (en sevdiğim kahvaltılık) koydum. Süt de eklemek isterdim ancak bir fincan kadar kaldığını görmüştüm. Babam tam bir süt delisidir ve annemin en son markete gittiğinde yenisini almadığını adım gibi bildiğimden, sütü bitirip babamı sinirlendirmek istemiyordum.

Bodruma inen merdiven en son indiğim zamandan daha dik gelmişti bana. Tepside güçlükle ayakta duran portakal suyu bardağmdaydı gözlerim, sallandıkça tam bardağın kenarına kadar geliyor, sonraki adımımla birlikte geri çekiliyordu portakal suyu. Eğer bardağın ağzını geçecek olursa tost ıslanacaktı ve öyle olmasını istemiyordum. Dün gece Bayan Carter'ı kandırdığım için suçluluk duyuyordum zaten. Islak bir tostla bu suçluluk duygusunun daha da büyümesini istemezdim.

Ben aşağı yaklaştığımda annem merdivenlere doğru bakıyordu. Bir sepet, birkaç kilim ve geniş bir fırça taşıyordu elinde. Neredeyse dirseklerine kadar uzanan sarı, plastik eldivenler takmıştı.

"Günaydın, anne."

Bana baktı ve sırıttı. "Sen nasıl da yufka yürekli bir çocuksun böyle! Konuğumuz seni görünce sevinçten deliye dö-

necek. Durmadan sayıklıyor. Sanırım açlıktan kıvranıyor ve aynı zamanda susuzluktan."

Yanımdan geçerken tost dilimlerinden birinin ucundan bir ısırık aldı ve kalanı tabağa geri bıraktı. "Kuralları iyice anlat ona. Daha misafirliğinin başında, kötü bir başlangıç yapmasını istemem."

Ona katılmalıydım.

“Ayrıca ışıklara da dikkat. Babanı faturadan dolayı sinirlendirmek istemeyiz, öyle değil mi?”

“Evet, anne.”

Merdivenlerden yukarı çıkarken ona baktım, burnuma nemli bakır ve çamaşır suyu karışımı bir koku geliyordu.

O benim farkıma varmadan ben Bayan Carter’ı görmüştüm. Annem (ya da muhtemelen babam) sadece saatler önce kocasının bağlı olduğu boruya onu sol elinden kelep-çelemişlerdi. Yere oturmaktansa, babamın eski yatağının üstüne *kıvrılmıştı. Sağ eli de diğer tarafa kelepçeliydi. Babam, bir keresinde bu yatağı savaştan getirdiğini anlatmıştı. Bu eski şey, çok çok uzun zaman önce savaş günlerini görmüş gibiydi. Kumaşı yer yer parçalanmış durumdaydı. Metal ayaklar, yeniyken parladıklarından eminim ama, şu an toz ve pas içindeydiler. Hafifçe sola döndüğünde yatağın iskeleti gıcırdıyordu.*

Yatıyordu, rahatsızlıktan mı, ihtiyaçtan mı anlayamıyor-dum. Çok az ışık vardı. Annem bütün ampulleri sökmüştü, sadece ortada bir tane kalmıştı. İçeride hava durgun olmasına rağmen ampul bir ileri bir geri sallanıyor, duvarlarda kocaman gölgeler oluşturuyordu.

Annem (ya da babam) öngörülü davranarak onu borunun sağ tarafına kelepçelemişlerdi, daha önce bağırsaklarından arınmış olan Bay Carter’m işgal etmiş olduğu sol tarafa değil. Dün gece bol bol akan parlak kırmızı kan artık yerde yoktu, geride sadece bıraktığı koyu leke kalmıştı. Annemin buraları temizleyip toparlarken, dağıtıp kirletirkenki tutkusuyla hareket ettiğini hayal edebiliyordum ancak kan inatçı bir metres gibiydi, bir kez hoşuna giden bir şeye bulaştı mı bir daha ondan kurtulmak imkânsız bir hâl alabilirdi. Anneme kedi kumu kullanmasıyla ilgili bir hatırlatma yapma kararı aldım. Kedi kumu emici olmasının yanı sıra kokuyu da engelleyebilirdi.

Bayan Carter’m, kocasının kanının veya terinin kokusunu fark edip etmediğini merak ediyordum doğrusu.

Yatakta doğrulup, kocaman açılmış kıpkırmızı gözlerle bana baktığında az kalsın tepsiyi devirecektim. Ağzını kapatan bezin arkasından bağırıyordu ancak ne dediğini an-layamıyordum.

“Günaydın Bayan Carter. Biraz kahvaltı istemez miydi-nız?

Bezin üstünden nefes almaya çalışıyordu. Tüm bu ağlamalardan sonra burnunun sümükle dolu olduğunu biliyordum ancak bunu düşünmek istemiyordum. Dün, çok iyi bir gece geçirmemiş olmamıza rağmen hoş görünüyordu. Çürükler ve kararan sağ gözünü görebiliyordum. Sol tarafı daha iyi gibiydi, henüz normale dönmüş sayılmazdı ancak birkaç saat önceki hâline göre daha iyi durumdaydı.

Tepsiyi yatağın kenarına bırakırken baş ağrım geldi aklıma, onunki daha da kötüdür diye düşündüm. Dayak olayı bir kenara, benden daha çok içmişti, benden daha deneyimli olmasına rağmen geceden kalmalıktan kurtulmuş olabileceğini sanmıyordum. “Biraz içki sabahına ne dersin?”

Bakışları tuhaflaştı, hatamı anlamıştım. “Özür dilerim, sabah içkisi.”

Hâlâ şaşkınlıkla bana bakıyordu, başı hafifçe sola yatıktı. En azından çığlık atmayı bırakmıştı.

“Baş ağrın için? Babamın yukarıda viskisi var, sabah aldığım küçük bir yudum bana o kadar iyi geldi ki anlatamam. Erken olduğunun farkındayım ama neden tüm günü baş ağrısıyla geçiresin ki?"

Bayan Carter hafifçe başını salladı, gözleri hâlâ bendeydi.

Tepsiye baktım. “Babam ve ben, kendi başımıza kaldığımızda çok iyi birer aşçı değilizdir. Belki yarın annem bir şeyler hazırlayabilir. Bunun daha iyi olacağından eminim. Yemek ister misin?"

Doğruldu ve daha rahat bir pozisyonda oturmaya çalıştı. Kelepçe sol bileğinden çekiştiriyordu. Bana sinirli bir bakış attı ve bezin altından bir şeyler söylendi.

Daha da yaklaştım. “Eğer o bezi çıkarırsam çığlık atmayacağına dair söz verir misin? Gerçi atsan da seni suç-layamam. Ben olsam ben de aynısını yapardım, ancak bir faydası olmaz. Açıkçası, yukarıdaki çığlıklara yetişemezsin. Dışarıdan binlerinin seni duyması imkânsız.”Parmaklarımı beze geçirdim ve çektim. Teni çok güzeldi, şu küçük dokunuş bile beni heyecanlandırmıştı. Yanaklarım kızarmış, kalbim gümbürdemeye başlamıştı.

Bez ağzından çıkar çıkmaz Bayan Carter derin bir nefes aldı, sonra verdi, sonra bir daha aldı, bir daha, bir daha. Sonra konuşmaya başladı, sesi kısık ve kırçıllıydı, şüphesiz boğazı kurumuştu.

“Çığlıklar mı?”

Başımı salladım.

“Yukarıdaki çığlıklara yetişemezsin gibi bir şey söyledin. Annenler daha önce de bunu yaptılar mı?”

“Neyi yaptılar mı?"

“Bunu.”Kelepçeleri oynattı, demir boru tangırdadı.

“Ha.” Bakışlarım tekrar yemek tepsisine dönmüştü. “Bilmem.”

Kaşlarını çattı. “Annen ve babanın daha önce bodrum kata binlerini kelepçeleyip kelepçelemediklerini bilmiyorsun, öyle mi?”

Portakal suyuna uzandım. “Susamış olmalısın. Portakal suyu çok lezzetli, bardağın içindeki güneş ışığı gibi.”

“Portakal suyu istemiyorum. Bırakın beni gideyim istiyorum. Gitmek istiyorum. Lütfen bırakın beni."

“Muza ne dersin? Ben bir tane yerim. İki gün önce aldık, rengi tam yeşille sarı arasındaydı. Hamlığı dudaklarını büzüştürecek cinsten.”

“Bırakın gideyim!” diye gürledi Bayan Carter, kelimeler kuru boğazında kırılıyor gibiydi. “Bırakın gideyim! Bırakın gideyim! Bırakın gideyim!”

Bir nefes aldım. “Kuralları size açıklarken ağzınızı yeniden kapatacağım Bayan Carter, üzgünüm."

Bir anda davrandı ama hazırlıklıydım. Saçlarından tuttuğum gibi başını sertçe geriye çektim. Ona zarar vermek istemiyordum ancak başka şans bırakmamıştı. Küçük bir bıçağım vardı, bir erkek bıçağı, sağ avucumda rahatlıkla saklayabileceğim bir şey. Bıçak anında açıldı. Göz açıp kapayıncaya kadar boynuna batırdım ve bıçağın kanlı ucunu gözlerinin önüne tuttum. Derin bir kesik değildi. Sadece yapmak zorunda bırakılırsam daha ciddi zararlar verebileceğimi göstermek için yapmıştım bunu.

Bayan Carter inledi, gözleri bıçaktaydı.

Boştaki elimle bezi ağzına kapattım ve onu serbest bıraktım. Her şey hızlıca olup bitmişti ve ben amacıma ulaşmıştım, (pardon cezayı kesmiştim). Hızlı bir hareketle bıçağı kapatıp gömlek cebime attım. "Kurallar basit Bayan Carter. Açıklamam sadece bir dakika sürer, daha sonra sizi kahvaltınızla baş başa bırakacağım. Eminim kurt gibi açsınızdır."

Yüzü sinirden kıpkırmızı kesilmişti.

"Kuralları açıklarken terbiyeli olacağınıza söz veriyor musunuz?"

"Siktir git!" diye bağırdı bezin arkasından.

Şaşırmıştım. Yani, ne kadar da kabaydı! Oysa ben ona yardım etmeye çalışıyordum, öyle değil mi?

"Evimizde böyle konuşulmasını istemeyiz Lisa. Bunu yapanlar misafirlerimiz bile olsa," babamın sesi arkamdan geliyordu.

Dönüp baktığımda merdivenin sonunda, elinde dumanı tüten bir fincan kahveyle ayakta duruyordu. Bir adım daha yanaştı. "Her şey böyle bir dil kullanarak başlar. Bu dil hemen kaba davranışları getirir beraberinde, daha sonra da öfke, sinir... Medenî bir toplumda bunun yeri yoktur. Sonra, bir bakmışsın ki sokaklarda çıplak dolanıyoruz, ellerimizde de salladığımız baltalar. Böyle olamayız, öyle değil mi? Biz çocuğumuzu iyi yetiştirmeye çalışıyoruz. Çevresindeki yetişkinleri örnek alıyor. Onlardan bir şeyler öğreniyor." Bana doğru bir adım gelip saçlarımı okşadı. "Bu küçük çocuk hızla büyüyor ve bir sünger gibi her şeyi emiyor. Annesi ve ben, onu bu koca, kirli ve güzel dünyamıza bırakmadan önce elimizden gelenin en iyisini vermeye çalışıyoruz. Burada kurallar devreye giriyor."

"Kurallar üç maymundan gelir," dedim. Kendime hâkim olamamış, ellerimi birbirine vurmuştum. "Kimileri onlara üç gizemli maymun der ama aslında dördüncü maymun da vardır. Onun adı da-"

"Yavaş ol evlat. Bir fıkra anlatırken hemen sonuna *geçer misin?"*

Başımı iki yana salladım.

"Tabii ki geçmezsin," diye devam etti babam. "İyi bir hikâye de böyledir. Önce bir alt yapı hazırlarsın, eğer gerekliyse kısa bir geçmiş anlatısı, sonra esas

hikâyeye giriş yaparsın, en sonunda da hepsini güzel bir finalle bağlarsın. Acele etmemelisin. Anlattığın şeye iyi bir bifteğe ya da en sevdiğin dondurmaya yaklaşır gibi yaklaşmalısın."

Babam haklıydı tabii ki. O her zaman haklıydı. Ben biraz aceleci davranıyordum, bundan kurtulmayı tüm kalbimle istiyordum. "Neden sen anlatmıyorsun baba? Sen bu hikâyeyi benim daha iyi anlatırsın."

"Benden evlat. Benden."

"Özür dilerim. Benden daha iyi anlatırsın."

"Eğer misafirimiz terbiyeli olacağına söz veriyorsa, eminim birkaç dakika ayırıp size bunu anlatabilirim. Sonuçta,

en baştan kuralları öğrenmesi en iyisi, sence de öyle değil

_ •!)«

mı?

Başımı sallayarak onayladım.

Bayan Carter bize bakıyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Yanakları dün geceyi hatırlatan siyah ve mavi lekelerin altından kızarmıştı.

Babam ters duran kovalardan birini aldı ve yanıma oturdu, elindeki kahve fincanını yere bırakmıştı, içindeki kahvenin birazı yerdeki kan lekesinin üstüne döküldü. "Üç bilge maymun, Japonya, Nikko'da bulunan ünlü Tosho-gu Shrine Tapmağı'nm kapısının üstünde yer alırlar. On yedinci yüzyılda, Hidari Jingoro tarafından yapılmışlardır ve insanoğlunun yaşam döngüsünü anlattıklarına inanılır... Gerçi oradaki eserlerin tümü insanoğlunun yaşam döngüsünü anlatmaktadır ama sadece ikinci eserde üç bilge maymun bulunur. Yaşam döngüsü Konfüçyüs'ün öğretileri üzerine kuruludur."

"Şans kurabiyelerinden çıkan kâğıtlarda yazan fallardaki Konfüçyüs değil - gerçek Konfüçyüs," diye atıldım. "Gerçek olanı bir Çince öğretmeni, editör, politikacı ve filozoftu. Milattan önce 551-479 arasında bir zamanda yaşamıştır."

"Çok güzel evlat!" dedi babam heyecanla. "Bugün yalnızca Çin'de değil,

modern dünyanın birçok yerinde kullanılan Çince metinler ve davranış kurallarının yazarıdır. Aynı zamanda bilge de bir adamdır. Kimileri maymunlar fikrinin Japonya'daki Sendai Budistleri geleneğinden geldiğine inanmaktadır. Bana sorarsanız, kimse bunu tam olarak bilemez. Böylesine güçlü atasözleri uzun zaman yaşarlar. Bir gün hem Çin hem de Japonya'nın bunu kendilerinden daha eski bir gelenekten aldıklarını öğrensem şaşırmam, hatta belki o eski kaynak bile kendisinden daha eski başka bir kaynaktan almıştır. Bilge maymunlar insanlığın başlangıcına kadar uzanıyor olabilir."

Babam devam ettikçe Bayan Carter ona bakıyordu. "Tapmaktaki hayatın döngüsü işlemesi sekiz ana bölümden oluşmakta. Maymunlar İkincisinde yer alır. Bana isimlerini söyleyebilecek olan var mı?"

Tabii ki cevabı biliyordum, ısrarla elimi kaldırdım. Bayan Carter cevabı biliyor olsa bile bana katılmazdı.

Babam bana baktı, sonra Bayan Carter'a döndü ve daha sonra tekrar bana baktı. "Hmm, sen daha önce kaldırdın elini. Neden sen söylemiyorsun maymunların isimlerini?"

"Mizaru, Kikazaru, ve Iwazaru."

"Doğru! Bu çocuk bir ödülü hak etti doğrusu." Babam sırıtıyordu. "Eğer isimlerinin anlamlarını da bilirsen fazladan puan kazanacaksın..."

Tabii ki benim bildiğimi biliyordu ancak babam tam bir oyun tutkunuydu, ben de ona katılıyordum. "Mizaru 'görmedim' demek, Kikazaru 'duymadım' demek, Iwazaru ise 'bilmiyorum' demek."

Babam başını salladı ve hafifçe Bayan Carter'm dizine dokundu. "Mutlaka görmüşsündür. İlk maymun gözlerini kapatır, İkincisi kulaklarını, üçüncünün ağzında ise tüylü bir el kapalıdır."

"Yani Bayan Carter kötü bir kelime kullandığında Iwaza-ru'nun kuralını bozmuş oluyor, öyle değil mi baba?" dedim kendimden emin bir şekilde.

Babam başını iki yana salladı. "Hayır, evlat; kötü söz her ne kadar çirkin bir şey ve cehalet demek olsa da, Bayan Carter'm Iwazaru'nun kuralını bozması için birisi hakkında kötü bir şey söylemesi gerekiyor."

“Ha,” dedim.

Bayan Carter hırlayarak kelepçelere asıldı.

“Tamam işte Lisa. Senin sıran da gelecek ancak elini daha çabuk tutmalısın,” dedi babam.

Bayan Carter bir kez daha kelepçeyi çekiştirdi. Boru ve yatağın demirleri tangırdadı. Hüsranla inledi kadın.

“Belki de ayağını?”

“Bir de dördüncü maymun var ancak kimse onu tanımaz,” diye açıkladım.

Babam başını salladı. “İlk üç maymun genel yaşantı kurallarını anlatır ancak dördüncüsü çok önemlidir.”

“Shizaru,” dedim. “Adı Shizaru.”

"Kötülük yapmamak demektir,” dedi babam. “Ve tabii ki sorun buradadır. Biri kötü bir şey gördüğünde ya da duyduğunda, yapılabilecek şeyler vardır. Biri kötü konuştuğunda hata yapmış demektir. Ancak biri kötü bir şey yaparsa... Evet, kötü bir şey yapıldığında, bunun affı söz konusu değildir.”

“Bu insanlar saf değildirler, değil mi baba?"

“Hayır evlat, genellikle saf değildirler.” Tekrar Bayan Car-ter’a döndü. “Ne yazık ki kocanız son gruba giriyordu, onun gibi insanlara gezegenimizde yer yok. Onun o *pislik dünyasını eşimin uygun gördüğünden daha fazla düzenlemek isterdim ama artık olan oldu ve kontrol edemediğimiz bir şeyi dert etmek zorunda değiliz. Ayrıca dün geceki saçmalıklarımızı da öğrenmenizi istemezdim ama araştırmacı ruhunuza hayran kaldım, her şeyi anladınız. Bu yüzden şimdiki önceliğimiz: Sizi ne yapacağız?”*

“O saf mı baba?” Cevabı bilmediğim için sormam gerekiyordu. Elbette kötü şeyler görmüş ve duymuştu, ancak babamın bana daha önce de anlatmış olduğu gibi, bunlar affedilebilecek şeylerdi. Peki, kötü konuşmuş muydu? Kötü bir şey yapmış mıydı? Bilmiyordum.

Babam, Bayan Carter’m gözünü kapatan bir bukle saçını arkaya attı. Uzun uzun

ona baktı ve sonra: “Bilmiyorum evlat, ama ne olduğunu bulacağım. Bay Carter şüphesiz berbat bir adamdı, bunu tartışmaya bile gerek yok ancak bir şeyler onu çok kızdırmış olmalı -bir şeyler bardağı taşıran son damla oldu ve adam patladı.” Uzandı ve işaret parmağının ucuyla Bayan Carter’ın siyah gözüne dokundu. “Bu şeyin ne olduğunu merak etmeden duramıyorum ve sevgili Bayan Carter’m bununla bir ilgisi olup olmadığını da öyle.”

Aklıma yeniden annemle Bayan Carter'm hâlleri geldi. Babama bunu söyleyemezdim. Henüz değil. Eğer Bayan Carter yüzünden Bay Carter kuralı bozduysa, o zaman annemin de Bayan Carter’m yaptıklarında az da olsa payı olmayacak mıydı? Eğer annem kuralı bozduysa... Buna katlanamazdım.

Babam dikkatle bana bakıyordu. Biliyor muydu? Belli mi etmiştim? Yine de üstelemedi. Ayağa kalktı ve tepsiyi işaret etti. “Sanırım kahvaltınız soğudu Bayan Carter. Umarım bir dahaki sefere biraz daha güler yüzle karşılarsınız yemeğinizi, bu sefer olduğu gibi sert bir olumsuzlukla değil.” Omzuma bir iki kez hafifçe vurdu. “Unutma evlat, misafirimize kap kacak vermiyoruz.”

“Biliyorum baba.”

“Aferin sana.”

Merdivenleri tırmanmaya başladı.

Yeniden Bayan Carter’a döndüm ve elimi beze uzattım. “Buna bir şans daha vermeye ne dersin?”

Başını sallayarak kabul etti, gözleri babamın sırtına sabitlenmişti.

34

Porter

1. gün Saat 17:23

Loop’un güneybatısında ve Chicago kenar mahallelerinin sınırında bulunan Fulton Nehri Bölgesi, şehrin kentsel dönüşüm bölgesinin tam merkezinde kalıyordu, eski depolar yüksek kiralı çatı katlarına, eski ayakkabı fabrikaları ise spa merkezi ve kafeteryalara dönüşüyordu. Bu hippi merkezlerinin ortasında kalıyordu mimli bina. Eğer diğer binalar düşünebiliyor olsalardı diye düşündü Porter, şüphesiz komşularına sinirli sinirli bakar, yıkım güllesinden önce yüz gerdirme operasyonu sırasının kendilerine gelmesini bekleyip biraz daha yer açılmasını umarlardı.

Neyse, bu 1483 Desplaines’in derdiydi.

Çevresindeki binalarla karşılaştırıldığında bodur kalan bina üç katlı ve en fazla bin metrekare büyüklüğündeydi. Yakından bakıldığında sonradan eklenen tuğlaların yer yer döküldüğü, boyası kalkmış bazı yerlerde alttan yeşilden sarıya, sarıdan beyaza değişen başka renklerin çıktığı görülüyordu. Çoğu pencere ya tahta parçalarıyla kapatılmış ya da camları kırılmış vaziyetteydi.

Bir zamanlar gururlu bir duruşu olabilirdi, ancak tarih bu konuda yeterince kibar davranmamıştı. Bu bina zor zamanlarda ayakta kalmıştı. Bir zamanlar bu binanın penceresinden bakan çetelerden şikâyetçi birkaç politikacının önderliğinde yasak konulmuştu. Şehrin doğuşuna tanıklık etmişti bu bina, etraftaki binaların yanıp kül olduğu Büyük Chicago Yangını’nı görmüştü. Porter burnuna hâlâ is ve yanık kokusu geldiğine dair yemin edebilirdi, belki de üstünden yüz kez kış mevsimi geçmiş ve her yeri yağmurlarla yıkamış olmasına rağmen.

Binanın eski görkeminden geriye kalan tek şey, çatıda soluk renkli ahşap harflerle yazan MULIFAX YAYINLARI yazısıydı.

“Yüzüne bakılacak gibi değil,” dedi Nash, Porter’ın arabasının sağ ön koltuğundan. Caddenin karşı tarafında, binayı cepheden gören bir yerde duruyorlardı. Telefonuna bir mesaj geldi, ekrana baktı. “Clair iki dakika sonra burada, arkasında da özel tim var.”

Porter dikiz aynasından arkaya baktı; Watson telefonuna bir şeyler yazmakla meşguldü. Porter hiç bu kadar hızlı yazan parmaklar görmemişti. “Aman Tanrım, Doktor, o elindeki şey alev alacak, dikkat et.”

“Mulifax Yayınları 1999’da kapılarını kapatmış. Bina o zamandan beri boş,” dedi Watson kafasını kaldırmadan. “Görünüşe bakılırsa ana firmaları 2003’e kadar faturaları takip etmiş; daha sonra iflas etmişler ve buranın yeni sahibi yerel yönetim olmuş. Mekânı kiraya vermeye çalışmışlar ancak alıcı çıkmamış; yerel yönetim de 2012’de burayı kamulaştırmış.”

“Niye yenilememişler ki, diğer binalarda olduğu gibi?” diye sordu Nash. “Burası lüks bir mahalle olmaya başlıyor. Burada polis memuru maaşıyla avantaya yatmıyoruz, bu kesin.”

Porter, Mulifax’a doğru baktı. “Sihirli telefonun içeride ne olduğunu da söyleyebiliyor mu?”

Nash cevap verdi. “Ben sana içeride ne olmadığını söyleyebilirim —*4.* Maymun Katili. Çünkü morgda kuzu kuzu yatıyor.”

Bakışları caddede bir aşağı bir yukarı gidip geldi. “Bu da beni on bin dolarlık soruya taşıyor. Neden özel timin gelmesini bekliyoruz ki? İçeride bir katil yoksa vurmamız gereken biri de yok demektir.”

Porter omuz silkti. “Kaptan’ın emirleri.”

“Neden ilk başta özel timin içeri girmesini istediğini söyledi mi?”

“Bunun bir tuzak olabileceğini düşünüyor. Kitabı, öylece, olduğu gibi bırakması... Bu ona göre bir davranış değil. Bir şeyler ters.”

“Ne düşünüyorsun?”

“Ne düşüneceğimi bilemiyorum.”

“Şuna bakın.” Watson telefonunu Porter’a uzattı. İnternet tarayıcısında Wikipedia açıktı. “Burayı içki kaçakçılığı yapmak için kullanmışlar. Tüm bu binaları dolaşan tüneller var.”

“Görünmeden buralara gelmek için bu tünelleri kullanmış olabilir.”

Arkalarına yeşil renkli bir Honda Civic yanaştı. Clair Norton araçtan atladığı gibi Porter'ın arabasının arkasından Nash'in camına geldi. Nash camı açtı.

"Bir şey gördünüz mü?" diye sordu, binaya doğru bakarak.

"Hiçbir şey. Her şey durağan."

"Beyaz sedan?"

Porter geldiklerinde görmüştü onu. Sol arka tamponunda güzel bir Bondo yaması vardı. "Şoför yok gibi."

Watson telefonunu Porter'dan aldı. "Sence tünelleri kullanıyor mudur?"

"Kaçakçılık tünellerini mi?" Clair etraftaki binalara bir göz gezdirdikten sonra tekrar arabaya döndü. "Doğu tarafının birkaç yıllık trafiğine bir göz attım, failler oradan oraya ulaşmak için tünelleri kullanmışlar. Telefon şirketi kabloları onarmak için kullanmış, hatta raylı bir sistem bile kurmuşlar. Gün ışığı görmeden nehrin oradan şehir merkezine kadar ulaşabiliyorlarmış. Kimi tüneller bir kamyonun geçeceği genişlikteymiş," diye açıkladı. "Eğer yolu biliyorsan tüm şehri dolaşabilirsin. Aşağısı buz gibi soğuk -birkaç tiyatro salonu içeriyi soğutmak için buradan faydalanıyormuş."

"Bu tünelleri kullanarak A. Montgomery ParkTndan buraya kadar gelebilir misin?"

"Nereye varmak istediğini anlıyorum Sam, ancak bunun çalışacağından şüpheliyim," dedi Nash. "Kızı arabayla kaçırdı. Eğer sırtında bir kızla yağmur suyu kanalına girmeye çalışacak olsa, sanırım birileri onu durdururdu."

Clair gözlerini devirdi. "Ekibi görmediniz herhalde."

Porter beyin fırtınasını devam ettirdi. "Tamam, kızı arabaya atar. Sonra nereye götürür? A. Montgomery Parkı, Chicago Nehri'nin kuzey kollarından en az bir blok ötede. Tünele oradan arabayla giriş yapabilir misin?"

Watson yeniden telefonuyla oynuyordu. "Sanırım yapabilirsin, ancak ayrıntılı fotoğraflar bulamıyorum. Anlamlı geliyor mu? Binaları yapanlar her su kanalından bağlantı olmasını istemişler. Eğer yolun bir kısmını yürüyerek geldiyse kimseye görünmeden kızı buraya kadar getirmiş olabilir."

“Bütün kurbanları bu yolla buraya taşımış olabilir. Bu da, arkasında iz bırakmadan nasıl olup da bütün şehri kat ettiğini açıklar,” dedi Nash.

“Yani kız burada olabilir,” dedi Clair yavaşça.

“Evet,” dedi Porter.

Üstünde parlak sarı harflerle TOMLINSON PLUMBING yazan koyu mavi bir minibüs kavşağı geçti ve doğrudan sedanın arkasındaki boşluğa yanaştı.

“Bunlar bizim çocuklar mı?” diye sordu Porter.

“Evet, efendim. Şüphe uyandırmamak için en iyisi.” Clair’in telefonu çaldı, cebinden çıkardı ve cevapladı. Defalarca başını salladı ve “Anlaşıldı, üçlü gruplar halinde girin,” dedi. Tekrar Nash ve Porter’a döndü. “Silahlan kuşanmaya hazır mısınız? Arkalarından gireceğiz. Binayı temizleyecekler, biz de onlara göre saat altı yönünde peşlerinden gideceğiz.”

Nash parmağıyla arka koltuğu gösterdi. “O ne olacak?”

Porter yeniden dikiz aynasına döndü, Watson’la göz göze geldiler. “Silahın yok, değil mi?”

Watson başını salladı. “Hayır, efendim.”

“Çelik yelek aldın mı acaba?” Bölüm kurallarına göre üzerinde çelik yelek olmayan hiç kimse olay yerine giremezdi.

“Bizim bölümde böyle bir standart yok.”

“O zaman burada kalıyorsun evlat. Üzgünüm.”

Porter ve Nash arabadan inip arka tarafa geçtiler. Porter bagajdan iki çelik yelek, bir silah ve Maglite marka büyük bir el feneri çıkardı. Yeleklerden biriyle silahı Nash’e uzattı. Nash hemen silahı kontrol etti. Daha sonra Porter, yedek lastiğin oradan bir yerden kendine bir Baretta 92 FS çıkardı ve şarjörü kontrol etti. Mermi yatağı doluydu.

“Yedek?” diye sordu Nash, kendi silahına, Walther PPQ’ya bakarken.

Porter başını salladı. “Henüz Kaptan’ı göremedim. Hâlâ benim ihraç durumu devam ediyor mu acaba?”

“Teknik olarak göreve dönmüş değilsin. En iyisi vurulma-man olur. *Ortalıkta dolaşan sivillerin yaralanması, yaralı bir memurdan* daha fazla evrak işi demek.”

“Desteğin için teşekkür ederim.”

Clair’in telefonuna mesaj geldi. “On saniye sonra.” Glock marka silahını kabzasından çıkardı ve mermiyi ağzına verdi.

Tomlinson Plumbing minibüsünde bir kıpırdanma oldu, daha sonra arka kapı açıldı ve tam teçhizattı adamlar arabadan boşalmaya başladılar. Öndeki iki tanesi metal bir koçbaşı taşıyordu, diğerlerinde ise AR-15 hücum tüfekleri hazırda beklemekteydi. Hızlıca, topluluk halinde binaya girdiler.

Nash, hemen onlardan sonra sokağa atıldı; yanında Porter, arkalarında da Clair bulunuyordu.

Koçbaşı ön kapıda iyi iş çıkardı, tek vuruşla içerideydiler. Asma kilit olduğu yerden çıkmış, yere düşmüştü, botlu ayaklar yoldan geçerken onu kenara itivermişti bile. Koçbaşını taşıyan adamlar yana doğru çekilip diğerlerinin geçmesine izin verirlerken, sırtlarında bulunan tüfeklerini ellerine alıyorlar ve grubun arkasına katılıyorlardı.

Bir bomba atıldı. Alçak sesle bağırıyordu timdekiler; içeri girip kayboldukları sırada “Polis!”, “Temiz!” sesleri geliyordu. Dışarıda güneş ışığıyla aydınlanan caddeden, içerinin karanlığına girdiklerinde, Porter’ın elleri Baretta’sını daha sıkı kavradı.

“Bir şey göremiyorum ki,” diye homurdandı Nash içeri bakarken.

Porter, kapının hemen önünde yer alan, gün ışığının aydınlattığı küçücük alanı dikkatle inceledi. İçeride siyahtan daha kara bir siyah hâkimdi. Gölgeler, ışığı, içeri girmemesi için zorluyordu sanki.

Maglite’ı açtı ve içeri doğru ilerlemeye başladı, geniş, büyük bir depo bulmayı bekliyordu. Onun yerine dar ve çürümüş ahşaptan bir girişle karşılaşmışlardı. Asma tavan parçalanmıştı, duvarların sıvası dökülüyordu, zemin yılların

molozuyla kaplanmıştı.

Porter ekibin bina içerisindeki ilerleyişini duyabiliyordu, botlar sert zeminde ses çıkarıyorlardı.

Sonra sessizlik oldu.

“Duydun mu?”

“Neyi duydum mu?”

“Özel tim ilerlemeyi kesti.”

“Belki de duyamayacağın kadar içerilere gitmişlerdir.” “Hayır, öyle değil. İlerlemeyi durdurdular.”

“Belki de bir şeyler bulmuşlardır.”

“Belki.”

“Çok sessiz,” dedi Clair.

“Hadi gidelim,” dedi Porter. “Uzak kalmayalım.”

Yavaşça ilerlediler. El fenerinin ışığı yollarını aydınlatıyordu. Girişten bir koridora, oradan da dar bir yola çıktılar, duvar diplerinde kutular, sandıklar yığılıydı. İlk elli adımda Porter hiç yoksa beş tane yatak saymıştı, kumaşları yırtılmış, küflü yataklar; içlerinden böcekler çıkıyordu. Yerde çiş kokulu su birikintileri vardı. Yürürken ayakkabılarının altında ezilen enjektörlerin sesleri dikkatinin başka yere kaymasına yetiyordu.

Her üç metrede bir, kasasından sökülmüş, kırık, dökük kapılar vardı. Özel tim ya tekmeleyerek ya da ön kapıda kullandıkları koçbaşıyla her birini açmıştı. Porter geçtikleri her kapıdan içeri el fenerini tutuyordu, bir şey bulmayacağını bilse de, belki de dikkat çeken bir hareketlilik sezinler diye yapıyordu bunu.

Üçüncü kapıda durdu ve dinlemeye çalıştı.

Damlama sesi geliyordu.

Nash ve Clair bir adım geride duruyorlardı.

Saatinin tik-takları.

Yine de özel timi duyamıyordu. Yukarıdan tek bir ses bile gelmiyordu.

Porter, Nash ve Clair'in ona yetişebilecekleri kadar yavaşladı. "Bir şeyler ters gidiyor, bunu sevmedim."

Binanın derinliklerinden önce bir patlama, hemen ardından da iki el atış duyuldu.

"Gidelim!" diye bağırdı Porter, silah sesinin geldiği yere doğru hızla koşarken.

Clair ve Nash, el fenerinin ışığını ve onu takip ediyorlardı.

Porter hızla sese doğru gidiyordu. Sanki küften boğulacak gibi olmuştu. Bozuk bir yük asansörüne denk geldiler, sol taraftan aşağı inen merdiven basamakları görülüyordu. Aşağıdan sesler yükseldi.

Hiç tereddüt etmeden basamakları ikişer ikişer indiler, çöplere basmamaya ve kaymamaya özen gösteriyorlardı.

"Hassiktir!" diye bağırdı biri.

"Nereden geliyorlar?"

"Bilmiyorum!"

"Geri çekil!"

"Hayır, bekle!"

Basamakların sonundan parlak, kırmızı bir ışık geldi. Bi-rileri ateş yakmış gibiydi. Porter gözlerini kısıp ateşe doğru baktı. Silahının ucunu tavana kaldırmıştı. Herhangi bir kaza kurşununun önüne geçmeye çalışıyordu.

Aşağıdan bağırdılar: "Dağılıyorlar!"

"Bir tane daha atın. Oraya, duvarın dibine!"

Nash, Porter'ın omzuna tutunmuştu, daha sonra bağırdı. "Espinosa? Dedektif Nash, Norton ve Porter. Basamaklardayız. Ateş etmeyin!"

“Bekleyin efendim!” diye cevap verdi Espinosa.

“Teiniz!” başka biri daha bağırdı.

“Her yerdeler!”

Kendine has cızırtılı sesiyle bir ateş topu daha göründü merdivenin sonunda.

En az yarım düzine sıçan Porter ve Nash’in ayakkabılarının üstünden geçti. Clair bastı çığlığı.

“Hassiktir!” diye bağırdı Nash, duvara doğru kaçmıştı.

Altı sıçan daha geçti, Porter huzurlarında saygıyla eğilecekti neredeyse.

“Tamam! Aşağı gelebilirsiniz; aydınlıkta kalın,” dedi Espinosa.

“Ben gelmem-” dedi Nash.

Clair onu itekledi. “Hadi koca bebek.”

Bina yüksekliğinde bir bodrum kata indiler. Kırmızı alevlerin aydınlattığı kadarıyla duvarlar tuğladan yapılmıştı. Zeminde çöpler, kutular, kâğıt parçaları, soda tenekeleri ve-

“Bu kadar sıçanı daha önce hiç bir arada görmemiştim,” dedi Porter, gözleri yerdeydi, alevlerin aydınlattığı yerlerin ötesinde. Zemin ışıldıyor ve oynuyor gibiydi. Canlı bir sürüngenler battaniyesi gibi. Birbirlerinin üstünden geçerek ateşten kaçmaya çalışıyorlardı ancak gidebilecekleri bir yer yoktu. Zeminde küçük tırnaklar çıtırdıyordu.

“Size dışarıda beklemenizi söylemiştim,” dedi Espinosa. “En azından neyle karşılaşacağımızı görene kadar.”

“Büyük bir istila ile karşı karşıyayız,” dedi özel timden başka biri, bir alev topunu daha karanlığa doğru gönderdi.

“Ateşi o tarafa atıyorsunuz. Sıçanlar bu tarafa gelmek zorunda kalmıyorlar mı? Onları bu tarafa zorlamasak mı?”

“Nereye zorlamasak?”

“Sıçanlara mı ateş ediyorsunuz?” diye sordu Porter.

“Brogan yaptı, siktiğimin salağı.”

“Hey!”

“Bu lanet şeyler her yerde. Burada binlercesi var,” dedi Es-pinosa, birini tekmelerken. Sıçan havada uçarak karşı duvara çarptı, şöyle bir silkindi ve uzak köşeye doğru koşmaya başladı.

Nash yerinden oynamıyordu, sıçanlar ayaklarının dibinden sarı dişlerini göstererek geçiyorlardı.

Clair onlara tünellerden söz ediyordu, buraya girdikleri yer orası olsa gerek diye düşünerek.

Espinosa başıyla onayladı ve omzunda duran telsizin bir düğmesine bastı. “Çevre duvarları kontrol edin. Bir tünel girişi

arıyoruz.”

“Aramamıza gerek yok,” dedi Porter, gözleri ortalıkta dolanan sıçanlardaydı. “Sadece onları izlemek yeterli.” Gözleri uzak köşeye kaymıştı. Gelişi güzel koşmuyorlardı, bir tarafa doğru akmaktaydılar, bir hastalık ve pislik nehri gibi. “Bir ateş de ben alabilir miyim?” diye sordu.

Espinosa belinden aldığı bir ateş topunu Porter’a uzattı.

Porter pimi çekti ve arkaya doğru fırlattı. Havada bir yay çizen ateş topu yaklaşık yirmi metre öteye düştü.

“Vay! Üstünüzde resmen bir cephanelik taşıyorsunuz Dedektif!” diye şaşırdı Espinosa.

Porter aydınlanan yere baktı.

Her ne kadar ateş topundan dolayı dağılmış gibi görünseler de, sıçanlar belli bir yöne doğru ilerlemeye devam ediyorlardı, sağ alt tarafında tam da bir farenin geçebileceği büyüklükte bir delik olan, kapalı bir kapıya doğru. İşte durmadan yaptıkları şey buydu. Tek tek o delikten geçmeye çalışıyorlardı.

Porter kapıya uzandı, Espinosa elini tuttu. “Uzak durun Dedektif. Odayı temizlememiz lazım.” Sesi o kadar az çıkıyordu ki Porter onu güçlükle duydu.

Başını salladı ve kenara çekildi.

Eliyle bir işaret yaparak iki adamına kapıyı açmalarını emretti Espinosa. Birkaç metre uzaklaştı, tüfeğini kapıya doğrulttu ve parmaklarıyla üçten geriye saymaya başladı.

Sıfıra gelince özel tim her zamanki uygulamayla içeri girdi. Kapı kırılmış, timdekilerden biri sol tarafa eğilirken diğeri onun üzerinden tüfeğindeki mermileri içeri boşaltmıştı. Arkalarından iki adam daha daldı odaya.

“Temiz!” dedi bir ses.

Sonra bir tane daha: “Temiz!”

Parmağı tetikte, Espinosa hızla ilerledi ve kayboldu. Bir an sonra içeriden ateş topunun ışığı görüldü.

“Porter -gelin!” diye bağırdı Espinosa.

Porter, Nash ve Clair’e baktı ve ayaklarının altında ileri geri koşuşturan sıçanları yok sayarak ilerledi.

Oda, bodrumun geri kalanından daha serin, daha nemli ve daha kirliydi. İçeri girer girmez kokuyu almıştı, çürümekte olan et kokusu. Burnunu ve ağzını eliyle kapatmaya çalışıyordu, ancak bir işe yaradığı söylenemezdi.

Beş adam önünde duruyorlardı, gözleri tek bir noktaya sabitlenmişti.

“Herkes dışarı,” dedi Porter.

Espinosa ona doğru döndü, itiraz edecekti, daha sonra bunun iyi bir fikir olmadığını anladı. Kapıdan çıkarken adamlarının da onu takip etmeleri için eliyle bir işaret yaptı.

Porter odanın içine doğru ilerledi.

Duvarda ve yerde yüzlerce mum vardı. Çoğu yanmış, bitmişti. Birkaç tanesi hâlâ

yanar durumdaydı ama onlar da ateş topunun parlak ışığı karşısında cılız kalıyorlardı.

Her şeyi söndürmek istedi Porter. Ateş topunu, mumları...

Her şeyi ortadan kaldırmak, bu odayı yeniden karanlığa gömmek istiyordu.

Görmek istemiyordu.

Hiçbirini.

Odanın ortasında yan devrilmiş, paslı bir sedye duruyordu.

Sedyenin altında bileğinden kelepçeli, çıplak ve aç sıçanlar tarafından silinip süpürülmüş bir ceset.

Bir yığın kemik ve parçalanmış etler.

Günlük

Bayan Carter kuralları anlamış olmalıydı çünkü bu kez ağzındaki bezi çıkardığımda bağırmamıştı. Küfretmemişti. Akima nefret dolu şeyler geldiğinde bunları kendine saklamıştı. Tüm bunların yerine bana yorgun gözlerle bakıyordu. "Susadım," dedi.

Portakal suyunu kurumuş dudaklarına götürdüm (artık ılımıştı) ve ağzına bir yudum döktükten sonra yutmasına izin verdim.

"Biraz daha lütfen."

Biraz daha verdim. Bitirdiğinde, bardağı yatağın yanma bıraktım. "Muz mu Cheerios mu?"

Derin bir nefes aldı. "Beni bırakmalısınız."

"Kuru Cheerios'un pek iştah kabartan bir şeymiş gibi gözükmediğini biliyorum ancak öyleler, garanti ediyorum. O küçük yulaf taneleri harikulade bir ziyafet, en sevdiklerimden biri."Az kalsın ben de biraz yiyecektim ancak onun beslenmeye ihtiyacı vardı. Yukarı kata çıktığımda kendime koca bir kâse hazırlayacaktım.

Bayan Carter biraz yanaştı. Nefesinin sıcaklığını yanağımda hissediyordum. "Annen ve baban beni öldürecekler. Bunu anlıyor musun? İstediğin bu mu? Sana karşı kibar

olmaktan başka bir şey yapmadım. Gölün orada, beni izlemene bile izin verdim. Bu, seninle benim aramızda özel bir andı. Sadece senin için. Eğer gitmeme izin verirsen, söz veriyorum çok daha iyisi olacak, çok daha fazlası. Ne istersen vereceğim sana. Muhtemelen yaşıtın olan kızların bilmedikleri şeyler yapacağım sana. Sadece bırak gideyim."

"Muz mu Cheerios mu?"diye tekrar ettim.

"Lütfen."

"Tamam o zaman, muz olsun." Muzu soydum ve ağzına doğru götürdüm. Bir an gözlerini kırpıştırdı, daha sonra eğildi ve bir ısırık aldı.

"İyi olduğunu söylemiştim."

"Şensin iyi," dedi bana. "Sen iyi bir çocuksun ve bana kötülük yapmalarına izin vermeyeceksin, öyle değil mi?"

Muzu bir kez daha ağzına soktum. "Yemen gerekiyor."

Bir ısırık daha aldı, geçen seferkinden daha yavaş bir biçimde, kırmızı dudakları muzun üzerinden kaydı, bir süre öyle kaldı ve daha sonra ayrıldılar.

36

Porter

1. gün Saat 17:32

Espinosa ve takımı tek sıra hâlinde kapıdan çıkarlarken odaya Porter girdi.

“Nash, Clair bir el feneri alarak yanıma gelin!” diye bağırdı omzunun üstünden.

Cesedin yanma çömelerek olabildiğince hızlı bir biçimde ellerini çırptı. Ses boş duvarlarda yankılandı ve cesedin altından bir sürü sıçan çıktı. Yine ellerini çırptı, bu kez iki tane daha fırladı bir yerlere saklanmak için. Avuçlarının içi kızarmıştı ve elleri acıyordu; son bir kez daha elerini çırptı ve sıkılı dişlerinin arasından bir et parçası sallanan başka bir sıçan daha çıktı cesedin altından. Ağzındaki et sanki bir kulak parçası gibiydi.

Karşı duvarda bir ışık demeti dolandı. Porter arkasına döndü, Nash ağzını ceketinin koluna siliyordu. “Aman Tanrım,” dedi.

“Şuna bakmama bir izin verir misin?” dedi Porter el fenerini işaret ederek.

Nash feneri ona uzattı, ayaklarını oldukları yerden kımıldatmıyor, Porter’a doğru uzanıyordu.

“Aman Tanrım,” dedi Clair, ağzını eliyle kapatmıştı. “Bu Emory mi?”

Porter arkasını dönmeden konuştu: “Clair, yukarı çık, Wat-son’a Olay Yeri İnceleme Ekibi’ni çağırmasını söyle, buraya gelsinler. Adli Tıp’tan da gelsinler.”

“Emredersiniz efendim,” dedi Clair geldikleri yoldan geri dönerken.

“Brian, burada durman gerekmiyor. Bunu anlarım.”

Nash başını salladı. “Tamam, sorun yok... Bir dakika izin ver.”

Porter feneri cesede doğrulttu.

Sedyeyle zemin arasında kalmış olan cesedin etrafında sinekler uçuşuyordu.

Kafaya yaklaşınca, saç bitiminin üç santim altında kafatasında bir kırık olduğunu fark etti. Kırığın etrafındaki saçlar temizlenmişti. Büyük ihtimalle yara kanamış ve sıçanlar da kokuya toplanmışlardı. “Bence sedyeden atlamışlar ve kafalarım açık yaradan içeri daldırmışlar. Ne kadar süredir burada olduklarından bahsetmiyorum bile.”

Nash biraz daha aşağıyı işaret etti. “Sağ bilek de sedyeye kelepçelenmiş. Bence aşağı atlarlarken cesedi de kendileriyle birlikte aşağı düşürmüşler. Bu bizim kız mı?”

Porter feneri et yığını boyunca bir aşağı bir yukarı oynattı, daha sonra kafaya biraz daha yaklaştı. “Hayır, onun kısa, kahverengi saçları var. Bence bu saçlar daha yaşlı. Şuralarda bir parça grilik ve elmacık kemiklerinin altında fazla kırışıklık var. Emory çok daha genç; ayrıca saçları daha koyu renk.”

“Bu bir kadın mı?”

“Bunu söylemek çok zor. Cesedi çevirmeme yardım et.”

Sol bacağın altından bir sıçan daha fırladı ve kapıya doğru koştu. “Hay ben senin-” Nash geriye doğru sıçradı.

Porter gözlerini devirdi ve feneri uzattı. “Tanrım, ben hallederim. Şunu ellerime tut.”

Nash feneri aldı ve cesede doğru tuttu. “Özür dilerim, şu hayvan, ürküttü beni.”

“Çocukken hiç hamster beslemedin mi? Bir farkı yok, sadece daha iri.”

“Çöpleri yiyorlar ve Mardi Gras’taki Kardashian’dan daha fazla hastalık taşıyorlar,” diye yanıtladı Nash. “Bu siktiğimin küçük şeyleri seni ısırırsa gecenin geri kalanını acilde geçirirsin, bir de kamından kuduz iğnesi yaparlar. Hayır, ben almaya-yayım, teşekkürler.”

“Kolundan,” dedi Porter cebinden bir çift yeşil, lateks eldiven çıkarırken.

“Ne?”

“İğneyi diyorum, artık karnından değil kolundan yapıyorlar.”

“Ah, büyük gelişme.”

“Ayrıca kuduz da taşımıyorlar. A.B.D.’de sıçan ısırığından kaynaklı bir kuduz vakasına henüz rastlanmış değil. Bu bir şehir efsanesi. Sadece onları öldürmekle ilgili daha rahat olmamızı sağlıyor. Hiçbiri olmasa, yani artıklarımızı yemeseler şehir ne kadar pis olurdu, düşünsene bir. Bana sorarsan insanlar istilacı. Ama işte, insanlar böyle şeyler yapabiliyorlar.” Gözleri cesetteydi. “Ben cesedi çevirirken sedyeyi tutman lazım. Şu tarafa geç.”

“Senin fareleri bu denli sevdiğini bilmiyordum.” Nash el fenerini koltuğunun altına sıkıştırdı, ellerine cebinden çıkardığı eldivenleri geçirdi ve eski metal parçasını tuttu. “Üç deyince mi?”

“Üç deyince.”

Üçe kadar saydı. Nash sedyeyi kaldırırken Porter da sol eliyle cesedin omzunu, sağ eliyle ise bacağını tuttu, yaptığı hareket uyluk tarafında bir ağrıya neden olmuştu; yaşlanıyordu. Ceset zeminden ayrılırken acayip bir ses çıktı. Cesetten hem tatlı hem de ekşi bir koku yayılıyordu, kötü bir nem kokusu da denebilirdi buna. Ceset sırt üstü döndürüldüğünde Porter midenin yarısının olmadığını fark etti. Bağırsakların olması gereken yerde bir boşluk vardı, kurtçuklarla karışık pembe bir yağ sızıyordu boşluktan.

Nash sedyeyi çekiştirdi, düşen bir demir parçası Porter’ın kafasını sıyırdı; daha sonra Nash henüz tam olarak sindiremediği Kit Kat kalıntılarını büyük bir patlama eşliğinde kirli duvarın üzerine püskürttü. El feneri de onunla birlikte dönmüştü, Porter, ceset bir an karanlıkta kaldığı için ona minnettardı. Yeniden bakabilmek için bir süre hazırlanmaya ihtiyacı vardı.

Nash kendine gelip doğrulduğunda özür dilemeye çalıştı, Porter bir el hareketiyle bunun gereksiz olduğunu anlattı. “Feneri ver bana.”

Nash başını salladı ve ceketinin koluyla ağzının kenarını silmeden önce feneri Porter’a uzattı.

Işık cesedin ayak parmaklarından kafasına kadar ağır ağır yol aldı. “Erkek, muhtemelen ellili yaşlarda.”

“Aman Tanrım, bunu nasıl anlıyabiliyorsun?”

Sıçanlar adamın cinsel bölgesinden kaçışmaya başladı. Etli kısmın çoğu yok olmuştu, kemikler ve sert kas dokuları duruyordu, önceden cinsel organının bulunduğu yer şimdi boştu. Tuhaf bir renkti, koyu yeşil, beyaz ve bordo karışımı. Kurtçuklar, sıçanlardan arda kalanları sindirerek yavaş yavaş kıpırdanıyorlardı.

“Gözlerini yemişler,” dedi Nash.

Porter ışığı yeniden kafaya tuttu. Gözlerden fazlasına girişmişlerdi. Göz çukurlarında pek de sarsılmış olmayan bir ifade vardı. Artık yerinde olmayan göz kapaklarının tam ortasından görünen beyaz sinir uçları cesede çizgi filmlerde görülen türden bir etki katmıştı -eski, komik Küçük Yetim Annie’deki'gibi.

“Sence ne kadar zamandır burada?”

Porter, kötü kokulu havanın ciğerlerine dolmasını istemese de, içini çekti. “En az iki gün olmuş. Sanırım en az iki gün öncesine kadar yaşıyordu.”

“Neden?”

Porter adamın boynunu gösterdi. “Sakallarını görüyor musun? En az iki günlük. Saçları kısa, düzgün kesilmiş. Hatta kaşlarını bile aldırmış. Böyle bir adam günde bir ya da iki kez tıraş olur. En az iki, hatta belki de üç gündür tıraş olmamış. Eminim adli tıp uzmanı daha detaylı bilgi verebilecektir.”

“Ölüm sebebi hakkında bir fikrin var mı?”

Işığı yeniden cesedin üstünde gezdirdi. “Belirgin bir yara izi yok. Mide bölgesinden bıçaklanmış olduğunu tahmin ediyorum. Sıçanların en çok zarar verdikleri bölge.”

“İlk başta yaradan akan kana toplanmışlar, öyle değil mi, tıpkı kafatasındaki kırık gibi.”

“Hı-hı.”

Nash bir adım daha yaklaştı ve cesedin sol elini işaret etti. “Bu nedir?”

Porter gösterdiği yere baktı. Sol el yumruk biçiminde kapanmıştı, sanki bir şey

tutuyor gibiydi. Eğildi, parmakları açmaya çalıştı.

“Sertleşmiş mi?”

“Sıçanlar parmakları kemirmiş, kuruyan kan da onları birbirine yapıştırmış. Şunu bir kez daha tutar mısın?” Feneri Nash’e uzattı.

İki eli de boştayken yeniden parmakları açmaya çalıştı. Bir kâğıt parçası duruyordu elinde, sarma sigara gibi dolanmıştı, yaklaşık on-on iki santim uzunluğundaydı. Porter kâğıdı aldı ve dikkatle açtı. “Bir broşür.”

“Ne broşürü?”

Porter renkli kâğıdı ışığa tuttu.

Nash de yaklaştı ve sesli bir biçimde okumaya başladı. “Göl Kenarı Villaları, bir Talbot Gayrimenkul Ortaklığı. Yat ve kır hayatının birleştiği yer.”

“Talbot Gayrimenkul mü?”

“Ya da onun inşaat firması, muhtemelen ikisi de.” Nash broşüre uzandı. “Buranın reklamlarını görmüştüm. Bölgedeki depoları ve fabrikaları yıkıp böyle büyük konaklar yapıyorlar. Evler çok büyük ama arsa sınır duvarları yok. Saçmalık. Bu suyun üstündeki evleri alacak kadar paran varsa neden komşunla üst üste oturasın ki? Limanda çalışan bir arkadaşım var, evlerin etrafında küçük deniz payları olduğunu söylemişti, ama çok derin değilmiş, oraya ancak bir sandal çekebilirmişsin. Eğer daha büyük bir tekne ile yanaşmak istersen çok daha fazla para ödemen gerekiyormuş. Bana pek mantıklı gelmiyor, komşular da aynı şeyi yaptırdığı takdirde denizin dibini kazıman gerekli. Bir iki yıl sonra aynı şeyi yeniden yaptırmalısın.”

Porter ayakta durmaya çalışıyordu, dizleri ağrıyordu. “Dışarı çıkıp Hosman’ı aramalıyız. 4MYMN bir sebepten ötürü Talbot’u hedef almış durumda; ve meselenin bu oluşumla ilgili gibi bir hâli var.”

“Belki muhasebeyle ilgili bir şeydir?”

“Böyle büyük bir projede her şey olabilir. Böyle büyük hacimli bir projeyi gerçekleştirirken birçok kişinin ayağına basarsın.”

“Porter?”

İkisi de döndü. Espinosa girişteydi. “Adamlarım sözünü ettiğiniz tüneli buldu. Bir yerde yol kapanıyor ancak son zamanlarda birisi açmış ve girişi kasalarla yeniden kapatmış. Tünelin alt bodruma giden yönü kapalı, Kuzey’e doğru ilerliyor. Eğer bana ihtiyacınız yoksa bir ekiple birlikte yolun nereye çıktığına bakmaya gideceğim.”

Porter dışarı çıkmak istiyordu. Bu oda, ceset, sıçanlar, buradaki her şey onu iyice sıkmıştı. “Nash, burada adli tıp uzmanını bekle. Watson olay yerini incelesin. Ben Espinosa’nın ekibiyle birlikte gideceğim. Tünelin nereye çıktığını bulduğumuzda haber vereceğim.” Tekrar Espinosa’ya döndü. “Hadi bakalım.”

37

Günlük *“Hey şampiyon. Şuna bir el atar mısın?”*

Babam arka bahçede duruyordu, yanında kırmızı, küçük oyun vagonum ve onun üstünde de bantla bağlanmış siyah, plastik poşetler vardı.

Bu vagonu yıllardır kullanmadığımı kabul etmeliyim. En son gördüğümde kullanılmayan bahçe malzemeleri ve babamın yıllar önce Sears dergisinden beğenip satın aldığı barbekü malzemelerinin altında bir köşede duruyordu. Babam o barbeküyü seviyordu çünkü benzinle yanıyordu; annem ise sevmiyordu çünkü kömürle yanmıyordu. Bana kalırsa barbeküde hazırlanmış bir köfte, barbeküde hazırlanmış bir köfteydi ve tabağıma geldikten sonra barbekünün neyle tutuşturulduğu umrumda bile değildi -belki üstüne biraz ketçap, biraz hardal ve biraz da mayonez eklenebilirdi.

Babamın vagonumu bana sormadan alması hoşuma gitmemişti.

Bunun saçma bir düşünce olduğunu biliyordum. Vagonu sonuçta o satın almıştı ancak yine de vagon bana aitti ve birisinin özel eşyasını ona sormadan almak iyi bir şey değildi. Küçücük yaşıma rağmen ben bile böyle bir şey yapmazdım.

“Bana büyük bir iyilik yapmanı isteyecektim, dostum. Şu torbaları gölün oraya götürüp, ağır kayalara bağladıktan

sonra *atabildiğin kadar uzağa atman gerekiyor. Ne dersin, yapabilir misin? Bu*

konuda sana güveneyim mi?" Yarım kalan koli bandı rulosunu bana uzattı. "Ben halledecektim ancak iş yerinden çağırdılar, gitmem gerek. Eğer bu işi de geciktirecek olursam, evimiz yavaştan kokmaya başlayacak, böyle bir şeyi de istemeyiz; özellikle de misafirimiz varken."

Arabanın çekme kolundan tutup çektim. "Çok ağır."

Babam gülümsedi. "Yaklaşık seksen kiloluk bir biftek -küçük balık arkadaşlarımız bayram edecekler, öyle değil

•n t)

mı?

Balıklar biftek yer miydi? Pirana gibi bazı egzotik türlerin et yediklerini duymuştum ama bizim gölde pirana yoktu. Daha çok alabalık ve levrek oluyordu ve sanırım onların nasıl beslendiklerini öğretmemişlerdi okulda. Solucan yiyip yemedikleri konusunda bile hâlâ endişelerim vardı.

"Bıçağın yanında, değil mi? Suya atmadan önce her torbaya ufak birer delik aç ki ziyafetin geldiğini anlasınlar. Böylesi müthiş olur."

"Tamam baba."

"Ah, bir dakika." Yeniden Carterlar'm evine doğru döndü. "Birkaç tane çantayı daha almak gerekiyordu, unuttum. Daha sonra da evi düzenlemeliyiz."

'"Ben hallederim," dedim büyük bir ciddiyetle.

Bana doğru baktı ve başını salladı. "Ha?"

Ben de başımı salladım. "Tabii ki baba. Bana güvenebilirsin!"

Bunu düşünürken gözleri kısıldı. Sonra yeniden başını salladı. "Tamam şampiyon. Bu erkek işini senin o yetenekli ellerine emanet edeceğim. Arabalarına bir şeyler yükle, ben de gece o işi halledeyim."

"Nereye bırakacaksın arabayı?"

Babam omzunu silkti. "Emin değilim. Havaalanı biraz uzakta. Marlow'daki eski

otobüslerin durduğu depoyu düşünüyordum. Döndüğümde karar vermiş olurum.”

Evin ön tarafına doğru ilerlemeye başladı, sonra durdu. “Bir şey daha var şampiyon. Annene göz kulak olur musun? Biliyorsun, şeyden sonra biraz tuhaf .oluyor.”

Başımı salladım. Anneme ne olduğunu gayet iyi biliyordum.

Sırıttı. "Benim küçük oğlum neredeyse kocaman bir adam oldu. Kim düşünebilirdi ki bunu? Elbette ben değil.” Köşeyi döndü. "Elbette ben değil, hayır bayım," diyordu gözden kaybolurken.

Annem cinayetlerden sonra biraz duygusal olurdu. Ne yapacağını kestirmek zordu. Kimi zaman kendini dış dünyaya tamamen kapatır, odasından günlerce çıkmazdı. Çıktığında su gibi saf olurdu ancak o birkaç gün boyunca onu yalnız bırakmamak gerekirdi. Başka zamanlarda eğlenceli, esprili bir kadındı. Mutfakta dans eder, cadde boyunca sekerek dolaşırdı. Bu anneyi çok seviyordum -Neşeli Anne, Coşkulu Anne, Gülücükler Annesi. Bir cinayetten sonra hangi annenin ortaya çıkacağını bilemiyorduk, bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar gün sonra ise Orijinal Anne zihinsel yolculuğundan geri dönüyordu.

Göle gitmeden önce gidip anneme bir bakmayı düşündüm ancak hemen vazgeçtim. Eğer bugün Neşeli Anne günüyse ne yapacağımı öğrendiğinde diğer yüzlerinden biri ortaya çıkabilirdi, bunu da hiçbirimiz istemezdik. Sabah işlerimi bitirene kadar ona ilişmemek en iyisi olacaktı, daha sonra, günün geri kalan bölümünde dün gece olanlarla başa çıkabilmesi için onun yanında olacaktım.

Sağlam bir asılmayla, peşim sıra göle doğru ilerlemeye başladı, Eddie and the Cruisers’tan bir melodiyi çalıyordum ıslıkla. Neyse ki yokuş aşağı gidiyorduk. Bay Carter ağır bir adamdı.

38

Porter

1. gün Saat 18:18

Porter, Espinosa'nın arkasından odadan çıktı. Espinosa'nın üç adamı, yanlarında bir kasa yığınıyla uzak taraftaki köşede bekliyorlardı. Yaklaşırken üniformalarındaki isimlere baktı: Bro-gan, Thomas ve Tibideaux.

Söze Tibideaux başladı. "Tıpkı söylediğiniz gibi. Sıçanları takip ettik, çoğu cesetten bu noktaya doğru ilerliyordu. Bu çerçöpün içinde gözden kayboluyorlardı, arka tarafta bir şey olduğunu anladık. Sandıkların arkasında tünelin girişini bulduk." Beton duvara açılmış geniş ağza bakıyordu.

Yuvarlak açıklık yaklaşık iki metre genişliğinde ve yük-sekliğindeydi, taşla güçlendirilmiş beton kullanılmıştı. Hemen girişte, küçük demir yolları başlıyor ve derinliklere doğru gözden kayboluyorlardı.

"Büyükbabam anlatırdı. 1900'lerin başlarında, nehir kenarından şehrin iç taraflarına kömür taşımak için kullanırlarmış," dedi Brogan. El fenerini içeri doğru tuttu ve bir alışveriş arabasından biraz daha büyük olan araba göründü. Araba neredeyse yüz yıllık olmasına rağmen yeni yağlanmış tekerlekleri parlıyordu.

"Herhangi birinizde parmak izi almak için kullanılan takımdan var mı, kullanmayı biliyor musunuz?"

Thomas başını sallayarak onayladı. "Bende var." Kemerinden ufak bir paket çıkardı, arabanın yanma çömeldi ve tozu sürmeye başladı. Parmakları, işini bilen bir profesyonel gibi çalışıyordu. Poıter, bu adamın özel time girmeden önce nasıl işler yapmış olduğunu düşünmeden edemedi.

Porter şimdi sayamayacağı kadar çok yıldır bu şehirde yaşıyordu ancak düne kadar bu tünellere dair hiçbir bilgisi yoktu. Aklından 4MYMN'nin daha önceki kurbanları geçiyordu; nerede kaçırılmış, nerede bulunmuşlardı... Eğer bu tüneller tüm şehri dolaşıyorsa, tüm kurbanları bu yolla taşımış olması anlam kazanıyordu. Tüm şehirde görünmeden nasıl yol aldığını bir türlü

kestirememişlerdi. Yetmezmiş gibi, tüm cesetleri de trafiğin yoğun olduğu bölgelerde topluyordu. Susan Devoro, Union İstasyonu yakınlarında bir bankta, kirli bir battaniyenin altında bulunmuştu. Bu tünellerden birinin istasyona yakın bir yere açıldığından artık emin gibiydi. Cesedi oraya yeryüzünden götürmeye çalışsa güvenlik kontrol noktalarından, düzinelerce satıcı ve kim bilir kaç tane yayanın önünden geçmek zorunda kalacaktı. Gecenin bir yarısında bile oralar çok hareketli bölgelerdi. Yeraltı ha? Demek öyleydi.

“Temizlenmiş,” dedi Thomas. “Ancak şurada, sol arka tekerleğin orada bir parça buldum. Eğer sistemde kayıtlıysa eşleştirmek için yeterli bir büyüklükte.”

“4MYMN asla arkasında iz bırakmadı. Sanırım bir otobüsün önüne atlamaya karar verdiğinde gizliliğin bir anlamı kalmıyor.” Thomas izi aldı ve numuneyi plastik bir torbanın içinde Porter’a teslim etti. “Buyurun, efendim.”

Porter parmak izini ışığâ tuttu, yarısından fazlasıydı. Tespit etmek için yeterliydi. “Eline sağlık Thomas.” Paketi cebine attı ve çavuşa döndü. “Espinosa, telsizin çalışıyor mu?”

Koca adam telsizine doğru eğildi ve başını iki yana salladı. “Basamakları inmeye başladığımızda sinyali kaybettik. Telefonlar da çekmiyor.”

“Eğer tünel boyunca ilerleyecek olursak kaybolmayacağımız nereden belli?”

Porter içeride tünelin kollara ayrılabileceğini düşünüyordu. Bir harita olabileceğini biliyordu ancak ne kadar kesin olacaktı? Hele de yasa dışı işler için inşa edilmiş tüneller söz konusuysa. Pek çoğu kayıtlara geçmemiş olsa gerekti.

Espinosa çantasının bir gözünden sprey boya çıkardı. “Daha önce bir izci olduğumu söylemiş miydim?”

“Tamam o zaman, hadi önden gidiyorsun.”

Espinosa önde, arkasında Thomas ve Tibideaux, onların arkasında da Porter ve Brogan. Hep birlikte arabanın yanından geçerek tünelden içeri doğru ilerlediler. Hava hemen daha nemli, daha soğuk bir hâl almıştı. Porter yaklaşık on derece civarında olduğunu düşünüyordu. Duvarlar yumuşak, kalker taşından oyulmuştu. Bugünün şartlarında bile böyle bir tüneli açmak çok zordu. Bundan yüz yıl önce böyle bir şeyi nasıl başarmışlardı? Burada kaç tane adam ölmüştü?

Bu hafta, en azından birisi daha eklendi, diye düşündü Porter.

Tavandan su damlıyordu. Islatacak kadar değil ama yerlerin kaygan olmasını sağlayabilecek kadardı. Porter mağara yürüyüşü için uygun bir ayakkabı giymemişti; siyah makosenlerin itiş gücü biraz yetersiz kalıyordu.

Yirmi dakika sonra, bir dönemecin ardından kavşak noktasına geldiklerinde beşi de durdular. Espinosa el fenerini yollara doğru tuttu ve sordu: "Hangi yoldan?"

Porter ortaya çömeldi. "Işığı şuraya tutar mısın?"

Espinosa'nın fenerini, diğer fenerlerin ışıkları da destekledi. Sadece bir tanesindeki izler yeniydi; sol tarafa giden yol. "Buradan."

Espinosa sprey boya kutusunu hemen salladı ve geldikleri yönü gösteren bir ok çizdi; yola devam ettiler.

Porter arkalarında kalan karanlığa dikkatle baktı. Kopkoyu bir karanlıktı. En ufak bir ışık belirtisi bile yoktu. Cehenneme girişin de böyle bir yer olabileceğini düşündü. Tünel arkalarından çökecek olsa ne yapacaklardı? Havada umutsuzluk hâkimdi. Gerçek dünyadan nasıl da kopmuşlardı?

Telefonuna baktı. Sinyal yoktu.

Espinosa sağ elini havaya kaldırdığı gibi olduğu yerde kaldı, tüfeğini ileri doğrultmuştu. "Şurada bir ışık görüyorum," dedi alçak sesle.

"Dışarısı mı?" diye sordu Thomas.

"Sanmam, o kadar parlak değil. Benimle gel. Siz bir dakika burada kalın."

Porter silahını omzundaki kılıfından çıkardı, emniyet kilidini açtı ve namluyu tavana doğrulttu.

Ya mermiler havada uçuşmaya başlarsa? Taş duvarlardan seken kurşunlar öldürücü olabilirdi. Her ne kadar çelik yelek giymiş olsa bile vücudunun büyük bölümü zarar verecek olan kurşunlara açık hâldeydi. Diğer adamların gözlerine şöyle bir baktığında da aynı şeyi gördü. Brogan belindeki kuşaktan koca bir bıçak çıkardı, MP5'i arka tarafına alıp yakın menzil silahıyla birlikte onu kullanacaktı. Tibideaux ise bir Glock çıkarmıştı.

“Porter!”

Espinosa’nın yukarıdan gelen sesi taş duvarlarda yankılanıyordu.

Porter fenerini yukarı doğru tuttu, diğer adamlar arkasın-daydı. Espinosa ve Thomas’ı oda gibi bir şeyin ortasında buldular. Nasıl olduysa şehir hattına bağlı bir kabloyla çalışan bir projektör asılıydı odanın tavanında. İleride duvara sabitlenmiş bir merdiven görünüyordu. Tepede bir rögar kapağı vardı. Espinosa tüfeğini zemine doğru tutuyordu. “Orada.”

Porter onun baktığı yere baktı.

Üç tane beyaz kutu yan yana duruyordu, hepsi de siyah iple bağlıydılar. Ortadakinin üstünde tek bir kelime yazılıydı: PORTER.

“Eldiven?”

Tibideaux cebinden eldivenleri çıkardı. Porter eldivenleri taktı ve dikkatle ilk kutunun ipini çözdü. Sonra kapağı kaldır-

dı-

Pamuğun üstünde bir kulak duruyordu.

“Ahh, aman Tanrım,” diyen Brogan, bir adım geriye kaçtı.

Porter diğer kutuyu da açtı. Gözler vardı. Mavi. Kimi sinir uçları hâlâ görülebiliyordu, buruşmuş, kabuklanmış, kurumuşlardı; kanla birlikte pamuğa gömülmüş gibi görünüyorlardı.

Son kutuda da bir dil vardı.

Porter, Mulifax’taki cesedin diline bakmamıştı. Gözler ve kulaklar yoktu ancak o sıçanların yediğini düşünmüştü. “Sanırım bunlar içerideki kurbanımıza ait. Tabii adli tıp daha kesin bir bilgi verecektir.”

“Hayır,” diye çıkıştı Brogan. “Ben taşımam.”

“Ben de patron. Bunun kötü bir şeye yol açacağına inanılır,” dedi Tibideaux.

“Süt çocukları sizi,” dedi Thomas. Çantasından üç plastik torba çıkardı ve

Porter'a uzattı. "Eğer torbalara siz koyarsanız ben taşıyabilirim."

Porter başını salladı. "Her şeyi olduğu gibi bırakalım. Olay Yeri İnceleme'ye söyleyeceğim, gelip baksınlar."

Ayağa kalktı ve merdiveni işaret etti. "Buraya tırmanmamızı istiyor. Bunları buraya koymasının başka bir sebebi olamaz. İşte tam burası."

"Çıkıyorum." Espinosa tüfeğini arkasına aldı ve tırmanmaya başladı. "Brogan, koru beni."

"Emredersiniz efendim." Brogan dizini yere koydu ve MP5'ini rögar kapağına doğrulttu.

Yukarı ulaştığında Espinosa kapağı kaldırdı. O pozisyonda öyle ağır bir metal parçayı kaldırmak kolay değildi. Porter deneyimlerinden yaklaşık kırk beş kilo kadar olduğunu biliyordu. Koca bir tangırtıyla kapak yana devrildi. Gün ışığı doldu içeri. Porter gözlerini kıstı.

Espinosa bacağının kenarındaki kılıftan Glock marka silahını çıkardı, sonra hızlı bir hareketle kendini yukarı çekti ve sağ tarafa devrildi.

Brogan merdivenin altında duruyordu, tüfeğinin namlusu gökyüzüne dönüktü.

"Temiz!" Espinosa'nın sesi duyuldu.

"Buyurun Dedektif," dedi Brogan.

Porter güçlükle kendini merdivenden yukarı çekti, güneşin sıcaklığı iliklerine kadar işliyordu. Kafası yukarı çıktığında kendini yerleşim bölgesinde bir kavşakta buldu. Trafik yoktu, binalar farklı dönüşüm evrelerindeydiler.

"Sanırım Göl Kenarı Villaları."

39

Günlük

Kedi artık kokmuyordu, sürpriz olmuştu. Yaklaştığımda postuna ve diğer geri kalanlara ayağımla şöyle bir vurdum. Bir grup sinek havalandı, iki tane tüyler

ürpertici böcek çıktı çürümüş etin altından. Kalan küçük et parçası, siyah beyaz tüylerle kaplanmış, kurumuş, berbat bir görünüme sahipti. Kafa küçülmüştü, sanki çekmiş gibi. Bu aptalcaydı elbette. Kediler çekmezlerdi, suya atılsalar bile. Ama mantığa aykırı olsa da daha küçük görünüyordu. Kedinin kuyruğu da yoktu. O kadar şeyin arasından neden kuyruk? Doğa Ana ve yaratıklar her zaman sürprizlerle doluydu benim için.

Arabayı çekiyordum ama tekerlekler ağaç köklerinin oluşturduğu çıkıntıların üzerinden geçince, özenle yerleştirilmiş paketler devrilecek gibi oluyordu. Düzeltmek için dokundum. Elimin altında yumuşacıktılar, sanki su dolu bir balona dokunuyormuş gibiydim. Aklıma elimi bu torbalara daldırdığım geldi ve yanıma eldiven almamış olduğum için kendime çok kızdım. Hemen koşup bir çift alsam mı diye düşünürken babamın bu işi çıplak elle tamamlamamı tercih edeceğini düşündüm. Eldiven kullansam deliller üstünde toplanabilirdi, bu sefer onları da imha etmek gerekecekti. Eldivenleri eve götürerek istenmeyen birinin onları bulması ihtimalini yok sayamazdım (Bay Carter'ın bodrum katımızda kurumakta olan lekelerini düşünmüyordum bile), ayrıca eldivenleri göle atsam, bir şekilde bulunurlarsa beni yakalama ihtimalleri doğardı. Babam bir keresinde, polisin, eldivenlerin iç yüzeyinden de parmak izi alabildiğini söylemişti. En iyisi işi çıplak elle hallettikten sonra ellerimi iyice yıkamak olacaktı.

Göl kenarına geldiğimde arabayı bıraktım ve etrafa göz gezdirdim. Etrafta balıkçılar, yüzmeye gelenler ya da ortalığı seyreden herhangi biri olabilirdi, hiçbiri de küçük partime davetli değildi. Neyse ki göl sessizdi -ne suyun içinde ne de gölün kenarında tek bir ruh bile yoktu.

Yalnız olduğumdan emin bir şekilde bıçağımı çıkardım ve açtım, ilk torbaya bir kesik attım. İğrenç aroma burnuma çarptığında kafamı arkaya çevirdim.

İşte baba, balıklara harika bir ziyafet geliyor. Tüm gücümle torbayı ileri fırlattım. Okulun amerikan futbolu takımına hiçbir zaman seçilmemiştim ancak torba kayda değer bir uzaklığa düşmüştü ve batmadan önce bir hayli ilerlemişti.

"Hay ben senin!" diye sövdüm. Taş bağlamayı unutmuştum.

Gölün yüzeyine bakıyordum, torbanın yeniden su yüzüne çıkacağı yeri görmeye çalışıyordum ama çıkmadı. Birkaç dakika geçti, yüzey hâlâ hareketsizdi.

Arabaya geri döndüğümde en az otuz torba olduğunu saydım. Fazla sayıda taşa

ihtiyacım olacaktı. Arabanın yanma taş yığmaya başladım. Yeterince topladıktan sonra taşları torbalara bağlamaya başladım, sağlam olduklarından emin olmak için iki tur bantlıyordum. Daha sonra torbaları tek tek keserek gölün olabildiğince ortasına atmaya başladım. Taşların ağırlığı da eklenince fazla uzağa gitmiyorlardı ancak yine de yeterüydi. Burada daha önce yüzmüştüm (bugünden sonra asla bir daha yüzmeyeceğimden emindim) ve gölün birkaç adımdan sonra belirgin biçimde derinleştiğini biliyordum. Gölün ortası ne kadar derindi bilmiyordum; ben ancak iki-üç adım attıktan sonra su seviyesi çeneme geliyordu -bir adım daha atarsam ya yüzecektim ya da batacaktım. Torbalar en az beş altı adım öteye düşüyorlardı ve şüphesiz dibe batıyorlardı.

İşi bitirmem yaklaşık kırk dakikamı aldı. Boş arabaya dönüp baktığımda çıkardığım işten ötürü sırtım ve omuzlarım isyandaydı ve bıçağım kıpkırmızı olmuştu. Bıçağı suya daldırdım ve tekrar metalin parlaklığını görene kadar parmaklarımla ovaladım. Bıçağı cebime attım ve son bir kez daha etrafa göz gezdirdim. Torbaların su yüzüne çıkmayacaklarından emindim ancak o ilk torbayı düşünmediğimi söylesem yalan söylemiş olurum. Belki gün içerisinde bir kez daha gelip kontrol ederdim.

Bant rulosundan geriye kalanı da arabaya attıktan sonra yola koyuldum, Carterlar'ın evine ve bizim eve doğru.

40

Porter

1. gün Saat 21:12

Porter Mulifax Yayınları binasının koca karanlık kapısından kendini dışarı attığında arkasında Nash de vardı. İkisi de derin derin temiz havayı soluyorlardı, gölden asitli balık kokusu geliyordu, sağ taraflarından çürümüş çöp.

Harikaydı.

Bu, Porter'ın aldığı en iyi nefesti.

Tünelin sonuna ve rögar kapağına ulaştıklarında Espinosa ve adamlarından Villalar konut oluşumunu baştan ayağa aramalarını istemişti. Tekrar bodrumdaki odaya döndü, adli tıp uzmanı ceset üzerinde çalışırken Watson da olay yerini inceliyordu.

Fazladan üç saatini bu odada geçirmişti ve öngörülebilir gelecekte buraya bir daha adımını atmayı düşünmüyordu.

Clair ona arkası dönük bir biçimde telefonda konuşuyordu. "Her şey Talbot'un etrafında dönüyor, onu almalıyız. Bundan daha fazlası-" Telefonu havaya kaldırdı ve Porter'ın daha önce bir liman işçisinden bile duymadığı küfürlerle dolu birkaç satır geçti.

Gözlerini devirdi ve telefonu tekrar kulağına götürdü. "Ama Kaptan, ben-"

"Kaptan gerçekten onunla telefonda bunu tartışıyor olabilir mi?" diye sordu Nash, gözlerini Clair'den ayırmıyordu.

Porter da Talbot'la konuşmak istiyordu -golf sahasında ayaküstü yapılan bir konuşma değil, şöyle tepeden vuran aydınlatma ve tek taraflı ayna eşliğinde yapılacak bir konuşmaydı istediği. Adam açık biçimde bu işin tam ortasındaydı. 4MYMN yalnızca onun gayrimeşru kızını kaçırmakla kalmamış, bu kaçırma olayını doğrudan Göl Kenarı Villalan'na bağlamıştı, burası Talbot'un gayrimenkul ortaklıklarından biriydi. Porter her ne kadar katili adam yerine

koymasa da, onun plansız ve sebepsiz hareket etmediğini de biliyordu. Bundan önceki bütün kurbanlar, ailelerinden birinin yapmış oldukları yasa dışı işlerden dolayı kaçırılmışlardı.

Talbot'ta bir iş vardı.

Eğer adamın neler çevirdiğini öğrenebilirlerse, hâlâ zamanları varken kızını kurtarabilirlerdi.

Bir taraftan Espinosa'nın, kaçırılan kızı bu bölgedeki kullanılmayan binalardan birinde bulmasını istiyordu ancak bu çok küçük bir ihtimaldi. 4MYMN onu böyle kolay bulunacağı bir yere saklamazdı. Böyle bir şantiye alanında herhangi bir inşaat işçisi kolayca fark edebilirdi kızı. Hatta belki de evsizlerden biri bile görürdü -ki onlardan etrafta çok sayıda olduğunu düşünüyordu Porter.

4MYMN kızı değil, Talbot'u bulmalarını istemişti.

Bir günden fazla süredir kayıptı kız. Büyük ihtimalle aç ve susuzdu. Çektiği acıları düşünmeye bile cesareti yoktu. Her ne kadar kulağını kestikten sonra ona ağrı kesici ilaçlar vermiş olsa da artık etkileri geçiyor olmalıydı ilaçların.

"Evet, efendim, kendisine söylerim," dedi Clair telefonda. "Tabii ki, emredersiniz. Siz de Kaptan." Telefonu kapattı ve cebine koydu. "Lanet olası metanetsiz bok herifi"

Nash, memurlardan birinin elinden kaptığı bir bardak kahveyi ona uzattı. "Dur, tahmin edeyim. Kaptan Talbotlarla golf oynuyor ve kimse bağış tablosunda kocaman bir delik açılmasını istemiyor."

Eğer siyahi bir kadın kızarabiliyorsa, Porter şu anda Clair'e olan şeyin tam da bu olduğunu düşünüyordu. Bir an kahveyi NaslTe fırlatacağını zannetti. "Çük düşkünü adi geri zekâlı."

"Sinirlendiğin zaman çok seksi oluyorsun," dedi Nash omzunu silkerek.

Sonunda derin bir nefes aldı. "Bir düzine devriye arabası buraya geliyor; ayrıca on tane de Villalar'a. Her iki mekânı da tepeden tırnağa araştıracaklar -tüm binalar, bütün tüneller. Kaptan hepimizin eve gidip iyice dinlenmemizi ve sabah dinç bir biçimde devam etmemizi istiyor. Eğer geceyi burada geçirecek olursak yarın yürüyen zombiler hâlinde hiçbir işe yaramayacağımızı düşünüyor.

Bir şey bulurlarsa bize haber vereceklermiş, o zaman gelirmişiz; ancak şimdi burada kalmamızı istemiyor. Ayrıca Talbot'u da şimdilik resmen gözaltına alamayacağımızı söyledi. Hosman'm hesaplarla ilgili çalışmasını sonlandırması daha iyi olurmuş." Kollarını binalara doğru açtı. "Buranın da sahibi o. Üç hafta önce ihale yoluyla satın almış."

"Bu herif çekilmez bir tip. Eminim şurada konuşurken geçen üç dakika içinde benim evi de satın almıştır," dedi Nash.

"Ben eve gitmiyorum, lanet olsun," dedi Clair. "Kaptan sadece bir maşa."

"Bence Kaptan Talbot konusunda haklı. Önce finansal konularda elimizi güçlendirip, ikinci derece kanıtlarla bunu desteklemeliyiz. Onu alacak kadar delil yok elimizde." Porter elini saçlarının arasından geçirdi, gözleri çevredeki binalardaydı. "Şimdi değil. Muhtemelen tek atış hakkımız olacak."

"Eee, ne yapmak istiyorsun yani?" diye sordu Nash.

"Clair, sen Villalar'a gidiyorsun ve araştırmanın başına geçiyorsun. Nash, sen de burada aynısını yapıyorsun. Ben de Tal-bot'un evinin oraya gidip adamımızı izleyeceğim. Zaten aktif görevde değilim. Kaptan arabamı nereye park edeceğime karışamaz. Sabahın ilk ışıklarında komuta merkezinde buluşuruz." Toplanmakta olan memurlara baktı. "Watson nerede?"

"Hâlâ aşağıda, tünelde, kutuları bulduğunuz odada çalışıyor," diye yanıtladı Nash. "En az bir saat süreceğini söyledi."

Porter cebinden parmak izi numunelerini çıkardı. "Bunu ona verebilir misin? Hatta işini bitirdikten sonra merkeze giden memurlardan birine versen daha iyi olur. Bu işe fazladan bir kişiyi daha karıştırmaya hiç gerek yok."

"Nereden aldınız?"

"Bodrumdaki arabadan."

Nash parmak izi paketini cebine atmadan önce bir an ışığa tutup baktı. "Elbette." Clair'in arabasına doğru döndü, biraz tereddüt ettikten sonra Porter'a yanaştı. "Seni tekrar aramızda görmek çok güzel Sam."

Porter başını salladı.

“Shrek’e katılıyorum, aramıza yeniden hoş geldin,” dedi Clair gülümseyerek.

Porter, Nash’in kalabalık içerisinde gözden kayboluşunu izledi, Clair arabasına binip gazlarken Porter da karşıya geçip kendi arabasına bindi.

Günlük

Bay Carter’m arabası hâlâ evinin önünde duruyordu. Nerede durmasını bekliyordum ki acaba? Direksiyonun arkasında Bay Carter’ın olduğu zamanlar geride kalmıştı, Bayan Car-ter’ın da yakın gelecekte araba kullanacağını sanmıyordum -ancak yine de arabanın orada oluşu evde binlerinin olduğu hissini uyandırıyordu bende; evin boş olduğunu bilsem bile.

Oyuncak arabamı bizim evin önündeki yolda bırakıp Carterlar'm evine doğru yürümeye başladım.

Sinekliği açarken içeride biri varmış gibi geldi. Kapı kilitli değildi, ben de birinin içeri girmiş olabileceğini düşündüm, böyle düşünmek için hiçbir mantıklı sebebim yoktu oysaki. Mahallemiz güvenli bir yerdi, kapılar asla kilitlenmezdi, arkadaşlar ve komşular hiçbir engelle karşılaşmadan birbirlerinin evlerine girip çıkarlardı. Doğrusu Bay Carter’m dün anahtarları arabada bıraktığından şüpheleniyordum, tıpkı annem ve babamın yaptığı gibi.

Yine de keyfimi kaçıran bir şeyler vardı.

Sineklik, ben içeri girerken, davetsiz bir misafire geldiğimi haber verecek kadar gıcırdadı.

Mutfak sessizdi, dün geceden beri kimse girmemişti anlaşılan, yerde cam kırıkları ve viski birikintileri duruyordu. Karıncalar toplanmıştı. Karıncalar alkol mü alıyordu? Öyle

olduğunu düşünüyordum. Belli ki bir şeyin peşindeydiler ve yapışkan birikintinin etrafında dolanıyorlardı. Tamamen alkole bulaşmış olmalarına rağmen kaldırımda ya da bir taşın altında gördüğünüz sıradan karıncalar gibiydiler. İki bardak beni biraz telaşlandırmıştı; tabii ki bu içki havuzuna girip çıkmak onları tek taraflı bir Alkolkent yolculuğuna çıkaracaktı. Yine de normal görünüyorlardı, hiç de etkilenmiş bir havaları yoktu.

Birden hepsini yakmak istedim. Tutuşturacak ve yanmalarını izleyecektim. Alkolle birlikte küçük vücutları çıtır çıtır yanacaktı. Bir an hayattalar, bir an sonra kül olmuşlar. Tanrıcılık oynayabilirdim.

Daha sonraki bir tarihte bu deneyi yapmayı aklımın bir köşesine not aldım; daha sonra bir sebeple buraya gelecektim, bir grup karınca için yoldan çıktığımı duysa babam hayal kırıklığına uğrardı.

Bayan Carter'ın kendinden geçtiği masaya baktım. Hâlâ cam gibi gözlerle ve alkolden kelimeleri yuvarlayarak, göl kenarında kendisini çıplak görmemi onun da istediğini söylediği sahne geliyordu gözlerimin önüne. "Bir kadın sadece arzulanmak ister, o kadar," demişti.

Bu düşünce kan dolaşımımı hızlandırdı.

Odak. Odaklanmam gerekiyordu.

Evin derinliklerinden bir ses geldi.

Bir tıngırtı ya da şıngırtı.

Bu, bir evin kendiliğinden çıkardığı sesler gibi değildi; herkes bilir o sesleri, ev yerine oturur ya da esner ve bir takım sesler çıkarır. Ama bu başka bir şeydi.

Yine duydum, ilk seferkinden daha yüksekti bu kez ses. Evin diğer tarafından geliyordu. Yatak odaları ve banyonun olduğu taraftan çıkıp koridoru geçerek mutfağa ulaşıyordu. Daha önce Carterlar'ın evine girmemiştim, mutfaktan sonra ne olduğunu bilmiyordum. Yaklaşık olarak aynı büyüklükte ve yapıda olan kendi evimizden yola çıkarak öyle olduğunu hayal ediyordum.

Cebime uzandım ve bıçağımı çıkardım. Bıçağın açılırken ses çıkarmasını istemiyordum, çünkü tek başına bu ses bile orada kim (ya da ne) varsa ona yerimi belli edecekti. Bıçağı bir elimle tutarken diğer elimin parmağıyla düğmeye bastım, bıçak yerinden çıkıp yuvasına oturana kadar açtım; yeni temizlenmiş metal, perdeden süzülüp Carterlar'ın evine giren ışığın altında parıldıyordu.

Bir tıkırtı daha.

Orada kim (ya da ne) varsa benim mutfakta olduğumu anlamamıştı. Eve

girdiğimde durumdan haberim olmadığından ses çıkarmıştım ancak demek ki duyulmamıştı. Bir hırsız olsa, şüphesiz neler olduğunu görmek için koşarak buraya gelirdi.

Babam küçükken bana avlanmayı öğretmişti. Olabildiğince sessiz hareket edebilmek için, ormanda yürüyen bir Kanada geyiği gibi parmak uçlarımda ilerlemeliydim. Kendimi ele vermemek için bu tekniğe başvurarak mutfaktan geçip koridorun ilerisini görebileceğim bir noktaya ulaştım.

Oturma odası sağ taraftaydı, solda ise küçük bir banyo vardı. Koridorun sonunda iki kapı daha gördüm -şüphesiz onlar da yatak odalarına açılıyordu.

Gözlerimi kapattım ve dinledim.

Hışırtılar ve gıcırtılar.

Kâğıtlar karıştırılıyor gibi.

Bir çekmece açıldı.

Daha fazla gıcırtı ve *hışırtı duyuldu.*

Ses sağ taraftaki yatak odasından geliyordu. Bu oda Car-terlar'a mı aitti yoksa misafir odası olarak mı kullanılıyordu, bu mesafeden anlayamıyordum.

Bıçağı fazla sıktığımdan elim terlemişti.

Biliyordum.

Ter bulaşmış bir bıçak zor kontrol edilirdi. Kayabilir, hedefinden sapabilirdi.

Elimi kot pantolonuma sildim ve derin bir nefes aldım; kalp atışlarımı yavaşlatmak, bedenimi sakinleştirmek niye-tindeydim. İçgüdülerime kapılmıştım.

Ava kapılmıştım.

Bıçağı göğsüme yaslayıp koridorda ilerlemeye başladım, bıçağın ucu ileri dönüktü. Bunu babam öğretmişti. Eğer gerekirse bütün gücümle bıçağı öne doğru savuracaktım, bir silah gibi kesin sonuç verecekti. Yukarıdan saplamanın aksine, bu darbe zor savunulurdu. Ayrıca bu yolla doğrudan kalbe ya da mideye

saplayabilirdim bıçağımı, daha sonra istersem yukarı ya da aşağı hareket ettirebilme imkânım da olacaktı. Yukarıdan saplamaya çalışınca kurbanı ıskalama ihtimali daha yüksekti.

Babam çok yetenekliydi.

Açık kapıya doğru ilerlerken sırtım duvara yaslanmış vaziyetteydi.

Birkaç tıkırtı daha duydum, sonra da sessizce bir küfür...

Odada bir gölgenin hareket ettiğini gördüm.

Kapının kasasına kadar yanaşmıştım.

Babam bir keresinde, birisine sessizce yaklaşırsan, o harekete geçmeden önce bir saniye ya da daha fazla zamanın olur demişti. İnsan beyni bu işlemi ağır yapıyordu; kurbanın, senin orada olduğun fikrini kafasına işleyene kadar donar kalırdı, hele de yalnız olduğuna inandığı bir yerde bu gerçekleşirse. Hatta bazı kurbanlar sanki televizyon izler gibi seni izleyebilirdi. Orada öylece durup ne yapacağına bakarlardı. Bazen ne olacağını bilmemek daha iyiydi.

Bir çekmece kapandı, diğeri açıldı.

Derin bir nefes aldım ve bıçağımı elimle sıkıca kavradıktan sonra kapıdan içeri, davetsiz misafire doğru hızlıca atıldım.

Annem ânında yana doğru bir adım attı ve sağ eliyle koluma bir darbe indirirken sol eliyle de bıçağı kaptı. Hareketine engel olmaya çalışmıştım ancak o kadar güçlüydü ki, önce yatağa yapıştım, ardından kenara düştüm ve hareketim karşı duvarın dibinde son buldu.

“Her zaman yavaş ve sakin davranmalısın,” dedi bana. “Özellikle de sürpriz yaşayabileceğin durumlarda. Yavaş ve sakin olsan beni yenebilirdin. Bana doğru hızla gelmeye başlamadan çok önce çıkardığın sesleri duydum. Elbette başkaları tepki verecek kadar zaman bulamayabilir, ancak ayak refleksleri yerinde olan biri için bu çabukluk sorun olmayacaktır.”

Kafamı yere çarpmıştım ve sabahki baş ağrısı geri gelmişti. Kendimi toplayıp ayağa kalktım, ellerimi pantolonuma sildim. “Sen olduğunu bilmiyordum. Burada birinin olacağını sanmıyordum.”

Kafasını salladı. “Peki tam olarak ne bekliyordun acaba? Hırsızlık yapmak için uygun, boş bir ev mi?”

“Babam çantaları toplamamı istedi, sanki Carterlar tatile çıkmış gibi görünsün diye. Çantaları arabaya koyacağım. Akşam o geldiği zaman arabayı götürecek bir yerlere.”

Gözleri kısıldı. “Hepsi bu, ha?”

“Evet, gerçekten.”

“Tamam o zaman, sen işe koyul. Ben seni alıkoymaya-

it

yım.

Başımın arka tarafını yokladım. Hatırı sayılır bir şişlik oluşmuştu bile.
“Bıçağımı geri alabilir miyim?”

“Bıçağını geri kazanmak zorundasın. Belki bir dahaki sefere senin için bu kadar değerli olan bir şeyi böyle kolay kaptırmazsım”

“Peki anne.”

Sol tarafimda bir dolap vardı. Sürgülü kapağı açtım ve dipte eski bir valiz buldum. “Harika!” Valizi yatağın üstüne attım.

Annem tekrar çekmecelere dönmüştü. Koyu renk meşe ağacından yapılma beş büyük giysi çekmecesinin üçüncü-sündeydi. Bu çekmecede süveterler duruyordu.
“Ne arıyorsun?”

Çekmeceyi kapattı ve dördüncüyü açtı. “İşine bak.” Yatağın üstündeki valize baktı. “Mutlaka ayakkabı da koy. Kadınlar ayakkabılarını da götürürler, en az iki çift, kimi zaman daha fazla. Erkeklerse aksine, aynı ayakkabıyla her yere gidebilirler. Belki bir de ceket koymalısın.”

“Ceket mi? İyi de mevsim yaz. Hava ceket giymek için çok sıcak değil mi?”

Annem sırıttı. “İşte bu da çanta hazırlamanın güzel tarafı. Eğer yaz mevsiminde,

içinde ceket olan bir valiz bulursan sahibinin kaçtığını düşünürsün, öyle değil mi? Rastlantısal davran, bırak başkaları tahmin etmeye çalışsın. Eğer ben böyle bir valiz bulacak olsaydım, sahibinin egzotik bir yerlere gittiğini düşünürdüm, Grönland gibi mesela.”

“Ya da Antarktika.”

Başını salladı. "Ya da Antarktika.”

“Bir tane de mayo koysam iyi olur. Böylelikle kafaları iyice karışır.”

“Bence aptalca olur. Kimse hem mayo hem de ceket gerekecek bir yere gitmez.”

“Ya Antarktika’daki otelin kapalı yüzme havuzu varsa?” diye karşılık verdim.

Bir süre düşündü. “Sanırım Antarktika’da öyle bir otel bulamazsın. Grönland’da da.”

Giysileri rastgele valize doldurmaya başladım; Bay Car-ter’ın dolabından gömlekler, Bayan Carter’ın dolabından elbiseler, birkaç çift çorap, kravat...

“İç çamaşırlarını unutma. Ve çorap, çok sayıda çorap. İnsanlar her zaman gereğinden fazla çorap alırlar yanlarına.”

“Hangi çekmecede?”

Dolabın yanındaki küçük çekmeceleri işaret etti. “Şu sırada üçüncü ve dördüncü çekmeceler.”

Yanlarına gidip açtım çekmeceleri, ikisi de ağzına kadar doluydu; ikisinden de birer kucak alıp valize doldurdum. Tam odadan çıkmak üzereydim ki, “Çekmecelerin bazılarını açık bırak. Düzensizlik sanki aceleyle çıkılmış gibi bir izlenim uyandırır,” diye tavsiye verdi annem.

“Banyo eşyaları?”

Annem başka bir çekmeceyi işaret etti. “Diş fırçaları, jiletler, deodorant...”

Bir seyahat çantası buldum ve yeniden banyoya doğru gittim. Bayan Carter düzenli bir ev hanımıydı -lavaboda en ufak bir diş macunu kalıntısı bile yoktu,

aynada tek bir nokta bile görünmüyordu. Tuvalet masasındaki her şey özenle dizilmişti.

Yeşil, seramik bir kaptan iki diş fırçası, bir tüp de macun aldım, çantaya attım. Daha sonra çantaya bir elektrikli tıraş makinesi, bir tane Right Guard marka deodorant, leylak kokulu, pembe bir roll-on, Noxzema marka bir yüz temizleyici, diş ipi ve küvetin kenarında bulduğum kadın jileti koydum. Ayrıca, ecza dolabından aldığım birkaç aspirin, iki şişe multivitamin ve üç şişe reçeteli ilacı - lisinopril, Imitrex ve bir film tablet doğum kontrol hapını da çantaya attım.

Ecza dolabının kapağını açık bıraktım ve küçük çantayı valizin yanma bırakmak için yeniden yatak odasına döndüm.

“Sana yardım edebilirim anne. Sadece ne aradığını söylemen yeterli.”

Bana bakmadan eliyle havada sabırsız bir el hareketi yaptı ve sedir ağacından yapılma rafların üzerine özenle dizilmiş giysilere daldı.

Komodinin üstünde Thad McAlister’m A Caller’s Game isimli kitabı duruyordu.

İnsanlar tatilde kitap okur, öyle değil mi? Ben öyle olduğundan emindim.

Kitabı valize atarken sayfaların arasından ucu görünen bir fotoğraf ilişti gözüme.

Annem ve Bayan Carter’m bir fotoğrafıydı. İkisi de çıplaktı, arzuyla öpüşürken bir yandan da birbirlerini kucaklıyorlardı. Carterlar’ın yatağında çekilmişti, annem ve Bayan Carter şu anda yatağa serili olan örtünün üstündeydiler.

İnanamaz bir halde fotoğrafa bakıyordum, aklım dün gördüklerime gitmişti. Ben böyle bir şeyin ilk kez dün gerçekleştiğini sanmıştım. Belli ki yanılmıştım.

Ne zaman çekilmişti bu fotoğraf? Hiçbir ipucu yoktu. Yine de son zamanlarda çekilmiş olsa gerekti. Daha sonra zihnim asıl sorulması gereken soruyu sordu.

Ne zaman çekildiğini boş ver. Kimin çektiğini daha çok merak ediyordum.

Annemin arkadan yaklaştığını duymamıştım. Fotoğraf elimden kapana kadar orada olduğunun bile farkında değildim. “Bunun sana ait olduğunu sanmıyorum," dedi fotoğraf cebine atarken. Yatağın üstünde duran çantaları

işaret etti. “Şunları arabaya götür."

Ağzım açık kalmıştı. Babam ne düşünürdü?

“Babana söylemeyi aklından bile geçirme," dedi kısık bir sesle.

42

Porter

2. gün Saat 4:58

Porter evinden üç blok ötede park yeri buldu ve apartmanına doğru yürümeye başladı. Gecenin çoğunu Talbot'un evinin önünde geçirmişti ve 02:00'yi biraz geçe uğrayan Came-gie'den başka hiçbir hareket yoktu. Talbot'tan da eser yoktu.

Nash ve Clair de onun peşindeydi; Villalar yapı bölgesinde bulunan Mulifax binasından da bir şey çıkmamıştı.

Sonuç yoktu.

Talbot'un evinin önünde beklerken günlüğe biraz daha bakmıştı -gerçi çocuk zırvalıklarından başka bir şey yoktu. Bu defterin sadece ona zaman kaybettirmek için yazılmış olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Bir açmaz daha.

Emory kayıptı ve onlar hiçbir şey yapamıyorlardı.

Porter evine geldiğinde kapıyı açık buldu, rüzgârla açılıp kapanıyordu. Ayrıca, basamakların orada dumanı tüten koca bir köpek pisliği duruyordu, şüphesiz 2C'deki adamın köpeğiydi bunu yapan. Köpeği suçlamıyordu ancak sahibini yalnız bulursa o şişko yüzünü bu pisliğin içine gömeceğinden kuşkusu yoktu. Tüm apartman, adamın, köpeğin tam da bu noktaya pislemesine izin verdiğinin farkındaydı; ayrıca arkasından pisliği alıp atmıyordu da.

Carmine Luppo.

Elli üç yaşındaki eski küvet satıcısı adam artık tüm zamanını bilgisayar oyunları oynayarak geçiriyor, sadece maluliyet maaşını almak, kuru et stoğunu tazelemek ve cici köpeğini buraya pislemesi için evden çıkıyordu.

Geçen ay, altı komşu dönüşümlü olarak, adamı iş üstünde yakalamak için nöbet tutmuştu; ancak herif her nasılsa hepsini atlatmıştı. Nereden baksan 180 kiloluk

bir adamdı, yani pek öyle gizlice hareket edebilecek cinsten biri değildi ancak onu bir türlü yakalayamamışlardı.

Kamera taktırmakla ilgili bir şeyler konuşuluyordu.

Porter www.poopertv.com adresinden alan satın almayı ve görüntüyü orada döndürmeyi öneriyordu, belki reklâm bile alabilirlerdi.

Anahtarını posta kutusuna soktu, kutunun içindeki zarf topluluğunu çıkardı ve aralarından seçmeye başladı. Üç fatura, kuru temizlemeciden gelen bir ilan ve bir televizyon rehberi.

Porter rehber hariç hepsini attı. Televizyon rehberine bayılıyordu. Asla televizyon izlemezdi, ihtiyaç duymuyordu -her türlü ihtiyacını dergilerden karşılıyordu. İlgilendiği kadarıyla televizyon, cazibesini 1982 yılının Mayıs ayında *The Incre-dible Hulk* yayından kaldırıldığında yitirmişti. Üç kat merdiveni inmek çıkmaktan daha kolaydı, sonunda kendi katına ulaştığında neredeyse nefes nefese kalmıştı. Heather vegandı ve eğer yeme alışkanlığını değiştirirse onun da kilo vererek daha enerjik olacağına yemin ediyordu. Ancak kendisi kırmızı et yerken onu fasulye-burger ve Brüksel lahanasıyla her gördüğünde vegan olmanın kendisi için iyi bir tercih olmayacağım düşünüyordu. Et yemeyi bırakmaktansa gelecekte koca bir göbeği taşımaya razıydı. Sonuçları kabullenecekti. Dolayısıyla elindeki paket iki büyük hamburger ve patates kızartmasıyla doluydu.

Bir dizi dijital hareketten sonra kapının kilidini açtı ve eve girdi. Elindeki paketi tezgâha bıraktı, üstündeki ceketi çıkardı ve yatak odasına gitti.

Heather'ın bıraktığı not, sabah olduğu yerde duruyordu.

Süt almaya gittim.

Porter notun yanına eğildi ve derin bir nefes aldı, daha sonra telefonunu çıkarıp Heather'ı aradı. Bip sesinden sonra sesli mesaj duyulmaya başladı.

"Hey Button." Kelimeler ağzından beklediğinden daha zayıf çıkmıştı. Boğazı düğümlendi. "Fena bir gündü. Uyuyabileceğimden emin değilim ama deneyeceğim. Şu kız, Emory Connors. Onu bulmamız gerekiyor. Daha on beş yaşında Button. Maymun Katili onu aldı. Alçak herif. Nash bu sabah onun için aramış. O yüzden erkenden-" Nefesi kesilmişti. Gözlerine yaşlar doldu,

gömleğinin koluna sildi gözlerini.

İlk hıçkırık geldiğinde bastırmaya çalıştı ancak bir sonraki daha da güçlüydü. Yetişkin erkekler ağlamazdı. Durdurmaya çalıştı ancak yorgun vücudundan duygu dalgaları geçiyordu. Midesi kavruldu ve yaşlar gelmeye başladı, önce yavaştan daha sonra sesli bir şekilde, en sonunda kendini bıraktığındaysa zirveye ulaşmıştı. Ellerini yüzüne kapattı, telefon kenara düşmüştü.

43

Günlük

Babam eşyaları toplama biçimime bayılmıştı.

Beklediğimden bir saat erken eve döndüğünde, elimde beyzbol topuyla dışarıda bekliyordum.

Aslında beyzbolu sevmiyordum; sporun hiçbir dalında fanatik değildim, ancak babam dış görünüşün öneminden söz ederdi hep ve ben de bu konuda iyi olmaya niyetliydim. Annem dışarıda gözcülük yapmamı istemişti, öylece ayakta dikilemezdim. Bu yüzden bir beyzbol topu aldım elime. Topu havaya atıyor, sol elimle tutuyordum; sonra sağ elimle, sonra yine sol -antrenman yapan eski bir profesyonel gibi.

Fotoğraf düşünmemeye çabalıyordum. Yine de her gözümü kapattığımda aklıma geliyordu. Annem ve Bayan Car-ter çırılçıplak, sarmaş dolaşlardı. Topu tekrar yukarı attım ve yakalayışlarımı saymaya başladım- görüntüye (annem üzerini örtene değin apaçık duran o gerçeğe) takılıp kalmasın diye aklımı oyalayacak bir uğraş.

Babam geldiğinde başıyla işaret ederek elini kaldırdı. Topu ona attım. Sanki birinci ligde oynayan bir sporcu gibi topu havada kaptı. Parmaklarının arasında çevirdi ve bana doğru gelmeye başladı. "Nasıl? Yoğun bir gün müydü?"

Babam genelde bunun gibi şifreli konuşurdu, bana öğrettiği bir başka teknik de buydu. Tüm konuşmayı, aslında tamamen başka bir şey hakkında konuştuğumuzu bilerek, o konuyu konuşmuyormuşuz gibi yaparak tamamlayabilirdik.

“Bilirsin işte, biraz öyle, biraz böyle," dedim gülmemeye çalışarak.

Konuşurken gözlerim bir an Carterlar’m arabasına kaydı; sonra hemen fark edilmemiş olduğumu umarak geri çevirdim. Ancak babam bunu yakalamıştı. Bunu dudaklarının kenarında beliren hafif bir hareketten anlamıştım.

Gökyüzüne döndü. Güneş batıyordu, akşam çökmek üzereydi. “Sanırım güzel bir gece geçireceğiz şampiyon. Annene şehir merkezine inip inmeyeceğini soracağım. Biz yokken eve göz kulak olursun herhalde?"

Satır aralarına gizlenen mesaj oldukça açıktı. Babam Carterlar’ın arabasını bir yerlere götürüp bırakacaktı. Annemi de, dönüşte birlikte gelebilmek için götürüyordu. Onlar evde yokken de Bayan Carter’la benim ilgilenmemi istiyordu.

“Tabii ki, baba! Bana güvenebilirsin!"

Topu bana geri attı ve saçlarımı okşadı. “Olur, değil mi?”

Eve girip gözden kayboluşunu izledim, on dakika sonra topuklu ayakkabılarını giymiş olan annemle birlikte kapıda göründüler. Annem yanımdan geçip Carterlar’m arabasına doğru giderken endişeli gözlerle bana baktı. Babam, anahtarı parmaklarının arasında çevirerek Porsche'unun yanında duruyordu. “Fazla geç kalmayız şampiyon. En fazla iki saat. Yemekten önce anneni götürdüğüm için üzgünüm. Kendi başına bir şeyler ayarlayabileceğim düşünüyorum?"

Başımı sallayarak onayladım. Annem gün içinde şeftalili turta yapmış, soğuması için pencerenin önüne koymuştu. Ayrıca fiştik ezmesi ve marmelat da vardı. Bunlar bana yeterdi. “Eğlenmenize bakın!" dedim en yetişkin sesimle.

Babam gülümsedi, en sevdiği şapkasını taktı ve direksiyonun başına geçti. Motor gürledi, araba park yerinden yola çıkarak Baker Caddesi’ndeki yükseltinin ardında gözden kayboldu. Annem ilk başta onu takip etmedi. Ben Car-terlar’m evine döndüğümde daha motoru çalıştırmamıştı bile. Gözlerini bana dikmiş vaziyette, direksiyonun başında oturuyordu. Öfkeyle bakıyordu. Canım yanıyordu. Yalan söylemiyorum; sanki gözlerinden ince lazer ışınları çıkıyor ve tenimi yakıyor gibiydi. Göz temasını korumaya çalışıyordum. Babam, ne kadar zor durumda olursam olayım, göz temasını korumanın iyi olduğunu öğretmişti, ancak başaramadım -gözlerimi kaçırmak zorundaydım. Ben

gözlerimi çektiğimde annem arabayı çalıştırdı, vitesi taktı ve babama yetişmek için yola koyuldu.

Carterlar'm evinin önündeki yol toza gömülmüştü. Batmakta olan güneşle birlikte iyice belirginleşen bir toz tabakası asılıydı çakıl taşlarının üstünde.

Topu yere attım ve içeri girdim.

Mutfak kapısından girince bodrumdan gelen kuvvetli sesi duydum; birbirine çarpan metal parçalar.

Kapının koluna uzandım, kilitli olacağını sanmıştım. Oysaki değildi, kapı açıldı. Durmaksızın gelen o ses, dan, dan, dan.

Merdivenleri inmeye başladım.

Bayan Carter yerdeki kan lekesinin yanındaydı. Elini bir şekilde demir borudan kurtarmaya çalışıyordu. Her çekişinden sonra inliyordu, daha sonra yatağı biraz aşağı çekip yeniden yapıyordu; kelepçeden kurtulmak için vücudunun bütün ağırlığını kullanıyordu. Bir eli su borusuna, diğeri ise yatağın kenarına kelepçeli olduğundan kolunu kırmaması bana mucize gibi geliyordu.

Yatak su borusuna çarptığında tüm vücudunun şaşkınlıkla tepki verdiğini gördüm, sarsıntı canını bir hayli yakmış olmalıydı.

Beni görmüş olsa bile bir şey demezdi. Saçları dağılmıştı, alnında ter damlaları birikmişti.

"Bodrumdasın, bunu biliyorsun değil mi?" diye sordum. "Eğer bir şekilde o borudan kurtulmayı başarırsan, muhtemelen bir saat içinde burayı dolduracak kadar su fışkırmaya başlayacak, sen de bir elin boruya diğeri yatağa kelepçeli bir halde suyun yüzeyine çıkmaya çalışacaksın."

Derin bir nefes aldı ve yatağı yeniden konumlandırdı. "Eğer boruyu kırabilirsem, kelepçeyi diğer uçtan çıkarıp üst kata çıkabilirim."

"Boru tam olarak kopmadan önce su sızdırmaya başlayacaktır. Daha sonra su tüm gücüyle fışkırmaya başlayacak. Yatağı boruya şimdi yaptığın gibi çarpman o zaman daha da zor olacak. Buz gibi, tonlarca soğuk suyun seni ne kadar zorlayacağını düşünebiliyor musun? Kötü bir plan olduğunu

söylemiyorum. Sadece eksik tarafları var, o kadar. Belki, devam etmeden önce biraz daha düşünmen gereklidir. Hem biraz ara vermeye ihtiyacın var gibi görünüyorsun."

Yatağı bir tarafa itti. Kelepçeler bileklerini aşağı doğru çekince düşecek gibi oldu, sonra toparlandı. "Beni durduramayacaksın."

Omuz silktim. "Ne olacağını görmek istiyorum sadece."

Bana bakıyordu, gözleri kıpkırmızıydı. Güçlükle nefes alıyordu. Bu küçük proje üzerinde ne kadardır çalışıyordur acaba, diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Annem muhtemelen onunla ilgilenmemişti. Bahse girerim, en azından birkaç saattir yatağı boruya vuruyordu.

"Ne yani, burada ölüp gidersem umurunda olmayacak mıyım?"

Hiçbir şey demedim.

"Boğulursam ya da annenle baban beni öldürürlerse üzülmeyecek misin? Bunu hak edecek ne yaptım? Kimseyi incitmedim. Beni döven kocamdı, unuttun mu?"

Somurtarak yatağın ucuna oturdu.

Eğlenceliydi. Benden daha büyük olmasına rağmen, kimi zaman hareketlerinde veya ifadelerinde küçük bir kızın varlığını yakalayabiliyordum. Bazen bu kızın yaşı benden bile küçük olabiliyordu; korku dolu, kendine güvensiz, bir yetişkin (veya bir erkek çocuğu) gelsin de onu kurtarsın diye bekleyen...

Şimdi bir yetişkin olarak o günlere dönüp baktığımda, bu ifadeyi sayısız kez görmüş olduğumu fark ediyorum. Başı belaya giren kadınlar bekler, umar, bir otorite onlara yardım etsin isterler. Bunun da sinema ya da televizyonda izledikleri filmlerden kaynaklandığını düşünüyorum. Kahraman son anda yetişir, durumu kontrol altına alır, zor durumda olanları mutlak ölümden kurtarır ve diğer bütün ihtimaller ortadan kalkar. Sonra gözyaşları gelir, kucaklaşma ve bir sonraki filme geçmeden önce araya bir reklam kuşağı.

Gerçek hayat böyle değildi. Şimdi sayısını hatırlayamadığım kadar çok hayatın sonlandığını gördüm, hepsinin de gözlerinde o umut vardı, kapıya bakıyor, son anda yetişecek olan kahramanlarını bekliyorlardı. Ama gelmiyordu o kahraman. Çünkü gerçek hayatta insanın kendisinden başka kahramanı yoktur.

Borunun üstündeki boyayı kazımayı başarmıştı, hepsi o kadar. En ufak bir ezik bile yoktu daha. Yine de denemişti ama; benim için önemli olan buydu. Çünkü artık ümidi kesip bıraktıklarında oyun sıkıcı oluyordu.

Oda bırakacaktı. Eninde sonunda. Bu, her zaman böyledir. "Eğer gitmeme izin verirsen, söz veriyorum konuşmam," dedi. "Simon kötü bir adamdı -başına geleni hak etti. Annen ve baban bana iyilik yaptılar. Beni özgürleştirdiler. Onlara borçluyum. Benim için endişelenmelerine gerek yok. Söz veriyorum. Bunu bir kalemde geçebiliriz."

"Kuralları bozdunuz," dedim yumuşak bir sesle. "Ne yazık ki sonuçlarına katlanacaksınız."

"Nasıl bozdum ? Kocamın beni dövmesine izin vererek mi?" "Kocanın neden o hâle geldiğini düşünüyor musun hiç?" Gözünden bir damla daha yaş döküldü, yanaklarından aşağı doğru süzüldü damla. Eliyle silmeye çalıştı ancak her iki eli de kelepçeli olduğundan yetişemiyordu.

Yatağın kenarına oturarak cebimden mendilimi çıkardım ve sildim. Bana baktı, ancak bir şey söylemedi.

"Fotoğrafı buldum."

"Ne fotoğrafı ?"

"Ne fotoğraf olduğunu biliyorsun sanırım."

O an yüzünün rengi çekildi. "Onu saklamalısın."

"Annem benimleydi, o aldı. Ne yaptığını bilmiyorum." "Baban görmedi, değil mi?"

"Henüz değil," dedim. "Ama bu görmeyeceği anlamina gelmez."

"Ama ona bundan söz etmeyeceksin, değil mi?"

Bir cevap vermedim, sanırım bu başlı başına bir cevap oldu onun için.

"Eğer o fotoğraf görürse yalnız beni değil, anneni de incitir. İstediğin bu mu?"

Yine hiçbir şey söylemedim.

44

Porter

2. gün

Saat 6:53

Porter komuta merkezine geldiğinde Nash, Clair ve Watson masada oturmuş, bir dizüstü bilgisayarın ekranına bakıyorlardı. Nash, Porter'a baktı ve eliyle selamladı. "Uyuyabildin mi?"

"Hayır. Sen?"

Kırmızı gözlerinden hiçbirinin uyumadığı belli oluyordu. Porter montunu kendi masasına bıraktı ve yürümeye başladı. "Elimizde bir şey var mı?"

"Bir şeyler var. Bazı şeyler oldu. Eisley'nin kız arkadaşı başlangıç için iyi iş çıkardı. Şuna bir bak." Bilgisayarı Por-ter'ın görebileceği şekilde çevirdi.

"Bu Madame Tussauds Müzesi'nden bir kafa, değil mi?"

Watson fotoğrafa işaret etti. "Önce kafatasını kaynattı, daha sonra sinir ve dokulara benzetmek için vidalar taktı -yirmi bir farklı yere- sonra da kille doldurdu. Adli antropologların yüzü oluşturmak için bu yolla çalıştıklarını duymuştum ancak hiç görmemiştim. Çok etkileyicj. Özellikle de bu kadar çabuk olması... Eisley dün gece başladığını söyledi."

Porter'ın kaşları çatıldı. "Bir dakika, bu 4MYMN mi?"

Watson önemsemeden devam etti. "Zaten saçları vardı. Yüzü kadar zarar görmemişlerdi. Dişler de yerindeydi. Göz rengini de biliyorduk... Çok farklı olduğunu zannetmiyorum. Web sitesine baktım, daha çok kazı alanlarında bulunan Amerikan kafatasları üzerine çalışmış -onlarda bilinmeyenler daha çok, fazlasıyla tahmin gücü gerek. Bunda tam isabet ettirdi bence."

"Bence Watson, Eisley'nin kız arkadaşına göz koydu," dedi Nash.

Watson ona yan yan bakmakla yetindi. “Bunun Maymun Katili’nin başarılı bir kopyası olduğunu söylüyorum sadece, hem de kısacık bir zamanda, o kadar. Beceri ve yeteneği mükemmel. Bu tarz detayları bilgisayar modellerinde bulamazsın. Böylesine bir kesinlik usta bir el gerektirir.”

“Bu beni iğrendiriyor, lanet olsun,” diye cevap verdi Nash. “Sanki seni izliyor gibi. Hani şu sen odada dolaştıkça gözlerini senden ayırmayan resimler vardır ya, onlar gibi. Tüyler ürpertici.”

“Clair, senden bunun bir fotoğrafını çekmeni ve dün konuştuğumuz kanser araştırma merkezlerine bir uğramanı istiyorum. İlaçlar ve bununla birlikte kimliğini tespit edebileceğimizi zannediyorum,” dedi Porter.

“Hey, daha fazlası var koca oğlan,” diye karşılık verdi Clair. “Sen saatlerdir uyurken hepimiz çok çalıştık.”

Porter saatine baktı. “Daha yedi bile olmamış.”

“Günün yarısını kaçırdın sayılır.”

Gözlerini devirdi. “Başka ne buldunuz?”

“Mulifax binasındaki kurbanımız. Adı Gunther Herbert, Talbot Gayrimenkul Ortaklığı, Villalar ve diğer on iki şirketi de kapsayan Talbot Şirketleri’nin mali işler müdürü. Karısı beş gün önce kaybolduğunu bildirmiş. İşe gidiyorum, diye çıkmış, bir daha da dönmemiş. Eisley bir saat önce kimliğini saptadı. Ayrıca ölüm tarihi de beş gün öncesiymiş, yani işe giderken kaçırılmış.”

“Kaptan’a söylediniz mi?”

“Dahası var Sam,” dedi Nash. “Söyle ona Clair.”

Clair’in yüzü sevinçle parladı. “Otobüs ona çarptığında bir numaralı ölü adamımızın giydiği ayakkabılar... Nash’in aldığı parmak izlerinin sonucu geldi laboratuvardan. Eşleşme var.”

“Kim?”

Nash parmaklarını masada tıkırdattı. “Arthur Talbot.” Porter, “Ayakkabılar Talbot’a mı ait?” diye sordu.

“Bin beş yüz dolarlık ayakkabılar satın alabilecek bir adam gibi duruyor, öyle değil mi?”

“Neden 4MYMN, Talbot’un ayakkabılarını giysin ki?” “Talbot’un kızını kaçırmasıyla aynı nedenden. Adam kötü bir şeyler yaptı ve 4MYMN bunu bilmemizi istiyor. Bu son işi. Çuvallamak istemiyor, bu yüzden her şeyi açık ve düzgün biçimde bize gösteriyor,” dedi Nash. “Bir şekilde
Talbot’un ayakkabılarını aldı, içine gazete tıkıştırdı, minik ayaklarına uydurdu ve yola çıkmadan önce onları giydi.”

“Clair, Hosman’a ulaşmaya çalış. Finans işinin neresine geldiğini öğren. Bu işi hızlandırmamız lazım,” dedi Porter.

Clair telefonunu çıkardı ve tuşlara basarken odanın köşesine doğru ilerledi.

Porter, Watson’a döndü. “Saatten bir şey çıktı mı?”

Watson başını iki yana salladı. “Amcama fotoğrafını gösterdim, ancak gerçekten yardım edebilmesi için aslını görmesi gerektiğini söyledi. Saati delillerin arasından almak istedim ama sizin ya da Nash’in imzası gerekiyormuş.”

Porter gözlerini devirdi. Bürokratik kuralların onu yavaşlatmasından nefret ediyordu. “Buradaki işimiz bittiğinde seninle gelip halledeceğim.”

“Bir şey daha var,” dedi Nash. “Federaller de dosyaya girmek istiyorlar, bölge ofisleri bütün gece aradı. Emory on iki yaşından büyük, eyalet dışına bir yolculuk da söz konusu değil, dolayısıyla bu bizim işimiz.”

“Hosman neredeymiş bir öğrenelim. Talbot’un kitaplarıyla ilgili bize yardımcı olabilirler. Sizinle konuştuktan sonra Vil-lalar’la ilgili bir şey oldu mu?”

Nash başını salladı. “Tüm evleri aradılar, bir-iki gecekonduda bir takım deliller bulundu ama başka bir şey yok. Eğer 4MYMN kızı oraya kaçırmışsa bile artık gitmiş. Tünelleri hâlâ arıyorlar, ancak bu şeyler millerce uzunlukta, tüm şehre yayılmışlar. Karanlıkta el yordamıyla onu bulamayacağız. Ekmek kırıntılarına ihtiyacımız olacak. Ceset dışında, Mulifax tam bir fiyaskoydu.”

“4MYMN bizi oraya yönlendirdi. Bir sebebi olmalı. Belki de-”

“Finansal konularda, anladım,” diye araya girdi Nash. “Federaller, Hosman,

finansal şeyler -hiçbiri umurumda değil.”

“Porter? Biraz konuşabilir miyiz?” Kaptan Henry Dalton kapıdaydı. Kimse içeri girdiğini duymamıştı. Geriye doğru taradığı seyrelmiş saçlarında duştan kalma hafif bir ıslaklık vardı hâlâ, giysisi düzgün ve ütülüydü.

Porter, Nash ve Watson’a baktı bir an. “Bana müsaade.”

Kaptan elini PorterTn omzuna koydu ve onu koridora çıkardı. Her iki yöne de göz atıp yalnız olduklarından emin olunca konuşmaya başladı. “Dinle, bizimkiler dün gece 51. Cadde’de hırsızlık girişiminde bulunan bir çocuğu yakalamış. Doğu Bölgesi’ndeki 7-Eleven’ı soymaya çalışmış. O an görev başında olmayan bir polis memuru varmış dükkânda ve tek atışta çocuğu yere sermiş. Çocuğun üstünden çıkan silah şeyle eşleşmiş... Heather’ın olayındaki silahla.”

Porter bir an iki büklüm olacak kadar sert bir ağrı hissetti midesinde. Derin bir nefes alıp ağrıyı geçirmeye çalıştı. Kolunun altında kendi silahını hissetti, şu an üzerinde olmaması gereken silahı. Teknik olarak görevde değildi. Değerlendirme sonuçlanıp da psikiyatrisi onay verene kadar, yani onlar hazır olduğuna inanana kadar silah taşıması yasaktı. Eğer bu 4MYMN dosyası çıkmasaydı, evde oturup meşgul olacağı bir iş için haber bekleyecekti... Dosya patlak vermiş ve onu aramışlardı. O da bununla oyalanacaktı, böylesi öylece oturup beklemekten daha iyiydi.

Elini cebine sokup telefonunu kavradı. Heather’ı aramak istiyordu. Sesini duymak istiyordu.

Heather Porter 'in telefonu. Bu mesajı dinliyorsanız büyük ihtimalle adınızı ekranda görüyorum ve konuşmak istemiyorum.

“Oraya gitmem lazım,” dedi Porter. Sesi küçük bir çocuğun sesi gibi çıkmıştı. Küçüklüğündeki sesi gibi, kötü bir şeyin olmadığı, sadece hayatın ve iyi şeylerin olduğu günlerdeki gibi...

“Biliyorum,” dedi Kaptan Dalton. “Onlara seni beklemelerini söyledim.”

Porter’ın gözünden bir damla yaş süzüldü, hemen sildi ve titreyen elini yeniden cebine soktu.

Dalton bunu fark etmişti, ilgili bir şekilde gülümsedi. “Yanına birini almalısın, belki de?”

Porter tam karşı çıkmak üzereydi ki, bundan vazgeçti. Nash ya da Clair’in dosyadan geri kalmasını istemiyordu.

“Watson’ı alırım yanıma.”

Kaptan Dalton odaya bir göz attı ve başını salladı. “Çocuğu iş üstünde yakalamış ve öldürmüşler ancak silahın eşleştiğini kimseye söylememişler. Durumunu açıkladım, onlar da sen gidip inceleyene kadar beklemeye karar verdiler. Sadece incelemede bulunacağına dair söz verdim. Durman gereken yerde dur, sınırı geçme ve işlerini yapmalarına izin ver. Yoksa bu çocukla ilgili kafaları iyice karışacak.”

“Emredersiniz, efendim.”

Dalton elini Porter’ın omzuna koydu. “Bunları yaşadığın için üzgünüm, gerçekten üzgünüm.”

“Teşekkür ederim, efendim.”

Dalton bir nefes aldı, başını salladı ve komuta merkezinin kapısına doğru baktı. “Nash! Son raporun nerede? Muhabirler kapımın önünde kamp kurdu. Artık önlerine bir şey atmam lazım.”

Nash omuzlarını silkti. “Eve gidip dinlenmemizi söylediniz -kâğıt işleri için vakit yoktu. Görev dağılımı yaparken siz de bize katılabilirsiniz.”

Dalton bir an kapıda durdu ve geri döndü. “Ha, Porter?” “Evet?”

“Silahını arabada bırak. Üstünde olduğuna dair bir rapor tutulmasını istemiyorum.”

Porter başını salladı. “Tamam, efendim.”

Clair telefonu kapattı ve yanma geldi. “Hosman bir şeyler bulmuş olabilir. Yukarı gitmemizi istedi.”

“NashTe gidin, benim 51. Cadde’de başka bir şeyle ilgilenmem lazım. Watson’ı

da alıyorum.”

“Beni o Neandertalle baş başa mı bırakıyorsun?”

Porter’m gözleri doldu. Arkasını döndü. Clair, Kaptan’a baktı. “Ah,” dedi sakince. “Tamam, bir şeye ihtiyacın olursa arayabilirsin.”

Porter zorla gülümsedi ve başını salladı. “Teşekkürler Clair.” “Nash’ten sonra sen de başlama şimdi.”

Porter göz kırptı ve başını odadan içeri uzattı. “Watson? Hadi gidip şu saate bakalım.”

BULGULAR

Kurbanlar:

1. Calli Tremell, 20, Mart 15, 2009
2. Elle Borton, 23, Nisan 2, 2010
3. Missy Lumax, 18, Haziran 24, 2011
4. Susan Devoro, 26, Mayıs 3, 2012
5. Barbara Mclnley, 17, Nisan 18, 2013 (tek sarışın)
6. Allison Crammer, 19, Kasım 9, 2013
7. Jodi Blumington, 22, Mayıs 13, 2014

Emory Connors, 15, Kasım 3, 2014 Dün saat 6:03’te koşuya çıkmış.

TYLER MATHERS

Emory’nin erkek arkadaşı.

ARTHUR TALBOT

Finans?

Talbot’un sahibi olduğu Mulifax Yayınları binasında ceset bu lundu, Gunther Herbert olarak teşhis edildi, Talbot Şirketle ri’nin Mali İşler Müdürü.

Talbot’un sahibi olduğu Şamaıdılar Oluşumu’yla ilgili şüphel bir şeyler var.

N. BURROW

~~Temizlikçi? Bakıcı? İkisinden de biraz.~~ Özel Öğretmen.

4MYMN’nin üstünden çıkanlar:

Pahalı ayakkabılar - John Lobb/Çifti 1500 $ - İki numara büyük - üstünde Talbot’un parmak izi var.

Ucuz takım elbise Fötr şapka

0.75 dolar (iki adet yirmi beş sent, iki adet on sent ve bir adet beş sent)

Cep saati

Kuru temizleme fişi (54873 numaralı fiş) - Kloz dükkânları dolaşıyor.

Mide kanserinden ölüyor - ilaçlar: Oktreotid, trastuzumab, ok-sikodon, lorazépam.

Dövme, sağ el bileğinin iç tarafında, yeni yapılmış - sekiz sayısı, sonsuzluk?

MULIFAX YAYINLARI DEPOSU

Tünel girişindeki aracın üstünde kısmî parmak izleri. Muhtemelen ceset taşımak için kullanıldı.

Kulak, gözler ve dil kutulardan çıktı (Gunther Herbert) -üstünden broşür çıktı VE kutular-

GÖL KENARI VİLLALARI

Kapsamlı arama yapıldı -bir şey bulunamadı.

Görüntüler - 4MYMN intihar etmiş gibi görünüyor, yüzünün net bir görüntüsü elimizde yok.

Gerekli bilgiler:

- Emory’nin annesinin geçmişi.
- Yüzün yeniden bir araya getirilmesi -Tamamlandı.

Görevler:

- Nash ve Clair, Hosman’ı görecek.
- Clair, elindeki fotoğrafla kanser araştırma merkezlerini araştıracak.
- Kloz, kuru temizleme fişini araştıracak.
- Watson, Porter Ta birlikte saati amcaya götürüp inceletecek.

45

Günlük

Uykuya daldığımda annemle babam döndüler. Yani, gerçeği söylemem gerekirse uyumak üzereydim, yoksa nasıl duyayım.

İlk başta bağırıyorlardı ancak ne dediklerini anlayamadım. Annemle babam asla kavga etmezlerdi; onların dışarıda, komşuların duyabileceği bir yerde tartıştıklarını hayal edemiyordum, ama işte oradaydılar -evin önündeki yolda bağırışıyorlardı.

Dün Bay Carter’ın Bayan Carter ve anneme nasıl bağırdığı geldi aklıma.

Sonra farkına varmış olacaklar ki, aniden sesleri kesildi. Kapı açılıp kapandı, sinirli adımlar oturma odasına doğru ilerledi. Sanırım babam anahtarları firlattı. Tezgâhın üstünden kayıp yere düştüler. Annem sadece şunu söyledi: “Ne istiyorsan yap. Ben bir parçası olmayacağım,” daha sonra kapımın önünden geçti ve koridordan kendi odalarına girdi, kapıyı da arkasından çarptı.

Sessizlik.

Duymuş olduğum en yüksek sesli sessizlik.

Babamı, mutfakta, yüzü kıpkırmızı bir şekilde ayakta dururken hayal ediyordutn. Yumrukları açılıyor, sonra kapanıyor, sonra yeniden açılıyordu.

Yatak örtüsünü kaldırdım ve yataktan çıktım. Parmak uçlarımda yürüyerek kulağımı kapıya dayadım.

“Şampiyon?” Babamın sesi duyuldu diğer taraftan.

Geriye doğru sıçrarken neredeyse kendi ayağıma takılıyordum, yatağıma atlayıp örtülerin güvenli kollarına kavuşmayı aklımdan geçirirken kalbim güm güm atıyordu.

Bunu asla yapmayacaktım.

“Şampiyon? Uyanık mısın?”

Kapı koluna uzandım, çevirdim ve açtım, kendimden emin bir tavırla ve hızla hareket ediyordum. Babamın gövdesi kapıyı dolduruyordu, arkasında yanan mutfak ışığıyla birlikte koyu ve karanlık görünüyordu. Eli hâlâ az evvel kapı kolunun olduğu yerdeydi, diğeriyle arkasında bir şey saklıyordu.

“Sabahlıyor musun, ahbap?"

Az evvel annemle konuşurken sesinde duyulan gerginlik gitmişti ya da çok iyi maskeliyordu, çünkü şu an o gerginlikten hiçbir iz kalmamıştı. Yüzünde bir gülümseme vardı, gözleri kıpır kıpırdı.

Babam bir keresinde duyguları yansıtmanın öneminden söz etmişti. Belli koşullarda ne gibi duygular beslemem gerektiğine dair karşı tarafta oluşacak beklentilere uygun bir ifade takınmalıydım, içimdeki asıl duygularım gizli kalmalıydı. Bunu defalarca çalışmıştık. Bir keresinde köpeğimiz Ridley’in yavruları olmuştu; ve babam benim gözlerimin önünde yavrulardan bir tanesinin kafasını koparıp buna gülmemi istemişti. İstediğini yapamayınca bir yavruyu daha almıştı eline. O yavrunun da ölmesine içim el vermediğinden basmıştım kahkahayı. Bu da yetmemişti gerçi, samimi tınlamadığını söylüyordu kahkahamın. Dördüncü yavruda kontrol edebilmeyi öğrenmiştim. Mutluluktan mutsuzluğa, gerginlikten ağırbaşlılığa, ciddiyetten sululuğa bir parmak hareketiyle geçebiliyordum. Daha sonra Ridley gitti. Nereye bilmiyorum. Daha beş yaşımdaydım o zamanlar, hatırladıklarım hep kısa anlardı.

Babam pişmiş kelle gibi sırıtıyordu, aslında neler hissettiğini anlayamıyordum, anlamak da istemiyordum zaten. Mutlu değil de başka bir duygu halinde olduğundan şüphelendiğimi anlarsa, gece annem ve benim için çok daha farklı geçebilirdi.

“Siz gelmeden uyumak istemedim. Yardım edebileceğim bir şey olur belki diye düşündüm.”

Uzandı ve saçlarımı okşadı. “Sen benim küçük askerim-sin, öyle değil mi?”

Başımla onayladım.

“Aslında bana küçük bir yardımının dokunabileceğini düşünüyorum. Eğer sen de istersen. Biraz eğlenmek ister misin?”

Yine başımla onayladım.

“Mutfak dolabından annenin salata yaparken kullandığı geniş kabı al ve bodruma gel. Misafirimize ufak bir sürprizim var.” Arkasından ufak, kâğıttan bir paket çıkardı ve sallamaya başladı. İçinde bir şeyler sallanıyordu.
“Harika olacak!” Gülümsedi.

Bu kez gerçekten mutlu olduğunu anlamıştım.

46

Clair

2. gün Saat 7:18

“Niye gitmek zorunda olduğunu söyledi mi?” diye sordu Nash asansörün kat göstergesine bakarken.

Clair gözlerini devirdi. “Üç kere söyledim. Sadece 51. Cad-de’de ilgilenmesi gereken bir şey olduğunu söyledi, başka bir şey yok. Gizli bir el hareketi, bir not, hiçbir şey.”

“Yine de Heather’la ilgili bir şey olsa gerek, öyle değil mi?”

“Bilmemizi isteseydi söylerdi.”

Asansörün kapısı beşinci kata açıldı; hurda çalışma kabinleri, metal masalar ve üstünde disket sürücüsü bulunacak kadar eski bilgisayarlarla dolu bir koridora çıktılar.

Nash etrafa hızlıca bir göz gezdirdi ve dosyalarla kutuların olduğu tarafa doğru yöneldi. “Hem niye Watson’ı götürdü ki? Bizden birini niçin almadı?”

“Daha Heather’la ilgili olup olmadığını bile bilmiyoruz.”

“Heather’la ilgili olsa gerek.”

Clair, Nash’in haklı olduğunu biliyordu. Kaptan asla bodrum kata inmezdi. “Evet, belki de.”

“O zaman, neden Watson?”

“Taşımana izin verdikleri o metal parçasına bakılacak olursa sen bir dedektifsin. Düşün bakalım, neden bizi götürmek istemedi?”

“Ben onun en iyi arkadaşıyım.”

Aman Tanrım, bu adam ağlayacak mıydı? “Belki de bilmeyen birileri olsun

istedi. Daha az baskı. Yani demek istediğim, bizim bildiğimizi biliyor ve bu da onda her tür baskıyı yaratabilir. Tüm bunların üstüne, hiçbir şey yapamayacağını bilerek işe geri dönmek onun için zor olsa gerek. Bence hepsinin de üstesinden en iyi biçimde geliyor. Benden daha iyi olduğu açık. Benim elim ayağıma dolanırdı."

Sol tarafta, sondan ikinci kapı Hosman'ındı. Kapısı açıktı, içeri girmelerini işaret etti eliyle. "Kim biraz matematik çalışmak ister?"

Clair, Nash'i gösterdi. "İşte senin adamın burada. Nash, lisede üç yıl üst üste matematik şampiyonu oldu."

Hosman kaşlarını kaldırıp Nash'e baktı. "Gerçekten mi?" "Elbette, sırıkla atlamada altın madalya kazandığım yıldan sonraydı," diye yanıtladı Nash başını sallayarak. "Orta seviye vişneli pasta da yapabiliyorum. Kazandığım tüm rozetleri gelip görmelisin."

"Tamam. O zaman bir matematik âşığı yok aramızda." "Yoo."

"Ponzi Oyunu'nun ne olduğunu bilir misiniz?"

Clair elini kaldırdı. "Yatırımcılara kazanılan kârla değil, kendi paralarından geri dönenle veya sonraki yatırımcılardan gelen paralarla ödemenin yapıldığı bir yöntemdir."

Nash ıslık çaldı. "Bir şeyleri çok iyi bildiğinde de çok seksi oluyorsun."

Clair onun omzuna vurdu.

Hosman masasındaki kâğıtlardan bazılarına dokundu parmağıyla. "Sanırım burada ona benzer bir şey var; sadece Villa-lar'da değil, Talbot'un tüm şirketlerinde."

Clair kaşlarını çattı. "Bu nasıl olur? Adam şehrin, hatta belki de ülkenin en zengin adamı."

"Kâğıt üstünde zengin, ancak çok ciddi sorunları var. Villa-lar'da işler iki yıl önce kötüye gitmeye başlamış. Arsayı satın almış ve iş makineleri araziye girmeden bir hafta önce Chicago Planlama ve Kalkınma'nın Tarihi Koruma Bölümü davayı kazanıp projeyi durdurmuş. Buraların korunması

gerektiğini düşünmüşler. Yasaklama günlerinin zirvesinde en az bir düzine içki kaçakçısı burayı kullanmış. Planlama ve Gelişim, eğer burayı düzenlerlerse, sahil yapılarını turistik bir cazibe mekânı haline getirirlerse şehre daha iyi hizmet verebileceklerini düşünmüş. İçlerinden bir tanesi Al Capone tarafından sık sık ziyaret edilirmiş."

Clair kafasını salladı. "Bunun yaklaşmakta olduğunu anlamıştır yine de, öyle değil mi? Öyle ya da böyle Planlama ve Gelişim tüm şehirde bunun gibi cepleri koruyor zaten. İşini bilen bir gayrimenkul girişimcisi parasını ve zamanını bunlarla uğraşmak için bir kenara ayırmıştır böyle bir durumda."

Hosman başka.kâğıtlar da gösterdi. "Haklısın, bunun için iki milyonunu güvenli bir hesapta bekletiyormuş. Bunun geleceğini görmek ne ki, kendi davalarını açtıklarında avukatları mahkemede bekliyorlarmış."

"Planlama ve Gelişim'i dava etmeyi planlıyordu o halde?" diye sordu Nash.

Hosman sırıttı. "Daha da iyisi. Şehre karşı bir dava açtı. Avukatları içki kaçakçılarının buraya izinsiz geldiklerini iddia ettiler, onları korumaksa yasal değildi, şehir ya onları yok edecekti ya da yasal bir düzenleme yapmak gerekecekti."

Clair ıslık çaldı. "Vay be. Şehir mahkemesinde ne yapmışlar?"

"İyi geçmemiş zaten, şehir karşı dava açmış. İki gökdelenin inşaatını durdurduklarının ertesi günü şehir merkezine iki gökdelenin temelini atmış. Bir ofis binası bir de rezidans. Sanırım bir ispiyoncu işe koyulup şirketinin standart ölçülerde malzeme kullanmadığını iddia etmiş. Betonu incelediklerinde iddia gerçek çıkmış. Fazla kum mu varmış neymiş, hâlâ detaylara ulaşmaya çalışıyorum. Ofis binasının kırk üç katlı olması plan-lanıyormuş, maliyeti seksen sekiz milyon dolar. Rezidans ise altmış dört katlı planlanmış, maliyeti bir milyonun üstünde."

"Bu ne demek? Örnek daireler var, başlamış adam?" diye sordu Nash.

Clair, Hosman'ın çıktısını aldığı ofis binasının fotoğrafına baktı. "Sence şehir kötü beton kullanıldığını başından beri biliyordu ve bunun ortaya çıkmasını mı istedi?"

Hosman ellerini havaya kaldırdı. "İkisine de: Bilmem."

“Villalar’da evler gördük, bir şekilde bir çözüm bulmuş olmalılar, öyle değil mi?” dedi Nash. “Demek istediğim binalar yıkılmış, yerlerine cicili bicili şeyler gelmiş, yani birileri bir şeylere göz yumuyor.”

Hosman başka bir kâğıt topluluğunu işaret etti. “İşte işin gizemli yanı da burası. Geçen mayıs ayında yaklaşık dört milyon dolar çıkmış hesabından ve alıcıyı bulma şansım olmadı. Yine de bu hesap hareketinden kısa bir süre sonra Villalar’da inşaat yeniden başlamış; şehir de çok güçlü destekler kullanılarak gökdelen inşaatına devam etmelerine izin vermiş.”

“Yani belediye çalışanlarından birine rüşvet yedirmiş?”

“Olabilir diye düşünüyorum. Tüm davalar da geri çekilmiş.”

Nash kaşlarını çattı. “Ben fınans uzmanı değilim ama tüm bunlar bana bir Ponzi Oyunu gibi gelmiyor. Sanki zengin adam parasına para katıyor gibi daha çok.”

“Aslında para katamıyor,” diye yanıtladı Hosman, masadaki yığının arasından başka kâğıtları arıyordu belli ki. Aradığını bulduğunda Nash’e uzattı.

Nash kâğıda hızlıca bir göz attı ve geri verdi. “Finans uzmanı olmadığımı söylemiştim, hatırlatırım.”

Hosman gözlerini devirdi. “Talbot’un şu anda işleyen on altı büyük projesi var, rezidanstan perakende satışa, apartman dairesinden lüks ofislere kadar. Hepsinin de bitmesine aylar var, durmadan para öğütüyorlar bir bakıma -özellikle de yapısal sorunları olan gökdelenler. Destekçileri durumu fark ettikten sonra yavaş yavaş dağılmaya başlamışlar. Geçen yıl üç yüz bin dolardan fazla harcamış. Önümüzdeki iki hafta içinde ödemesi gereken yüz seksen bin dolar var ve sanırım o kadar parası yok. Yapı masrafları için kredi ayarlayana kadar yeni yatırımcıların paralarını kullanıyor gibi görünüyor.”

“Tamam, işte Ponzi Oyunu,” dedi Nash.

“Hayır, bu bir Ponzi Oyunu değil,” diye karşılık verdi Hosman.

“O zaman-”

Clair elini Nash’in ağzına kapattı. “Bunun bir Ponzi Oyunu olabilmesi için sahte bir proje kapsamında para talep etmesi ve bunu diğer projelerin yatırımcılarına

ödemesi gerekir.”

“Bu da bizi yeniden Villalar’a getiriyor.” Hosman, Talbot’un mali işler müdürü olan Gunther Herbert’in üzerinden çıkan broşürün bir kopyasını çıkardı. “Burası sahte bir proje.”

“Ama orada inşaat sürüyor,” dedi Nash.

“Onlar evlerin ilk aşaması, toplamda altı aşama var, evlerin hiçbiri daha satılmamış. Esas sonın ikinci aşamada. Hisseler satıyor, geleceğin evleri, hatta golf kulübü ve doğal alanların önümüzdeki yıl tamamlanacağını duyurmuş. FBI’dan Terry Henshaw’u aradım, beyaz yakalıdır, Talbot’u birkaç aydır izlediklerini anlattı. İkinci aşamadan elde ettiği paraları deniz aşırı bir hesaba aktarıyor, oradan da Talbot Girişimcilik adı altında geri alıp diğer projelerin yatırımcılarına veriyor.”

Clair parmağını şıklattı. “Bu hâlâ bir Ponzi Oyunu değil. Ahlak dışı olabilir ancak eğer adamın şirketi bütün bu projeleri yönetiyorsa ve yasallarsa muhtemelen hafif bir cezayla atlatacaktır.”

Hosman sandalyesini yavaşça döndürdü, dudaklarında bir sırıtma belirdi. “Haklı olabilirdin ama bir şey daha buldum.”

“Ne?”

“İkinci aşamayı inşa etmeyi planladıkları arazi onun değil. Başkasının arazisinin üstündeki evleri satıyor.”

“Onun değilse, kimin o zaman?”

Hosman’m sırıtması yüzüne yayıldı, gözleri iki dedektif arasında gidip geliyordu. “Bekleyin...”

Nash’in yüzü kıpkırmızı oldu. “Çıkar şunu ağzından Matematik Çocuk.”

“Emory Connors.” Hosman elini masaya vurdu. “Annesi o araziyi ona miras olarak bırakmış. Bu küçük kız aslında sağlam zengin. Arazinin sahibi Talbot değil de o olduğu için elimizde Ponzi Oyunu’ndan çok daha kötü bir şey var. Üstelik bir de bu var, bakın.” Yasal bir belgenin üzerinde sarı keçeli kalemle işaretlenmiş satırları gösterdi.

Nash okudu ve hayretle isilik çaldı. “Sanırım Kaptan adamı almamıza izin verecek.”

47

Günlük

Bir elimde annemin geniş salata kâsesi, diğer elimde bir bardak suyla ilerlerken basamaklar gıcırdıyordu. Annem mutfaktayken beni dikkatle izlemişti, hatta bir ara “Bunu yapmasına izin verme,” bile demişti. Elbette ki umursamadım, çünkü zaten babama bir şey için “izin vermem” söz konusu değildi, ayrıca güzel geçmekte olan gecesini annemin gönderdiği bir mesajla mahvetmek gibi bir niyetim de yoktu. Benden salata kâsesini getirmemi istemişti, Bayan Carter’ın saatlerdir bir şey içmediğini biliyordum. Susamış olacağını düşündüm, bu yüzden bir bardak da su aldım yanıma. Eğer annem, olacak bir şeyleri durdurmak istiyorsa fikrini beyan edebilirdi. Babam bodruma inmişti bile, yatağın yanında dizlerinin üstündeydi. Yaklaştığımda Bayan Carter’ı üç katlı naylon bir iple ayaklarından bağlamakta olduğunu gördüm. Ayrıca boşta olan elini de bağlamıştı. Bayan Carter iplere boşuna asılıyordu. Babam sağlam bir düğümün nasıl atılacağını çok iyi biliyordu.

Ağzına bir paçavra tıkılmıştı, daha önce ağzını kapatan bezin yerini Bay Carter’dan kalma kanlı bir gömlek parçası doldurmuştu. Kumaşın üstündeki kan kırmızısı lekeler açıkça görülüyordu.

Babam son düğümü de attı ve Bayan Carter’m bacağına hafifçe vurdu. “Sımsıcak.” Bana döndü, gözleri yılbaşı heyecanı yaşayan bir çocuğun gözleri gibi parlıyordu. “Bıçağın üzerinde mi?”

Bıçağım hâlâ annemdeydi. Evin altını üstüne *getirmiştim ama bıçaktan eser yoktu. Başımı iki yana salladım.*

Babam kaşlarını çattı. “Bıçağını her zaman yanında tutmalısın.” Arka cebinden kendininkini çıkardı ve bana uzattı.

“Onu öldürücez mi?"

“'Öldürücez mi’ yerine ‘Öldürecek miyiz’ demeliydin. Akıllı çocuklar böyle bir dil kullanmaz."

"Özür dilerim baba.”

“Ancak etrafndakilerin seni olduğundan daha aptal sanmalarını istediğin zamanlarda böyle konuşmalısın. Bazen ortamın en zekisi olmamak en iyisidir. Kimi insanlar kendilerinden daha zeki olanlardan korkarlar. Eğer kendini onların seviyesinde gösterirsen seni kabul ederler. Bu, kalabalığa karışmayı kolaylaştırır. Eski bir arkadaşınla ya da kapı komşunla bunu yapmana gerek yok tabii ki. Eğer ailen ve arkadaşlarının yanında da kendin olamıyorsan, o zaman ne anlamı var?”

Katılıyordum. “Onu öldürecek miyiz baba?”

Babam bıçağı elimden aldı ve ışığa tuttu. “Bu güzel bir soru şampiyon ama cevap verilecek zaman değil şimdi. Bu şans oyununda Bayan Carter’m eli önemli, ancak o elini kapalı oynamayı tercih ediyor. Kişisel fikrimi sorarsan ben öldürmeyelim derim. Bir süre daha bizimle kalmasını tercih ederim. Bayan Carter’ın tam bir parti kızı olduğunu duydum, ancak henüz bunu ilk elden deneyimlemiş değilim.” Yeniden Bayan Carter’m bacağına hafifçe vurdu. “Bu doğru, değil mi Lisa? Tam bir zevk patlamasıymışsın.”

Bayan Carter’m gözleri bıçağın keskin tarafindaydı. Tavandan sallanan altmış voltluk ışığın altında parıldıyordu metal.

Babamın elindeki kâğıt paket yanında, yerde duruyordu, içinden yere bir şeyler akıyordu. Bıçağı yeniden bana verdi. “Sen artık kocaman adam oldun. Bu şeref sana ait, ne dersin?”

Bayan Carter kıvrandı, ayaklarını kıpırdatıyordu, gözleri pörtlemişti. Ağzındaki bezlerin arasından bir şeyler diyordu ancak anlamak imkânsızdı. Babamın Bayan Carter’ın ağzını neden bu kadar sıkı kapattığına dair hiçbir fikrim yoktu. Eğlencenin yarısı gelen tepkide değil miydi zaten?

Babam Bayan Carter'ın beyaz bluzunu kot pantolonunun içinden hızla çekip çıkardı. “Şunu kesip çıkarmanı istiyorum. Böylesine güzel bir bluzu kesmek utanç verici biliyorum ama o böyle boruya bağlıyken çıkarmanın hiçbir yolu yok ne yazık ki. Keşke düğmeli bir şeyler giyseymiş.”

Bayan Carter kızgın bir şekilde başını iki yana sallıyordu, babamın odaklandığı noktayı anlamamış gibiydi. Ona en güven verici gülümsememi sundum, sonra bıçağı pamuklu kumaşa soktum, ufak bir delik açtım. Biraz kuvvet uygulayınca

bıçak hareket etmeye başladı, devam ettim. Karnının sıcaklığına dokundukça eklemlerim karıncalanıyor, yüzüm kızarıyordu. Duygularım belli olur diye babama da Bayan Carter'a da bakamıyordum. Vücut sıcaklığım artmıştı. Elimin arka taraf sutyenine değdiğinde patlayacak gibi oldum. Biraz daha ittirdim ve bıçak yakadan dışarı çıktı -bluz ikiye ayrılmıştı. Bayan Carter ağlıyordu.

"Kolları ve omuzları da aç. Şu şey bize engel olmasın," diye öğretiyordu babam.

Dediğini yaptım, sonunda bluz yanımda duruyordu. Bayan Carter'ın sinir katsayısı artıyordu, ağzındaki paçavraların arasından nefes alıp veriyor, göğsü inip kalkıyordu. Bayılacak mıydı?

"Bezleri çıkarsak mı?"

Babam başını sallamadan önce bir an Bayan Cartera baktı. "Korkudan bağıran insan tamam ama acıdan bağıran insan bambaşka bir şey. Bu olmaz. Bundan eminim." Bir ip daha aldı ve tam göğüslerinin altından, karnının üstünden doladı, sonra da Bayan Carter'ı yatağa bağladı ve sıkı bir düğüm attı. İp bitene kadar bunu dört kez tekrarladı.

Bu Bayan Carter'ı sakinleştirmemişti. Kıvranıyor, yatağı tekmelemeye çalışıyordu. Babam koca elini Bayan Carter'm dizlerine koydu, bastırdı ve oradan da ipin kalan son kısmını yatağa bağladı. Bayan Carter artık hareket edemiyordu. "İşte böyle iyi oldu. Bana şu paketi ve salata kâsesini verebilir misin?"

Başımı salladım ve pakete uzandım. Ağırdı. İçinde her ne varsa yaklaşık iki yüz gram ağırlığında olmalıydı. Yuvarlandığını da hissediyordum. Bir de işemişti. Paketin alt tarafı sidik ve ılık amonyak kokuyordu.

Babam paketi elimden aldı ve Bayan Carter'm midesinin üstüne *koydu. Islak kâğıt paket vücuduna değince Bayan Carter irkildi ve kalkmaya yeltendi fakat ipler engel oluyordu. Başını, paketi görebilecek şekilde kaldırdı ancak bu pozisyonda uzun süre kalması imkânsızdı.*

Babam paketin tepesinden bir hava deliği açtı ve salata kâsesini hemen paketin üstüne kapattı, daha sonra paketi tuttu ve kâse ile Bayan Carter'ın karnının arasından çekip çıkardı.

Hemen bir bant çıkardı ve kâseyi Bayan Carter'm gövdesine bantladı. Kâse

şeffaf plastikti, o yüzden içi rahatlıkla görülüyordu.

Kâsenin üst tarafta kalan tabanına hafifçe vurdu. “Buradaki şey bildiğimiz tarla faresi. Onu şuradan metil triklorit karıştırdığım bir peynir parçasıyla yakaladım. Ama etkisi geçmek üzere, kendine geldiği zaman biraz sinirli olacak, biraz da başı ağrıyacak. Fareler kapalı kalmaya tahammül edemeyen hayvanlardır, dolayısıyla oradan çıkmak isteyeceğinden eminim. Plastiğe tırmanmak isteyecektir ancak yüzey öyle pürüzsüz ve kaygan ki, bunu başaramaz. O yönden ümidi kesince altında yatan şeye odaklanacak, işte asıl eğlence o zaman başlayacak. Plastiğin aksine, keskin ve sivri pençelerini senin bedenine rahatlıkla geçirecektir; eğer ağzı da oyuna katılır ve kemirmeye başlarsa...” Babamın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Bu dişler çok daha sert şeyleri kemirmek için yaratıldı.”

Bayan Carter yeniden kıvranıyordu, nefes almak artık mücadele şeklini almıştı. Havayı içine çekmeye çalışıyordu ancak burnu bunun için yeterli olmuyordu. Yanakları göz-yaşlarıyla ıslanmıştı. Gözleri şişmiş ve kızarmıştı.

Ona yaklaştım. Fare kıvrılmış duruyordu, ilacın etkisi yavaş yavaş geçiyor gibiydi. Fare başını kaldırdığında korkudan geriye çekildim bir anda.

Babam güldü. “Endişelenme şampiyon. Senin peşinde değil. Oradan çıkacak olursa karnı fazlasıyla dolu olduğu için bir şeyler yemek en son aklına gelecek şeylerden biri olacaktır."

“Bayılacak.”

Babamın bunu önceden düşünmüş olduğundan emindim ancak yüzündeki ifade hiç de öyle değilmiş gibiydi. Önce şaşkın, daha sonra üzgün bir hal aldı yüzü. “Haklı olabilirsin şampiyon. Sanırım bu bizi kahreder. Neredeyse bitti sayılır ama.” Elini Bayan Carter'ın saçlarında gezdirdi. “Şunları birkaç dakika tutabilir misin Lisa? Bunu yapacak kadar gücün var, değil mi?”

Kafası sallandı; bunun bir onaylama mı yoksa kabul etmeme mi olduğunu anlayamamıştım.

Fare ayağa kalkmaya çalıştı ama sendeledi. Dengesini bulamıyordu, sersemlemişti ama yavaş yavaş kendine geliyor gibiydi. Önce kâseyi, sonra Bayan Carter’m göbek deliğini kokladı.

“İşte minik dostumuz.” Fare kâsenin kenarları boyunca dolanmaya başladı. “Sanırım oğlum haklı. Bez parçası nefes almanı güçleştiriyor, sana rahat nefes alabilme şansı vermek için onu çıkaracağım. Bir de soracağım basit bir soruya cevap vermeni istiyorum, bana karşı dürüst olursan tüm bunları sona erdirecek bir cevap. İster misin?”

Bu kez Bayan Carter anlaşılır bir biçimde başını salladı.

Babam durumu değerlendirdi, yaklaştı, dudaklarını Bayan Carter'm kulağına yasladı. “Kocan benim karımla sevişiyor muydu?" Kelimeler sakin, sessiz bir biçimde çıkı-vermişti ağzından, bulunduğum yerden ancak duyulacak şekilde.

Bayan Carter’m gözleri büyüdü, babama bakıyordu. Babam bez parçasına uzandı ve ağzından çıkardı. Bayan Carter ağzındaki kumaş parçasını tükürdü ve derin bir nefes aldı, uzun zamandır çok daha azıyla idare etmek zorunda kalmıştı. “Kurtarın beni şu lanet şeyden!" diye bağırdı. Yine sıçradı ama pek bir işe yaradığı söylenemezdi. Düğümler ancak birkaç santim hareket edebilmesine izin veriyordu. Boynunu eğdi ancak olan biteni görebilecek kadar eğilemi-yordu.

Ben görüyordum ama. Hem de neler neler.

Fare daha hızlı hareket etmeye başlamıştı, dengesini yavaş yavaş buluyor gibiydi. Eğer fareler panik atak krizi geçiriyorlarsa, bu tüylü harika yaratığın gelecekte bir tane at-/atacağından son derece emindim. Kâsenin içinde, burnunu kâse ile Bayan Carter’m karnının birleştirdiği yerlere bastıra bastıra hızla dönüyordu, birkaç adımda bir duruyor, durum değerlendirmesi yaptıktan sonra devam ediyordu. Fare küçük turunu defalarca tekrarladı, her seferinde bir öncekinden daha büyük bir heyecanla turluyordu.

“Sanırım kapalı alan korkusu var. Öyle değil mi şampi-

Başımla onayladım. “Evet baba! Şuna bak! Gittikçe sinirleniyor!”

“Tanrının yaratmış olduğu hiçbir canlı esareti sevmez. Bu bir solucan, bir sürüngen ya da dünyanın en güçlü adamı olabilir. Eğer onu bir yere kapatırsan, içerisi istediğin kadar rahat ve en sevdiği yiyecekle dolu olsun, o eninde sonunda dışarı çıkmak isteyecektir. Bu küçük kemirgen de sonunda misafirimizin içinden geçen bir tünel kazarak özgürlüğüne kavuşacaktır. Bunu hayal edebiliyor musun? Vücudunun ortasından bir delik açılacak. Eminim bu onu öldürmeye-

cektir, en azından bir süreliğine. Bir keresinde karnında bir kurşun yarasıyla üç gün yaşayan bir adam görmüştüm -delikten arka tarafın gözüktüğüne dair yemin edebilirim. Elbette ki bu delik daha büyük olacaktır, yani günlerce yaşayacağını iddia etmiyorum ama yirmi-otuz dakika garantisi var." Titredi. "Böyle bir acıyı hayal edebilir misin? Yumruk büyüklüğünde bir delik."Elini havaya kaldırdı ve Bayan Car-ter'm önünde yumruk yaptı.

Bayan Carter bir tekme savuracakmış gibi hareket etti ancak iplerden dolayı çok az kıpırdayabilmişti. Bu hareketlilikse fareyi daha da huysuzlaşırmış gibi görünüyordu. "Lütfen alın şunu! Lütfen! Söz veriyorum, ne isterseniz anlatacağım!"

Babam ona doğru yaklaştı. "Sana sorduğum soru oldukça açıktı ancak belki yaşadığın heyecandan unuttun ya da beni tam olarak duyamadın, tekrar edeceğim -kocan karımla sevişiyor muydu?"

Bayan Carter başını salladı. "Hayır! Hayır! Hayır!"

Babam bana göz kırptı. "Ne dersin şampiyon? Sence dürüst mü yoksa biraz yalana başvuruyor mu?"

"Ahh!" diye bağırdı Bayan Carter, gözleri pörtlemişti, yüzü kızarıyordu.

Fareye baktım. Bayan Carter'ın göbek deliğinin kenarından küçük ısırıklar almaya başlamıştı. Kanatacak kadar derin değil ancak küçük kırmızılıklar yaratacak kadar etkili ısırıklar. Kafasını havaya kaldırmış, tıpkı şarap tadarak karar vermeye çalışan bir adam gibi ağzını oynatıyordu.

Babam elini çırptı, hayvan ona döndü, birkaç dakikalığına yemeğini unutmuş gibiydi. "Bu küçük kemirgen acıkıyor. Ve taze ete dayanamaz. Bu kuşkusuz iyiye işaret! Eminim çok güzel bir tadın vardır. Taze, yumuşak, körpe ve acının mükemmel karışımı."

"Sizi sapık kaçıklar!" diye gürledi Bayan Carter. Yeniden nefes nefese kalmıştı. Paçavrayı çıkarmak iyi fikirdi. Eğer babam bunu yapmasaydı, şimdiye kadar çoktan bayılmış olurdu şüphesiz.

"Lütfen kurtarın beni şundan," dedi, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. "Sorduğunuz boktan soruyu cevapladım, şimdi bırakın gideyim."

“Dil, tatlım, kullandığın dil.”

“Ne isterseniz yapacağım. Ne sorarsanız anlatacağım, lütfen sadece-”

Fare onu ısırdı ve o âna kadar duymadığım çirkinlikte bir çığlık attı Bayan Carter. Bu kez hayvan tereddütsüzdü, ilk ısırığın araştırmacı ruhunun aksine bu kez açlıkla ısırmıştı. Babam haklıydı -bu hayvan taze ete dayanamıyordu. Karnının alt kısmından yaklaşık yarım santimlik bir parça koparmıştı. Çukurun önce pembeleşip, sonra kızardığını ve en sonunda da kanla dolduğunu hayretle izliyordum.

“Oooo." Babam mırıldandı. “İşte şimdi işimiz var."

Bayan Carter yatağın kenarlarını sıkıyordu, sıktıkça parmakları beyazlaşıyordu. Bir nefes aldı. Pörtlemiş gözler ifadesini daha önce duymuştum ancak o âna kadar böyle bir şeye tanıklık etmemiştim. Gözleri yuvalarından fırlamıştı, sanki ayrılıp düşüverecekmiş gibilerdi.

Daha sonra babam bardaktaki suya dikkat etti.

“Şampiyon, şuna bak." Suya parmağının ucunu daldırdı ve kâseye damlattı. Damla aşağı doğru kaydı ve plastikle etin birleştiği yerde birikti. Bir saniye içinde fare suyu hissetti -minik mağarasının diğer tarafından suyun olduğu kenara sıçradı ve burnunu plastikle Bayan Carter’m göbeğinin arasına soktu. Ama suya ulaşamıyordu, babam damlayı çok iyi bir yere düşürmüştü. Bu fareyi hayal kırıklığına uğratmış gibiydi, kazmaya başladı, minik pençeleriyle, kadının çığlıklarına aldırış etmeden, Bayan Carter’m göbeğini tırmalıyordu. Çığlık. Isırık kötü oldu diye düşündüm ama-

Babam saçlarımı okşadı. “Nasıl eğlenceli ama!" Bayan Carter’a döndü: “Evet Lisa, onun sizin eve girdiğini görüyordum, kimi zaman saatlerce kaldığı oluyordu, daha sonra eve geldiğindeyse seks kokuyordu. Eve seks kokarak geliyor ve hiçbir şey olmamış gibi, yanlış bir şey yapmamış gibi davranıyordu. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz, öyle değil mi? Sanırım ikimiz de orada neler olduğunu biliyoruz.

Kocanı öldürdüğünde seni değil kendini korumaya çalışıyordu. Haksız mıyım?"

Bayan Carter’ın onu duyduğunu sanmıyordum. Derin derin nefes alıyordu. Her bir nefes soluk borusu ve burnunda, tükürük ve sümükle karışarak tuhaf sesler

çıkmasına sebep oluyordu. Gözleri tavana sabitlenmişti, ne beni ne de babamı görüyor gibiydi.

"Sanırım şoka giriyor," dedim.

Fare kazımayı bırakmıştı ama ortalığı iyice de batırmıştı. Son ısırık hariç yaralar derin değildi ama belli ki acı veren şeylerdi. Suyla kaplı küçük kesikler oluşmuştu, sanki biri jiletle ince ince kesmiş gibi.

Babam bantı açtı ve kâseyi kenara fırlattı, fare anında bodrumun zemininde gözden kayboldu. "Lanet hayvan... Nasıl da hızlı..." diye söylendi babam. Bardakta kalan suyu Bayan Carter'm yüzüne döktü. Nefes sesleri kesilmişti. İkimize de bakıyor, acı acı çığlık atıyordu.

Babam Bayan Carter'a bir tokat attı, avcunun izi beyaz yüzünde kırmızı bir şekilde belli oluyordu. Bayan Carter sustu, vücudu titremeye devam ediyordu. "Hadi ama, o kadar da kötü değildi." Yaraya kâğıt paketle dokundu. "Gördün mü? Küçük bir sıyrık. O kadar da kötü değil." Yine eğildi, dudakları kulağmdaydı. "Eğer sana zarar vermek isteseydim, yani gerçekten zarar vermekten söz ediyorum, daha kötüsünü yapabilirdim. Bir keresinde bir adamın parmak derilerini yüzmeye başladım. Tam ortadan kesik atıyor sonra da dilim dilim ayırıyordum. İlk parmağı bitirmem bir saat kadar sürmüştü. Birkaç dakika içinde şoka girmişti gerçi ama ona bir adrenalin iğnesi yaptım. Bu iğne yalnızca onu uyandırmamış, acının etkisini de artırmıştı." Uzandı ve Bayan Carter'm elinin arka tarafını çevirdi. Kadın kıpırdandı ama kelepçe vardı. 'İnsan elinde yirmi yedi tane kemik olduğunu biliyor muydun? Kimi küçük kimi büyük. Ama hepsi de kırılabilir. Deri, doku ve sinirlerin büyük kısmını soyduğumdan dolayı bunu hissetti mi hissetmedi mi bilmiyorum ama bayağı bağırdı. İddiaya girerim aynısını sana yapsam, yani elinin derisini yüzsem bana daha hızlı cevap verirsin, sence de öyle değil mi?" Bileğini gösterdi. "Eğer buradan başlayıp doğru yolu izleyecek olursam derini bir eldiven gibi çekip çıkarabilirim. Yırtılıp gitmemesi için son derece dikkatli olmam lazım, biliyorum, ancak sanırım başarabilirim." Bana döndü. "Ne dersin şampiyon? Deneyelim mi?"

Resim gözümde canlanmıştı.

Babam avucunu Bayan Carter'ın karnındaki yaraya bastırdı, bu kez çığlık gelmedi. Gözleri yuvalarında o kadar geriye döndü ki, bembeyaz olmuşlardı.

Sonra kafası yan tarafa düştü.

“Öldü mü?”

Babam boynunun kenarına dokundu. “Hayır, bayıldı. Bunun olacağını biliyordum.” Ayağa kalktı ve merdivenlere yöneldi. “İpleri çözebilirsin ama kelepçeler kalsın. Sonra da yukarı gel, artık uyku zamanı. Uzun bir gece oldu. Annenle konuşmam gereken şeyler var.”

“Fare ne olacak?” dedim arkasından. Gitmişti, misafirimizle baş başa kalmıştım.

48

Emory

2. gün Saat 8:06

Tatlım? Gerçekten uyanman lazım. Bu kestirme işi iyi bir şey değil, asla.

Eınory boş yere etrafını saran, düşüncelerine ket vuran ağır hava boşluğuna yumruk savurdu. Gözleri açıkken bir şey gö-remiyordu. Açık olduklarını ne kadar kuru olduklarından anlayabiliyordu -gözbebeklerindeki kuruluk kumlu bir hal almıştı. Gözlerini tekrar sıkı sıkı kapatmak zorundaydı. Bunu yapmak istedi ama olmadı.

Biri onu aşağı doğru itiyordu! Biri sırtından onu beton zemine doğru bastırıyordu. Tanrım, gözlerimi almasına izin verme! Tanrım dilimi almasına izin verme! Kendini cesaretlendirmeye çalışıyordu, bir yandan da korneasına batıp gözlerini oyacak olan bıçağın acısını bekliyordu; ya da bir elin boğazını sıkarak onu dilini dışarı çıkarmaya zorlamasını.

Sakin ol tatlım. Sadece sedye. Hatırlamıyor musun? Sen bir köpek gibi eğilip su içmeye çalışırken üstüne düşmüştü ya.

Birden her şeyi hatırladı,- sonra şakaklarında berbat bir ağrı hissetti, yine bayılacağını sandı. Alnına dokundu, eline yapışkan, kuru kan geldi.

O metal yığını üzerine düşmeden önce yeteri kadar su içebildin mi tatlım? Seni bilmem ama ben susuzluktan ölmek üzereyim.

Boğazına bakılacak olursa yeterince su içememiş gibiydi.

îlk başta bileği acımadı. Doğrulup sedyenin altından kalkmak için ağırlığını kollarına vermeden önce hiçbir şey hissetmedi ancak acı gelince çok fena geldi. Sanki eli, tam bileğinin olduğu yerden kolundan kopmak istermiş gibiydi, adeta sinirli dişler tarafından ısırılıp koparılmış gibi. Çığlık atmak istedi ama kuru boğazından çıkan şey ancak bir hırıltıydı.

Bileği ve darbe almış başı arasında yeniden bilincini kaybetme tehdidiyle karşı

karşıyaydı. Yine de savaşıyordu. Eğer acı hissediyorsa bunun hayatta olduğu anlamına geleceğini ve eğer hayattaysa şu an içinde bulunduğu durum gibi durumlara göğüs gerebileceğini söylüyordu kendi kendine.

Vay, devam ediyorsun ha kızım, kız gücü işte. Ulusal televizyon kanalında yayınlamak için bir kulağı ve bir eli kopmuş olan genç kızın hayatta kalma hikâyesinden daha ilginç bir şey olabilir mi? Matt Lauer buna bayılacak. "Eliniz koptuktan sonra, yani onca kan dışarı akıyorken, nasıl tutunabildiniz hayata? Özgürlüğünüze kavuşmak çok güzeldi, bunu anlıyorum, ama lanet olsun, o çok fena bir acı, öyle değil mi? ”

Kanaması var mıydı?

Sağlam olan eliyle neredeyse kas ve dokularını kesmiş olan kelepçeye dokundu. Kan vardı ama o kadar da çok değildi. Kelepçe neredeyse her taraftan etine gömülmüş gibiydi ancak işin canını sıkan tarafı burası değildi. Tuhaf bir açıda eline gelen kemiği hissettiğinde paniği birden arttı. Kemik deriden dışarı çıkmamıştı ama buna fazla da kalmamıştı. Bileğini hareket ettirmeye çalıştığında çok acayip bir şey oluyordu, dişlerinin arasından derin bir nefes aldı.

Bileği kırılmıştı. İlk kez göremediği için seviniyordu.

İçinden bir ses ayağa kalkması gerektiğini söylüyordu, başka bir ses ise hareket edemeyecek durumda olduğunu, ilk sesi dinledi. Sedyeyi kırık bileğine olabildiğince az yük vererek kaldırdı ve dört tekerleğinin üstünde dengede durmasını sağladı. Sonra ayağa kalktı, birazdan hissedeceği acıya karşı titremekte olan vücudunu sedyeden destek alarak ayakta tutmaya çalışıyordu.

Acı dalga halinde tüm vücuduna yayıldı; sadece bileği değil, kolları, bacakları da acıyordu. Ne zaman bittiğinden emin olamadı, ancak sanki dakikalardan çok saatler sürmüş gibiydi. Vücudunun her santimetrekaresi sırasıyla önce uyuşma, sonra karıncalanma ve son olarak da sızıyla kaplanmıştı.

Bu kez çığlık atmadı. O kadar şoktaydı ki, altını ıslatığını fark edemedi, buraya getirildiğinden beri ilk defa. Sıcaklık bacaklarından akıp parmak uçlarında birikiyordu.

Aniden Rod Stewart’ın sesi duyuldu, “Maggie May” adlı şarkının nakaratını söylüyordu, son derece yüksekti yine ses.

Orada öylece durmuş, ölmesine ne kadar kaldığını merak ediyordu.

•il

49

Günlük

Bayan Carter'ın yaralarına soğuk, nemli bez uyguladım. Düşündüğüm kadar kötü değillerdi. Aslında biraz Neosporin ve bir Band-Aid'in halledemeyeceği hiçbir şey yoktu. Ama ne yazık ki ikisi de yoktu yanımda, yani soğuk ve nemli bez iş görmek zorundaydı.

Uyanır sanmıştım ama yaklaşık yirmi dakikadır uyuyordu. Bunun uyku olduğuna ikna olmuştum. Şok, vücudun yönettiği bir savunma mekanizmasından başka bir şey değildir. İşler sarpa sarınca dengeyi bulmak için düğmeyi kapatır. Bunu bir de hemen o andan önce omurilik tarafından salgılanan adrenalinle destekleyince destansı bir yıkıma çare bulmuş oluyorsun.

Dinlenecekti, sonra da uyanacaktı.

Çamaşır makinesinin üstünde bir battaniye buldum ve minik vücudunu örttüm, sonra da üst kata çıktım.

Babam kanepenin üstünde kendinden geçmişti, tam yanında yerde boş bir viski şişesi vardı. Döşemeden ses çıkmamasına özen göstererek hızla yanından geçtim, odama daldım ve kapıyı kapattım.

Alnımı kapıya dayamış, gözlerimi kapatmış, öylece kalakalmışım. Bu kadar yorulduğumu hiç hatırlamıyordum.

"Ona fotoğraftan söz ettin mi?"

Arkamı döndüm ve köşede duran annemi gördüm, uzuvları gölgelerin içinde kayboluyordu, vücut hatları karanlıkta ancak seçilebiliyordu.

"Ona fotoğraftan söz ettin mi?" diye yineledi sorusunu, sesi alçaktı, pürüzlü çıkıyordu.

"Hayır," dedim, sesim beklediğimden daha ürkek çıkmıştı. "Henüz değil," diye

ekledim daha sert bir sesle.

Bana doğru yaklaştı, elinde bıçak olduğunu fark ettim, mutfağımızda yer alan kasap bıçakları serisinden bir tanesi. Onlarla oynamama izin vermiyorlardı.

“Babana ne söyledi?” Bıçak annemin parmakları arasında oynadıkça metalin üzerinden ay ışığı yansıyordu. “Baban biliyor mu?”

Başımı iki yana salladım. “Bay Carter’la birlikte olduğunuzu düşünüyor.”

Birlikte olmak deyiminin bu anlamda kullanıldığını nereden öğrendiğimi hatırlamıyordum ama ağzıma tam oturmuştu şu an. “Babam... Israr etti ama o bir şey söylemedi.”

“Baban ne yaptı?"

Bodrumda kaybolan fare dışında olan biteni anlattım. Fareler merdivenlerden tırmanabiliyorlar mıydı?

"Ve sen de söylemeyeceksin, söyleyecek misin? Bizim küçük sırrımız mı olacak?"

Buna bir şey demedim.

Annem bıçağı kaldırdı ve ay ışığında bir adım daha geldi. Gözleri şiş ve kızarıktı. Ağlamış mıydı?

"Eğer söylemezsen Bayan Carter'la bir şeyler yapmana izin veririm. Özel bir şeyler. Senin yaşındaki çocukların sadece hayal edebileceği şeyler. Bu hoşuna gider mi?”

Yine bir şey demedim. Gözlerim bıçaktaydı. “Baban öğrenirse bana neler yapar biliyorsun, değil mi? Bayan Carter'a neler yapar? Tüm bunlardan sorumlu olmak istemezsin, öyle değil mi?”

"Yalan söyleyemem anne.” Kelimeler, daha ben söylediğimi fark edemeden ağzımdan çıkmıştı, henüz hatamı anlayamadan.

Annem o anda bana saldırdı, bıçak havadaydı, yüzüme birkaç santim kala durdu. “Ya bunu ondan saklarsın ya da uyurken gelir seni küçük bir domuz gibi deşerim. Beni anlıyor musun? Gözlerini oyar, yutana kadar boğazından içeri

tıkarım, tıpkı salkımından yeni kopmuş iki üzüm tanesi gibi.”

Bıçak burnumun uçundaydı, öyle ki, bir yerine iki tane görüyordum.

Annem bana daha önce hiç dokunmamıştı.

Beni hiç incitmemişti.

Ancak şimdi ona inanıyordum.

Her söylediğine inanıyordum.

Devam etti, sesi kısıktı ama yine de çok yüksek gibi geliyordu bana. “Eğer ona bir şey diyecek olursan senin de orada olduğunu söylerim. Çok kez hem de. Hayvanat bahçesindeki maymunlar gibi çükün dışarıda ağzının suları akarak bir köşeden Bayan Carter’a baktığını anlatırım. En gizli anlarında kendi anneni yatak odasının penceresinden nasıl izlediğini söylerim. Bu davranışından utanmalısın, seni ahlaksız, berbat çocuk.”

Gözümü korkutmasına izin vermeyecektim. Bu kez değil. “Fotoğrafı kim çekti anne?”

“Ne?”

“Sanırım beni duydun. Fotoğrafı kim çekti? Babam haklı mı? Aranızdaki şey dünden öncesine dayanıyor, öyle değil mi? O yüzden hemen içeri giriverdi Bay Carter ha?”

Bıçağı tutan eli sinirden titriyordu. Onu zorladığımı biliyordum, durabilirdim ama duramıyordum. “Birileri fotoğraf makinesini kullanıyor olmalı ve ben bu kişinin Bay Carter olduğuna dair iddiaya girebilirim. Onu bu yüzden mi öldürdün anne? Onu içeri şuh bir biçimde çağırmanın sebebi Bayan Carter’ı korumak değildi. Sadece kendi çıkarını düşünüyordun. Babam gerçeği öğrenecek. Buna kendini hazırlaşan iyi edersin. Biliyorsun, tüm cevaplara ulaşmadan asla durmaz. Dürüst olman bekleniyor senden anne -evli insanlar bunu yapar, kim ne biliyor ya da kim kimi öğrendi acaba diye ortalıkta dolaşmazlar.”

Yüzü kızarmıştı. “Kötü konuşma evlat.”

"Kötülük yapma anne!" diye patladım. "Bu gece tüm kuralları yıktık hep beraber."

Bıçağı bıraktı. Ayağımdan sadece birkaç santim öteye düşmüş ve döşemeye saplanmıştı bıçak. Daha sonra annem kapıyı açtı ve fırtına gibi koridordan geçerek odasına gitti. Babam olanlardan habersiz, kıpırdamadan yatıyordu kanepede. Horul horul horluyordu.

Bıçağı saplandığı yerden çıkardım, kapımı kapattım, kapının kolunun altına çalışma sandalyemi sıkıştırdım, bildiğim en iyi güvenlik önlemlerini uygulamaya çalışıyordum. Kapının bir kilidi vardı ancak babam daha beş yaşımdayken bana bunu nasıl açabileceğimi öğretmişti, ayrıca uyduruk bir kilidin annemi yavaşlatmayacağını da biliyordum, benim beş yaşımda aldığım dersi şüphesiz o da görmüştü. Pencereleri de kapattım ve kilitledim. Çok sıcak bir geceydi ama başka seçeneğim yoktu. Annemin tırmanıp pencereden odaya girdiği ve bir elinde kaşık diğerinde bıçakla yatağıma yaklaştığı canlanıyordu gözümde. "Günaydın şampiyon. Kahvaltı için hazır mısın?" Kaşıkla gözlerimi oyup, kocaman bıçağı karnıma daldırmadan önceki sözleri bunlar olacaktı. "İşte en sevdiğin."

Bunları aklımdan atarak pikemle yastığımı aldım ve odanın diğer tarafında duran tenis ayakkabıları, toplar ve bir ergenin odasında her ne olursa onlardan oluşan yığının içine, yere kıvrıldım.

Uyumak istemiyordum ama uyusam iyi olacaktı. Bu iş daha sürecekti ve dinlenmem gerekliydi.

Gözlerim açık uyuyamazdım ancak denemeliydim. Parmaklarım, canavarın geri dönmesini bekleyerek kasap bıçağına sıkı sıkı sarılmışlardı.

50

Porter

2. gün Saat 8:56

“Sorabilirsin, bunu biliyorsun.”

Watson, Porter’a döndü, sonra yine bakışlarını yola çevirdi. “Eğer konuşmak istersen anlatırsın diye düşündüm. Bir şey söylemek zorunda değilsin.” Uzun süre sessiz kaldı, daha sonra duraksayarak devam etti. “Daha çok Nash’ten ufak tefek bir şeyler duydum. Ben de ne kadar üzgün olduğumu söylemeyi düşünüyordum ama bir fırsatını bulamadım. Üzgünüm.”

“Fırsatını bulamadığın için mi yoksa karım öldüğü için mi üzgünsün?”

Watson’in rengi attı. “Ben sadece-”

Porter’ın omuzları düştü, başını salladı. “Hayır, dur -yanlış oldu. Çok fena diken üstündeyim. Bir psikiyatri uzmanına görünmem için beni zorluyorlar, biliyorum iyi olur, hatta buna ihtiyacım da var ama vücudumdaki tüm kemikler buna itiraz ediyor. Hani annen baban bir şeyi yapma dediği hâlde yaparsın ya, dedikleri doğru olsa bile sırf sana yapmaman söylendi diye o şeyi yapmaktan geri durmazsın... İşte aynen öyle bir şey. Bende keçi inadı var.”

Watson hafifçe ona baktı. Bir yandan da delil torbasıyla oynuyordu, torbanın içindeki saat sallanıyordu. “Nash vurulduğunu söyledi.”

Porter başını bir kez salladı. “Hergün işe gitmeden önce kahve içerdik. O gece sütümüz bitmişti, o da ertesi sabah kahve içebilelim diye markete gidip süt alacaktı. Yatak odasında televizyon izlerken uyuyakalmışım. Çıktığını duymadım. Muhtemelen uyandırmak istemedi. Uyandım ve yastığının üstünde gittiğine dair bir not buldum. Saat yaklaşık on bir buçuktu ve çıkalı beş dakika mı yoksa iki saat mi olduğunu bilemiyordum, ancak yaklaşık üç saat uyumuştum. Bu iş böyledir -koşturur durursun, sonunda nefes almaya fırsat bulduğunda bir yere yığılır kalırsın. Oturma odasına gidip kitap okumaya ve gelmesini beklemeye karar verdim. Bir yirmi dakika daha geçti, yavaş yavaş geriliyordum. Genelde köşedeki markete giderdik, gidiş beş dakika, dönüş beş

dakika, içeride de beş-on dakika harca-sa... Dönmüş olması gerekiyordu. Cep telefonunu aradım ama sesli mesaj çıktı. On dakika sonra dışarı çıkıp bakmaya karar verdim."

Duraksadı, gözleri yoldaydı.

"İşıkları gördüm. Windsor'un köşesini döndükten sonra ışıkları gördüm ve anladım. Heather'la ilgiliydi. Koşmaya başladım. Markete ulaştığımda polis şeritleri gerilmişti. Yarım düzine polis aracı yoldaydı. Şeridin altından geçtim ve kapıya doğru ilerledim, memurlardan biri beni fark etmiş olmalı, adımı duyduğumu hatırlıyorum. Sonra biri kolumdan tuttu, sonra biri daha, biri daha... Gerçekten, yaşanmış bir olaydan çok kötü bir rüya gibiydi."

"Muhtemelen şoktaydın."

Porter başıyla onayladı. "Muhtemelen."

"Soygun mu?"

"Evet. Çocuğun teki. O gece kasaya bakan Tareq'a göre, soyguncu kasaya gelip silahı kafasına dayamadan önce Heather arkadaki rafların oradaymış. Tareq'i dört yıldır tanırım. İyi çocuktur, yirmili yaşlarının sonlarında, evli, iki çocuk babası. Neyse, Tareq çocuğun silahı kafasına dayayıp kasayı boşaltmasını istediğini söyledi. Tareq daha önce de soyulmuştu, kavga çıkarmanın doğru olmadığım biliyordu, bozukluklarla yaklaşık üç yüz dolar olan parayı çantaya doldurmaya başlamış. Tareq çocuğun garip bir biçimde titrediğini anlattı, bilirsin en berbat soyguncu tipidir. Sakin olanlar, bu işe bir alışveriş ciddiyetiyle yaklaşırlar -herkes üzerine düşen rolü oynar, sonra hepsi kendi yoluna. Gergin olanlar, her biri ayrı hikâye. Tareq, çocuğun daha silahı doğru düzgün tutmayı bile beceremediğini ve bir kaza çıkacağından emin olduğunu söylemişti. Öyle de olmuş zaten, silah patlamış ama çocuk Tareq'i vurmamış. Gözünün ucuyla gördüğü kadını vurmuş, içeri girdiğinde fark etmediği kadını. Heather onu ürkütmüştü. Bir an dönmüş ve tetiği çekmişti. Kurşun Heather'ın sağ göğsünün altından girmiş, subk-lavyen arterden geçmiş, sonra daha da ileri gitmiş."

Watson başını eğdi, ellerine bakıyordu. "Çok hızlı kan kaybetmiş olmalı. Yapılabilecek bir şey olmamıştır."

Porter burnunu çekti ve Roosevelt Caddesi'ne doğru sert bir sola dönüş yaptı.

“Çocuk parayı almadan kaçmış. Tareq 911 *i aramış, kanamayı durdurmaya çalışmış ama dediğin gibi... Yapılacak bir şey yokmuş.”

“Üzgünüm.”

“Peki en acayip noktayı duymak ister misin? O akşam eve dönerken sütümüzün bitmek üzere olduğunu biliyordum. Durup alacaktım ama yaklaşınca marketin çok kalabalık olduğunu gördüm, boşverdim, daha sonra gelip alırım diye düşündüm. Buna inanabiliyor musun? Onu... Market kuyruğunda birkaç dakika kaybetmek istemeyecek kadar tembel olduğum için kaybettim.”

“Böyle düşünmemelisin.”

“Şu an nasıl düşünmem gerektiğini bilemiyorum. Benden beklenenin ne olduğunu da öyle. O evde bir gün daha oturmayacağımı sanıyordum - apartmanda karşılaşınca bana bakan komşular, bana çocuk gibi davranan insanlar. Her şey bitmişti. Bu şey bile-” Elini Watson’la aralarında salladı. “Nash ya da Clair’dense seni getirmenin daha iyi olacağını düşünmüştüm ama yine aynısı oldu. Bir yanım bunu” -boğazını temizledi-“onu tanımayan binleriyle konuşmak istiyor. Diğer yanım bu konudan hiç konuşmak istemiyor, geri kalan yanımın ne yapacağıma dair hiçbir fikri yok. Cinayet Bürosu’nda çalışırken pek çok aileye sevdiklerini kaybettiklerinin haberini vermek zorunda kaldım. Duygusuz, mesafeli bir adamdım. Yirmi üç yıl insanlara böyle haberler verdim. Bu tip bir acı bende sistematik bir hâl almıştı. Bazı konuşmaları tamamen duygusuz tamamladığıma inanabiliyor musun? Her biri birer senaryo olacak şeyler. Nash ve ben bir eve kötü haber vermeye gitmeden evvel yazı tura atardık -kaybeden o konuşmayı yapardı. Onlara bu haberi verirdim, sevdiklerinin nasıl iyi bir yerde olduğunu, nasıl devam edeceklerini, kendi kişisel trajedilerinden nasıl sıyrılacaklannı anlatırdım, zamanın her şeyi düzelttiğini söylerdim. Gerçi şimdi bunların hepsi de safsata gibi geliyor. Onu kaybettiğimde... Heather’ı kaybettiğimde... Tanrım, tıkanmadan adını söyleyemiyorum daha. O tıkanmamı istemezdi. İyi anıları hatırlayıp, geçen şu birkaç haftayı unutmamı isterdi, bunun ilişkimizi zedelemesini istemezdi. Ama yapamıyorum. Yapmak istiyorum. Her sefer bir şeyine denk geliyorum -okuduğu ve asla bitiremeyeceği kitabına, bir daha hiç kullanmayacağı diş fırçasına, kirli çamaşırlarına, mektuplarına. Her hafta Scrabble oynardık, son oyun hâlâ olduğu gibi duruyor; bozamadım. Hâlâ taşlarına bakıyorum, yazacağı kelimenin ne olabileceğini düşünüyorum. Gecenin bir yarısı uyanıyorum, yatağın ondan tarafına uzanıyor elim ama karşılaştığım şey sadece soğuk çarşaf oluyor.”

Vites küçülttü ve sağa dönmek için yavaşlayan bir taksiyi sıyırdı, daha sonra Burger King'in önünden çıkan kamyonete vurmamak için sola kırdı.

"Belki de tepe lambasını taksak iyi olacak," dedi Watson. "Ya da ben de sürebilirim istersen."

Porter gözünü gömleğinin koluna sildi. "Yok, iyiyim. İyi olacağım. Arabaya binmeden seni uyarmalıydım. Tüm bunları terapide bir profesyonele anlatmalıyım aslında, Olay Yeri İn-celeme'den gelen bir çaylağa değil. Bunun için maaş almıyorsun."

"Birileriyle konuşman gerekiyor. Böyle iyileşiyoruz. İçine atman sağlıklı değil. Eğer içinde tutarsan bir kanser hücresi gibi gittikçe büyür."

Porter kıkırdadı. "İşte şimdi bir psikiyatri uzmanı gibi konuştun. Seni tanıdığımdan bu yana en uzun konuşman oldu bu."

"Diplomalarımdan biri de psikoloji alanında olmalıydı," dedi Watson süklüm püklüm.

"Ciddi misin? Bir dakika, diplomalarından *biri* mi?"

Watson başını salladı. "Üçüncü üniversitemi okuyorum."

Porter sarı ışık yanan bir kavşağa dalış yaptı ve bir minibüsü yoldan çıkardı.

Watson'in rengi atmıştı, bu sırada Porter en sol şeritten sert bir direksiyon hareketiyle ve kırmızı bir Buick'i sıyırarak sağa saptı. "Bence ben sürmeliydim. Kaptan benim sürmemi istemişti."

"Neredeyse geldik."

"Oraya gitmenin sana iyi geleceğini de zannetmiyorum."

"Gitmemek gibi bir seçenek yok. Eğer oysa, onu görmeliyim."

50. Cadde'ye saptılar ve Porter engelliler için ayrılmış bir park yerine daldı, cama polis yazısını bıraktı. Üzerindeki silahı koltuğun altına bıraktı. Watson'in elindeki saate baktı. "Amcanın dükkânı nerede demiştin?"

“West Belmont’ta, ismi Kayıp Zaman Antika ve Koleksiyon.”

“Alabilir miyim,” dedi Porter. “Delili sahipsiz bırakmak istemem.”

Watson saati uzattı, Porter saati cebine attı.

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?” diye sordu Watson.

“Bence berbat bir fikir ama o çocuğu görmem gerek.”

51

Günlük

Kapının sesiyle uyandım.

Soğuk zeminde, oturur pozisyonda uyumaktan sırtım, belim ağrımıştı. Ayağa kalkmaya çalıştım, ağrıyı gerinerek kalçalarımdan dışarı atmayı denedim. Parmaklarım hâlâ kasap bıçağını sımsıkı tutuyordu. Hatta öylesine sıkı kavramışlardı ki, bıçağın sapını saran parmaklarımı açmak için diğer elimi kullanmak zorunda kaldım.

Bıçağı komodinin üstüne koydum. Üstümde hâlâ dün geceden kalma giysiler vardı. Güneş yükseliyordu ve saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Kapı bir kez daha çalındı, öncekinden daha kuvvetli.

Ön kapıdan geliyordu ses.

' *Sandalyeyi kapının kolunun altından çektim ve kenara koydum; kapıyı açtım.*

Babam (ve boş viski şişesi) ortada yoklardı. Koridorun diğer ucunda annem ve babamın yatak odasının kapısı açıktı, yatak düzgün bir hâldeydi. Eğer gece orada biri uyuduysa bile şimdi çıkmış olmalıydı. Ev son derece sessizdi.

“Anne? Baba?"

Sesim keskin sessizliğin içinde beklediğimden daha yüksek çıkmıştı.

Babam işte miydi acaba? Günleri şaşırmıştım. Bugün pazartesi gibiydi ama

emin değildim.

Bir kez daha çalındı kapı.

Kapıya doğru gittim, kenardaki pencerenin perdesini araladım. Buruşmuş gömleği ve bej rengi yağmurluğuyla iri bir adam duruyordu verandada. Beni gördü ve parlayan gümüşü rahatlıkla görebileyim diye rozetini kaldırdı havaya.

Perdeyi kapattım, derin bir nefes aldım ve kapıyı açtım.

“Günaydın evlat. Annenler evde mi?”

Başımı iki yana salladım. “Babam işte, annem de akşam pişirmek için bir şeyler almaya markete gitti.”

“Dönene kadar beklesem olur mu?"

Nerede olduklarını bilmediğim göz önüne alınınca evet demem mantıklı gelmiyordu. Annem bodrum katta Bayan Cartera (veya Bayan Cartería?) kim bilir neler yapıyor olabilirdi. Yukarı gelip evde bekleyen bir yabancı görürse nasıl tepki verirdi? Rozeti olan bir yabancı?

“Ne zaman döner bilmiyorum," dedim.

Baktı ve alnındaki teri yağmurluğunun koluna sildi. Eğer bu kadar terliyorsa neden gömleğin üstüne bir de yağmurluk giydiğini anlayamamıştım. Belki de silahını gizlemek içindi. Kolunun altında bir .44 Magnum olduğunu düşündüm, tıpkı eski filmlerde Dirty Harry’de olduğu gibi, her an çıkarılıp ateşlenmeye hazır bir silah. Bütün polisler içten içe Dirty Harry olmak istemezler miydi?

Tabii bizim polisimizin Dirty Harry’yle en ufak bir benzerliği yoktu. Oldukça kiloluydu ve saçları uzun zaman önce, arkalarında kırışıklıklar ve güneş lekeleri bırakarak, kendisini terk etmişlerdi. Gözleri daha genç yaşlardayken elbette maviydi ama şimdi soluk bir Windex rengindelerdi.

Birden çok çenesi var gibiydi, derisi bir shar-pei köpeğininki gibi ya da güneşte fazla kalmış bir elma gibi kat kattı.

"Belki ben yardımcı olabilirim,” dedim, teklifimi geri çevireceğinden emin bir şekilde. Yetişkinler çocuklardan gelen yardımları nadiren kabul ederler. Çoğu

yetişkin çocukları dikkate bile almaz. Bizler, tıpkı evcil hayvanlar ve yaşlılar gibi hayatın arka bahçesinde unutulmuşuz. Babam bir keresinde, on beşle altmış beş yaş arasının tüm dünyanın gözü önünde olduğun bir dönem olduğundan söz etmişti, altmış beşi geçince insanların gözü önünden uzaklaşıyordun, karanlığa gömülüp gider gibi. Ya daha gençken? On beş yaşından küçük olanlar görünmez olarak başladıkları yola yavaş yavaş şekil alarak devam ediyorlardı; onlu yaşların ortalarına doğru sağlamlaşıyor ve görünür dünyaya adımlarını atıyorlardı. Puf! Bir gün orada olacaksın ve insanlar senin varlığına dikkat edecekler. O günün geleceğini biliyordum ancak bugün değildi sanırım.

"Olur, belki de yardım edebilirsin," deyiverdi adam beni hayal kırıklığına uğratarak. Yağmurluğunun kolunu yukarı doğru kaldırdı ve kulağından aşağı doğru akmakta olan bir ter damlasını sildi. Carterlar'ın evine doğru baktı. "Komşularınızı en son ne zaman gördün?"

Olabildiğince ilgisiz bir hâlde eve baktım. "İki gün önce. Yolculuğa çıktıklarını söylediler, hatta Bayan Carter'a çiçekleri sulayacağıma dair söz verdim."

İyi bir hikâyeydi. Mantıklıydı. Ama yine de bir kusuru vardı. Kelimeler ağzımdan çıkarken farkına varmıştım: Bayan Carter'm çiçekleri var mıydı? Özellikle bakmamıştım, oysa babam etrafımı olabildiğince aklımda tutmamı öğütlerdi, aksi gibi gözüme çarpan tek bir çiçek de hatırlayamıyordum.

"Bir botanik bilimci mi olacaksın?"

"Ne?"

"Botanik bilimci. Çiçekler üzerine çalışan biri," diye cevapladı. Başının yan tarafından yine ter damlaları akıyordu, bakmamaya çalışıyordum.

"Hayır, çiçekler üzerine çalışmıyorum, sadece suluyo-rum. Bilimle ilgili bir tarafı yok."

"Evet, bence de." Gözleri arkamda uzanan oturma odasındaydı.

Annem orada mıydı? Bu zamana kadar bodrumdaydı da şimdi yukarı mı çıkmıştı?

"Bir bardak su isteyebilir miyim sana zahmet?"

Bir ter damlası şakaklarından aşağı doğru aktı, oradan çenesine uğradı ve sonunda gömleğine düştü. Bir kez daha düşmeden önce uzanıp o tuzlu damlayı yakalayıvermek geçti içimden ama yapmadım. “Olur, ama dışarıda kalmalısınız,” dedim. “Yabancıları içeri almama izin yok.”

“Ne kadar da dikkatlisin. Annenle baban seni iyi eğitmişler.”

Adamı kapıda bıraktım ve mutfağa, su getirmeye gittim. Daha lavaboya gitmeden kapıyı kapatmadığımı fark ettim. Kapatıp kilitlemeliydim. İstese içeri girebilirdi. Böy-lesine korkunç bir günahtan sonra elbette ki içeri girecek ve bodrum kata inecekti, Bayan Carter geçtiğimiz birkaç gün boyunca olanları anlatmak için sabırsızlıkla onu bekliyor olacaktı.

Ya çığlık atarsa?

Lütfen çığlık atmasın, şimdi değil. Onu kapıdan duymaması imkânsız.

Bu adama zarar vermek istemiyordum. Ama verebilirdim. Eğer zorunda kalsaydım, yapardım, biliyorum.

Geri dönüp bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Eğer öyle yaparsam kesinlikle gözlerimdeki telaşı görecekti. Babam bu tip şeyleri saklamayı öğretmişti ama ben pek becere-miyordum. Bir polisi kandırmayı başaracak kadar değil, hem de boncuk gibi gözleri, tombul bir göbeği olan bir memuru.

Bulaşıldıktan bir bardak aldım, musluktan doldurdum ve ön kapıya gittim. Adamı hâlâ verandada, küçük bir not defterine bir şeyler karalarken bulduğumda ne kadar rahatladığımı belli etmemeye çalışıyordum.

“Buyurun bayım,” dedim bardağı uzatırken.

“Ne kadar terbiyelisin,” diyerek aldı bardağı. Alnına bastırdı, buruşuk derisinde gezdirdi. Daha sonra bardağı ağzına götürdü ve dünyanın en küçük yudumunu alarak dudaklarını şaplattı. “İşte buna ihtiyacım vardı,” dedi bardağı bana geri uzatırken.

Gerçekten su içmek mi istemişti yoksa evimizi biraz daha inceleyebilmek için bir fırsat mı yaratmaya çalışmıştı?

“Nereye gittiklerini söylediler mi?”

Kaşlarımı çattım. “Söyledim ya, babam işte, annem de markete gitti.”

“Hayır, komşularınız. Tatile gittiklerini söylemiştin. Nereye gittiklerini söylediler mi?”

“Ben yola çıktıklarını söyledim. Tatile çıkıp çıkmadıklarını bilmiyorum. Belki de tatildedirler.”

Yavaşça başını salladı. “Haklısın. Sanırım bu tip yargılara varmamalıyım.”

Doğruydu. Çok fazla Dick Tracy okumuştum ve iyi bir dedektifin asla yargıya varmayacağını iyi biliyordum. Sadece bulguları takip ederdi. Bulgular onu olgulara taşır, olgular da gerçeklere götürürdü.

“Bay Carter’m işvereninden bir telefon aldık. İşe gitmemiş, aramamış da, telefonlara da cevap vermiyormuş... Endişelenmişler, gelip bir bakacağımı söyledim onlara, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için. Evde kimse yok gibi. Pencerelerden içeri şöyle bir baktım, herhangi bir tehlike işareti göremedim, her şey oldukça sıradan görünüyor.”

"Yolculuğa çıktılar.”

Başını salladı. “Yolculuğa çıktılar. Evet, söylemiştin.” Yağmurluğu çıkardı, kolunun üstüne attı. Kollarının altında kocaman ter lekeleri vardı, silah falan yoktu. “Yalnız, çiçekleri sulamanı istedikleri halde mektup kutusuna bakmanı istememeleri biraz tuhaf geldi bana yine de. Kutu dolmuş taşıyor, evlerinin önündeki yolda iki tane kâğıt buldum. İnsanlar bir yere gideceklerinde akıllarına gelen ilk şey mektup kutusuyla ilgilenecek birini bulmak olur. Hiçbir şey hırsızların ilgisini bundan daha çabuk çekemez.”

“Araba gitti,”diyebildim, niye dediğimi bilmeden. “Arabalarıyla gittiler.”

Boş araç yoluna baktı. “Öyle oldu demek.”

İyi gitmiyordum. İşler hiç iyi gitmiyordu. Elimi, o tanıdık duyguyu hissedebilmek amacıyla pantolonumun cebine soktum ama bıçağım yanımda değildi. Eğer yanımda olsaydı bu adamın boğazını kesiverirdim. Vücudunu ikiye yarar ve kanının musluktan akar gibi akmasını izlerdim. Hızlıydım. Hızlı olduğumu biliyordum. Ama yeterince hızlı mıydım? Elbette ki, bu kiloda bir adamı o daha tepki veremeden öldürebilirdim. Babam onu öldürmemi isterdi. Annem de

öyle. İsterlerdi. İsteyeceklerini biliyordum. Ama bıçağım yoktu.

Yaklaştı. “Anahtarın var mı?”

“Ne için?”

“Carterlar’m evinin anahtarı. İçeri girmen gerekiyor, öyle değil mi? Çiçekleri sulamak için?”

Midem ayaklanmıştı. “Evet, bayım.”

“Belki beni içeri sokabilirsin? Sadece bir dakikalığına, ortalığa bir göz atmam için?”

Sanırım yapabilirdim. Babamın istediği de bu değil miydi? Bu yüzden evi düzenlememiş miydik? Sadece bir sorun vardı -ona anahtarım olduğunu söylemiştim ama yoktu. Ata et, ite ot veriyordum, babam böyle derdi. Düşünmeden konuşmak, kendi çukurunu kazmak anlamına geliyordu.

“İnsanlar onlar için endişeleniyorlar. Ya bir şey olduysa?” “Yolculuğa çıktılar.”

Başını salladı. “Söylemiştin.”

"Sen bir polissin. Neden kapıyı kırıp içeri girmiyorsun?” diye sordum.

Adam başını salladı. “Polis olduğumu mu söyledim?” Söylemiş miydi? Şöyle bir düşününce, söylediğini hatırlamıyordum. “Polise benziyorsun.”

Elini uzattı ve çenesini kaşıdı. “Demek öyle ha?”

“Bay Carter işe gitmediği için birilerinin aradığını söyledin. Polis olmasan niye arasınlar ki?”

“Sen bir botanik bilimci adayı olduğun kadar bir dedektif adayı da olabilirsin o zaman.”

“Neden kapıyı kırmıyorsun?”

Omuz silkti. “Biz polislerin geçerli bir sebebe ihtiyacı vardır. Geçerli bir sebep olmadan içeri giremeyiz. Tabii sen beni içeri almadığın sürece. Sen kendi isteğinle beni içeri alırsan bir sorun olmaz. Hızlıca bir göz atarım, sonra herkes

yoluna.”

“Demek öyle?”

“Evet, aynen öyle.” Göz kırptı. Terlemesi durmuştu ama yüzü kıpkırmızıydı.

Bir an düşündüm. Mantıklı bir teklifti. Akıllı bir öneri.

Eğer polisse, neden silah taşımıyordu?

“Rozetini bir kez daha gösterir misin?” Şimdi dank etmişti, gösterdiği şey bir rozete benzeyebilirdi, şekli, rengi her şeyi. Ama gerçek bir rozet olup olmadığını nasıl anlayacaktım? Daha önce hiç gerçek bir polis rozeti görmemiştim, sadece televizyon filmlerinde gördüğüm kadarını biliyordum. Zarif bir cüzdanın içinde bir kimlik kartıyla birlikte görülüyorlardı filmlerde. Onun rozeti ise cüzdanda değildi. Rozeti gerçek de olabilirdi, bir ucuzcudan satın alman saçma sapan bir şey de...

Başını kaldırdı, dudaklarının kenarı büzüldü. Arka cebine uzandı, kısa bir tereddütten sonra vazgeçti. “Baksana, belki de daha sonra uğrayıp annen ya da babanla konuşsam daha iyi olur. Carterlar'm nereye gittiklerini de öğrenirim belki.”

İfadesinde bir şeyler değişmişti. Yüzü sertleşmiş, gözleri biraz daha kararmıştı. Şüphe çekecek bir şey yapmamak için kendimi tutuyordum. “Daha iyi olur."

Bana şöyle bir baktı ve arabasına doğru yürümeye başladı. Eski bir Plymouth Duster’ı vardı. Zümrüt yeşili. Bu bir polis arabası olamaz, diyordu zihnim bana. Klasik bir arabaydı yine de, Detroit’in en güzellerinden.

Carterlar’m bahçesinin ortasına geldiğinde durdu, omzunun üstünden bana baktı. “Yine de şu gazeteleri alıp posta kutusuyla bir ilgilensen iyi edersin. Kötü niyetli birinin ilgisini çekmesini ve içeri girmesini istemezsin herhalde. Daha da kötüsü sen evde yalnızken onun hemen yan evde olması olur. Dışarıda fena adamlar var sevgili küçük arkadaşım.”

Kapıyı kapattım ve iyice kilitledim.

52

Clair

2. gün Saat 9:23

Clair, sadece dışarıyı gösteren aynalı camın arkasındaki yerinden, sorgu odasının alüminyum sandalyelerinden birinde sinirli bir şekilde kıpırdanan Talbot'a bakıyordu. Adam oturduğu sandalyeyi masaya biraz daha yaklaştırmak istemişti ancak sandalyeler yere sabitlenmişti. Clair, bunları tasarlayan kişinin, küçük bir odada sorguya çekilmenin yarattığı rahatsızlığı artırmak için mi böyle yaptığını merak ediyordu. Louis Fischman, Nash ve Porter'ın önceki gün Wheaton'da buluştukları avukat, Talbot'un hemen yanındaki sandalyedeydi. Golf giysileri gitmiş, yerine Clair'in Honda Civic'inden daha fazla para eden koyu renk bir takım elbise gelmişti. Talbot ise beyaz bir frak ve bej renk bir pantolon giymişti, kolunda da Clair'in bugüne kadar görmüş olduğu en parlak Rolex saatlerden biri vardı.

"Porter da burada olmalıydı," dedi Nash, gözleri Talbot'tay-dı.

"Evet."

Fischman eğildi ve müvekkiline bir şeyler fısıldadı, daha sonra da arkası görünmeyen aynalı cama göz ucuyla baktı.

"Neden burada olduğunu biliyor mu sence?" diye sordu Nash.

Clair omuz silkti. "Böyle bir adamın suçlanması mümkün olabilecek şeylerin hepsi mi? Kafasından upuzun bir liste geçiyor olsa gerek. Avukatı ise kazanacağı paranın peşinde. Gene-va Gölü'nde yeni bir yazlık almış herhalde."

Küçücük gözlem odasına tıkılmış masanın başında duran bir teknik görevli onlara baktı. "Kayıttayız. İstediğiniz zaman."

Nash adama baktı, sonra Clair'e döndü. "Nasıl yapalım dersin?"

"Her zamanki gibi -iyi polis, kötü polis," dedi Clair; başparmağıyla önce kendini, sonra Nash'i göstermişti. Nash'in bir şey söylemesine fırsat bırakmadan

koca bir dosya kutusunu eline almış ve sorgu odasının yolunu tutmuştu.

Talbot ve avukatı ona baktılar.

“Beyler, kısa zamanda geldiğiniz için teşekkür ederiz,” dedi Clair dosya kutusunu masaya bırakıp karşılarına otururken. Nash hemen yanındaki sandalyeye oturdu.

“Emory’yi buldunuz mu?” diye çıkıştı Talbot.

“Henüz değil ama çok sayıda personelle aramaktayız.”

Fischman dosya kutusuna baktı. “Öyleyse Bay Talbot neden burada?”

“Gunther Herbert’i en son ne zaman gördünüz?”

Talbot kafasını salladı. “Mali işler müdürünü mü? Bilmem, bir-iki gün önce. Ofiste yoktum. Neden ki?”

Nash masaya karton bir dosya attı ve kapağını açtı. Parıldayan fotoğraflar dosyanın içinden onlara bakıyordu. “Biz onu daha yeni gördük, pek iyi görünmüyordu.”

“Aman Tanrım,” Talbot bakmamak için kafasını başka tarafa çevirmişti.

Fischman, Nash’e baktı. “Sizin derdiniz ne ha? Bakalım bu Gunther mi; yoksa o salak şakalardan biri mi acaba?”

“Evet, Gunther.”

“Ne olmuş ona?” Talbot tekrar onlardan yana dönmüştü. Gözlerini aşağıya, masanın üstündeki fotoğraflara indirmeme-ye çalışıyordu.

Clair omuz silkti. “Ölüm sebebini öğrenmek için adli tıptan gelecek sonucu bekliyoruz ama kendini öldürmediği açık. Sahildeki Mulifax binasını biliyor musunuz Bay Talbot?”

Fischman elini havaya kaldırdı, müvekkilini susturuyordu. “Niçin?”

Nash yanaştı. “Çünkü mali işler müdürünüz oranın bodrum katındaki farelere yem oldu.”

Talbot’un rengi attı. “Ne yani... Ne oldu?”

Fischman bir an ona baktı, sonra Nash’e döndü. “Bay Talbot’un şirketi o binayı belediyeden satın aldı. Eğer ziyaret ettiyse bile, ki etti demiyorum, bu pekâlâ binasının değerini görmek için olabilir.”

“Bu doğru mu Bay Talbot?” diye sordu Clair.

“Size öyle olduğunu söyledim!” diye bağırdı Fischman.

“Bunu müvekkilinizden duymayı tercih ederim.”

Talbot, Fischman’a döndü. Avukat onu gördü ve başını salladı.

“Birkaç ay önce Gunther’le birlikte oradaydım. Louis’nin dediği gibi o binayı ve aynı blokta yer alan birkaç binayı daha satın alacaktık. Belediye yıkım kararı almıştı. Binalar kurtarılıp stüdyo daireler hâline dönüştürülebilir mi diye bakmaya gitmiştik, aksi hâlde belediye yıktıktan sonra araziyi satın alacaktık,” diye açıkladı.

“Herhangi bir sebeple tekrar oraya yalnız başına gitmiş olabilir mi sizce?”

“Bunu Maymun Katili mi yaptı?”

“Soruma yanıt vermediniz Bay Talbot.”

“Eğer o yaptıysa, ondan bunu ben istemedim,” dedi Talbot. “Eğer oraya yeniden yalnız başına gittiyse bu onun seçimidir.”

“Maymun Katili mi?” diye yineledi Fischman müvekkilinin sorusunu.

Clair omuz silkti. “Olabilir de, olmayabilir de.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Şu demek; müvekkiliniz kendine has bir sebepten ötürü mali işler müdürünü tablonun dışına atmak istemiş olabilir. Kendi kızını da tabii,” dedi Nash.

Talbot’un ağzı açık kalmıştı. “Bu düpedüz saçmalık! Neden böyle bir şeyi-”

Clair araya girdi. “Emory’yi neden bu kadar zamandır sakladınız Bay Talbot?”

Fischman elini havaya kaldırdı. “Cevap verme Arthur.”

Clair dün konuşurlarken Porter’ın dikkatini çeken daha samimi *Arthy'nm* yerini şimdi *Arthur’un* almış olduğunu fark etti.

“Onu *saklamadım*,” diye cevap verdi Talbot gergin gözlerle avukatına bakarak. “Emory annesi öldükten sonra zor zamanlar geçirdi. Eğer benim yanımda olmazsa onun için daha iyi olacağını düşündüm. Her an basının gözetimindeyim. Her gazetenin ilk sayfasına çıkacaktı. ‘Evlilik dışı ilişkiden doğan çocuk,’ ve daha bir sürüsü. Onu şehrin her yerinde takip edecek, rahatsızlık vereceklerdi. Niye onu böyle bir oyunun içine katayım ki? Camegie’nin bununla uğraşmak zorunda kalması yeterince kötüydü zaten. Emory’ye normal bir yaşam sürmesi için şans vermek istedim. İyi bir eğitim almasını, kendi yuvasını kurmasını ve benim gölgemin baskısından uzakta kendince

bir şeyler yapabilmesini istedim.” Doğrudan Clair’in gözlerine baktı. “Uzun lafın kısası, eğer halk içine çıkıp tanınmak isteseydi onu tüm kalbimle desteklerdim. Doğuracağı sonuçlar ne olursa olsun. Çocuklarınız var mı dedektif?”

“Hayır, yok.”

“O zaman beni anlamanızı bekleyemem. Bir çocuğunuz olduğunda hayat artık sizin değil onun etrafında gelişiyor. Onlar için her şeyi yapabilecek konuma geliyorsunuz. Bir gün Bayan Burrovv’la bu konuyu konuşurken bana bir soru sordu: ‘Emory yolun ortasında öylece duruyor ve bir araba ona çarpacak şekilde hızla ilerliyor olsa, kendi hayatınızı tehlikeye atarak onunkini kurtarır mıydınız?’ Hiç tereddütsüz cevabım evetti. Aynı soruyu eşimle ilgili sorduğundaysa tereddüt etmiştim. Bu birçok şeyin farkına varmamı sağladı. Hiç kimseyi, kendinizi bile, çocuğunuzdan daha fazla sevemezsiniz. Ve onları korumak için her şeyi ama her şeyi yaparsınız.”

“Biri ne sebeple onu kaçırmış olabilir?” diye sordu Clair.

Fischman gözlerini kıstı. “Maymun Katili onu neden kaçırmış olabilir mi demek istediniz?”

“Diyelim ki öyle olsun.” Clair omuz silkti. “Maymun Katili neden evlilik dışı kızınızı kaçırmış olabilir?”

Talbot'un yüzü kızardı ama sakin bir şekilde cevap verdi. "Dedektif olan sîzsiniz. Neden siz söylemiyorsunuz?"

Clair elini beyaz kutunun üstüne koydu. "Eğer yıllar içerisinde 4. Maymun Katili ile ilgili öğrendiğimiz bir şey varsa, o da hiçbir şeyi sebepsiz ya da sonunu düşünmeden yapmadığıdır. Sizi hedef seçti çünkü kötü bir şey yaptığınızı düşünüyor. Cezalandırılmanız gerektiren bir şey. Doğrudan size zarar vermek yerine kızınızı kaçırıyor. Tuhaf olan şeyse, daha önce kimsenin bilmediği kızınızı kaçırması, Talbot imparatorluğundan tamamen ayrı tutulan biri, Talbot ailesinin mirasçılarından olmayan biri. Diğer kızınız, Carnegie, biraz sosyetik bir şey. Şımarık, zengin çocuğu-"

"Dikkat edin Dedektif," dedi Fischman.

"Babasının parasıyla şehrin altını üstüne getiren şımarık zengin çocuğu. Onu kaçırsa ne büyük sansasyon olur düşünsenize. Bu davaya o kadar dikkat çekerdi ki, en az bir ya da iki habere konu olmadan Filipinler'den tek bir kâğıt bile satın alamazdınız. Genellikle de istediği budur, öyle değil mi? Diğer dosyalarına bakacak olursanız hep büyük olay yaratmıştır, medyayı besleyip durur. Ama burada alışılagelmişin dışına çıkıyor ve tanınmayan kızı kaçırıyor. Fildişi kuleye kilitleyip, dünyadan sakladığınız kişiyi. Sizce neden böyle?"

Talbot önce avukatına, sonra da Clair'e baktı. "Belki basın Emory'yi keşfederse yaratacağı patlamanın Carnegie ile yaratacağından daha büyük olacağını düşünmüştür."

Clair başını salladı, anlamıştı. "Elbette, benim de ilk fikrim öyle olurdu ama sanırım o daha akıllı bir adam. Sanırım Carnegie yerine Emory'yi seçmesi için daha özel bir sebebi vardı, neden sizi ilk hedefe koyduğunu açıklayan bir sebep." Uzandı ve kutunun kapağını açtı. "Neden bana Villalar'da neler olduğunu anlatmıyorsunuz Bay Talbot?"

Talbot sandalyesinde şöyle bir kımıldandı. Fischman'la bakıştılar, sonra dönüp kutuya baktı. "Villalar mı?" dedi, sesi kırçıllanmıştı.

"Tek kelime etme Arthur. Tek bir kelime bile söyleme," dedi Fischman. "Dedektif, Emory'yi bulmanıza yardım etmek için buradayız. Bay Talbot buraya kendi isteğiyle geldi. Eğer bu bir cadı avına dönüşecekse, bu konuşmaya burada son veriyorum."

Clair’in dudaklarında haylaz bir gülümseme belirdi. “Sanırım bu durum müvekkilinizin de daha önce belirttiği gibi daha çok Emory’yle ilgili Bay Fischman. Bakın ona. Nasıl da düşünceli.” Ayağa kalktı, arkalarına geçti, aynaya yüzü dönüktü. Fischman’ın kulağına eğildi. “Son banka hesaplarını gördükten sonra sizi hâlâ şirketinize ödeme yapabilmek için yeterli parası olduğuna dair nasıl ikna edebileceğini düşünüyor.”

Nash masaya yaklaştı, gözleri kutudaydı. Talbot da Fischman da ona döndüler. “Kankan Arty’nin bir Snickers alacak parası bile yok. Öyle değil mi Arty?”

“Bir tür üçkâğıtçılık yaparak kazancını çeşitli projeler arasında aktarıp döndürüyor,” dedi Clair. “Hesaplarına aşırı yüklenmiş durumda, borçlarının vadesi dolmuş, yatırımcılar kapısına dayanacak neredeyse. Muhtemelen arabasında her an şehri terk edebilmek için hazır bulundurduğu bir valizi bile vardır. Şimdi de Villalar’ın ikinci etabıyla ilgili sorun patlak verdi.” Kafasını Fischman’a çevirdi. “Siz de bu projenin yatırımcılarından biri değil misiniz?”

Fischman kaşlarını çattı. “Ne alakası var?”

“Bir yatırımcı olarak, Bay Talbot’un o evleri kendine ait olmayan bir arazi üzerine inşa edeceğini bilmek sizi rahatsız etmez mi?” diye sordu Clair.

“Ne?”

“Sadece kızımı bulmanızı istedim,” diye mırıldandı Talbot. “Bulacağız Arty,” dedi Nash.

“Ne diyorlar Arthur?”

“Camegie gayrimenkul sahibi değil, öyle değil mi Bay Talbot? Ama Emory öyle,” dedi Clair. “Neden burada arkadaşınıza 4. Maymun Katili’nin niçin Emory’yi seçtiğini tam olarak anlatmıyorsunuz?”

Fischman ona baktı. “Arthur?”

Talbot elini havaya kaldırdı. “Aslında Belshire’dan Mont-gomery’ye kadar sahil şeridi Emory’nin annesinindi. O ölünce araziyi Emory’ye bıraktı.” Clair’e döndü. “Ama bu bir formalite sadece. Emory orayı bana satmayı kabul etmişti. Bu projeyi gönülden destekliyordu.”

Fischman kızardı. “Emory henüz reşit değil Talbot. Sana daha üç yıl boyunca hiçbir şeyini satamaz. Projenin bitiş tarihi on beş ay sonra.”

Talbot başını sallıyordu. “Bunu halledebiliriz. Mal varlığı bana emanet. Evraklar aylar öncesinden tamamlandı. Onun yasal koruyucusu olarak her şeyi imzalayabilirim.”

Nash cebinden Hosman’ın kopyasını aldığı belgeyi çıkardı, keçeli kalemle işaretlenmiş paragrafı işaret etti. “Mali işler müdürünüz öldü. Alacak transferinde şahit olduğuna dair imzası burada. Organizasyon içerisinde sorun yaratma ihtimali olan tek kişi şimdi devre dışı. Artık taşlar biraz daha oturuyor mu? Emory’nin babası olarak, eğer o ölürse, tüm malvarlığının kontrolü size geçecek. O zaman onun güvencesi olmanızın bir anlamı kalmıyor. Araziyi alıyor ve hiçbir işiniz aksamadan yolunuza devam ediyorsunuz. Ben aslında Maymun Katili’nin bu konuyla nasıl bir ilişkisi olabileceğini anlayamadım. Burada her şey sizin çıkarınıza gözüküyor.”

“Alın size gerekçe Bay Talbot,” dedi Clair. “Anladınız.” Talbot başını sallıyordu. “Hayır, hayır, her şeyi yanlış anladınız. Öyle değil.”

“Bence aynen öyle.”

“Hayır, demek istediğim, anlaşma öyle işlemiyor.” Talbot derin bir nefes aldı, sakinleşmeye çalışıyordu. “Eğer Emory ölürse malvarlığı belediyeye kalacak.”

Clair’in kaşları çatıldı. “Ne?”

Talbot gözlerini devirdi. “Annesi. Anlaşmayı imzalarken bu konunun üzerinde özellikle durdu. Eğer ona bir şey olursa, yani Emory on sekiz yaşından önce ölecek olursa tüm gayrimenkul-leri belediyeye kalıyor, geri kalan mal varlığı ise farklı hayır kurumlan arasında paylaştırılıyor. O araziyi sadece Emory’nin isteğiyle alabilirim.” Güldü. “Gördünüz mü Dedektif, eğer burada kızımın sağ salim aramıza dönmesini isteyen biri varsa o da benim.”

Clair avukata döndü. “Bu doğru mu Fischman?”

Fischman ellerini havaya kaldırdı ve omuzlarını silkti. “Anlaşma benim ofisimde yapılmadı. Nereden bilebilirim?”

“Bir kopyasını görmemiz lazım,” dedi Clair, Talbot’a.

Talbot başını salladı. “Sekreterime söylerim size e-posta atar.” İki dedektife de bakarak ekledi, “Eğer başka bir şey yoksa ofisime döneceğim. Tabii eğer beni başka bir şeyle suçlamayacaksanız. O zaman da kefalet ödemek zorunda kalacağım sanırım.”

“Beş parasızsın Talbot,” dedi Nash. “Nasıl ödeyeceksin?”

Talbot dik dik baktı. Dudakları mühürlüydü sanki.

Clair homurdandı, şöyle bir döndü ve yandaki küçük odaya girdi; Nash, Talbot ve Fischman içeride kalmışlardı. Teknisyen ona baktı. “Sakin geçti.”

“Siktir,” dedi. Masanın üstünden bir fotoğraf aldı ve sorgu odasına yeniden daldı. Fotoğrafı masaya, Talbot’un önüne attı. “Bunları tanıdınız mı?”

“Tanıyayım mı?” Kaşları çatıldı. “John Lobbs gibiler, siyah, deri.”

“Size mi aitler?”

“Bilmiyorum. Çok ayakkabım var. Eğer beğendiğiniz bir çift varsa size şehir merkezinde iyi bir dükkân tavsiye edebilirim.”

“Ukala,” dedi Nash. “4. Maymun Katili dün kendini otobüsün önüne attığında bunları giyiyordu. Senin parmak izlerini bulduk. Bunu nasıl açıklayacaksın?”

Fischman yine elini havaya kaldırdı ve Talbot’un kulağına eğildi.

“Yapamam,” dedi Talbot. “Belki biri çalmıştır. Düzinelerce John Lobbs’a sahibim. Çok rahatlar.”

Yüzünde küçümseyen, yapmacık bir gülümseme vardı. Cla-ir ona vurmak istedi. “Kaç numara giyiyorsunuz?”

Talbot avukatına baktı, o da ona bakıyordu, sonra Clair’e döndü. “Kırk bir.”

“Aynı numara.”

Talbot fotoğrafı aldı, kenara fırlattı. “Beni suçlayarak vakit kaybediyorsunuz dedektifler. İnansanız da inanmasanız da kızımı çok seviyorum ve asla onu tehlikeye atacak bir şey yapmam. Eğer benim kalpsiz, alçak herifin teki

olduğumu düşünüyorsanız, o zaman Emory'nin hayatta olmasının en azından Villalar'ı tamamlayabilmek için işime geleceğini de düşünebilirsiniz. Ayrıca burada benimle birlikte durduğunuz sürece onu aramıyor oluyorsunuz ve bu da kabul edilir şey değil."

Fischman, Talbot'un omzuna dokundu. "Tamam Arty."

Yine Arty.

"Sanırım müvekkilimin yeterince vaktini aldınız Dedektif Norstrum," dedi Fischman.

"Norton."

"Evet, bağışlayın," diye yanıtladı. "Aleyhimizde dava açacak mısınız? Yoksa gideceğiz."

Clair hüsranla içini çekti ve yan odaya gelmesi için Nash'e bir işaret yaptı. Nash, Clair'in arkasından odaya girdikten son-

ra kapıyı kapattı. "Sakın ağzını bile açma," dedi Clair teknisyene.

Adam ellerini kaldırdı ve gülümsedi.

"O kadar da kötü değil," dedi Nash. "En azından iyi bir ayakkabı dükkânı öğrenmiş olduk."

Clair, Nash'in göğsüne bir yumruk indirdi.

"Aman Tanrım, Clair!" diye kahkahayı bastı Nash. Ben iyilerden tarafım, unuttun mu?"

"Lanet olası zaman kaybıymış," dedi Clair. "O da bu işin içinde... Bir yerinden içinde olmalı."

Nash kafasını sallıyordu. "Buna çok takıldın. Bir adım geriye gidip daha geniş bir perspektiften bakmalısın. Bence 4MYMN bizimle oynuyor. Talbot *onun* hedefi. Bu, bizim de hedefimiz olması gerektiği anlamına gelmiyor. Eğer kızının mirasıyla ilgili bahsettiği anlaşma doğru çıkarsa paçayı kurtarır. Bu adamın kendi mali işler müdürünü öldürmüş olabileceğini düşündün mü? Ya da

ona benzer bir şey. Ben düşünmüyorum. Kutular başından beri 4MYMN'nin kullandığı cinstendi. Talbot gibi bir adam ne tür bir kutu alacağını nereden bilecek? Eğer heriften kurtulmak için mali işler müdürünü öldürmek istese bunu birine yaptırır, kaza süsü verir, bir boğulma ya da trafik kazası, hatta belki bir kalp krizi. Bence Hosman mali işler müdürünün fınansal bir suç işlediğini ortaya çıkaracak -4MYMN'nin onu hedef alması için uygun bir sebep. Daha azı için bile öldürdüğünü gördük."

Clair onun haklı olduğunu biliyordu ama kabul etmek istemiyordu işte.

"Talbot'u yine mali suçlardan ötürü alırız ama bundan değil. Ana meselemizden uzaklaşmamalıyız, Emory'yi bulmaya odaklan."

"On iki saattir hiç ilerleyemedik. Biz onu bulamadan kızcağız susuzluktan ölecek," dedi Clair sessizce. "Zamanımız tükeniyor."

Nash sorgu odasındaki beyaz kutuya baktı. "O ne?"

Clair omuz silkti. "Boş. Onu germek için masaya koydum." Nash gözlerini devirdi. "Federallerin onu mali suçlardan kayıt altına almasına izin verelim. Aşağı inip kafa kafaya vermeliyiz."

Clair'in telefonu vızırdadı, çıkardı, ekrana baktı. "Beklin arıyor." Hoparlörü açtı.

"Dedektif? Chicago Üniversitesi Tıp Merkezi'ndeyim. Bir hemşire çıkardığınız fotoğraftan 4MYMN'yi teşhis etti." "Emin mi?" dedi Clair.

"Olumlu. Her zaman fötr şapka giydiğini ve tedavisinin süresini ölçmek için durmadan eski görünümlü bir cep saatine baktığını söyledi. Bu bizim adamımız. İsmi Jacob Kittner. Adresini aldım. Şimdi mesajla göndereceğim."

"Özel Tim'den Espinosa'ya da gönder ve bizimle orada buluşmalarını söyle. Yola çıkıyoruz." Telefonu kapattı ve Nash'e gülümsedi. "Eğer bu kadar çirkin bir fırlama olmasaydın şu an seni öperdim."

53

Günlük *"Patatesi uzatır mısınız lütfen?"diye sordum öyle ortaya.*

Annem ve babam tam olarak iki saat önce gelmişlerdi ve hemen akşam yemeğine

koyulmuştuk. Babam öylece içeri girip anneme yalandan bir merhaba demişti. Başımı okşadıktan sonra "Benim küçük adamım ne yapıyor bakalım?" diye sormuştu bana da, ama zorla.

Havada gerginlik vardı, hava ağırdı.

Patatesler tabağıma gelmeyince ben uzandım, kendi yardım isteğime kendim karşılık veriyordum. Ne annem ne de babam bu akşam yeşillikleri yemediğim için bir şey söylemişti; ben de brokoliyi yetişkinlere bırakıp et dilimine sarılmıştım.

Çatal bıçaklarımızın porselen tabakta çıkardığı sesler çok fazlaydı, komşularımızdan biri ölü diğeri de aşağı katta bağlı olmasalardı eminim onlar da duyabilirlerdi.

Süte uzandım, kafama diktim ve elimin arkasıyla ağzımı sildim.

"Bugün bir adam geldi. Carterlar'ı arıyordu. İlk başta memur sandım ama sonra olmadığını anladım."

Babam yemeğinden kafasını kaldırdı ve anneme baktı. Göz göze geldiklerinde babam bana döndü. Brokoli yiyordu, ön iki dişinin arasına bir parça sıkışmıştı.
"Ona memur dememelisin. Ona polis memuru diye hitap etmelisin.
Öyle söylemek biraz ayıp olur."

"Evet, baba."

"Bir polis memuru olduğunu mu söyledi?"

Öncesinde bunu çok düşünmüştüm. "Bir rozeti vardı ama, hayır efendim, öyle demedi. Ama öyle gibi davrandı. İlk başta iyice ama sonlara doğru pek değil."

"Nasıl yani?"

Hatırladığım kadarıyla aramızda geçen konuşmayı anlattım.

"Bir Plymouth Duster mı?" dedi annem ben bitirince. "Emin misin?"

"Evet anne. Arkadaşım Bo Ridley'in babasının da aynısından var ama onunki san. O arabayı nerede görsem tanırım." Babam anneme döndü. "Bu sana bir

şey ifade ediyor mu? Tanıyor musun?”

Annem kısacık bir an tereddüt etti, sonra başını salladı. “Hayır.”Ayağa kalktı ve bulaşıkları yıkamaya koyuldu. Babamla birbirimize baktık. O da görmüştü.

Annem doğruyu söylemiyordu.

54

Porter

2. gün Saat 9:23

Porter ve Watson, 55. Cadde'deki binanın ikinci katında bir odanın kapısının önünde duran polis memurunun arkasından gidiyorlardı. "Sorgu memurunun ismi Ronald Baumhardt. Sizi içeride bekliyor." Bir süre kendi ayakkabılarına baktı, daha sonra Porter'a döndü. "Ne olursa olsun, olanlar için üzgünüm." Porter ona bir baktı ve odaya girdi.

Baumhardt kısa boylu, tıknaz, keçi sakallı, gri saçlı, kırklarının ortasında bir adamdı. Masanın kenarında oturmuş, bir dosyaya bakıyordu. Porter elini uzattı. "Dedektif, bugün buraya gelmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Baumhardt, Porter'ın elini sıktı. "Nasıl bir şey yaşadığını düşünemiyorum - elimizden bu kadarı gelebiliyor ne yazık ki." Watson'a baktı. "Siz?"

"Paul Watson. Şehir merkezindeki suç laboratuvanndanım. Dedektif Porter'a başka bir davada yardımcı oluyorum."

"4. Maymun Katili mi?" diye fısıldadı Baumhardt. "Şu pislik herif. Ne kadardır peşindesiniz? Beş yıl mı, altı mı? Ve o, bir belediye otobüsünün önüne atıyor kendini. Tüm vergi ödeyenleri kurtarıyor. Keşke o otobüs şoförü durup bir kez de geri geri geçseymiş üstünden o adi herifin."

"Bayağı ileri fırlamış, ama kesinlikle o an ölmüş," dedi Wat-son. "Şoförün yapabileceği fazla bir şey kalmamış zaten."

"Ha, evet," dedi Baumhardt, Watson'a neşeyle gülümserken.

Porter adamın elindeki dosyaya baktı. "Evet, ne yapıyoruz?"

Baumhardt masanın diğer yanındaki koltuklara oturmalarını işaret etti ve dosyanın ilk sayfasını açtı. "İsmi Hamell Campbell. Dün gece, saat yaklaşık onu çeyrek geçe bir blok aşağıdaki 7-Eleven dükkânına girmiş, kasiyerin kafasına bir .38'i dayamış ve tüm parayı vermesini istemiş. Her şey olağan, yalnızca

seçtiği mekân kötü. Kuvvetlerimizin yarısı mesaiden önce ya da sonra oraya uğrar. Taksi dolmuşların durduğu yerin tam çaprazında. Görevde olmayan memurlardan biri bira dolabının oradaymış, bir Coors Light alıyormuş, şişeyi dükkânın kapısına doğru fırlatmış. Soyguncumuz tam o sırada olay yerinde olduğundan ve olan bitene anlam vermeye çalıştığından, memurumuzun, adamın üzerine atlayacak kadar zamanı kalmış ve silahını herifin kafasına dayamış. İlk kez birayla böyle bir şey yapıldığını duyuyorum."

"Coors Light'ın biradan sayıldığını bilmiyordum."

"Evet, karım ona antrenman birası diyor," dedi Baumhardt. "Ama açıkça bir silah olarak kullanılabiliyormuş. Her neyse .38'den çıkan bir kurşunumuz var ve şeyle eşleşiyor-"

"O kurşun eşimi öldürdü," dedi Porter.

Baumhardt kafasını salladı. "Akademide Kaptan'la beraberdik, dolayısıyla hemen onu aradım ve olan biteni anlattım."

"Buraya gelebildiğim için size minnettarım. Teşekkürler."

Duvardaki telefon çaldı. Baumhardt ahizeyi aldı ve kulağına yapıştırdı. "Baumhardt. Tamam, içeri gelsin."

Biraz sonra kapı açıldı ve teşhis için gelen Tareq de içeri girdi. Porter'ı görünce yüzü gerildi. Sonra ellerini uzattı. "Çok üzgünüm Sammy. Eğer çocuğun gerçekten ateş edeceğini bilseydim... Ne bileyim, başka bir şey yapardım. Hiç ateş etmezlerdi genelde. İçeri girer, parayı alır ve çıkarlardı. Tanrım, ben... Ben gerçekten üzgünüm."

Herkesin pek çok suçu vardı anlaşılan.

Porter onun elini ve omzunu sıktı. "Seni suçlamıyorum Ta-req. Neler yaptığını anlattılar, ona yardımcı olmaya çalışmışsın. Orada olduğun için teşekkürler. En azından en son gördüğü yüz bir arkadaşının yüzüydü diye avunuyorum. Yalnız ölmedi."

Tareq başını salladı ve gözlerini gömleğinin koluna sildi.

Baumhardt yanlarına geldi, ne olacağını anlatmaya başladı. "Altı adam gelecek

ve sırada duracaklar, her birinin elinde bir numara olacak.” Masadaki kâğıtlara baktı. “İfadene göre seni soyan adam ‘Paraları çantaya koy, şimdi’ demiş. Her birinden bir adım öne çıkıp bu cümleyi söylemelerini isteyeceğim. Her birini dikkatle incelemeni istiyorum. Seni soyan adam bunların arasında olmayabilir de, bunu aklından çıkarma, illa ki birini seçmen gerekmiyor yani. Eğer şüphen olursa, eğer hiçbiri ona benzemiyorsa, öyle söyle. Anladın mı?”

Tareq başıyla onayladı.

“Bizi göremiyorlar bu arada. Başka hiçbir şeyi kafana takma, yalnızca adamımızı teşhis etmeye odaklan.”

“Tamam,” dedi Tareq.

Baumhardt duvardaki düğmeye bastı. “Getirin hepsini.”

Porter odanın arka tarafında duruyordu. Elleri soğuk ve ıslaktı. Pantolonuna sildi. Kalbinin, boynunun kenarında attığını hissediyordu, kulaklarının arkasından gelen sesi duyuyordu. Watson da yanındaydı, kapı açılıp iki memur eşliğinde altı adam odaya girerlerken içeri bakıyorlardı.

“Dört numara,” dedi Tareq. “O. Eminim.”

Baumhardt, Porter’a baktı, sonra Tareq’e döndü. “Şuraya sıralanmalarına ihtiyaç yok mu? Bundan emin olman gerekir.”

Tareq başını salladı. “Bu çocuğun yüzünü asla unutmam. Bu o.”

Porter daha iyi görebilmek için bir adım daha yaklaştı.

Boyu, arka duvardaki sayılara göre, 1.80’den biraz daha uzundu, yirmili yaşlarının henüz başında, kafası tıraşlı, iki kulağında da sıra sıra piercingler olan beyaz bir çocuktu. Sağ kolu, omuzdan ejderhayla başlayıp, bileğine doğru Tweety’yle biten dövmelerle kaplıydı. Sol kolundaysa tuhaf biçimde hiçbir şey yoktu. Kapalı bir çene ve sabitlenmiş gözlerle onlara bakıyordu.

Baumhardt yeniden dosyadaki sayfaları karıştırmaya başladı. “İfadende dövmelerden söz etmemişsin.”

“Ceket giyiyordu, kollarını göremedim,” diye cevapladı Tareq. “Ayrıca sağ

kulağında da dövme var, hatırlıyorum. O zaman ifademi alan görevliye bunu söyledim.”

“Silahı doğru bir şekilde tutamayacak kadar titrediğini söylemişsin. Şimdiyse pek gergin gözükmüyor,” diye belirtti Baumhardt. “Taş gibi soğuk duruyor şu an.”

“Bu o. Kulağına bakın.”

Baumhardt yine düğmeye bastı. “Dört numara, lütfen bir adım öne çıkın ve solunuza dönün.”

Porter çocuğun bunu yapmadan evvel, sanki bunda eğlenceli bir taraf varmış gibi pis pis sırıttığını gördüğüne yemin edebilirdi. Döndüğünde, Porter kulak memesindeki koyu lekeyi fark etti. “İşte orada, gördüm.”

“Nerede? Her tarafı piercing dolu,” dedi Baumhardt. “Hayır, iç tarafta, piercinglerin altında, siyah mürekkeple.” Baumhardt cama bir adım daha yaklaştı ve gözlerini kıstı. “Kahretsin, görebiliyor musun? Ben ancak bir koyuluk seçebiliyorum orada.” Masanın üstünde duran kayıtlara baktı. “Buradaki bilgiye göre dövmede *filtre* yazıyormuş.”

Tareq onlara döndü. “Evet! Size o olduğunu söylemiştim.” Baumhardt derin bir nefes aldı.

Porter elini Tareq’in omzuna koydu. “Teşekkür ederim.”

Tareq ona döndü, gözleri dolmuştu. “Keşke daha fazla bir şey yapabilsem.”

“Kendini suçlama.”

Benim suçladığımdan daha fazla.

Baumhardt memurlardan birine bir işaret yaptı. “Dört numarayı sorgu odasına alın. Uzun bir konuşma yapacağız.”

Tareq’e geri döndü. “Seni olabildiğince hızlı bir şekilde buradan göndereceğiz. Yalnız birkaç evrak işi var.”

Porter, Watson’a baktı. “Hadi gidip amcana saati gösterelim.” Watson kaşlarını

çattı. “Sorgulamaya şahit olmak istemiyor musun?”

Porter başını salladı. “Şu an kanım kaynıyor. Burada duramam. Bunu görmem gerektiğini düşünüyordum ama şimdi öyle olmadığını anladım. Gitsem daha iyi olacak.”

Baumhardt birkaç adım ötelerinde duruyordu, masadaki kâğıtları toplamakla meşguldü. “Sizi aramamı ister misiniz? Neler olduğunu paylaşırım.”

“İyi olur.”

“Şimdi sert durmaya çalışıyor ama açılır. Öyle olmasa bile balistik bulgular var, Tareq’in tanıklığı var. Bundan daha azıyla karar veren jüriler gördüm.”

Porter uzandı ve adamın elini sıktı. “Tekrar teşekkürler.”

Watson kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

“Ne var?”

“Biraz solgunsunuz da.”

“Tamam, sorun yok, biraz hava alsam iyi gelecek,” diye yanıtladı Porter. “Hadi çıkalım.”

Adımını koridora atar atmaz dört Starbucks bardağı taşımakta olan iri yarı bir dedektifle çarpıştılar. Sıcak kahve her ikisinin de üzerine döküldü, yerler de kahve olmuştu. Watson bir adım geri attı.

“Ne, şuna bak,” diye gürledi dedektif. “Gittiğin yere bakmaz mısın sen?”

“Çok üzgünüm, ben-”

“Umurumda bile değil. Senin niyetin beni yanık ünitesine mi göndermek?” Sinirli bir biçimde gömleğindeki kahve lekesini bir parça mendille silmeye çalıştı.

Porter’ın durumu da daha iyi sayılmazdı. Kahve gömleğine ve koluna dökülmüştü, ayrıca pantolonunun bacak kısmında da bir leke oluşmuştu. Bir parça kahve de ayakkabısının içine girmiş gibiydi, çorabı şu an o kahveyi

emmekle meşguldü. Ceket cebinden ıslak bir kartvizit çıkardı. “Şehir merkezinde, Cinayet Bürosu’nda çalışıyorum. Kuru temizleme fişini bana yollarsanız ilgilenirim.”

“Tabii ki ilgileneceksin,” dedi adam kartı havada kaparken. “Seni şimdi önce bir ATM’ye, oradan da yenilerini alman için Starbucks’a göndermediğim için şanslısın.” Koridorda, kahveyle ilgili bir şeyler söylene söylene ilerledi.

“Hadi gidelim,” dedi Porter, Watson’a. “Evim amcanın dükkânının yolu üzerinde. Geçerken uğrar, değiştiririm.”

55

Clair

2. gün Saat 10:59

“Porter’ı çağırmalıydık,” dedi Nash.

Kittner’ın oturduğu ne idüğü belirsiz, üç katlı ve on beş ünitesi bulunan tuğla binaya ulaştıklarında, Espinosa ve adamları içeri girmek için hazırlanmış bekliyorlardı. Kendileri de çelik yeleklerini giydikten sonra özel timi takip ederek ana kapıdan giriş yaptılar ve hızla ikinci kata çıktılar. Kittner’ın dairesi en son sırada sağdaki kapıydı.

Clair, Glock marka silahını kontrol ettikten sonra onun arkasından duvara yapışık biçimde ilerlemeye başladı. “Onu rahatsız etmemeliyiz diye düşünüyorum.”

“Neler olduğunu bilmek isteyecektir,” dedi Nash.

“Ona biraz zaman tanımalıyız.”

“Beşe kadar sayınca içeri girmeye hazır olun,” dedi Espino-sa’nın sesi Clair’in kulağındaki telsizden.

“Gitme zamanı,” dedi Clair.

Nash koridorda eğildi ve.Brogan ile Thomas’ın, Kittner’ın kapısını koçbaşıyla kırarak içeri girişlerini izledi. Kapı olanca hızıyla açıldı ve arkadaki duvara yapıştı.

“Hadi! Hadi! Hadi!” diye bağırdı Espinosa içeri dalmadan hemen önce.

“Hadi gidelim,” dedi Clair, elinde namlusu yere dönük silahıyla koridorda koşmaya başlamadan önce. Kapıya ulaştığında kulaklığında sesler duyulmaya başladı.

“Brogan, temiz.”

“Thomas, temiz.”

“Espinosa, her yer temiz. Sayılır.”

Nash ve Clair de içeri girdiler. “Aman Tanrım.”

Oturma odasında mobilyadan eser yoktu. Her yere gazeteler yayılmıştı. Gazetelerin kimi zamanla eskiyip sararmıştı, kimisi ise yepyeniydi. Gazeteler kadar da kitap vardı ortalıkta, karton kapaklı ya da değil. “Türlere göre ayrılmışlar. Burası kovboy romanları, burada romantik şeyler ve bilim kurgu var. Bunlar korku romanlarına benziyor. İnsan böyle bir şeyi nasıl sever?”

“*Hoarders'taki* gibi,” dedi Clair. İnsanlar önce bir şeyleri biriktirmeye başlıyor ve bir süre sonra sınırı aşıyorlar. Senin pomo koleksiyonun da böyledir diye düşünüyorum.” Kafasını çevirdi. “Bir kedi duyuyor musun?”

“Bir kedi *kokusu alıyorum*,” dedi Tibideaux. “Kedi kumu birkaç gündür değiştirilmemiş.”

“Kedi kumunu nasıl buluyor acaba?” diye sordu Nash. Espinosa banyodan geldi. “Bu karmaşa sadece oturma odasıyla sınırlı. Dairenin geri kalan kısmı tertemiz.”

Tibideaux elinde kocaman bir Mavi Rus kedisiyle yatak odasından çıktı. Miyavlayan kedi onun üstündeki kurşun geçirmez yeleği yaladı. “Zavallı şey aç olmalı.”

Nash bir adım geriye kaçtı. “Onu uzak tut benden -aleıjim var.” Clair gazete tomarlarını karıştırıyordu. Bir tane *Tribüne* çıkardı. “Bu gazete altı yıllık.”

“Buradaki yığınlara bakacak olursak herif yaklaşık on yıldır burada yaşıyor olmalı,” dedi Espinosa. “Aradığımız şey nedir?”

“Emory’yi nerede bulabileceğimizi bize gösteren herhangi bir şey,” diye yanıtladı Nash.

Clair’in telefonu çaldı. “Kloz arıyor.” Hoparlörü açtı.

“İşte bu çok acayip,” dedi Kloz daha merhaba demeden.

“Ne ilginç?”

“Kittner’ın banka hesaplarına baktım -Porter, sen bana girişmeden önce kendimi garantiye alayım dedim.”

“Porter burada değil şu anda.”

“Nerede?”

Clair gözlerini devirdi. “Meşgul. Ne buldun?”

“Beş gün önce hesabına iki yüz elli bin dolar yatmış. Acayip olan bu değil - başka bir çeyrek milyon da ölümünden sonra, dün akşamüstü hesaba yatırılmış,” dedi Kloz.

“Kimin yatırdığı belli mi?”

“Cayman Adaları’ndan bir banka hesabı. İsim almaya çalışıyorum ama işbirliği yapmaya pek yanaşmıyorlar. Şubede korkutarak ağızlarından laf alabileceğini düşündüğüm bir arkadaşım var. Kapatır kapatmaz onu arayacağım.”

Nash, Clair’e baktı. “Paranın Talbot’tan geldiğini mi düşünüyorsun?”

“Ne sebeple?”

“Bilmiyorum. Belki de bir ödeme olarak.”

Clair tekrar telefona döndü. “Kloz, Talbot’un bu adada hesabı var mı?”

“Her yerde hesabı var adamın. Para RCB Royal’den geliyor. Talbot’un işlerinden buraya gelen ya da buradan giden çok fazla para var ama hesap numaraları tutmuyor. Yine de bir şey çıkmayabilir ama.” Bir an sessizlik oldu; arkada klavyenin tıkırdayan sesleri duyuldu. “Hah!”

“Ne?”

“Başka bir havale buldum. Beş gün önce hesaba yatan ilk iki yüz elli binden bir ay önce de elli bin yatırılmış. Eğer bu bir tür ödemeyse, en az bir ay önceden başlamışlar.”

“Bize Kittner hakkında ne söyleyebilirsin?” diye sordu Clair. “Elli altı yaşında. Bir ay öncesine kadar UPS’de çalışıyormuş ama uzun bir izne çıkmış. İş

dosyasını da araştırdım ama sanırım kanserle ilgili.”

“Bir cep telefonu var mı? Onu izleyebilir miyiz?”

“Yok. Adına kayıtlı hiçbir telefon yok, UPS de vermemiş. Eğer bir cep telefonu varsa ön ödemeli olmalı. Dairede telefon hattı var. Kayıtları araştırıyorum.”

“Akrabaları? Ya da başka biri?”

Biraz daha tıkırtı duyuldu. “Bir kız kardeşi var ama beş yıl önce trafik kazasında ölmüş. Amelia Kittner. Evlendikten sonra Mathers soyadını almış.”

Nash olduğu yerde havaya zıpladı. “Mathers mı?”

“Evet, neden?”

“Emory’nin erkek arkadaşının adı Tyler Mathers. Whatney Vadisi Lisesi’ne gidiyor.”

“Bir saniye. Dosyasını bulmaya çalışıyorum,” dedi Kloz. Clair’in gözleri büyümüştü. “Emory 4MYMN’nin yeğeniyle mi çıkıyor?”

Kloz geri döndü. “Bingo. Evet, o. On altı yaşında. Şehir merkezinde babasıyla yaşıyor.”

“Dedektifler?”

Clair ve Nash ona döndüklerinde Espinosa yatak odasının kapısında elinde bir cep telefonuyla duruyordu. “Emory’nin.” “Kloz? Seni hemen arayacağım,” dedi Clair ve telefonu kapattı. “Verir misin?”

Espinosa telefonu uzattı, Clair telefonu eldivenlerle tuttu ve ekrana dokundu. Hiçbir şey olmadı. “Nereden anladın?”

“Pili çıkarılmış. Seri numarasını girdim ve Talbot Girişimcilik adına Emory’nin ismi çıktı kullanıcı adı olarak. Telefon en son dün akşam altıyı kırk üç geçe kullanılmış,” diye açıkladı Espinosa.

Clair telefonu delil torbasına bıraktı ve Nash’e döndü. “Yeğeni almamız gerekiyor. Emory’nin nerede olduğunu biliyor olabilir.”

56

Günlük

Ertesi sabah çok güzeldi, eve tıkılıp kalmaktansa yürüyüş yapmaya karar verdim. Fazla uzaklaşmamıştım -en fazla bir saat, kediye bakmış, biraz taş sektirmiş ve Bay Car-ter'dan geriye kalanların doğaya karışıp karışmadığını kontrol edip geri dönmüştüm.

Yeşil Plymouth yine gelmişti.

Carterlar'm evinin önüne park etmişti ve içinde kimse yoktu. Motor hâlâ sıcaktı, tıkırtılar geliyordu. Dünkü adam yoktu görünürlerde.

Ağaçlar ve çalıların arkasında saklanmaya çalışarak yaklaştım.

Anahtarlar güneş ışığında parladılar, kontakta sallanıyorlardı.

Kendine oldukça güvenen bir adamdı.

Eğer anahtarlar kontaktaysa arabanın kilitli olma ihtimali tamamen yok demekti.

Bir anda kafamı çıkardım ve hemen Carterlar'ın evden tarafa bakıp geri çektim.

Ön kapı kapalıydı ama bir şeyler yolunda değil gibiydi. Ev boş değildi sanki.

İçeride olmalıydı, nerede olacaktı ki?

Arabanın şoför koltuğu evin olduğu taraftaydı, sağ tarafı yola bakıyordu.

Derin bir nefes ve biraz cesaretle saklandığım yerden fir-ladım ve sağ ön kapının yanında çakıl taşlarıyla kaplı araba yolunda durdum. Carterlar'm eviyle aramda hiçbir şey yoktu -bu da eğer biri oradan bakarsa beni rahatlıkla görebilecek demekti. Ancak başka seçeneğim yoktu ne yazık ki, hızlı hareket etmem gerekebilirdi.

Olağanüstü dikkatli bir biçimde kapıyı açtım. Öyle bir gıcırdadı ki. İlk başta adamın bunu kesin duyduğunu zannederek olduğum yerden arabanın altına kaçtım ve oradan eve bakmaya başladım. Bir dakika geçtiği halde

gelmemişti, tekrar ayağa kalktım ve içeri süzüldüm.

Duster'm siyah deri koltuğu vardı, yerden çıkan vites kolunun ucundaki top siyah bir sekizdi, belki de bu dünyada geçirdiğim yıllar içerisinde görmüş olduğum en havalı vites topuzuydu; o an, orada, bir araba alır almaz bundan da bir tane alacağıma söz verdim kendime. Böyle bir şey henüz çok uzaktı ama kusursuz planlama çok önemlidir; araba alırken de, bir kapıdan içeri gizlice süzülürken de...

Bu olayı planlayacak kadar zamanım olmamıştı, torpido gözüne uzanırken kilitli olmaması için dua ediyordum. Eğer kilitliyse maymuncuk kullanmak zorunda kalacaktım ama o da komodinimin üst çekmecesinde, en son Örümcek Adam macerasının altında kalmıştı.

Torpido gözü hemen açıldı.

Bir ruhsat ya da başka bir belge bulurum diye umuyordum, yabancı adamın kimliğine dair bir şey elde edebilirim diye bekliyordum ancak ilk bakışta bu konuda pek bir şansım yokmuş gibi görünüyordu. Torpido gözünde kâğıt yoktu. Ancak kocaman bir silah duruyordu. Silahları tanımıyordum ve ilk bakışta bir silahın ne olduğunu söyleyebilirim dersem yalan söylemiş olurdum. Ama yine de bu silahı tanımıştım çünkü birkaç ay önce, Dirty Harry sinema maratonu yaptığım zaman Clint Eastwood'un canlandırdığı karakterin elinde hep bu silah oluyordu.

.44 Magnum, dünyadaki en güçlü tabanca, özellikle şanssız bir serseriyseniz kafanızı darmadağın edebilir.

Şanssız bir serseri değildim. Akıllı bir serseriydim. Silaha uzandım, silindiri dışarı çıkardım, namluyu havaya çevirdim, mermiler avucuma düştü. Mermileri cebime attım, silindiri yerine taktım, Magnum'u aynen bulduğum gibi yerine, torpido gözüne bıraktım.

Bay Yabancı silahını kullanmak istediğinde (böyle bir şeyin yakın gelecekte cereyan edeceğini düşünüyordum) silahın bir su tabancası kadar etkili olacağını bilmenin rahatlığıyla zevk alacaktım. Eğer aletlerim yanımda olsaydı, ateşleme pimini söker mermileri bırakırdım -bunu yapmayı da düşünmüştüm ama bunun için eve gidip geri gelmem gerekecekti. Bu da Carterlar'm evinden doğrudan görülebileceğim bir rotada ilerlemem demekti. Bu kadar risk anlamsızdı. Eğer bir firsat doğarsa yeniden değerlendirilebilirdi.

Silahı bulduğum gibi yerine bırakıp torpido gözünü kapattıktan sonra koltuğun altına baktım. Hardal bulaşmış eski bir sandviç paketinden başka bir şey yoktu. Arka koltuk da bomboştu.

Bir polis gibi görünen ama öyle olmayan adam hâlâ gizemini koruyordu.

Bagaja da bakmak istedim ama duygularım şansımı fazla zorlamamam gerektiğini söylüyordu; ben de arabadan inip çalıların arasına, güvenli bölgeye doğru süzüldüm.

En geniş ağaçların arasında kalmaya özen göstererek

Carterlar'm evine doğru yaklaştım. Ön verandaya paralel bir konuma geldiğimde hızla ileri doğru koşup oturma odasının penceresinin altına, dizlerimin üstüne çöktüm.

Gözlerimi kapattım ve dinlemeye başladım.

Babam duyularımızın gün içerisinde eşzamanlı çalıştığını söylemişti ama bir ya da birden fazla duyunuzu kapatıp geri kalanlara odaklanırsanız daha da keskinleşiyorlardı. Bunu çoğu kez deneyimlemiştim; basit bir biçimde gözlerimi kapatarak normalde duyamayacağım tıkırtıları duyar hale gelebiliyordum.

Bay Yabancı'nın içeride bir şeyler karıştırdığını duydum; bu çok açıktı. Oturma odasında, tam üstümde olduğundan neredeyse tamamen emindim.

Bir gürültü duydum.

Oturma odasından gelmiş gibiydi ancak orada bu sesi çıkaracak bir şey gördüğümü hatırlamıyordum ve hafızam mükemmeldir. Babam sık sık beni yabancısı olduğum bir odaya sokar, kısa süre sonra gözlerimi kapatır ve içeride neler gördüğümü not alırdı, hepsinin yerlerini tam olarak belirtmem gerekiyordu. Antrenman yapmak için satılık evlerde örnek daireleri geziyorduk. Biri bitiyor diğerine geçiyorduk, eğer zaman kalırsa bir tane daha geziyorduk. Bir keresinde aynı gün altı tane ev gezmiştik. Nesneleri ve konumlarını hatırlama yeteneğim neredeyse birfotoğraf makinesi gibiydi, babam bunu gururla söylüyordu. Onun hafızası benden de iyiydi -altı evlik maratonu tamamladığımız gün akşam yemeğinde, ikinci evde bulunan bazı odalardaki eşyaların yerlerini sormuştu. Bu ikinci sınava hazırlıklı değildim, kimini hatırlaya-bilsem de hepsini hatırlamam çok zordu. Ama babam

hepsini hatırlıyordu, tek tek nerede olduklarmı-

“Çiçekleri sulamaya mı geldin?"

Ses beni ürkütmüştü, arkama dönüp sesin kimden geldiğini de görünce olduğum yerde öyle bir sıçradım ki, kemiklerim vücudumdan çıkacak gibi olmuştu. Bay Yabancı arkamda duruyordu, gözlerini kısmıştı, yüzündeki tüm çizgiler adamla birlikte geçirdikleri tüm yılları sergilercesine belirginleşmişti. Dolgun parmaklarının arasında bir çekiç döndürüp duruyordu.

“Carterlar tatilde, ben de evde binlerini gördüm sandı m," diye döküldüm hemen. Bu, burada olmam için uygun bir sebep gibiydi. Bazen en basit cevap en iyisidir; çünkü bir kez yalan atmaya başlayıp konuşmayı derinleştirdin mi, bu yalanlar boğazına dolanıp nefesini kesmeye başlayabilirler.

“İş arkadaşım Bay Smith’i görmüşsündür,” diye yanıtladı Bay Yabancı. “Ben ve işverenim gibi Bay Smith de endişeli; çünkü çalışanımız birkaç gündür işe gelmiyor. Sanırım Bay Carter’m bu tatile çıkmak için izin almadığını söylemiştim. Bu çok can sıkıcı.”

Önceki gün konuştuğumuzda bunu söylemiş miydi hatırlamıyordum ama başımı salladım. “Evlerine girmemeliydiniz. Belki de polisi aramalıyım.”

“Bence bu mükemmel bir fikir,” dedi Bay Yabancı. “İçeriden mi aramak istersin yoksa sizin evden mi?”

Bu da ne demekti böyle?

Bay Yabancının boştaki eli omzuma dokundu. Sinmiştim, başım döndü, ona tutundum.

Kıs kıs güldü ve pencereye hafifçe vurdu, daha sonra havada bir el işareti yaptı. “Sakin ol evlat. Sadece Bay Smith e dışarı gelmesini söylüyorum.”

Bizim evin o taraftan bir gürleme sesi geldi, babamın Porsche’u evin önüne yanaşıyordu. Babam arabadan indi, annem de sağ taraftan indi. Birbirleriyle sessizce konuşuyorlardı, bana ve Bay Yabancıya baktılar. Yaklaştılar, babamın yüzünde bir odayı aydınlatacak kadar parlak bir gülümseme vardı, annemse onun kotundaydı. Her işveli adımında bacaklarını saran harika yeşil çiçekli elbisesini giymişti. Bir derginin kapak çekiminden çıkmış gibilerdi.

Babam yanımıza gelip elini uzatarak Bay Yabancı'nm elini hafifçe sıktı. "Nasılsınız efendim? Carterlar'm arkadaşı mısınız?"

Bay Yabancı ona gülümsedi. "Aslında onun işvereni için çalışıyorum. Salı gününden beri işe gelmedi ve su soğutucusunun iyi çalışmadığını söylüyordu. Buraya gelip ne olup bittiğini bir göreyim istedim."

Ön kapıdaki sineklik açıldı, hepimiz birden döndük. Uzun, sarı saçlı, kalın gözlükleri olan sırım gibi bir adam çıktı verandaya. Yaklaşmaktansa korkuluğa yaslanmıştı ve bir paket Marlboro Reds çıkardı cebinden. Sağ elinin başparmağıyla yaktığı kibriti ne zaman ağzına götürdüğünü göremediğim sigaraya yaklaştırırken izledim onu.

"İş ortağım Bay Smith."

Bay Smith görünmez şapkasından bir selam çaktı ve uzaktan bizi izlemeye devam etti. Bakışları annemin üzerinde gereğinden biraz fazla kalmıştı, babamın da bunu fark ettiğini anladım, gerçi bunu hiç belli etmiyordu. Bunun yerine, "Tanıştığımıza memnun oldum,"dedi ve Bay Yabancıya geri döndü. "Adınızı duymadım."

Bay Yabancı gülümsedi. "Hayır, duymamışsımzdır. Ben Bay Jones."

"Ve bir polis memurusunuz, öyle mi Bay Jones?"

Bay Yabancı kafasını salladı. "Nereden çıkardınız?"

Babam Bay Yabancıyla göz temasını kesmiyordu. "Oğlum dün rozetinizi gördüğünü söyledi."

Bay Yabancı göz temasını kesti ve bakışlarını bana çevirdi. "Neden böyle bir şey söyledi bilmiyorum. Yanlış anlamış olmalı." Hızlıca bir göz kırptı ve yeniden babama dönmeden önce saçlarımı okşadı. "Carterlar nereye gittiklerini söylediler mi?"

Babam başını hayır anlamında salladı. "O kadar samimi değiliz."

"Ne zaman döneceklerini söylediler mi?"

"Dediğim gibi-"

“O kadar samimi değilsiniz.”

“Evet, öyle.”

Verandada Bay Smith sigarasının izmaritini yere attı ve kendisi gibi küçücük bir adamdan çok bir motosikletli isyankâra aitmiş gibi duran siyah çizmesiyle ezdi izmariti. Benden daha uzun sayılmazdı. Ama sesi rahatsız edici diye tanımlayabileceğim şeyden çok daha derindi. “Bay Carter işverenimiz için son derece önemli olan bir projede çalışıyor; işe gelmediği, bu tatile çıkma işini haber vermediği ve ulaşılamadığı için sorumluluğunu aksattığını düşünüyoruz. Bunun yanında evrak işiyle birlikte işverenimizin sahip olduğu her şey derhal geri alınmalı. Kâğıtların evde olabileceğini sandık ama yoklar. Olsalar bile en azından görünen bir yerde değiller. Bay Carter hiç işiyle ilgili konuşur muydu? Size işinden bahsetti mi?”

“O kadar samimi değildik,” diye yineledi babam. “Üzgünüm ama Bay Carter’m mesleğini dahi bilmiyorum.” “Muhasebeci,” dedi Bay Yabancı.

Gözlerinin bir an anneme kaydığını fark ettim, o da Bay

Yabancı'ya bakmıştı o kısacık anda. Bu bakışla ilgili bir şey vardı ama ne olduğunu bilmiyordum.

Bay Smith ellerini havada birbirine yaklaştırdı. Bir kare çiziyordu parmaklarıyla.

“Belgeleri, metal bir kutuda saklıyordu, bir karışa iki karış boyutlarında, yangına dayanıklı, asma kilidi olan bir kutu. Yatağın altında buldum ancak bir alkoliğin kadehi kadar boştu. İçindekileri ne yaptı merak ediyorum.”

O zamana kadar sessiz kalan annem yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. “Eminim Carterlar, daha içinde ne olduğunu bile bilmediğiniz kutuları kendilerinden izinsiz açmanızdan rahatsızlık duyacaklardır. Sanırım, siz beyefendiler buradan gitseniz en iyisi olur. Döndüklerinde Bay Carter’a ofisi aramasını bizzat hatırlatacağım. Sanırım izin almayı unutmuş, hepimize olabilir böyle şeyler, döndüğünde bunun için saçma bir açıklaması olacaktır.”

Bay Yabancı gülümsedi ancak zorlama bir gülümsemeydi bu; tadını sevmediğiniz bir şey yediğinizde kibar olmak adına zorla gülümsemek gibi. “Eminim haklısınızdır, biz abartıyoruzdur.” Alaycı bir ifadeyle bakışlarını yere

indirdi. “Sizlerle tanışmak çok güzeldi -ikinizle de.” Yeniden saçlarımı okşadı. “İyi bir çocuk. Lütfen geldikleri an hemen Bay Carter’a ofisi aramasını söyleyin.”

“Elbette,” dedi babam.

Ve iki adam acele etmeden Plymouth’a doğru yürüdüler, ikisi de arkalarına bakmadı. Annem, babam ve ben, araba arkasında bir toz bulutu bırakarak gözden kaybolana kadar olduğumuz yerden kıpırdamadık.

57

Emory

2. gün Saat 11:57

Emory dizlerini göğsüne çekti ve ısınmak için boşta olan kolunu vücuduna doladı. İstemsiz bir şekilde titriyordu. Daha önce kırık bileğine sağlam eliyle dokunmuş ve hemen bırakmak zorunda kalmıştı. Bileği o kadar şişmişti ki derisi kelepçeyi her yandan sarmaya başlamıştı, metal bileğine gömülüyordu gitgide. Kalp atışlarını kelepçenin metalinde hissediyordu, sıcak ve ıslak. Eğer bir yolunu bulamazsa elini kaybedeceğinden korkuyordu ama ne yapacağını bilmiyordu.

Çıkış yok.

Kapı yok.

Tavan yok.

Çevresini saran sert, beton zeminden başka hiçbir şey yok.

Yeniden yüksek sesle müzik duyulmaya başladı, hangi şarkı olduğunu bilmiyordu.

Mantıklı bir fikir yürütmek de zorlaşıyordu iyice. Bunun sebebinin açlık ve susuzluk olduğunu biliyordu. Bir yandan başı ağrıyor, diğer yandan zihni bulanıyordu.

Bir keresinde sarhoş olmuştu.

O ve Colleen McDoogle.

Colleenler'in evde, mutfak lavabosunun altındaki dolapta, bir şişe Wild Turkey marka viski bulmuş ve denemeye karar vermişlerdi. Sonuçta bunu denemezlerse, günün birinde bir partide sarhoş olmadan önce kaç kadeh içebileceklerini nasıl anlayacaklardı? Sonunda onlar daha yeterince içemeden, Colleen'in annesi gelmişti; bu beklenenden bir saat daha erkendi ve kadın onları o hâlde görmüştü. Neyse ki fazla bir şey söylememişti. Emory ne kadar içtiklerini hatırlayamıyordu

ancak ertesi gün her zamankinden farklı bir baş ağrısı çekmişti; gözlerinin arkasından başlayıp geriye doğru gittikçe yoğunlaşan bir ağrı.

Şu anda da öyle bir ağrı vardı başında.

Bunun ne zaman olduğunu hatırlıyorum. Hayatınız düz bir çizgide yürüyebilmenize bağlı olsa bile bunu yapamayacak kadar sarhoştunuz. Üstelik bu düz çizgi olayını denediniz bile, sen de Colleen de; bir yandan da annesinin bir şey söylememesini umuyordunuz.

“Bu geçen yıldı anne. Sen ölmüştün.”

Bu seni izlemediğim anlamına gelmez tatlım. Seni nasıl yetiştirmişim böyle. Bilgisayarı, telefonu ve de televizyonu sana yasaklamam gerekirmiş. Erkek kardeşimle birlikte ilk kez içtiğimiz zaman annem bizi yakaladığında yaptığı gibi davranmalıymışım. Roger dayını hatırlıyorsun, öyle değil mi? Annem, Roger 'la beni votka içerken yakalamış ve o gün tüm şişeyi ikimize bitirtmiş ti. Günlerce kendime gelememiştim ama yaklaşık üç yıl boyunca da alkole elimi sürmedim. Roger nasıl, ne yapıyor?

“Roger kim? Roger Dayı diye birini hatırlamıyorum.”

Roger dayını nasıl unutursun? Sen doğduktan sonra neredeyse bir yıl bizimle birlikte yaşadı.

Emory sonunda Roger’ı hatırladı. Hafif kilolu, başının üstüne yayılmaya başlayan kelliği örtmek için koyu renk saçlarını nafile bir çabayla dağıtan adam. Bir keresinde Bayan Burrovv lavabonun giderini makarnayla tıkamıştı da o gelip açmıştı. Bir keresinde de asansör giriş kartı cüzdanında cep telefonunun altında kalmaktan çalışmaz hale gelmişti ve o yeni bir tane almasına yardımcı olmuştu. Bir saniye... “Roger Dayı diye biri yok. Roger apartman yöneticisi.”

Roger mı dedim? Ah pardon, Robert diyecektim.

“Benim dayım yok. Senin akrabalarından herhangi biriyle tanıştıysam bile hatırlamıyorum,” dedi Emory sakince. Eğer isteseydi bağırabilirdi de, Cream’in söylemekte olduğu “Born Under a Bad Sign” isimli şarkının yanında kimse onun sesini duyamazdı.

Steve dayım katılamıyor musun? Buna çok üzülecek. Sen bebekken uykuya

dalabilmen için seni sallamaya bayılırdı. Sana hep şu şarkıyı söylerdi... Nasıldı o? Hatırladın mı? Müziğin öldüğü günle ilgili bir şey...

Emory'nin kuru dudakları arasından sözler dökülmeye başladı. "Arabamı sete doğru sürdüm ama set kuruydu." Dilini dudaklarındaki çatlakların üzerinde dolaştırdı, "...işte öldüğüm gün bugün olacak..."

Evet, bu o! Ryan dayın buna bayılırdı.

"Benim dayım falan yok. Annem de yok benim. Sen de yoksun. Lütfen benimle konuşmayı bırak."

Sence o gün bugün mü?

"Ne?"

Öleceğin gün.

Emory sağlam elinifı parmaklarını şakaklarına bastırdı, parmak uçları tenine gömülüyordu.

Bence sınırlı ömrünle uzlaşsan iyi edersin. Gerçekten hayatım, yani eğer Maymun Katili yakın zamanda seni öldürmese bile, haftalardır aç ve susuzsun. Ne kadar dayanabileceğini düşünüyorsun?

"Haftalardır burada değilim. İki gün oldu, en fazla üç."

Ah, sanırım en azından bir hafta olmuştur tatlım.

Emory kafasını salladı, bu hareketin hasarlı kulağında yarattığı etkiyle iki büklüm olmuştu. "Sanırım müzik zamanlayıcıya bağlı. Eğer öyleyse, herhalde günde bir kez çalıyor olmalı. O zaman bugün, ikinci gün demektir."

Diyelim ki bu minik teorin haklı çıktı, ki ben öyle olmadığını düşünüyorum, o zaman sence ne kadar daha aç ve susuz dayanabileceksin?

"Ghandi yirmi bir gün oruç tutmuştu," dedi Emory.

Yirmi bir gün açtı ancak su içiyordu.

"Öyle mi?"

Ah, tabii ki öyle, bundan eminim. Yol üstünde birileri ona birkaç şekerleme verdiyse buna da şaşırmam doğrusu. Ünlüler nasıldır bilirsin.

“O ünlü değildi, o bir...” Onunla neden konuşuyordu ki? O gerçek değildi. Sadece zihniydi bu. Aklını yitiriyordu. Susuzluk işini bitirmeden önce aklını yitirecekti. Beyni, güneşte kalmış bir sünger gibi kuruyordu -organları da öyle. Çişi gelmiş gibiydi, denedi ama yoktu. Böbrekleri ve karaciğerinin de bedeninin içinde susuzluktan titrediklerini hayal edebiliyordu. Ne kadar önce iflas etmişlerdi? Hareket etmediği halde kalbi hızlanmıştı, göğsünde gümbürdüyordu. İlk başta bunun da bir hayal olduğunu sanmıştı ancak yaklaşık bir saat kadar önce nabzını ölçmüş ve dakikada doksan attığını tespit etmişti. Çok fazla. Koştuğu zamanlarda kalp atışları dakikada sekseni çok nadir geçerdi.

Emory parmaklarını boğazına koydu ve tekrar nabzım ölçmeye başladı, on beş saniye kadar atışları sayıyordu -yirmi altı. Yirmi altı çarpı dört... Saçma, odaklanamıyordu. Yirmi altı kere-

Yaklaşık iki yüz canım. Oldukça hızlı.

“Yüz dört,” dedi Emory sesi yok sayarak. Durduğu yerde kalbi normalde elli beş civarı atardı. Şu an hiçbir şey yapmıyordu ve kalbi son derece hızlı atıyordu. Emory bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordu ama iyi bir şey olmadığından emindi.

Maymun Katili geri döndüğünde belki de ondan seni hemen öldürmesini isteyebilirsin. Bu gözlerin ve dilinle ilgili yapacaklarının yanında daha iyi, öyle değil mi?

Emory dilini ağzının içinde dolaştırdı. Tat alma duyusunu büyük oranda yitirmişti ancak geri kalan kadarı ona talaş tadını anımsatıyordu. Ağız dolusu talaş.

Yukarıdan bir yerlerden Jimi Hendrix gitarını aldı ve ağlatmaya başladı.

58

Günlük

Fare ölmüştü.

Annem ve babamın arkasından bodrum kata indiğimde ilk dikkatimi çeken şey bu olmuştu. Küçük, siyah bedeni ıslak kalmış bir bulaşık süngeri gibiydi. Farenin kafası geriye dönmüştü bacakları da dört bir yana açılmıştı. Bayan Carter'm şu an yaslanmakta olduğu yatağın kenarındaki kan birikintisinin ortasında yatıyordu, Bayan Carter'm boşta kalan eli kan kırmızısıydı.

Biz aşağı inerken gülümsüyordu. Birkaç saat önce yüzünü dolduran o korku dolu bakışlar gitmiş, yerini soğuk bir ifade almıştı.

"Hepimizi öldürecek, bunu siz de biliyorsunuz." Sesi de farklıydı, sakin ve aklı başında çıkıyordu.

"Kim?"diye sordu babam, aslında o da kim olduğunu biliyordu. Bizim kim veya neyle ilgili konuşacağımızı Bayan Carter nereden biliyordu, bu soru aklıma takılan esas şeydi, ama biliyordu işte. Neden yanma indiğimizi kesin olarak biliyordu.

"Gitti mi? Çünkü eğer gittiyse fazla geçmeden geri gelecektir." Elini yatağın alt tarafına sildi ve ölü fareyi bir tekmeyle, ardında kan izleri bırakarak, yerde yuvarladı. "Kocamı öldürmemeliydiniz."

Babam elini arkasına uzattı, ona vuracağından adım gibi emindim. Gerçi böyle bir şey yapabileceği asla aklımdan geçmezdi; çünkü bir kadına asla vurulmayacağını bana öğreten oydu, sana sert ve ağır bir şeyle vurmuş olsa bile -bir kadına vurmanın affedilecek hiçbir yanı yoktu. Asla.

Elini arkaya uzattı, çamaşır makinesinin üstünden bir havlu kaptı ve Bayan Carter'a fırlattı.

Bayan Carter teşekkür eder gibi gülümsedi ve su olmadan ne kadarını temizleyebilirse temizledi elini. "Eğer gitmeme izin verirseniz ona neler olduğunu açıklayabilirim ama bana inanacağını sanmam, inansa bile umursamayacağından eminim."

"Kocanın belgelerini istiyor. Kocan onun patronu için çalışıyormuş," dedi babam.

Bayan Carter başıyla onayladı. "Evet, yalan değil."

"Nerede olduklarını biliyor musun?"

Bayan Carter yeniden gülümsedi ancak hiçbir şey söylemedi, onun yerine bileğindeki kelepçeleri çekiştirdi.

Konuşma sırasında sessiz duran annem ona doğru bir hamle yaptı. Babam onu tuttu ve Bayan Carter'ı hırpalamasına engel oldu. Annem, babamın müdahalesiyle iki büklüm oldu, elleriyle Bayan Carter'a ulaşıp onu tartaklamaya çalışıyordu. "Evime ne getirdin böyle!" diye bağırdı annem.

Bayan Carter sert sert baktı. "Beni eve siz aldınız. Ben istemedim. Kocamı öldürmeni sana ben söylemedim pis kaltak."

Bu annemi deli etmişti ve bir an babamın onu kontrol edemeyeceğini düşündüm, ama babam bunu bir şekilde başardı. Kolunu başının etrafına doladı ve annemi kol kilidine aldı, onu yere serecek kadar sıkmıyordu ama isterse bunu yapabileceğini de anlatıyordu bir şekilde anneme, bir süre sonra annem sakinleşti, duruldu. Babam kol kilidini gevşet-memişti, niye olduğunu çok iyi biliyordum -bana kol kilidinin nasıl kullanılacağını anlatırken, kurbanın kimi zaman sakinleşip uyumlu davranabileceğini, ancak eğer kilidi gevşetirsem ânında kurtulabileceğini öğretmişti. Bunu, hem bir kol kilidinin nasıl en iyi biçimde uygulanacağını öğrenmem için, hem de kol kilidinden kurtulmanın yollarını bilmem için öğretmişti. Hatta bayılma numarası yapmaktan bile söz etmiştik. Babam çok akıllıydı.

"Eğer seni bırakırsam, sakin duracağına söz vermelisin," dedi annemin kulağına yavaşça.

Annem başını sallayınca babam kollarını yavaşça açtı. Yine atılabileceğini düşünerek hazırda bekliyordu ancak annem öyle bir şey yapmadı. Onun yerine arka taraftaki çamaşır makinesine yaslandı ve Bayan Carter'ı izlemeye başladı.

Babam da tekrar Bayan Carter'a döndü. "Kocan kimin için çalışıyor?"

"Kimin için çalışıyordu demek istedin herhalde?"

Elini havada şöyle bir salladı. "Anlambilim."

Bayan Carter susmuştu, aşağı indiğimizden beri ilk kez eski korkulu ifadesinin yüzünde belirdiğine şahit oluyordum. Kurtulmaya çalıştı, sert görünmek istiyordu ama korku oracıkta duruyordu. Bunu babam da görmüştü. Sonunda yeniden konuştuğunda Bayan Carter'ın sesi yumuşak ve kırılgan

çıkıyordu. “Gitmemiz lazım, hepimizin.”

Babam yatağın yanma, dizlerinin üstüne çöktü ve ellerini Bayan Carter’mkilerin üstüne koydu. “Kim için çalışıyordu?”

Bayan Carter bir an anneme baktı, sonra bana, sonra yeniden babama. “Suçlular. Bir düzine suçlu, belki dahafaz-lası. Hatta Genovese ailesinden birkaç kişi. Paralarını saklı tutmalarına yardımcı oluyordu.”

Babam hiç tereddüt etmeden sordu. “Onlardan ne aldı?” Bayan Carter derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve nefesini geri verdi. “Her şeylerini. Son kuruşuna kadar.”

59

Porter

2. gün Saat 12:18

“Evinde gibi takıl,” dedi Porter, anahtarlarını kapının yanında duran küçük sehpaya bırakırken. “Buzdolabını karıştırabilirsin. Neler var emin değilim ama.”

Eve dönüş yolu sessiz geçmişti. Watson koltuğunda kıpırdanıp durmuş, Porter ise karısını vurup öldüren çocuğun yüzünü unutmak için çabalamıştı.

Olmuyordu.

Geri dönüp, Baretta marka silahını çocuğun çenesinin altına dayamak ve mermiler bitene kadar sıkmak istiyordu, daha sonra kafasından arta kalan parçayı da tekmeleyecekti.

Bu düşünceleriyle gurur duyduğu söylenemezdi. Bunları istemiyordu. Şiddet dolu bir adam değildi, ayrıca o çocuk için en ufak bir şiddet duygusu bile beslediğini öğrense Heather çok kızardı. Bir şekilde üstesinden gelmesini öğütlerdi, öfkeye kapılmasını asla istemezdi. Öfke ve nefretin onu geri getirmeyeceğini söylerdi, bu tip düşünceler Porter’ın ruhunu karartacak cinsten şeylerdi.

Elbette ki haklıydı. Heather her zaman haklıydı ama bu bir şeyi değiştirmiyordu.

“İyi misin?” Watson ona bakıyordu.

Porter başını salladı. “Olacağım. Sadece biraz soluklanmam lazım, toparlarım.” Biraz durakladıktan sonra “Benimle geldiğin için teşekkür ederim,” dedi.

“Ne zaman istersen. Bu o mu?” Masanın sonundaki fotoğrafı işaret etti.

Heather, yaklaşık bir yıl önce çekilmiş bir fotoğraf...

Porter uzandı ve fotoğrafı eline aldı. “Evet. O gün onunla gurur duyuyordum. Her zaman bir yazar olmak istemişti, durmadan not defterine bir şeyler

karalıyordu. Kısa hikâyelerinden birini Shirley Jackson Ödülleri için yolladım ve kazandı. Bu fotoğrafı ödül töreninden hemen sonra çekmiştim.”

Porter, Watson daha fazla soru sormadığı için gayet memnundu. “Hemen dönerim. Yiyecek bir şeyler al kendine.” Bir kez daha mutfağı işaret etti ve o yöne doğru giden Watson’in arkasından baktı.

Yatak odasına girdiğinde telefonu cebinde titremeye başladı, aramayı telesekretere bırakmayı geçirdi aklından ancak daha sonra vazgeçti. Ekrana bakınca Kloz’un aradığını gördü. Telefonu açtı ve kulağına götürdü.

“Sam?”

“Evet?”

“Ciddi bir problemle karşı karşıyayız.”

“Ne oldu?”

“Dün tüneldeki arabadan aldığın parmak izlerini hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Eşleşti.”

Porter giysi dolabına doğru ilerledi ve ceketini çıkardı, sonra da gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Kahve soğuk ve yapış yapıştı, ayrıca kolunun yansına kadar gelmişti. Muhtemelen atmak zorunda kalacaktı.

“Sam, parmak izi Watson’a ait. Ama asıl adı Watson değil. Şiddet Suçları Tevkif Bürosu’ndan (ViCAP) gelen kimlikte yazan isim Anson Bishop. Az evvel suç laboratuvarıyla telefonda görüştüm -dosyası ilk bakışta temiz gibi görünüyor ama bir kez derinlere dalmaya başladığımda kimi açıklar belirdi. ViCAP kayıtları sahte. Paul Watson diye biri yok. Anson Bishop’un takma adıymış. Hâlâ parçaları bir araya getirmeye çalışıyorum ancak her nasıl olduysa sen ve özel timden önce bir şekilde o arabanın yanma gidip ona dokunmuş. Yani bir şekilde o da bu işin içinde. Bu kötü Sam, çok kötü. Gerçekten. Bu çocuk her kimse bir kanun görevlisi değil. Nash ve sen onu nerede bulmuştunuz?”

“Ha-ha, evet.”

“Kahretsin. Şu an yanında, öyle değil mi?”

“Evet.”

“Neredesiniz? Yalnız mısınız?”

Porter başını yatak odasının kapısından dışarı uzattı ve mutfağa doğru bakındı.

“Sam, orada mısın?”

“Watson?” dedi Porter yüksek sesle. “Buzdolabında bira kalmış mı hiç?”

“Senin evde misiniz? Evde misiniz?”

“Evet, bayım, bu tamamen doğru.”

Watson’m mutfak ya da oturma odasında olduğunu duyabiliyordu ama soruya cevap vermemişti.

Porter ayakkabılarını çıkârdı ve koridorda ilerlemeye başladı, gözleri hızlıca boş oturma odasını taradı ve açık mutfak kapısına yöneldi.

“Watson?” Porter yavaşça silahının deri kılıfına uzandı ve düğmesini açtı. Parmakları usulca Baretta’sının kabzasını kavramıştı bile. “Erken olduğunu biliyorum ama rahatlamak için içmem lazım.”

Klozowski bağıra bağıra emirler yağdırıyordu telefonun diğer ucundan. “Onu orada tut Sam. Ekipler yola çıktı.”

“Elbette Kloz. Sen de gel. Watson ve ben buradan onun amcasının saatçi dükkânına geçeceğiz. Sen de bize katıl.”

“En yakın araç dört dakika uzaklıkta. Nerede? Onu görebiliyor musun? Bizi duyuyor mu?”

“Watson, kalan pizzanın hepsini yediysen üzülürüm.”

Porter, silahı ileri doğru uzanmış bir şekilde odadan içeri daldı.

Boştu.

Ama sadece görünürde boştu. Porter daha Anson Bishop'u göremeden koca bir bıçak kalçasına saplanmıştı. "Sakın hareket etme," diye fısıldadı Bishop kulağının arkasından. "Bıçak tam olarak kalça iç atardamarının üzerinde - akciğerinin bağlı bulunduğu en büyük atardamarlardan biri. Eğer bıçağı çıkarmaya kalkarsan birkaç saniye içinde kanaman başlayacak. Yere uzanman için sana yardım edeceğim. Silahı bırak."

"Sen kims-" diyebildi ancak Porter, gıcırdayan dişlerinin arasından.

"Silahı bırak. Telefonu da."

Porter söyleneni yaptı ve Bishop silahı tekmeleyip, telefonu da ayağıyla ezerken hareketsiz kaldı.

"Watson?"

"Şşşş, konuşma," dedi Bishop. "Şimdi, önce dizlerini yere koy, sonra da yüzüstü uzan...işte bu kadar. Bıçağa dikkat et."

Porter, adamın ona yardımcı olmasına izin verdi. Bacağındaki bıçağın ağırlığını hissedebiliyordu ancak Bishop, Porter tam olarak yere uzanana kadar bıçağı elinden bırakmadı.

"Sanırım arkadaşın yardım ulaştırmaya çalışıyor, yani uzun süre beklemeyeceksin. Dikkat ettiysen çok kanaman yok. Bıçağı yaranın içinden çıkarmadığın sürece böyle idare eder. Profesyoneller nasıl çıkaracaklarını iyi bilirler. İki dikiş atarlar, bir şeyin kalmaz. Seni incitmek zorunda kaldığım için üzgünüm, gerçekten. Keşke daha fazla birlikte zaman geçirebilseydik, çok eğleniyordum. Her güzel şeyin bir sonu vardır ve biz de bu güzelliğin sonuna yaklaşmış bulunuyoruz."

"Emory nerede?"

Bishop gülümsedi. "Lütfen Nash ve Clair'e selamlarımı ilet. Ne olursa olsun eşin için çok üzgünüm."

Porter koridordan ilerleyip gözden kaybolana kadar onun arkasından bakabilecek kadar çevirdi kafasını. Uzaklardan siren sesleri duyuluyordu.

Günlük *“Evet, plan buydu, çal ve kaç. Gerçi becerebildi mi bilmiyorum. Simon öyledir, çok konuşur ama bir işin sonunu getirmekte biraz zayıftır."*

“Yatağınızın altında metal bir kutu buldular. Onu da oraya mı koymuştu?”diye sordu babam.

Bayan Carter omuz silkti. “Bilmem.”

Annem yeniden ona saldırdı, bu kez babamdan daha hızlıydı. Bayan Carter'ı saçlarından yakaladığı gibi öyle bir çekiştirmeye başladı ki, kadın inledi ve boşta olan eliyle annemin koluna derin bir tırnak izi bıraktı.

"Yeter!” diye bağırdı babam ikisinin arasına girerken.

Annem parmaklarını gevşetti ve homurdanarak bir adım geri çekildi. “Bu kadın hepimizin ölümüne sebep olacak.”

“Özel olarak aldığı ne var?” diye sordum. Mantıklı bir soruydu ve tansiyonu düşürebileceğimi düşünmüştüm.

Bayan Carter hafifçe saçlarının dibine dokundu ve acıyla yüzünü buruşturdu. Kısılmış gözlerle anneme baktı. “Zaten hepimiz ölü sayılırız artık.”

Babam onu yatağa itti. “Oğlumun sorusuna cevap ver.”

Bayan Carter babama pis pis sırıttı. “Sen de ölü sayılırsın, evinin bodrum katında bir kadını itip kakmak da ne?”

Tırnaklarının arasındaki kanlar kuruyordu, onları temizlemeye başladı. “Simon onların işini onlardan iyi biliyordu. Eğer onun kaçtığını düşünüyorlarsa gerilmişlerdir.” Annem ve babam suçlar gibi baktı. “Siz ikiniz onun ortadan yok olduğunu söyleyerek çok iyi bir iş çıkarmışsınız, eminim iyice kudurmuşlardır. Onları doğrudan üzerinize çekmişsiniz."

“Onlardan ne çaldı?" diye yeniden sordu babam, sesinden sinirlendiği anlaşılıyordu. Üçüncü kez sormazdı, en azından kibar bir şekilde.

Bayan Carter tırnaklarını temizlemeyi bıraktı ve derin bir iç çekti. “Yaklaşık bir ay önce, şirketin iki sahibinin değişik davranmaya başladıklarını söyledi, daha kapalı, her zamankinden daha farklı... Katılması gerektiğini düşündüğü kimi

toplantılara onu almamalar falan. Tuhaf saatlerde çalışmaya başladılar. Birkaç kez eşyalarının karıştırıldığını söyledi. Arkasından konuştuklarını, onu bırakıp gitmeye ya da daha kötü bir şey yapmaya zorluyor gibi olduklarını hissediyordu. Kimi belgeleri eve getirip kopyalarını almaya başladı. Ona bunun delilik olduğunu söyledim. Onu bir yakalarlarsa bunun hiçbir açıklaması olamazdı ama yaptı yine de, düzinelerce belge. Bunun sigorta olduğunu söyledi. Eğer ona zarar vermeye ya da oyun dışı bırakmaya kalkacak olurlarsa kayıtlarla devlete başvuracaktı."

Babam parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bu çok tehlikeli bir oyun."

Bayan Carter başını salladı. "Geçen hafta onu en büyük hesaptan da dışarı çıkardıklarında, elde ettiği bilgilerle denizaşırı bir hesapta parayı zimmetine geçireceğini ve kaçacağımızı söyledi."

"Ama yapıp yapmadığını bilmiyorsun?"

Bayan Carter başını salladı. "Yapsa bile bana söylemezdi ki. Geçtiğimiz hafta sürekli tartışıyorduk, ne yaptığını bilmiyorum."

Gözleri yaşlarla doldu, onu seyretmekten rahatsız olmuştum. Gözlerimi ayaklarıma indirdim ve yerdeki tozlarla oynamaya başladım.

"Kopyaladığı belgeleri ne yapıyordu?" diye sordu babam.

Bayan Carter omuz silkti. "Bilmiyorum. Bana bir şey söylemedi. Şimdi de gitti."

Babam anneme döndü. "Bu tip insanlar, kirli çamaşırlarının ortaya çıkmasmdansa hepimizi bir seferde öldürüve-rirler. Belki de gitmeliyiz."

"Belki de önce onları öldürmeliyiz," diye yanıtladı annem.

"O adamı tanırım. Bu daha başlangıç," dedi Bayan Carter. "Geri gelecek, hem de kısa sürede, muhtemelen başkalarıyla. Kaçmak tek seçenek."

61

Clair

2. gün Saat 13:23

“Neler oluyor burada?” Müdür Kolby’nin odasına girdiğinde Steven Mathers’ın yüzü kıpkırmızıydı.

Kolby ellerini kaldırdı. “Sakin ol Steven. Misafirlerimiz gelir gelmez seni aradım.”

Steven Mathers’ın gözleri odanın köşesinde oturan oğluna kaydı, çocuk kafasını öne eğmiş, elleri arasında tutuyordu. Dedektiflere döndü. “Oğlumdan ne istiyorsunuz?”

Clair büyük masanın yanında duran sandalyelerden birini gösterdi. “Neden oturmuyorsunuz Bay Mathers?”

Bu onu daha çok sinirlendirmiş gibiydi. “Ne yapacağım biliyor musunuz, oğlumu alıp buradan gideceğim, onu eve kapatacağım ve üç avukatımı patronunuzla konuşmaları için ofisinize yollayacağım. İşte bunu yapacağım.”

Clair derin bir nefes aldı ve geri bıraktı. “Oğlunuz Emory Connors-Talbot’un kaçırılması ve muhtemelen öldürülmesi olayına karışmış olabilir.”

Mathers kaşlarını çattı. “Talbot? Emlak zengini adam mı?”

Nash başıyla onayladı. “Oğlunuz onun kızıyla çıkıyormuş.”

“Çıkmak kız kaçırmaktan farklı bir şeydir, Dedektif.”

“Lütfen oturun Bay Mathers,” dedi Clair yeniden.

Bu kez Mathers elindeki zarfı bir kenara bıraktı ve söyleneni yaptı.

“Bize Jacob Kittner ile ilgili ne söyleyebilirsiniz?” diye sordu.

“Eşimin erkek kardeşi.”

Clair başını salladı.

“Eşim, Amelia, onu beş yıl önce kaybettik. O öldüğünden beri Jacob’la konuşmuyorum.”

“Peki ya oğlunuz? O en son ne zaman Bay Kittner’la konuştu?”

“O da onunla iletişime geçmedi. Eşimin ailesiyle görüşmüyoruz,” dedi Mathers.

Üçü dönüp odanın köşesinde oturan Tyler’a baktılar, kafası hâlâ ellerinin arasındaydı.

“Doğru değil mi, Tyler?” dedi Mathers.

Tyler kafasını kaldırdığında gözleri kızarmış ve şişmişti. “Hepsi benim suçum. Kimsenin zarar görmeyeceğini sanmıştım.”

Mathers ayağa kalktı ve oğluna doğru yürüdü. “Ne diyorsun?”

“Jake Dayı onun zarar görmeyeceğini söylemişti.”

Clair ve Nash önce birbirlerine, sonra yeniden Tyler’a baktılar.

“Jake Dayı mı? O adamla ne zamandan beri iletişim halin-desin?”

Tyler içini çekti. “Annemle ben onu uzun zamandır görüyorduk. Sana söylemedik çünkü ikiniz anlaşamıyordunuz ve annem kavga etmenizi istemedi. Öleceğini söyledikten sonra ona yardımcı olmaya başladım -okuldan sonra yapabileceğim ufak şeyler, hepsi bu.”

“Ölüyor muydu?”

Clair masanın arkasından onları izleyen müdüre döndü. “Bay Kolby, bize biraz müsaade edebilir misiniz?”

Kolby kaşlarını çattı, karşı çıkacaktı ama sonra böylesinin daha iyi olacağını düşündü. “Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa dışarıdayım.”

Adam odadan çıktıktan sonra Clair tekrar Mathers’a döndü. “Kayınbiraderiniz ileri düzeyde mide kanseriydi. Muhtemelen birkaç hafta içinde ölecekti zaten.”

Mathers başını sallıyordu. “Bir saniye, ‘ölecekti zaten,’ derken ne demek istediniz? Ne oldu?”

Nash parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Dün sabah, saat altıyı birkaç dakika geçe, Jacob Kittner, 55. Cadde ile Woodlawn’ın köşesinde bulunan posta kutusuna doğru ilerlerken bir belediye otobüsü ona çarptı ve öldü. Elindeki küçük, beyaz kutuyu posta kutusuna atmak üzere olduğunu düşünüyoruz. Kutuda insan kulağı vardı... Emory’nin kulağı. Kayınbiraderiniz 4. Maymun Katili’ydi.”

Mathers’ın yüzü bembeyaz oldu, sandalyesinde kımıldandı. “Jake mi? Olamaz.”

Nash başını salladı. “Emory’yi kaçırdı. Kız hâlâ bir yerlerde. Su, yiyecek ya da onunla ilgilenecek biri olmadan -fazla zamanı kalmamış olsa gerek. Oğlunuz onu nerede bulabileceğimizi bilen tek insan olabilir.”

Mathers şimdi oğlundan daha kötü görünüyordu, yüzü solmuş, nefesi sıklaşmıştı. “Tyler, bu doğru mu?”

Tyler derin bir nefes aldı. “Dayım 4. Maymun Katili değil. Olay sandığınız gibi değil.”

Clair odanın öteki tarafından Tyler’m yanına geldi ve sandalyesinin kenarına diz çöktü. “Ona değer verdiğini biliyorum ama çok berbat şeyler yaptı. Gerçi şimdi Emory’ye odaklanmamız gerekiyor ve onu nereye götürdüğünü biliyorsan bize söylemen lazım.”

“Dayım 4. Maymun Katili değil,” diye tekrarladı Tyler.

Mathers ayağa kalktı ve oğlunun yanına gitti. “Ne söylemek istiyorsun?”

“Jake Dayı bize yardım etmeye çalışıyordu.”

“Nasıl bir yardım?” diye sordu Clair.

Tyler babasına baktı, sonra gözlerini yeniden yere indirdi. “Babam para sıkıntısı yaşıyor. Geçen sene küçülmeye gitti ve o zamandan beri harcamaları idare etmekte zorlanıyor; kolej parama göz dikti.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?”

Clair elini havaya kaldırdı. Tyler devam etti.

“Notlarımdan ötürü Sarmaşık Ligi Üniversiteleri’nden birine seçilebilecek konumdayım, ancak burs alacak kadar iyi değilim. Babam kimsenin bağış ya da yardımım istemiyor, yani kendimiz ödemek zorundayız. Öğrenim kredileri hepsini karşılamaya yeterli değil. Jake Dayı bunun tek yolunun, bana yardım etmesine izin vermem olduğunu söyledi. Kanser olduğunu öğrendiğinde hayat sigortası yapmak istedi ancak teşhisi öğrenir öğrenmez reddettiler. Daha sonra başka bir yol daha olduğunu söyledi.

“Bir ay kadar önce bir adam ona yanaşıp, kendisine yardım ederse ona çok para vereceğini söylemiş. Jake Dayıya bunun yasa dışı olmadığını -yani o kadar yasa dışı olmadığını- söylemiş. Dayımın hasta olduğunu ve fazla vaktinin kalmadığını bildiğini söylemiş. Bu yolla sadece bana değil, birçok insana yardım etmiş olacaktı. Jake Dayının bu işi yalnız yapamayacağını söyledi, ben de ona yardım edecektim.”

Mathers yeniden kızarıyordu. “Bu aşağılık herif sana ne yaptırdı?”

Tyler iç geçirdi. “Bir şey yaptırmadı baba. Yapmak istemediğim hiçbir şeyi yaptırmadı. Emory Connors’la yakınlaşmamı, belki onu birkaç kez dışarı çıkarmamı söyledi. Tatlı bir kız, neden olmasın diye düşündüm. Birkaç kez dışarıda buluştuk sonra onu mezuniyet partisine çağırdım...” Gözleri Clair’e kaydı. “İlk başta benimle çıkar mı acaba, diye merak ediyordum sadece ancak tanıdıkça sevdim onu. Çok eğlenceli vakit geçiriyorduk. Onunla sohbet edebiliyordum, anlıyorsunuz değil mi? İyi gidiyordu. Jake Dayı ayakkabıları almamı istedi.”

“Bay Talbot’un ayakkabıları mı?”

“Evet. Geçen perşembe evde bir şeyler izliyorduk. Bay Talbot yirmi dakikalığına eve uğradı. Üstü başı kir içindeydi. Niye olduğunu söylemedi. Hızlıca duş alıp, giysilerini değiştireceğini söyledi ve gitti. Kirli elbiselerini temizlikçi alsın diye misafir odasında bırakmıştı. Yirmi dakika sonra çıktı, Jake Dayı beni aradı. Bay Talbot’un ayakkabılarını ona götürmem gerektiğini söyledi. Niye olduğunu söylemedi, sadece o adam öyle istemişti. Bay Talbot’un eve uğradığını, üstündekileri değiştireceğini nereden biliyordu, anlamamıştım. Tuhafıma gitmişti. İçeriye kamera koymuş olabileceğini düşündüm. Emory tuvalete gittiğinde ayakkabıları sırt çantama attım. Ertesi gün dayıma götürdüm. Adamın

bu ayakkabılarla ne yapacağını söylemedi, sadece okul taksidime yetecek kadar parayı bana aktardı; sonra biraz daha para gönderdi. Bir çift ayakkabı için! İnanamıyordum. Adamın parayı geri alacağını düşündük ama öyle olmadı. Ertesi gün adam dayıma bir yüksek matematik kitabı gönderdi. O kitabı Emory'nin dairesine bırakmam gerektiğini söyledi Jake Dayı. Bu da tuhaf gelmişti ama neden olmasın diye düşündüm. Eğer bir adam bir çift ayakkabı için yüz binlerce dolar ödüyorsa ve ben-"

"Ne kadar?" diye patladı Mathers.

Tyler babasına döndü. "Jake Dayı, onunla çalışmayı kabul ettiğinde adamın önden elli bin dolar yatırdığını, sonra ayakkabıları aldığımız zaman iki yüz elli bin dolar daha yatırdığını

ve-"

Mathers dedektiflere döndü. "Sanırım avukatlarım buraya gelmeden bir şey söylememiz uygun olmayacak."

Clair gözlerini devirdi. "Tyler, Emory nerede?" "Bilmiyorum."

"Dedektif, beni duymadınız mı?" dedi Mathers.

"Bu adam nasıl biriydi, tarif edebilir misin?"

Tyler omuz silkti. "Onu hiç görmedim. Dayımın da gördüğünü sanmıyorum. Sadece telefonda konuşmuş olmalılar." "Haklarımız var dedektif!"

"Bir dakika izin verin." Nash'i omzundan tuttuğu gibi koridora çıkardı. "Buna inanıyor musun?"

"Artık neye inanacağımı bilmiyorum. Bu dosyayla ilgili hiçbir şeyin bir mantığı kalmadı."

Clair'in telefonu titredi. Ekrana baktı ve mesajı okudu: *BENİ ARA! -KLOZ*

62

Günlük

Bayan Carter'ı bodrum katında bırakmıştık.

Geri geleceklerini söylemişti, geldiler. Henüz bir saat geçmeden Duster'm sesini duyduk. Bay Yabancı motoru durdurmadan önce birkaç kez gaza bastı, geldiklerini duymamızı istiyordu.

Üçümüz beş dakika kadar yan yana pencereden yeşil arabayı seyrettik, sonra babam derin bir nefes verdi ve mutfak kapısını açarak dışarı çıktı.

Babam bahçede ilerlerken arkamda duran annemle birlikte kapıdan ona bakıyorduk. Carterlar'la bizim evin arasındaki yolda duruyordu araba. Babamın arabaya ulaşmasına birkaç adım kala Bay Yabancı gaza bastı ve arkasında bir taş ve toz bulutu bırakarak uzaklaştı.

Babam biraz evvel arabanın olduğu yere bir hayli uzun süre baktıktan sonra eve geri döndü. Kapıyı kapattı ve kilidi sürdü. Yaz ayları boyunca tahta kapıyı pek kapatmazdık. Klima olmadığı için küçük evimiz sıcaktan kavruluyordu, dolayısıyla açık kapılar ve pencereler bu sıcakla savaşmak için yegâne silahlarımızdı.

Annem ve benim onu izlediğimizi gördü. "Bunun sonu çok fena."

"Onun *burada olduğunu bilmiyorlar," diye karşılık verdi annem.*

"Biliyorlar," dedi babam. "Nasıl bildiklerini bilmiyorum ama biliyorlar."

"O zaman neden onlara teslim edip kurtulmuyoruz? Ne isterlerse yapsınlar."

Babam bir an bunu düşündü, sonra kafasını salladı. "Kocasının belgeleri tam olarak nerede sakladığını bildiğinden eminim."

Annem odanın diğer tarafındaki kahve makinesine gitti ve makinenin düğmesine bastı. Dolaptan kahveye uzanıp makinenin kahve gözüne iki kaşık ekledikten sonra demleme düğmesine bastı. Bir dakika sonra odayı o harika koku kaplamıştı, babamın, kahve içmek için yaşımın küçük olduğunu söylemesine rağmen (kafeinin gelişimimi engelleyeceğini ve yetişkinliğimde uyku bozukluğu yaşayabileceğimi söylüyordu) bu kokuya ben de bayılıyordum. Onu yatıştırıcı buluyordum, odayı bir sakinlik kaplamış gibiydi. Annem iki fincan aldı, kahve doldurdu ve babamla birlikte oturacakları mutfak masasına getirdi.

“Belki onu göle götürüp orada boğmalıyız, kazaymış gibi,” diye bir öneride bulundu annem.

“Bu işleri iyice içinden çıkılmaz bir hale getirebilir. Bay Carter zaten gölün dibinde balıklara yem olmakla meşgul. Sanırım kimsenin dikkatini özellikle o su birikintisine çekmek istemeyiz,” diye karşılık verdi babam.

“O zaman kendi evinin küveti?”

Babam kahvesinden bir yudum aldı ve fincanı elinde biraz döndürdükten sonra masaya bıraktı. “Adamlar eve zaten baktılar, orada olmadığını biliyorlar. Carterlar'm evden aceleyle çıktıklarını düşünecek olursak hanımefendinin banyo yapmak için geri dönmesi biraz garip değil mi?"

Aklıma bir fikir geldi. Nereden geldi bilmiyorum, dişe dokunur bir fikirdi, ben de söyledim. “Onu boğazlayıp kendi arabalarının bagajına bırakabilirsiniz. Eğer sahneyi doğru hazırlarsanız Bay Carter onu öldürüp kaçmış gibi anlaşılabilir.”

Annem de babam da boş bakışlarla bana döndüler. Başım beladaydı. Bir şey dememeliydim. Belki de odama çıkıp-

“Harika fikir, şampiyon!” dedi babam. “Arabayı istasyona bıraktık, kaçmakta olan bir koca için oldukça uygun bir yer.”

Annem de onaylayarak başını sallıyordu. “Ama yine de önce kâğıtları nereye sakladığını bulmalıyız.”

Babamın gözleri fincanına sabitlenmişti. “Sigorta mı?”

Annem başını salladı. “Sigorta. Eğer bu adamlar bu dümene inanmazlarsa, bir miktarını pazarlık payı olarak almanın bir sakıncası olmaz. Ya o da çaldıysa. Para işe yarayacaktır.”

“Biz hırsız değiliz," dedi babam.

“Eğer taşınmamız gerekirse paraya ihtiyacımız olacak. Bu felaket nasıl sonuçlanacak kimse bilemez. Bizim buna bulaşmamız onların suçu. Onlar bize borçlu.”

Bay Carter'ı annemin öldürdüğü ve Bayan Carter’ın da bodrum katımızda bağlı

olduğu göz önüne alındığında, bunun nasıl ‘onların suçu’ olduğunu anlamakta zorlanıyordum ancak babam ona katılıyor olmalıydı ki itiraz etmedi.

Annem kahvesini bitirdi, ayağa kalktı ve fincanını lavaboya bıraktı. “Bu gece mi yapalım, yarma mı bırakalım?”

“Gündüz olması daha iyi. İstasyon geceleyin çok tenha oluyor, binlerinin dikkatini çekmemiz daha kolay olur,”dedi babam.

Annem sordu: “Belgelerin yerini nasıl söyletmeyi planlıyorsun?”

Babam da kahvesini bitirdi ve fincanını anneminkinin yanma bıraktı. “Asıl sorun da bu. Çetin cevize benziyor. Belki sen bir yolunu bulursun?”

Annemin yüzüne en geniş gülümsemesi gelip oturdu. “Seve seve!”

63

Clair

2. gün Saat 15:56

Clair bir Pepsi tenekesini ezdi ve Nash'in yanındaki çöp kovasına fırlattı. "Ne kadar oldu?"

"İçeri girdiğinden beri mi yoksa son sorduğundan beri mi?" diye cevapladı KIoz.

Clair başını salladı. "Her... İkisi de... Bilmiyorum. Bu niye bu kadar uzun sürdü ki?"

"Son sorduğundan beri on iki dakika. Hastaneye getirilişinden bu yana ise üç buçuk saat. Onu acil servise almalarından bu yanaysa üç saat on iki dakika geçmiş durumda."

"Bu benim hatamdı," dedi Nash ortaya. "Çocuğun Olay Yeri İnceleme'den olduğunu sandım. Olay yerinin fotoğraflarını çekiyordu, tüm yetkilere sahipti. Etrafında Olay Yeri İnceleme'den birçok memur vardı, hiçbiri de onu bir sahtekâr gibi görmüyordu."

"Sahtekâr değildi," dedi Kloz. "Kâğıt üstünde durumu yasaldı. Müdürüne danıştım. İK kayıtlarına göre iki ay önce Tus-con'dan tayin edilmiş. Ama telefonda kimse bu tayini doğrulamıyor. Elektronik kayıtlara güvenmişler."

"Onlar da sahte tabii?"

Kloz başını sallayarak onayladı. "Gördüğüm en iyi sahte kayıtlar. Müdürünün söylediğine göre, Watson -yani Bishop-geldiğinden beri bir düzineden fazla dosyada görev almış. Biri-mindekilerin yarısı onun süper olduğunu söylüyor. İki cinayeti sadece kan izlerinden çözmeyi başarmış. Kahretsin, birkaç yıl daha kalsaydı bölümün başına getirilebilirdi."

Clair'in kafası karışmış gibiydi. "Ama parmak izlerinin başka bir isimle eşleştiğini söyledin. Bunu İK ya da suç labo-ratuvan anlayamadı da sen nasıl anladın?"

“Parmak izleri iki farklı kişiye ait. Bir tanesi Paul Watson karakteri; ancak aynı izler Anson Bishop adında reşit olmayan birine daha ait. Sanırım ViCAP’i kandırmayı başarmış ve yetişkin parmak izlerini diğerini örtmek için kullanmış. Gençlik kayıtlarına ulaşamamışlar.”

“Ama sen ulaştın.”

Kloz gözlerini devirdi. “Şey, resmi olarak değil. Gençlik kayıtları gizlidir. Nereye bakacağını bilmen gerekir. Nasıl ulaştığımı boş ver. Asıl nokta şu ki, dosyaya giriş yapmadan gençlik kayıtlarını göremezsin, bu yüzden muhtemelen Paul Watson olduğuna inandılar. Bir mağaza hırsızlığı var, suç laboratuva-rında işe başlamasına engel olacak kadar ciddi bir suç değil, yani dosyasına bakan her kimse muhtemelen bunu görmezden geldi ve devam ettiler. O da eğer bu kayıtlara erişebildilerse... Bu çok büyük bir *eğer.* Açık söylemek gerekirse binlerinin bu konuyu bu kadar irdelediğinden bile şüpheliyim, özellikle de adamın tayinle geldiği düşünülecek olursa.”

“Anson Bishop hakkında ne biliyoruz?” diye sordu Clair.

Kloz homurdandı. “Bir bok bilmiyoruz. Bunu anlar anlamaz Porter’ı aradım.” Derin bir nefes aldı. “Lanet olsun, sizce bu benim hatam mı? Yani, demek istediğim, eğer Porter’ı aramasaydım çıkıp delil peşinde koşmaya devam edeceklerdi. Bishop’un ona zarar vermek için bir sebebi olmayacaktı. Lanet olsun, bunu ben yaptım.”

Oda sessizdi.

Kloz ikisinin de yüzüne baktı. “Hadi ama arkadaşlar, burada bunun benim suçum olmadığını söylemeniz lazım. Böyle şeylerin olabileceğini falan anlatmanız gerek.”

Nash onun omzuna bir yumruk attı.

Kloz yerinden sıçradı, yumruğun geldiği yeri ovuşturuyordu. “Ne be?”

“Eğer Porter ölürse dişlerini çenene çakarım,” diye hırıldadı Nash.

“Neandertal olmayı bırak,” dedi Clair. Kloz’a dönerek ekledi: “Elbette ki senin suçun değil. Sen onu uyarmaya çalıştın. Hangimiz olsak aynısını yapardık.”

Arkalarındaki koridordan tel çerçeveli gözlükleri olan, koyu renk saçlı bir doktor girdi odaya, iki adama garip bir biçimde güldü ve Clair'e döndü. "Dedektif Norton?"

Clair ayağa kalktı. "Evet."

"Arkadaşınızın ameliyatı sorunsuz geçti. Çok şanslıymış. Bıçak yarım santim daha yandan geçseymiş ana arterlerden biri kesilecekmiş, muhtemelen bir dakika içinde kan kaybından ölürdü. Ancak şu an elimizdeki yara iyi durumda, doku zedelenmesinden başka bir şey yok. Muhtemelen bu gece burada kalır ama daha fazla kalmasını gerektiren bir şey görmüyorum."

Clair adamın boynuna atladı, doktor az kalsın elindeki kâğıtları düşürüyordu.

"Onu görebilir miyiz?" diyç sordu Nash.

Doktor geriye giderek Clair'den birkaç adım uzaklaştı ve başını salladı. "Yeni uyandı ve sizi soruyor. Normalde ziyaretçilere asla izin vermem ancak bir soruşturma üzerinde olduğunuzu ve size izin vermezsem dışarı çıkıp yanınıza geleceğini söyledi. Hastanede dolanmasını istemem, bu yüzden bir defaya mahsus izin veriyorum. Lütfen kısa olsun. Dinlenmeye ihtiyacı var." Koridora döndü. "Benimle gelin."

307 numaralı oda iki yataklıydı ve kapı tarafındaki yatak boştu. Köşeyi dönüp de Porter'ı monitöre bağlı halde kolunda serum hortumuyla görünce Clair'in kalbi atmaya başladı. Odaya girdikleri an onlara döndü Porter, gözleri cam gibiydi ve uzaklardaydı.

"On dakika," dedi doktor arkasını dönüp hemşirelerin olduğu yere doğru ilerlerken.

Clair yatağa gitti ve Porter'm elini tuttu. "Nasıl hissediyorsun Sam?"

"Sanki biri, kendi evimde, kendi mutfak bıçağımla beni bıçaklamış gibi," dedi Porter. Sesi pürüzlü ve toktu.

"Onu yakalayacağız," dedi Nash.

Kloz tereddütle yaklaştı, başı yerdeydi. "Üzgünüm Sam."

“Senin suçun değil,” dedi Porter. “İşaretleri görmem gerekirdi. Onunla ilgili garip bir şeyler vardı.”

“Garip bir şeyler yoktu,” dedi Nash. “Herif hepimizi aptal yerine koydu.”

“Hakkında ne biliyoruz?”

Kloz parmak izlerini ve gençlik kayıtlarını anlattı. “Bunun dışında bir şey bildiğimiz yok. Kimlik kartından fotoğrafını çektik ve basına dağıttık. Gazete ve televizyonlarda her fırsatta aşağılanıyor. Kaptan üç tane basın toplantısı düzenledi; akşam altı haberlerine de çıkacak.”

Clair’in telefonu cızırdadı, eğilip ekrana baktı. “Tyler Mat-hers Central Booking’de. Onu orada tutabildikleri kadar tutacaklar ancak birkaç saat içinde çıkabilir. Bize söylediklerinden başka bir şey bilmediğini söylüyor. Ona Bishop’un fotoğrafım göstermişler ama tanımamış.”

“Tyler Mathers mı?” dedi Porter. “O nasıl karıştı bu işe?”

Clair ona öğrendiklerini anlattı -KittnerT, Tyler’m Tal-bot’un ayakkabılarını çaldığını, kitabı eve bıraktığını...

“Watson, 4MYMN,” dedi Nash sessizce. “Ya da Bishop, her kimse. Bu gevşek herif olan biten her şeyi burnumuzun dibinde yönetiyor.”

Porter hepsini anlamaya çalışıyordu, aklı ağrı kesici damlalarıyla boğuşuyordu. “Burada kalmak istediğinizi biliyorum ama gerçekten merkeze gidip şu herifi araştırmanız lazım.” Ağırlığını sağ tarafına verdi. “Emory hâlâ onun elinde ve maskesi düştüğünden artık planlarını hızlandıracağını düşünüyorum. Emory’nin zamanı tükeniyor. *Bizim* zamanımız tükeniyor. İK’daki belgelerinde adres var mı?”

Kloz başıyla onayladı. “Evet, ama Kittner’ın yeri çıkıyor.”

Porter yatakta dönmeye çalıştı ve aniden yüzü ekşidi.

“Dikkatli ol Sam. Yarayı daha kötü edeceksin,” dedi Nash, ilgiliydi.

“Bu lanet herif nasıl saplayacağını çok iyi biliyormuş. Sadece yedi dikiş attılar. Ama gerçekten fena acıyor.”

“Eğer seni öldürmek isteseydi öldürürdü. Sadece yavaşlatmak istemiş,” dedi Kloz.

Porter yeniden ağırlığını öteki tarafa aktardı. “Sizden biriyle gitmeliydim. Sinir bozucu bir zamandan geçiyordum ve nasıl konuşmam gerektiğini bilemiyordum. Oraya onu götürmenin bundan kurtulmanın kolay yolu olduğunu düşünmüştüm.”

Clair elini tuttu. “Biz bir aileyiz Sam. Herhangi birimizle konuşabilirsin ya da hiçbirimizle konuşmayabilirsin. Sadece, sen istediğinde dinlemeye hazır olduğumuzu bil yeter.”

“Onu yakaladılar, onu vuran çocuğu. Onu başka bir soygunda yakaladılar ve kasiyer, çocuğu teşhis etti. Oldu, bitti,” dedi Porter.

Clair, Porter’ın elini sıktı. “Oraya öyle bir şey için gittiğini anladık. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa söyle, tamam mı?”

Porter başını salladı. “Hadi işimize geri dönelim ve bildiğimiz işi yapalım.”

“Buna hazır olduğundan emin misin?” diye sordu Nash.

“Hâlâ anestezinin etkisinden dolayı biraz sersemim, harika ağrı kesicileri dayadılar damardan. Sanırım bu da beni senin seviyene düşürdü ve sen iyi çalışıyor gibi görünüyorsun.”

“Kendimi bıçaklatmayacak kadar.”

Porter elini havada salladı. “Clair, sanırım bundan sonrasını sen yöneteceksin.”

Başını salladı ve telefonunu çıkardı. “Her şey burada.” Bir saniye bekledikten sonra not defteri uygulamasını açtı. “Tamam, morgdaki adamımız 4MYMN değil. Onun yerine tanımlayama-dığımız bir Anson Bishop geldi.” Kloz’a döndü. “Merkeze geri dönmeni ve onun hakkında her şeyi araştırmanı istiyorum. En çok da şehirde nerelerde gezdiğini. Şansımız varsa cep telefonu sinyallerinden Emory’ye ulaşabiliriz. Bunun için yetki alacağım.”

“Muhtemelen kullan-at bir telefonu vardı,” diye açıkladı Kloz.

“Belki öyleydi, belki de değil. Kim olduğunu bulmamızı beklemiyordu, en azından şimdi. Paul Watson karakterini de inceleyebilirsin. Ondan da bir şeyler

çıkabilir.”

“Kayıtlara da bakmamız gerekli,” dedi Porter.

Clair’in kaşları çatıldı. “Ne kayıtları?”

“51. Cadde’nin orada kayıt yapmamız gerekti. Yani bir telefon numarası ve adres belirtmiş olması lazım.”

Nash telefonunu çıkardı ve numaraları tuşlamaya başladı. “O iş bende.”

Clair devam etti. “Bishop’un ayakkabıları Kittner’ı suçlamak amacıyla kullandığını biliyoruz. O ayakkabılarla ölmesini istedi çünkü Talbot’a ulaşmamızı istiyordu. Bu, onun üstünden çıkan diğer tüm şeylerin muhtemel ipuçları olacağını gösterir.”

“Biraz bozukluk, bir kuru temizleme fişi, fötr şapka, cep saati... Bunların hepsi ne anlama geliyor?”

“Çöz bakalım,” dedi Porter.

“Ne?”

Porter başını salladı. “Günlükte birkaç kez tekrarladığı bir cümle. Günlüğü bana verebilir misiniz? Beni buraya getirdiklerinde pantolonumun cebindeydi.”

Clair odaya bakındı ve Porter’ın eşyalarının banyonun hemen sağındaki rafta, bir poşetin içinde durduğunu gördü. Günlüğü aldı ve ona uzattı.

“Buradayken bitiririm. Fazla kalmamıştı zaten.”

Nash telefonunu kapattı ve Porter’ın yanma geldi. “Yazdığı adres La Salle. Kittner’ın adresi değil, başka bir yer: Berwyn Evleri.”

“Tamam, bunun da bir anlamı olmalı. Espinosa’ya Clair ve seninle orada buluşmasını söyle,” dedi Porter.

“Son oyunu ne olacak sence?” diye sordu Nash. “TalbotTa ilgili bir sürü şey var elimizde ancak hiçbiri de ağır ceza gerektiren şeyler değil. Sanırım Bishop henüz işini tamamlamadı. Hâlâ bir şeyleri ıskalıyor olabiliriz.”

“Sahildeki projeyi bitirebilmesi için Talbot’un Emory’ye ihtiyacı var,” dedi Clair.

“Nasıl yani?” diye sordu Porter.

Clair, TalbotTa yaptıkları konuşmayı anlattı ona.

“Ama bu Bishop’un ona ihtiyacı olduğu anlamına gelmez,” diye karşı çıktı Nash. “Aksine projeyi aksatmak için onu öldürebilir.”

Porter bir dakika kadar bunu düşündü. “Nash’e katılıyorum. 4MYMN her zaman suç işleyen birinin yakınını öldürür. Tal-bot’u indirebildiği sürece Emory’yi kafaya takacağını sanmam. Bence benden çıktıktan sonra doğrudan onu sakladığı yere gitti. Bunu bitirmek istiyor artık. Bence her şey Emory’yle bitecek.”

BULGULAR

4MYMN = PAUL WATSON = ANSON BISHOP Kurbanlar:

1. Calli Tremell, 20, Mart 15, 2009
2. Elle Borton, 23, Nisan 2, 2010
3. Missy Lumax, 18, Haziran 24, 2011
4. Susan Devoro, 26, Mayıs 3, 2012
5. Barbara Mclnley, 17, Nisan 18, 2013 (tek sarışın)
6. Allison Crammer, 19, Kasim 9, 2013
7. Jodi Blumington, 22, Mayıs 13, 2014

Emory Connors, 15, Kasim 3, 2014 Dün saat 6:03’te koşuya çıkmış.

TYLER MATHERS

Emory’nin erkek arkadaşı - yeğeni -

JACOB KITTNER - otobüs çarpan adam

ARTHUR TALBOT

Finans?

Talbot'un sahibi olduğu Mulifax Yayınları binasında bir ceset bulundu, Gunther Herbert olarak teşhis edildi, Talbot Şirketle-ri'nin Mali İşler Müdürü.

Talbot'un sahibi olduğu Şamandılar Oluşumu'yla ilgili şüpheli bir şeyler var.

Villalar Girişimi'nin arazi sahibi Emory

N. BURROW

~~Temizlikçi? Bakıcı? ikisinden de biraz.~~ Özel Öğretmen.

4MYMN'nin üstünden çıkanlar:

Pahalı ayakkabılar - John Lobb/Çifti 1500 $ - İki numara büyük - <u>üstünde Talbot'un parmak izi var.</u>

Ucuz takım elbise

Fötr şapka

O. 75 dolar (iki adet yirmi beş sent, iki adet on sent ve bir beş sent)

Cep saati

Kuru temizleme fişi (54873 numaralı fiş) - Kloz dükkânları dolaşıyor.

<u>Mide kanserinden ölüvor</u> - ilaçlar: Oktreotid, trastuzumab, oksikodon, lorazépam

Dövme, sağ el bileğinin iç tarafında, yeni yapılmış - sekiz sayısı, sonsuzluk?

Yüksek matematik kitabı - 4MYMN tarafından bırakılmış.

MULIFAX YAYINLARI DEPOSU

Tünel girişindeki arabanın üstünde kısmî parmak izleri. Muhtemelen ceset taşımak için kullanıldı. İzler = Watson/ Bishop/4MYMN

Kulak, gözler ve dil kutulardan çıktı (Gunther Herbert) -üstünden broşür çıktı VE kutular -

GÖL KENARI VİLLALARI

Kapsamlı arama yapıldı - bir şey bulunamadı.

Görüntüler - 4MYMN intihar etmiş gibi görünüyor, yüzünün net bir görüntüsü elimizde yok.

Görevler:

- Clair ve Nash LaSalle'deki adrese gidecekler. (4MYMN/ Bishop'un evi)
- Kloz, Watson/Bishop/4MYMN'yi araştıracak.
- Porter günlüğü bitirecek.

64

Emory

2. gün Saat 16:18

Emory’nin dünyası sessizliğe gömüldü.

Kulakları sağır eden bir sessizlik göremediği yerlerden kızgın bir ateş gibi geliyor, sağlam kulağından geçerek beynine ilerliyor, yine kızgın bir yağ gibi diğer taraftan çıkıp gidiyordu. Eliyle başının sağlam tarafına bastırdı, yaralı tarafa da sağlam bir sövgü kalmıştı.

Bu kâbus neden bitmemişti?

“Lütfen, öldür beni,” dedi Emory kendine yabancı çıkan bir sesle. İnce ve kuru çıkan ses boğazının arka tarafını kum gibi hissetmesine neden olmuştu. Bu ses tanımak istemediği bir kıza aitti.

Müzik bitmişti; onun yerine, sadece kafasında döndüğünü bildiği ama bir şekilde duvarlarda yankılanır gibi duyulan çınlama kalmıştı. Bu migrenini arttırmıştı, migreninin sebebi ise bu cehenneme bir saat daha dayanmaktansa sadece ölmeyi arzulamasından kaynaklanan baş ağrısıydı.

Müzik yeniden susmuştu. Ama geri gelecekti. Müzik her zaman geri gelmişti.

En son Led Zeppelin’den “Whole Lotta Love” çalmıştı. Şarkıyı biliyordu ama nereden bildiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Haftanın hangi gününde olduğunu bilemiyorken bu grubun adını hatırlamış olması onu şaşırttı. “Stairway to Heaven”! söylemişlerdi, Emory de onu bekliyordu. Burada uyandığından beri dört kez duymuştu bu şarkıyı ve bu melodinin bir günün daha geçişini bildirdiğini zannediyordu ama bugün çalmamıştı. Yoksa çalmış mıydı? En son ne zaman çalmıştı? Hatırlayamıyordu. Hiçbir şey hatırlayamıyordu.

Susuz kaldın tatlım. Sanırım elin de mikrop kaptı artık. Tam anlamıyla dağılmış durumdasın. Bu halinle eyalette kimse seninle çıkmak istemeyecek, bundan emin olabilirsin.

Eli muhtemelen mikrop kapmıştı. Bileğindeki ağrı neredeyse başındaki kadar yoğundu.

Bileğine yeniden dokunmak istemiyordu.

Bunu yapmayacaktı.

Hayır, bayım.

En son bileğine dokunduğunda sanki kendisine ait bir parça değilmiş gibi gelmişti. Sanki içi doldurulmuş bir eldiven gibiydi. Neredeyse iki katı kadar şişmişti, kelepçenin etrafındaki et parçaları nemli ve hamur gibiydi. Yine de buralar bileğin kendisi kadar acımıyordu, bunun neden böyle olduğunu merak etmekten alıkoyamıyordu kendini. Kelepçeler sinirleri mi kesmişti acaba?

Kemikler de olmadık açılardaydı, parmakları sadece çizgi film karakterlerinde olacak şekilde tuhaf yerleri gösteriyor gibiydi. tyi değildi, hiç iyi değildi.

Yeniden nabzını ölçse iyi olacaktı, bu tip şeylere boşver-meliydi.

Eminim sıçan yiyebilirsin.

“Sıçan falan yemeyeceğim,” diye yanıtladı Emory alnını kaşıyarak. “Ölürüm daha iyi.”

Öyle mi tatlım? Çünkü ben sıçan yemeyi tercih ederdim. Eğer senin yerinde olsam, ona ikinci bir şans dahi vermeden mideye indiriverirdim zavallı hayvancağızı. Eğer hızlıca yersen et sıcaklığını koruyacaktır. Tencerede kalan tavuğu yemek gibi bir şey. Bunu yaptın, seni gördüm.

“Sıçan yemeyeceğim,” diye tekrarladı Emory, bu kez daha güçlü bir sesle, daha cüretkâr bir şekilde.

Çok karanlık, başka bir şey yiyormuş gibi düşünebilirsin. Kaburgaya ne dersin? Kaburgaya bayılırsın.

Emory’nin kamı guruldadı.

Arkadaşların anlar diye düşünüyorsan sanmam, hem anlasalar bile cesaretin ve becerikliliğin için seni tebrik edeceklerdir.

Sıçan falan göremediği halde odada birden fazla olduğunu biliyordu. Yerde yatıyorken arada bir ayaklarından ya da bacaklarının üstünden geçmişlerdi. Şimdi bile, sedyenin üstünde otururken, onu izleyen gözler olduğunu hissedebiliyordu. Ensesindeki tüyler ürperdi. Sıçanlar karanlıkta görebiliyorlar mıydı? Bu konuyu hiç düşünmemişti. Bir şey hatırlamıyordu.

Tabii ilk başta bir tane yakalaman gerekecek. Sanırım deneyebilirsin, öyle değil mi? Bu bizim küçük sırrımız olacak. Söz veriyorum, kimseye söylemeyeceğim. Küçücük bir et parçası sana çok iyi gelecektir. Belki bu açmazı bir kez daha düşünür ve bir çıkar yol bulursun. Sıçanın beyin için çok faydalı olduğunu duymuştum, hafızayı güçlendiriyor muş.

Emory gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı, sonra durmadan konuşan sesi kesmek için ondan geriye saymaya başladı. Bire geldiğinde her şey sessizdi.

Eminim gözleri şekerleme gibidir.

“Kes sesini!” diye bağırdı. *"Sı-çanye-me-ye-ce-ğim!"*

Sakin ol tatlım. Sonunda açlıktan ölürken onların seni bayıla bayıla yiyeceklerinden eminim. Muhtemelen şu an ilk lokmayı kimin alacağını belirlemek için kısa çöpü çekme oyunu oynuyor ¡ardır.

Bir tık sesi duyuldu.

Birden ortalık aydınlandı. O kadar ki, gözlerini kapatması yeterli olmuyordu, kollarıyla sararak bacaklarına bastırmıştı gözlerini. Bu bile bir işe yaramıyordu. Her şeyi pembe bir perdenin arkasından görüyor gibiydi, göz kapaklarındaki damarları görür gibiydi. Her tarafı ışıkla kaplıydı, çok parlaktı, yakıyordu.

Bir feryat duyuldu, her tarafını saran bir feryat. En son nefes alınca çığlığın sahibinin kendisi olduğunu anladı. Çığlığı geri yuttu ve sessizliğe büründü, kalp atışlarına ve nefesindeki hırıltıya böylesi daha iyi gelecekti.

Emory gözlerini açmaya zorladı kendini, yaşlara rağmen ışığın yukarıdan geldiğini anlamıştı. Sırtını dikleştirdi, kafasını kaldırdı ve ışığa baktı.

Yukarıda bir gölge kımıldadı, olmayacak kadar yukarıdaydı, gölgeyle birlikte bir de ses geldi, duvarlardan yankılanıp gelen bir ses, sanki 50-60 santim öteden gelen bir ses.

“Merhaba Emory. Ziyarete gelmem uzun sürdüğü için üzgünüm. Çok meşgul bir çocuğum.”

65

Günlük

Uyuduğumu hatırlamıyorum ama içim geçmiş olmalı, çünkü sırtüstü yatmıştım; ama şimdi yastığa salyam akacak kadar yan yatıyordum. Dün giydiğim kıyafetler hâlâ üstüm-deydi, tenis ayakkabıları hariç, çünkü ayakkabıyla yatağa yatılmazdı, yatak örtüsünün üstüne dahi olsa yatılmazdı. Babam, annem ve bana üstümüzdekileri çıkarmadan yatmamızı söylemişti, gece ansızın Bay Yabancı evimize gelecek olursa hemen davranabilelim diye.

Komodinimin üstünde duran saate göre saat yaklaşık sekizdi.

Gerindim, kapıya doğru ilerledim.

Geçen gece de kapımın arkasına sandalye sıkıştırmıştım. Annemin bana artık zarar vermek istemediğinden emindim ama tedbiri elden bırakmamalıydım.

Sandalyeyi kenara çekerken gıcırdadı, kapıyı açtım ve koridora çıktım.

Babam yine kanepede uyumuştu. Belki de sızmıştı. Cap-tain Morgan marka boş bir rom şişesi duruyordu yanında, babam gürültüyle horluyordu.

Yatak odalarının kapısı kapalıydı. Büyük ihtimalle annem de uyuyordu. İkisi geç vakitlere kadar oturmuş ve içinde bulunduğumuz durumla ilgili konuşmuşlardı. Ben de onlarla kalmak istemiştim ama babam yatmam konusunda ısrarcıydı. Ayrıca annemle yalnız konuşmak istediğini düşünüyordum.

Konuşulanları gizlice dinlemenin uslu bir çocuğa yakışmadığını bilmeme rağmen ne konuştuklarını dinlemeye çalışmıştım. Yine de bunu yapacağımı düşünmüş olacaklardı ki, seslerini bulunduğum yerden duyulamayacak kadar kısık tutmuşlardı. Annem yatak odasında yalnız başına, babam da üst üste ikinci kez kanepede uyumak zorunda kaldığı için konuşmanın iyi sonlanmadığmı düşündüm. Tabii, eğer nöbet tutmak için orada yatmadıysa. Bunu kendine görev bellemiş olabilirdi.

Eğer annem hâlâ yatak odasındaysa henüz Bayan Car-ter'la konuşmamış demekti. Bu da güzeldi, çünkü eğer izin verilirse ben de bu konuşmaya katılmak istiyordum.

Babam da az sonra fena bir baş ağrısıyla uyanacaktı ve hemen arkasından iştahla aynısını isteyecekti, bunu bildiğimden kahvaltı masasını hazırladım. Yirmi dakika sonra tabağımda tereyağlı tost ve dilimlenmiş portakalla birlikte, masada tavanın içinde peynirli omlet hazırdı.

Annem esneyerek yatak odasından çıktı ve kendine bir sandalye çekti. "Kahve yaptın mı?"

Evet, kahve yapmıştım, önüne bir fincan koydum ve fincanı ağzına kadar doldurdum. İki kaşık şeker ve biraz da krema ekledim.

"Teşekkür ederim."

Kanepenin oradan babamın sesi duyuldu. Ayaklarını yere indirdi ve yorgun, kırmızı gözlerini ovuşturdu. "Saat kaç?" Sesi boğuk ve kırçıllıydı.

"Sekizi yedi geçiyor,"dedim. "Kahvaltı ister misin?"

Başını salladı ve ayağa kalktı, oturma odasının geniş penceresinin önünde şöyle bir gerindi. "Aman Tanrım."

Babam camdan dışarı bakıyordu, yüzü durgun ve solgundu. "Şuna bakın."

Annemle birlikte pencerenin önüne gittik. Kalbime bir yumruk yemiş gibiydim.

Carterlar'm arabası evin önündeki yolda duruyordu. İki kapısı da açıktı, hazırlamış olduğum giysiler ise yola saçılmış vaziyetteydi. Hem de sadece onların evin önündeki yola değil, bizim evinkine de. Bizim bahçenin köşesindeki menengiç ağacına asılı bir gömlek olduğunu fark ettim; anneme hediye edilen gül ağacının etrafındaysa tenis ayakkabıları ve parmak arası plastik terlikler duruyordu ve-

Aman Tanrım. Babamın Porsche arabası. Siyah açılır tavan ve sağ ön kapı açıktı. Babam, arabasını garaja koymadığı sürece asla tavanı açık bırakmazdı ve ne koşulda olursa olsun kapısı asla açık olmazdı.

Babam dışarı firladı. Onu durdurmaya çalıştım. Bunu yapan her kimse (büyük ihtimalle Bay Yabancı ve arkadaşıydı ancak çıkarım yapan biri değildim) hâlâ orada olabilir diye düşünüyordum ancak onu tutabilecek kadar güçlü değildim.

Arabaya yaklaştığımda tavanın açık olmadığını fark ettim -tavan artık yoktu. Biri onu olduğu gibi kesip çıkarmış ve geriye kalan paçavraları da şoför koltuğunun arkasına saçmıştı.

Zarar bununla da sınırlı değildi.

Dört tekerlek de yerdeydi. Bana en yakın olana baktığımda bıçağın lastiğe girdiği yer apaçık meydandaydı. Yanaktan iki bıçak darbesi indirilmişti, bu yama yapılma ihtimalini de ortadan kaldırıyordu. Değiştirilmesi gerekecekti. Diğerlerinin de aynı halde olduklarını düşünüyordum.

İki far da kırılmıştı. Cam kırıkları tampon ve araba yolunun üstündeydiler. Arka farlar da aynı şekildeydi. Birileri çarpmış ya da sopayla vurmuştu. Hangisi olduğunu söylemek zordu.

Böyle bir şeyi hiç ses çıkarmadan nasıl yapabilmişlerdi? Bunu mutlaka duyardık.

Boyanın üstüne bazı kelimeler kazınmıştı, kötü kelimeler, edepsiz şeyler. Peki koltuklar? Tavan ve tekerleklerde iş gören bıçak, lüks deri döşemede de iyi çalışmıştı.

Babamla aynı zamanda kaportanın da hafif aralık olduğunu fark ettik, ikimiz de aynı anda uzanıp açtık kapağı. Aküye giden kablolar çıkarılmış ve ters bağlanmıştı, arabanın elektrik düzeneği tamamen bozulmuştu. Havadaki kükürt kokusunu alabiliyordum. Zarar veren her kimse, en büyük zararı verebilmek için kabloları ters bağlayacak kadar oyalanmıştı. Akü buna dayanamamış ve tepeden sülfürik asit akıtmaya başlamıştı, asit yedek lastik ve babamın ön tarafta sakladığı alet çantasının üstüne akıyordu.

Arka bagaj da açılmıştı. Yağ ve soğutma suyu kapakları ortada yoktu. İkisinin de üstüne hatırı sayılır miktarda şeker dökülmüştü.

Benzin deposunun ağzında da şeker bulduk.

Babam sadece bakıyordu.

Gözleri o çok sevdiği Porsche'unun üstüne sabitlenip kalmıştı, elleri vücudunun iki yanında titriyordu.

Annemin arabası da ondan iyi durumda sayılmazdı. Tekerlekler patlak, kaput açıktı.

Yeşil Plymouth'u aradı gözlerim ama hiçbir iz yoktu.

Annem Carterlar'm evine bakıyordu. Ön kapı açıktı.

66

Porter

2. gün Saat 16:40

Hastane yatağının yanındaki telefon öyle bir çaldı ki, Porter yerinden zıpladı. Bacağındaki dikişleri ovuşturdu, sonra uzanıp telefonu açtı. “Merhaba?”

“Nasıl gidiyor Sam?” Önceleri Paul Watson, şimdiyse Anson Bishop olan adam soruyordu bunu. Sesinde daha önce hiç olmayan türden bir güven vardı. Bunun gerçek hali olduğunu, Watson’in sadece göstermelik bir şey olduğunu biliyordu.

“Sanki biri beni öldürmeye çalıştı gibi,” diye cevapladı Porter, serbest eli farkında olmadan bacağındaki yaraya geri dönmüştü.

“Seni öldürmeye çalışmadım Sam. Eğer çalışsaydım ölürdün. Oyundaki en gözde oyuncumu niye öldürmeye çalışayım ki?”

Porter hastanenin tepsisine ve komodinin üstüne baktı, cep telefonunu arıyordu; daha sonra, Bishop’un telefonu paramparça etmiş olduğunu hatırladı. Merkezi arayabilseydi, teknik takip başlatabilirdi.

“Kullan at telefon kullanıyorum Sam. Şu her yerden alabileceğin ucuz şeylerden. Yaklaşık bir ay önce satın alınmış bir hediye çekiyle açtırdım. Uğraşsan teknik takibe takılırım biliyorum, ama ne olacak ki? Birkaç dakika sonra telefon, diğer tüm ıvır zıvırla birlikte Chicago Nehri’nde yüzüyor olacak; ben de buradan kilometrelerce uzakta olacağım.”

“Emory nerede?”

“Emory *mi* nerede?”

“Yaşıyor mu?”

Cevap yoktu.

Porter ağrıyı umursamadan dik oturmaya çalıştı. “Ona zarar vermene gerek yok.

Talbot’la ilgili bildiğin ne varsa bize söyle, gerekeni yapalım. Söz veriyorum.”

Bishop kıkırdadı. “Eminim yaparsın Sam. Gerçekten buna inanıyorum. Ama ikimiz de oyunun böyle oynanmadığını biliyoruz, öyle değil mi?”

“Binlerinin ölmesi gerekmiyor.”

“Elbette ki gerekiyor. Yoksa nasıl öğrenecekler?”

“Eğer onu öldürürsen kötülük yapmış olursun Bishop. Bu da senin kendini onlarla aynı kefeye koyman demek,” dedi Porter.

“Talbot bu toplumun yüz karası. O bu dünyada yeşil bir sızıntı, etrafındaki dokuya zarar vermeden evvel koparılıp atılması gereken bir şey.”

“O zaman neden Emory’ye zarar veriyorsun? Neden Tal-bot’u öldürmüyorsun?”

Bishop iç çekti. “Piyonlar şahlara adanmalı.”

“Bu bir oyun değil.”

“Her şey bir oyun Sam. Hepimiz tahta üzerindeki oyuncularız. Günlüğümden bir şey öğrenmedin mi? O içindeki psikologun şimdiye kadar parçaları birleştirmiş olacağını düşünüyordum. Uzun zaman önce öğrendim ki, eğer günahlarından ötürü bir babayı cezalandırmak istiyorsan ona evlat acısı tattır-malısın. Talbot.gibi bir adam bir gün bunun olacağını biliyordu -kendini buna hazırlamıştır. Bugünün gelmesini bekliyordu. Eğer onu içeri tıkarsan anlamaz, değişmez, düzelmez. İçeride zamanını geçirir, dışarı çıkar, daha kötüsünü yapar. Ama bu adamı cezalandırmak için çocuğunu öldürürsen, o zaman ne yapar? İşte o an oyun değişir. Her gününü yaptıklarına lanet okuyarak geçirecek. Bir ânı bile çocuğunun onun günahlarından dolayı öldüğünü düşünmeden geçmeyecek.”

“Emory masum,” dedi Porter.

“O cesur. Ona kurban oluşunun daha iyi bir şeye yol açacağını söyledim. İkisinin başına bu belayı babasının açtığını anlattım ve sanırım anlıyor.”

Ondan söz ederken şimdiki zamanı kullanıyordu. Acaba Emory hâlâ hayatta mıydı?

“Senin de anlaman için ısrar ediyorum Sam. Senin anlaman benim için önemli. Sana sunduklarımı birleştir. Çöz şunu. Cevap avcunun içinde, hatta belki de onu buldun bile.”

“Gerekli olan her şeyin günlükte olduğunu söylüyorsun?”

Bishop nefesini bıraktı. “Ben öyle mi dedim?”

Porter sayfaları karıştırdı. “Neredeyse bitirdim.”

“Evet, Sam, neredeyse bitirmişsindir.” Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. “Sanırım arkadaşların şu an benim evdeler. Belki bu da biraz aydınlatır işleri?”

“Emory nerede Bishop?”

“Asıl mesele bu, dün dediğin gibi. Bu saçmalığı bu kadar kısa kesmek zorunda kaldığımız için üzülüyorum. Sen ve arkadaşlarınla dedektifçilik oynarken çok eğleniyordum. Suç labo-ratuvarındaki arkadaşları da özleyeceğim.”

“Neden yaptın bunu? Neden Olay Yeri İnceleme’den biri gibi davrandın? Neden Kittner’a kendini öldürmesini söyledin? Neden?”

Bishop yeniden güldü. “Neden, öyle mi?” Bir an sustu. “Sanırım seni merak ediyordum Sam. Beş yıldan uzun bir süredir peşimdesin, şu kedi-fare oyunumuz. Seni daha iyi anlamak istedim. Babam bir keresinde ‘Şeytan’la dans etmek daha iyidir,’ demişti. Seni tanımam lazımdı. Ne yalan söyleyeyim, bu iş de ilgimi çekti. İnsanın kendiyle uğraşması güzel, sence de öyle değil mi?”

“Bence sen tam bir sik kafalısın,” diye yanıtladı onu Porter.

“Hayır, hayır, sövmene hiç gerek yok. Babamın derslerine bak. Kötü söz sadece daha fazla kötü söz doğurur, dünyada da bundan çok bir şey yok zaten.”

“Bırak onu Bishop. Sen de çek git. Bitsin bu.”

Bishop boğazım temizledi. “Senin için yeni kutularım var Sam. Taze kutular. Ama onları postaya verecek zamanım yok ne yazık ki. Dışarı bıraksam alınmazsın, değil mi? Bulabileceğin bir yere?”

“O nerede?”

“Belki de onları bir yerlere bırakmışımdır bile. Belki de Clair ve Nash’le birlikte bir bakarsınız.”

“Eğer ona zarar verirsen seni öldürürüm!” diye gürledi Porter.

“Tik tak, Sam. Tik tak.”

Çıt.

Telefon kapandı.

Porter bir süre telefonu elinde tuttu, ahizeden kendi nefes sesini duyuyordu. Yerine bıraktı.

Tik tak.

Bishop bir oyun daha oynuyordu.

Porter yataktan yavaşça kalktı, eli yarasının üstündeydi. Dikişlerin acısı içine işlese de sıkı duruyordu. Odayı geçip tuvalete yöneldi, ayakkabıları oradaydı. Giysileri ortada yoktu. Pantolonunu keserek çıkarmışlardı, muhtemelen gömleğiyle birlikte şu an çöp kutusunu boylamıştı.

Lanet olsun.

Yeşil doktor önlüğü bulana kadar karıştırdı çekmeceleri ve dolapları, sonunda buldu ve giydi -biraz küçük olmuştu ama olsun, iş görürdü. Ayakkabılarına uzandı ve o an bir şey fark elti: delil torbasında duran cep saati.

Floresan ışık altında parlıyordu.

Kalbi hızla atmaya başlarken nefesi kesildi.

Bu kadar basit miydi?

67

Günlük

Çimenler hâlâ sabahtan kalma nemi taşıyorlardı ve sün-gerimsiydiler. Fazla

düşünmeden Carterlar'm evine doğru yürüdüm, onları duyamasam da annem ve babamın birkaç adım arkamdan geldiklerini biliyordum. Birinin durmamı ya da arkasına geçmemi söylemesini bekledim ama öyle bir emir gelmedi. Babamın şokta olduğunu düşünüyordum; annemin *kafasından geçenleri ise ancak hayal edebilirdim.*

Carterlar'm arabasının yanından geçerken, onun bizimki kadar berbat durumda olmadığını gördüm. Evet, arabayı yürümez hale getirmişlerdi ama bizimkinde olduğu gibi kişisel bir işaret yoktu. Koltukları parçalamamış, camları veya farları kırmamışlardı. Zararı aracın olduğu yerde kalmasıyla sınırlamışlardı. Babamın Porsche'unda ise sadece arabaya değil, babama da saldırmışlardı. Bu bir mesajdı.

Pek de iyi hazırlayamadığım çanta açılmış, içindekiler Carterlar'm ön verandasına saçılmıştı: ilaçlar, diş fırçaları, deodorant -birileri diş macunu tüpünü ayaklarıyla ezmişti. Karıncalar toplanmış, lezzetli yiyeceği döşemenin tahtaları arasında bir yerlerde bulunan görünmez koloniye taşıyorlardı. Onları ayağımla ezmek istedim, sonra vazgeçtim. "Diş macununa basmamaya dikkat. Ayak izimizin kalmasını istemeyiz," dedim kısık sesle.

Babam arkamdan homurdandı. Dikkatim hoşuna gitmişti, bundan emindim ancak övgüsünü dile getirmediği için onu suçlayacak değildim.

Tahta kapı da sineklik gibi açıktı. Doğrudan mutfağı görebiliyordum.

Yeniden caddeye dönüp yeşil Plymouth'un gelmediğinden emin olduktan sonra içeri girdim.

Yere dökülen viski kurumuştu, her taraf ölmüş, sarhoş karıncalarla doluydu. Oluşturdukları yoldaki kalabalık, lavabonun orada tek sıraya düşüyor ve gözden kayboluyordu. Birisi cam kırıklarını bir kenara süpürmüştü.

Masanın üstünde gayet düzgün bir şekilde dizilmiş altı fotoğraf duruyordu -daha önce hiç görmediğim ama yabancı gelmeyen fotoğraflar. Annem ve Bayan Carter'm yatakta çekilmiş çıplak fotoğrafları.

68

Clair

2. gün Saat 16:47

Clair, araba West Van Buren'e çıkar çıkmaz gaza sonuna kadar yüklendi, tepede yanıp sönen mavi-kırmızı ışıklar tünel duvarlarına yansıyordu.

"Onu evde saklıyor olma ihtimali nedir?" diye sordu Nash, kapıya öyle bir tutunmuştu ki, parmak eklemleri bembeyazdı.

Clair homurdandı. "Sürücülüğüme hayran olmadın galiba?"

Nash'in yüzü kızardı, hemen parmaklarını gevşetti, elini bıraktı. "Akşam trafiği saatindeyiz ve sen bu yola bağlandığımızdan beri saatte 130 kilometre hızla gidiyorsun. Şimdiye kadar kaldırıma çıkıp birkaç yayayı biçmemiş olmana hayret ediyorum."

Clair direksiyonu aniden siyah BMW'li, orta yaşlı bir adamın yoluna kırdı. Adam komaya bastı ve güneşliğin altında orta parmağını göstermeye başladı. "Acil durumda bazı arabaların önceliği vardır ahmak herif!" diye bağırdı Clair dikiz aynasına, orta parmağını kaldırdığı eli pencerenin dışındaydı.

"Sorumu cevaplamadın," dedi Nash.

"Fikrimi mi soruyorsun? Bence Watson, Bishop ya da adı her neyse, bizimle oyun oynuyor. O evin kapısını kırarak içeri gireceğiz ve her şey suratımıza patlayacak, işte düşündüğüm bu," dedi Clair. "Bir de ne var biliyor musun? Eğer o kızın orada olması gibi bir ihtimal varsa bu riski almaya değer. Bu iş onun açısından başından beri bir oyun. Onun labirentinde koşuşturan fareler gibiyiz. Evine gidiyoruz çünkü öyle istiyor, basit ve sade. Yoksa niye adresini yazsın ki? Sanırım-"

"Hayırrr!" diye bağırdı Nash.

Clair direksiyonu bu kez sağa kırdı ve çöp kamyonuna çarpmaktan yarım metreyle kurtuldular, hemen arkasından tekrar sola kırdı; sosisli sandviç satan bir

arabanın yanından öyle bir geçtiler ki, Nash elini uzatsa akşam yemeğini alabilirdi. “Bence bizimle uğraştığına göre Emory hâlâ hayatta, bir yerlerde yaşıyor.”

“Yani daha bir şey yapmadı mı diyorsun?”

Clair başıyla onayladı. “Evet.”

Nash gözlerini devirdi. “Sireni ve ışıkları kapat, yaklaşıyoruz. Bishop’un evi şurada olmalı.”

“Espinosa orada.” Clair iki blok ötede park etmiş hâlde duran mavi Tomlinson Plumbing minibüsünü işaret etti. Üç araç arkasına park ettikten sonra Espinosa’yı aradı.

Espinosa’nın sesi hoparlörden duyuldu. “Önünde kırmızı bir Camry duran iki katlı bina.”

Clair ve Nash aynı noktaya baktılar. “Anlaşıldı.”

“Adamlarım hazır. Bishop’un evi ilk katta, sağdan ikinci kapı, caddeye bakan taraf. Yaklaşık yirmi dakikadır izliyoruz. Perdeler çekilmiş vaziyette. İçeriden hiçbir sıcaklık kaynağı algılayamadık ancak bu kalınlıktaki duvarlarda sonuç almak biraz zor. Biz içeri gireceğiz, temizleyeceğiz, sonra size gelmenizi söyleyeceğiz. Tamam?”

“Tamam,” dedi Clair. “Siz hazır olduğunuzda biz de hazırız.”

Espinosa bağırarak emirler yağdırmaya başladı. Üç adam hızla arkadan indiler. Espinosa ve diğer adam ön kapıya yöneldiler, üçüncü adam binanın yan tarafından arkaya dolandı. Kapıya geldiklerinde ilk adam “Polis!” diye bağırdı ve ufak bir koçbaşıyla kapıyı kırdı, bu sırada Espinosa onu koruyordu. İkisi de içeri daldılar ve karanlıkta gözden kayboldular.

Espinosa’nın telsizden sesi duyuldu. “Temiz, gelebilirsiniz Dedektif.”

Clair ve Nash, Honda Civic’ten indiler ve silahlar çekilmiş vaziyette caddeden karşıya geçtiler.

Ön kapıya yaklaştıklarında Espinosa dışarı çıkıyordu. “Geleceğimizi biliyordu.

Burada olmamızı istedi.”

“Neden ki? İçeride ne var?”

Omzunun üstünden şöyle bir baktı. “Kendiniz görün.”

Clair kaşlarını çatarak içeri doğru yöneldi.

Çok geniş değildi içerisi, yetmiş ya da seksen metrekare kadardı. Kapı oturrna odasına açılıyordu, odanın bir yanı mutfaktı; sağ tarafta bir banyo vardı, arka tarafta bir kapı daha görünüyordu. Mobilya yoktu, mutfak kullanılmıyor gibiydi. Duvarlar badanasızdı.

Odanın tam ortasında siyah iple bağlı beyaz bir kutu duruyordu.

69

Günlük

Annem ve babam arkandan mutfağa girerlerken fotoğrafları kaptım ve cebime indirdim.

“Burası vahşet kokuyor,” dedi annem burnunu büzerek.

Babam buzdolabını gösterdi. “Kapağı açık bırakmışlar. Muhtemelen her şey çürümeye başladı.”

Elim hâlâ cebimdeydi. Yere bakmaya cesaret edemiyordum, fotoğrafların bir kısmını yere saçılmış halde görmekten korkuyordum ancak hepsi de cebimdeydi.

Babam bir ıslık öttürdü. “Burayı berbat etmişler.”

Etmişlerdi. Mutfaktaki bütün dolap ve çekmeceler açılmıştı, içlerindekiler tezgâha ve yere saçılmıştı. Oturma odasındaki kanepe artık bir kumaş yığını şeklindeydi. Minderler tek tek parçalanmış, içleri dışlarına çıkarılmıştı, bütün oda pamuk parçalarıyla kaplı gibiydi. Televizyonun ekranına kocaman bir X kazınmıştı. Bayan Carter’ın koleksiyonundaki kitaplar raftan indirilmiş, parçalanmış ve yere atılmışlardı. Dokunulmadık tek bir parça bile bırakmamışlardı.

"Bu hiç iyi değil," dedi annem. "Gitsek iyi olacak."

Babam hızlıca yatak odasına bir göz attı ve mutfağa döndü. "Eğer aradıkları şey buradaysa onu kesin bulmuşlardır, evin her tarafını altüst etmişler."

"Gidelim."Annem ayaklarını sürüyordu.

Arabayı babamdan önce duymuştum ancak o benden önce kapıya davrandı. Hemen yanından yeşil Plymouth'un araç yolundaki çakıl taşlarını ve tozu havalandırarak eve doğru ilerleyişini gördüm. Güneş ön camda parlıyordu, arabanın içini görememiştim.

"Hemen eve dönüyoruz!" diye emir verdi babam.

Üçümüz birlikte, annem en önde, ben ortada, babam en arkada olmak üzere ön kapıdan dışarı çıktık ve elimizden geldiğince hızlı bir biçimde koşmaya başladık. Babamın Posche'uyla ilgili intikam alıp almayacağını bilememiştim, almadı. Babam çok akıllı bir adamdı, öfkesinin ona hâkim olmasına izin vermezdi.

Yeşil Plymouth arkamızda bir yere yanaşırken evin önündeki basamakları çıkıyordum. Arabanın kapısı açıldı ve hemen ardından tanıdık tüfek mekanizması sesi duyuldu. Bay Yabancı'nın sesi gürlüyordu: "Merhaba komşular! Bizi özlediniz mi?"

70

Porter

2. gün Saat 16:57

Hastanenin kapısından çıktığında köşede bir kadının taksiden indiğini fark etti, iki parmağını ağzına götürerek ıslık çaldı, yan tarafında duran biraz daha yaşlı adamı ürkütmüştü, adama gülümsedi ve taksiye el kaldırdı.

Kendini arka koltuğa attığında taksici kıs kıs gülüyordu. “Kaçıyor musun?”

Porter kapıyı kapattı ve acıyan dikiş yerlerini tuttu. “Ne?”

“Doktor önlüğü giymişsin ama bu işi yapmadığın biraz belli gibi.”

“Hayır, öyle bir şey değil. İş arkadaşlarımdan biri, kendi mutfağımda, kendi bıçağımla beni bacağımdan bıçakladı. Giysilerimi bulamadım, ben de bunları giydim.”

“Zeki şey seni.” Adam yalandan güldü. “Nereye gidiyoruz?”

“West Belmont’ta, Kayıp Zaman Antika ve Koleksiyon diye bir dükkân,” dedi Porter.

“Adres?”

Porter açık adresi bilmediğini fark etti. Telefonunu bulmaya çalıştı ve bir kez daha Bishop’un onu parçalamış olduğunu hatırladı. “Bilmiyorum. Belmont’ta olduğunu söylediler.”

Taksici gözlerini devirdi, telefonuna uzandı ve ekrana bir şeyler yazmaya başladı. “316 West Belmont. Belmont Edge Evleri’nin karşı tarafında görünüyor.”

“Evet, olabilir.” Porter pencereden gittikçe yoğunlaşan trafiğe baktı. “Sana polis olduğumu söylesem bizi oraya daha hızlı götürebilir misin?”

Adam arabayı yola çıkardı, dikiz aynasından ona baktı. “Rozetini görebilir miyim?”

Porter arka cebine uzandı ama önlük giyiyor olduğunu hatırladı. “Şey, ben-”

“Bıçaklanırken üstünde olan pantolonda kalmış?”

“Evet.”

“Hadi bakalım.”

Porter günlüğü çıkardı ve kaldığı sayfayı açtı.

71

Günlük

Sanırım kurşunu patlama sesini duymadan hissettim. Mermi başımın yanından geçerek yaklaşık 10-15 santim ötedeki kapı kasasına saplanmıştı, havaya sıçrayan kıymık parçalarından biri yanağıma gelmişti. Daha ben ne olduğuna bakmak için elimi uzatamadan babam arkamdan bastırıp beni yere serdi. Kanepeden arta kalan yığının yanındaydık. Annemin gözleri bir bana bir kapıya bakıyordu. Arkamda babam kapıya tekme attı ve kapattı.

Babam yerdeydi. Uzanıp kiliti kapatışım seyrettim.

"Seni vurdu!” diye bağırdı annem.

Başımı salladım. "Hayır, anne, sadece bir kıymık, ciddi bir şey yok. İyiyim.”

Bir an benimle konuştuğunu sanmıştım, ama sonra öyle olmadığını anladım. Babama bakıyordu. Sol elini sağ omzuna bastırıyordu. Parmaklarının arasından pembe bir leke görünüyordu.

Annem kalktı ve ona doğru gitti.

“Yerde kal,”dedi babam.

Annem onun yanma diz çöktü. “Bir bakayım.”

“Sıyırdı. Kötü değil sanırım.”

Annem, babamın gömleğinin düğmelerini çözdü ve ya-rasma baktı. “Bana ilk yardım çantası ve ıslak bir havlu getir, kafanı da olabildiğince alçakta tut,” dedi bana. Bu ilk yardım çantasından her odada bulunduruyorduk, mutfak ve banyo da dâhil. Annem bunu genelde ben düşüp dizimi yaraladığımda, ya da dirseğimi bir yere çarptığımda falan kullanırdı, bu da sık sık olurdu. İçinde eksikler olabileceğini düşündüm. O yüzden salondakini almak yerine gidip başka bir odadakini almayı düşündüm bir an ama daha sonra anneme en yakmdakini verip, gerekirse diğerlerini almaya gidebileceğim geldi aklıma. Mutfak lavabosunun yanındaki çekmeceden bir havlu aldım, suya tuttum ve derhal oturma odasına geri döndüm.

Babamın alnında ter damlaları birikmişti. Onu en son ne zaman terli gördüğümü hatırlayamıyordum.

Annem çantayı aldı, mandalını bir eliyle açtı ve alkol şişesini çıkardı. Havluyla akan kanı silip açık yaranın üstüne alkolü döktü. Babam tıslayarak bir nefes çekti içine.

Mermi vücuduna girmemişti ama sıyırıp geçerken yoluna çıkan yeri kazımıştı. Daha iyi görebilmek için başımı uzattım, annem béni itti. “Işığı engelliyorsun.”

“Üzgünüm anne.”

Yeniden yaraya müdahale etti ve boştaki eliyle sargı bezini bastırdı. Bir dakika içinde yara sarılmıştı. Sargı pembeleşmişti ama kan yavaşlamıştı. Babam iyileşecekti.

Anneme gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

Annem başını salladı, alkol şişesini ve sargı bezini çantaya koydu, kenara bıraktı. “Evet, şimdi ne yapıyoruz?”

“Şimdi sonlandırıyoruz.”

72

Clair

2. gün Saat 17:09

Clair biraz daha yaklaştı. “Açtınız mı?”

Espinosa başını salladı. “Bu şeref size aittir. Eğer tehlikeli bir şey olabileceğini düşünüyorsanız bomba imha ekibini görevlendirebilirim.”

Nash beyaz kutunun önüne eğildi, lateks eldivenleri taktıktan sonra siyah ipe dokundu. “Bu bizim oğlanın tarzı değil. O kutuların içine çeşitli organları koyar. Bu kadar büyük bir şey değil.”

“Aç şunu Nash,” dedi Clair.

“Belki bunun için yazı-tura atmalıyız. Sonuncuyu ben açmıştım.”

“Hayır, ısrar ediyorum. Ben -eğer Gwyneth’in kafasını da sayacak olursak- yedi kez yaptım bunu, bu görüntü aylarca gitmeyecek gözümün önünden. Bu iş senin. Hadi ama erkek ol biraz.”

Nash gözlerini devirdi ve yeniden kutuya döndü. “Açıklıyorum, sıradan bir dosya kutusu gibi, herhangi bir kırtasiyeden alabileceğiniz cinsten bir şey.” Biraz daha yanaştı. “Koku almıyorum, ıslaklık ya da herhangi bir leke yok, üstüne bir şey yazılmamış.”

İpi biraz çekince hemen açılıverdi. Kapağı tutunca Clair de Espinosa da bir adım geri çekildiler.

“Belki de Olay Yeri İnceleme’yi beklesek iyi olur,” diye önerdi Nash.

“Aç şunu. Emory’nin nerede olduğunu anlayabiliriz belki de.”

Nash ağır ağır başını salladı, kapağı açtı, kutunun üstüne eğildi ve içine baktı. “Ha.”

73

Günlük

Biri kapıya vurduğunda yerimden sıçradım.

“Size mi denk geldi?" diye sordu Bay Yabancı diğer taraftan. “Kusura bakmayın. Sanırım biraz gaza geldim. Uzun zamandır avlanmıyorum, şehirden çıktığımızdan beri silahımı ateşlemek için yanıp tutuşuyordum da.”

“Pencerelerden uzak durun,” dedi babam yavaşça.

Başımı salladım ve kanepenin köşesine sığındım. Korkmuyordum gerçi. Tamam, peki, biraz korkuyordum ama bunu anneme ya da babama söylemeye niyetli değildim. Bıçağımı istiyordum.

Bay Yabancı kapıya bir kez daha vurdu. Yumrukluyor muydu, tekmeliyor muydu yoksa tüfekle mi vuruyordu bilemiyordum, ama her seferinde sıçrıyordum.

Bay Yabancının sesi duyuldu, “Nazikçe sordum, bunu yaptım. Şimdi o kadar nazik olmayacağım. Sevgili komşunuzun çalmış olduğu belgeleri istiyorum. Sizde olduklarını biliyorum, değilmiş gibi yapmayı bırakalım. Burada neler döndüğünü adım gibi biliyorum, inanın ki umrumda bile değil. Bize belgeleri verirsiniz, Carterlar’ın hangi taşın altında saklandıklarını gösterirsiniz o kadar, sizinle hiçbir işimiz olmaz. Kötü bir anlaşma değil, ha? Sanırım yine kibar ve adil oldum.”

“İkisinin de hayatta olduğunu sanıyor,” dedi annem. Babamdan uzaklaştı, pencereden dışarı bakmaya çalışıyordu.

“Tabii eğer o tipler sizin evdeyse ve onları siz saklıyorsanız, o zaman başka. Suça ve suçluya yataklık etmek istemezsiniz herhalde, ister misiniz? O bir suçlu, bunu biliyorsunuz. İşyerinde hırsızlık yapan kişi, çaldığı şey sadece bilgi içeren belgeler de olsa, benim kitabımda katillerle tecavüzcülerle aynı yerdedir. Karısı da öyle. Dolabından 1,2 gramlık tartı malzemeleri çıktı.”

Sesi güçlü ama monotondu. Hemen kapının öteki tarafında, verandada durduğunu düşünüyordum. Eğer silahımız olsaydı tahta kapının ardından onu kolaylıkla vurabilirdik. Kapının tam ortasına sıkılacak bir kurşun muhtemelen

sorunu çözerdi. O da muhtemelen silahlı olduğumuzu düşünüyordu, hem de büyük bir şey, yoksa şimdiye kadar kapıyı kırar içeri girerdi. Biliyorum, çünkü ben olsam yapardım. Babam ateşli silahlara inanmazdı, o tarz bir şeyin evimize girmesini istemezdi. "Onlar kazalara sebep olabilen şeyler," derdi her zaman. "Ama diğer taraftan bıçaklar -kazara birini bıçaklayan gördün mü hiç?" Şu an bu duruşu hakkında düşünüyor muydu acaba? Yüzünü okuyamıyordum. Neredeyse yerinden kıpırdamıyordu. Onu bu hale getiren şey kurşun yarası değildi -kurşun sadece sıyırmıştı- yoğunlaşıyordu. Bir plan yaptığını düşünüyordum. Hiçbir zaman telaşlan-mazdı. Aşırı tepki de vermezdi. Neyi ne zaman yapacağını her halükârda bilen bir tavrı vardı.

Annem pencereye doğru süründü, başını kaldırdı, dışarıyı görmeye çalışıyordu. Karşısına çıkan yüzü görünce çığlık attı. Uzun, sarı saçlı ve kalın gözlüklü adam camın diğer ta-rafmdaydı, ince, kırmızı dudaklarında bir sırıtma belirmişti. Merhaba dediğini gördük, avucunu cama bastırıyordu. Camın buğulandığını görüyordum, elini çektikten sonra tam bir avuç izi kalıyordu camda. Görüş açımızdan çıkarken yüzündeki sırıtma büyüyordu. Annemle birbirimize baktık, sonra babama döndük, bir çeşit rehberlik bekliyor gibiydik.

Kapıya bir kez daha vuruldu. "Hâlâ içeride misiniz?"

Babam parmağını dudaklarına götürdü.

Bay Yabancı devam etti. "Şu arabalarıyla ilgili meseleyi oldukça şaşırtıcı buluyorum. Arabanın istasyona bırakılmış olması harika fikir bence -tam yolculuğa çıkmışlar gibi. Ama niye valizleri arabada bıraksınlar ki? Kim tatile çıkarken çantasını arabada bırakır? Arabayı bulduğumuz zaman, çantaları gördüğümde bunun birileri tarafından hazırlanmış bir dümen olduğunu anladım. İlk başta Carter-lar'ın oyun oynadıklarını düşündüm, şaşırtmaya çalışıyor olabilirlerdi. İnanın bana ilk başta bunu gerçekten düşündüm. Ama sonra vazgeçtim. Simon o kadar akıllı değildir. Tabii konu sayılar olunca çok iyi ama çoğu kitapkurdu gibi aklıselim değildir, sokak terbiyesi almamıştır. Eğer kaçmaya çalışırsa kaçacaktır. Yani gerçekten arabayı istasyona bıraksalardı çantaları da almış olurlardı. Bu dümeni fark ettiğimde sizin de işin içinde olduğunuzu anlamam fazla uzun sürmedi. Şu lanet yerde sadece iki evsiniz. Başka nereye gidecekler? Şu kahrolası çocuğunuz, o gün buraya geldiğimde az kalsın pantolonuna ediyordu. Akıllı çocuk, hakkını vereceğim, ama yalan söyleme bölümünde biraz daha dirsek çürütmesi gerekiyor."

Babam anneme eliyle mutfağı gösterdi ve havada bıçaklama hareketi yaptı. Annem anladı ve mutfağa doğru sürünerek bıçakları aramaya başladı.

“Neyse, çok konuşuyorum. Buraya nasıl geldiğimin bir önemi yok, ben buradayım, siz orada ve benim ihtiyacım olan şeyler de arada bir yerlerde. Birkaç tane kâğıt için hayatınızı riske atacağınızı sanmıyorum, komşularınızı korumak için de yapmazsınız bunu herhalde. Demek istediğim, onlar için niye ölesiniz ki, öyle değil mi? Neden başkasının problemi yüzünden sizin çocuğunuz ölsün? Eğer kısa sürede dışarı çıkmazsanız olacak olan bu.”

Annem tezgâhtan aldığı iki büyük şef bıçağıyla geri döndü. Birini babama verdi, biri kendinde kaldı.

Bay Yabancı boğazını temizledi. "Dediğim gibi, daha önce kibarca sordum. Şimdi kibar olmayan bir biçimde soracağım. Ben sizinle konuşurken arkadaşım evinizin etrafını dolandı ve yanındaki bidonun içinde bulunan benzini her yere boşalttı. Kokusu buraya kadar geldi! Duvarlara güzelce boşalttı anladınız mı, döşemenin altına bile, hatta birkaç ağacı bile ıslattı, yani buralar ışıl ışıl ve sıcacık olacak.”

Çatıdan bir ses geldi, bir şey yuvarlandı ve durdu gibi oldu.

“Vaay! Keşke bunu görebilseydiniz. Tam dolu bir bidonu evinizin çatısına firlattı, evin başından aşağı benzin akıyor. Yağmur gibi. Burayı tepeden tırnağa, doksan üç oktanla yıkadı adeta.”Bay Yabancı kıkırdadı, sesi heyecandan titriyordu. “İşte burası kibarca sormayacağım kısım. Carterlar’m evine gelmeniz için beş dakika veriyorum size, aksi halde şenlik ateşini yakacağız. Bu durumda tabii ki belgeleri de kaybetmiş olacağız ama sorun yok. Bu işin burada bittiğini bilerek bebek gibi uyuyabilirim en azından. Eğer kaçmaya çalışırsanız sizi kuş gibi avlarız. Beş dakika dedim. Bir saniye fazlası olmaz.”

74

Porter

2. gün Saat 17:12

Taksi, West Belmont'ta Belmont Edge Evleri'nin karşı tarafına yanaştı. Şoför başparmağıyla işaret etti. "İşte burası. Rekor süre de geldik sanırım."

Porter koltukta kayarak camdan dışarı baktı. Bina bölgeye uygundu: tuğlayla inşa edilmişti, yirminci yüzyılın başlarında yapılmışa benziyordu, alt kat cam vitrinle kaplıyken ikinci katta daireler var gibiydi. Buradaki dükkân sahiplerinin çoğu kendi evlerinde yaşıyorlardı. Evi olmayanlar ise küçük bir servet karşılığında burada kalıyorlardı. Michigan Gölü'ne bir taş atımı mesafedeydiler, sahili gören evler hep daha çok tutuluyordu. Yürüme mesafesi de çok değildi bu arada.

Porter kapının koluna uzandı ve çıkmaya çalıştı.

"Hey!" diye bağırdı taksici. "Bana 26.22 $ borcun var!"

"Hiç param yok," diye cevap verdi Porter. "Ancak Chicago Polis Departmanı yardımlarından ötürü teşekkürü borç bilir."

"Yaa, tabii öyledir!" Adam emniyet kemerini çıkardı ve kapısını açtı.

Porter elini havaya kaldırdı. "Sakin ol, şaka yapıyorum. İçeriden arkadaşımı çağıracağım ve paranı ödeyeceğim. Bir dakika izin ver."

Taksici tam bir şeyler diyecekken durdu. "Bacağın kanıyor," dedi.

Porter bacağına baktı, yaklaşık 5 santim büyüklüğünde bir kan lekesi oluşmuştu. "Kahretsin, sanırım dikişlerden biri açıldı."

"Gerçekten bıçaklandın mı?"

Porter eğildi ve bacağındaki yaraya bastırdı. Parmağı kanla ıslanmıştı.

“Seni yeniden hastaneye götürsem iyi olacak.”

Kafasını salladı. “Sorun yok.”

Adam ağır ağır başını salladı ve arabasına yaslandı.

Porter dükkâna doğru döndü.

Kayıp Zaman Antika ve Koleksiyon karanlıktı. Kapıya gidip açmaya çalıştı - kilitliydi. Elleriyle ışığı engellemeye çalışarak gözlerini cama yaklaştırdı.

“Kapalı,” dedi şoför arkasından. “Çalışma saatleri kapıda yazıyor. Beşte kapatıyorlar. On beş dakikayla kaçırdık.”

Porter bir adım geri çekildi ve kapıdaki yazıya baktı. Adam haklıydı. Tekrar cama yanaşıp içeriye baktı. Duvarlar saatlerle kaplıydı. Küçük dijital saatlerden eski ayaklı saatlere kadar her türden saat mevcuttu içeride. Sarkaçlar yorulmaksızın bir ileri bir geri sallanıyorlardı, kimi uyum içinde kimileri ise birbirinden bağımsızdı. Büyüleyiciydi. Saat başında çaldıktan zaman içeride olup onları duymak ne güzel olur, diye düşündü.

Porter kapıya hafifçe vurdu ve bir adım geri çekilerek üst kata bakmaya başladı. Belki de dükkânın sahibi burada oturuyordu?

“Sana işini öğretecek değilim ancak eğer burayla ilgili acil bir işin varsa -ki öyle görünüyor, bacağın kanıyorken orada öylece durup kapı açılsın diye beklediğin için söylüyorum bunu- belki de yan tarafa sormalısın. Dükkânın sahibine ya da işletmecisine nasıl ulaşacağını biliyorlardır belki.”

Porter adamın baktığı tarafa baktı. Elinde üç parça kuru temizleme çantasıyla bir kadın çıktı dükkândan. Arabanın bagajına ulaşmak için parkmetrenin yanından geçerken neredeyse düşüyordu kaldırımdan.

Porter kalbinin hızlandığını hissetti. Parkmetreye yanaştı ve ne kadar tuttuğuna baktı.

1 saat 0.75 $.

“Cep telefonunu ödünç alabilir miyim?”

“Şaka yapıyorsun, öyle değil mi?”

Porter’ın yüzünden şaka yapmadığı anlaşılmış olmalıydı ki adam gidip ön koltuğun oradan telefonunu aldı ve Porter’a getirdi. Porter hemen numarayı tuşlamaya başladı.

“Klozowski,” dedi diğer taraftaki ses.

“Kloz, benim Porter.”

“Yeni numara mı aldın?”

“Uzun hikâye. Bulgular tablosunun yakınlarında mısın?”

“Evet, neden ki?”

Porter derin bir nefes aldı. “Otobüsün çarptığı adamın cebinden ne kadar bozukluk çıkmıştı?”

“Kittner ya da diğer adıyla artık 4MYMN olmayan adam mı? 0.75 $. Niye sordun ki?”

Yan taraftaki kuru temizlemeciye doğru ilerledi. “Kuru temizleme fişinin numarası kaçtı?”

“Ne yapıyorsun sen Porter? Dinlenmen gerekmiyor mu?”

“Kloz, o fişteki numaraya ihtiyacım var.” Kapıyı açtı ve doğrudan tezgâha yöneldi.

Kilolu, koyu renk saçlı, kaim gözlüklü bir adam ellerinde iki büyük çantayla ona pis pis baktı. Tezgâhın arkasındaki çocuk hiç tereddüt etmedi. “Sıraya geç adamım.” Daha sonra Porter’ın üzerindeki kan izlerini gördü. “Kahretsin, doktora ihtiyacın var mı?”

Porter rozetini çıkarmak için arka cebine uzandı ve ikinci kez üstünde olmadığını hatırladı. “Chicago Polis Departma-nı’ndanım. Bir fişle ilgili konuşacaktım.” Tekrar telefona döndü: “Kloz fişin numarası kaç?”

“Ha, evet, 54873.”

Numarayı tezgâhtara tekrarladı, çocuk şüpheli gözlerle ona baktı ve sayıları bilgisayara girdi. “Bir saniye.” Dükkânın arka tarafına geçti.

Arka taraftaki adam elindeki torbaları yere bıraktı ve derin bir nefes alıp verdi.

“Üzgünüm.”

Adam homurdandı ama bir şey demedi.

Çocuk, hepsi birbirine bağlı üç askıyla geri döndü. Tezgâhın yan tarafındaki kancaya taktı askıları.

Porter içinde kadın koşu giysileri, çoraplar ve iç çamaşırlar bulunan torbaya baktı. Hepsi temizlenmiş ve ütülenmişlerdi. Pembe beyaz Nikelar başka bir torbada, askılara bağlı duruyordu.

Çocuk, ayakkabıları işaret etti. “Bırakan adama ayakkabıları temizlemediğimizi söyledim ancak hepsini bir arada tutmamız için ısrar etti.”

“Porter? Konuş benimle,” dedi Kloz. “Neler oluyor?”

“Emory’nin giysilerini buldum.”

75

Günlük *“Lisa’yı al* ve *buraya getir,” dedi babam, anneme.*

Annem başını salladı ve mutfağa doğru ilerleyerek gözden kayboldu. Basamakları inmeye başlamadan önce bodrum katın kapısının gıcırdayarak açıldığını duydum. Babam bana döndü. “Şampiyon, mutfağa git ve annenin çorba kâsesini al -hangisi olduğunu biliyorsun değil mi? Cam kapaklı, büyük olan?”

Başımı salladım.

“Bir-iki parmak yağ koy ve ocağı sonuna kadar aç. Yapabilir misin?”

Yeniden başımı salladım.

“Hadi, acele et.”

Mutfağa koştum, aşağı dolaptan kâseyi çıkardım ve ocağa yerleştirdim. Fırının yanındaki dolaptan yağı aldım, neredeyse hepsi doluydu. Kapağı açtım ve dörtte birini kâseye boşalttım ve ocağı sonuna kadar açtım. Ânında gaz kokusunu aldım. "Saçmalık," dedim kendi kendime ve derhal ocağın yanındaki çekmecede kibrit aramaya başladım. Ocağın çakmağı bir süredir çalışmıyordu. Annem muhtemelen haftada bir kutu kibrit kullanıyordu. Bir tanesini kot pantolonuma sürttüm ve tutuşmasını seyrettim, sonra da kibriti kâsenin

altına yaklaştırdım. Puf sesiyle gaz tutuştu. Mavi alevler metaldeki deliklerden baş göstermişlerdi. Kibrit kutusunu cebime attım ve bir elimin başparmağı havada, babamın yanma oturma odasına döndüm.

Babam başını sallayarak bana işaret verdi.

Kapı bir kez daha çalındı. "Orası ne kadar da sessiz öyle. Her şey yolunda mı? Benim saatime göre dört dakika kaldı."

"Simon Carter öldü!" diye bağırdı babam.

Bir an kapının diğer tarafında sadece sessizlik oldu, sonra: "Ne oldu?"

"Talihsiz insanların başına talihsiz şeyler gelebiliyor."

"Demek öyle," dedi Bay Yabancı. "Zaten o çok da umurumda değil. Kadından ne haber?"

Annem ve Bayan Carter oturma odasına geldiler. Annem açık göğüsleri kapansın diye bir havlu atıvermişti Bayan Carter'ın omuzlarına. Elleri önden kelepçeliydi. Onu görünce kızarmaktan alıkoyamıyordum kendimi. Bodrumda kendi pisliğinin içinde geçirdiği o kadar günden sonra bile hâlâ güzeldi. Annem bıçağının ucunu Bayan Carter'm kaburgasının hemen altına, çıplak tenine dayamıştı.

Babam ona baktı, daha sonra yeniden dikkatini ön verandadaki adama yönlendirdi. "Birkaç gün önce bize misafir oldu ama uzattıkça uzattı. Onu size yollamak için can atıyorum, siz de arabaya atar şehir merkezine götürürsünüz. Ailemin ve benim bu olayla hiçbir ilgimiz yok ve rahatsız edilmek istemiyoruz. Bizi rahat bırakırsanız bundan kimseye söz etmeyeceğimizden emin olabilirsiniz. Böylelikle siz istediğinizi almış olursunuz, biz de istediğimizi almış oluruz, herkes kazanır."

“Bu gerçek mi?”

Bayan Carter heyecanla başını salladı. “Beni o adamlara verirseniz hepimizi öldürürler, buna oğlunuz da dâhil. Bu işin peşini bırakacak tipte adamlar değil bunlar. Onlara güvenemezsiniz.”

“Üç dakika!” diye bağırdı Bay Yabancı.

“Belgelerle ilgili bir şey bilmiyor. Kocası her ne yaptıysa ona bir şey söylememiş, ayrıntıları onunla paylaşmazmış," dedi babam.

“Buna inanmamı mı bekliyorsunuz?"

“Gerçek bu!” dedi Bayan Carter yüksek sesle.

“Ah, orada mısın Lisa?” dedi Bay Yabancı. “Sana göz kulak olurlarsa paranın birazını onlara vereceğini mi söyledin bu insanlara? Bu mu yani? Neden dışarı gelmiyorsun, oturur konuşuruz. Burada bağırmaktan sesim kısıldı.”

Babam kapıya döndü. “Dediğim gibi, onu teslim etmekte bir sakınca görmüyorum. Bizi bunun dışında tuttuğunuz sürece ona ne yaparsanız yapın umrumda değil. Sizin probleminiz bizim sorunumuz değildir.”

“Ah, bu noktada senin gibi düşünmüyorum işte."

“Patronunuza Simon’un öldüğünü söyleyin!” diye yeniden bağırdı Bayan Carter. “Kendisiyle birlikte bildiği bütün sırlar da gitti.”

“Eğer dediğini yaparsam sanırım işimi yapmamış olu-rum.

Arka taraftan bir cam kırıldı, hepimiz mutfak tarafına döndük. Arka kapının yanındaki pencereden içeri bir el uzandı, kilidi arıyordu el yordamıyla. Babam o tarafa gitti. Bıçağını havaya kaldırdı ve ani bir hareketle içeride bulunan parmakların üstüne indirdi, iki ya da üç tanesi gitmişti. Daha adam bağırmadan kan belirdi yaralarda. El kayboldu.

Babam kızgın yağla dolu kâseyi ocaktan aldı ve yeniden ön kapıya doğru gitti.

Bay Yabancı gülüyordu. “Bay Smith’i iyi hakladınız doğrusu! Ona bu yolla içeri yeteri kadar hızlı giremeyeceğini anlattım ama dinlemedi, işleri kendi bildiği

gibi yapmak istedi. Gençler böyle işte. Büyüklerinin sözünü hiç dinlemiyorlar, tıpkı sen ya da ben gibi, öyle değil mi ahbap? Bize öğretilen terbiyeyi almamış onlar, ta en başından bize verilen o terbiyeyi. Sizin oğlunuz öyle değil mesela. Sözlerine ve davranışlarına dikkat ediyor. Eminim şansı olsa iyi bir toplumda yaşamayı hak ederdi. Elbette bunun olup olmaması, bu noktada, bir bakıma sizin elinizde."

"Bu lanet, olasıca herifi geberteceğim!" diye bağırdı Bay Smith, Bay Yabancı'nın arka tarafında bir yerlerden.

Pencereye doğru gittim ve dışarıya baktım, uzun, sarı saçlı ve gözlüklü adam verandanın kenarındaydı, parmaklarından akan kan ayaklarının dibinde birikiyordu. Tişörtünden bir parça yırttı ve eline doladı, kumaş anında kırmızı olmuştu.

Bay Yabancı beni fark etti ve göz kırptı. "Tüm bu heyecan sırasında saatime bakmayı unutmuşum," dedi yüksek sesle. "Sanırım otuz saniyeniz kaldı. Doğru değil mi?"

Eğildim ve pencerenin kenarından uzaklaştım. "Sadece iki kişiler baba. Bazılarımız ön kapıdan bazılarımız arka kapıdan çıkarsak hepimizi birden takip edemezler."

"Ee, sonra nereye gideceğiz? İki arabayı da kullanılamaz hale getirmişler."

"Onunkini alırız."

Babam zaten düşünceli bir şekilde başını sallamaya başlamıştı. "Bu işin burada bitmesi lazım, yoksa sürekli kaçmak zorunda kalacağız."

"Silahları var."

"Biz onlardan daha akıllıyız. Biraz düşünüp çözebiliriz."

Annem tuhaf biçimde sakin ve sessizdi. "Lisa'yı öldürelim, cesedi önlerine atalım."

Bayan Carter kımıldamaya çalıştı ancak annemin bıçağı ona engel oluyordu. Bunun üzerine hemen sakinleşti, bıçağın parıldayan ucuna bakıyordu. "Kocam denizaşırı hesaplara yaklaşık on dört milyon dolar havale etti. Tüm

hesap numaraları ve şifreleri biliyorum. Beni buradan canlı çıkarırsanız paranın yarısı sizin.”

Babam kapıdan uzaklaştı, Bayan Carter’m yanına geldi. “Belgelere ne oldu? Asıl istedikleri onlardı.”

“Middleton şehir merkezinde dört tane kasada duruyorlar. Bizi yaklaşık yüz milyona daha götürecek yeterli bilgi de orada.”

“Anahtarlar nerede?”

Bayan Carter bir şey söylemedi.

Babam onu saçlarından yakaladı, başını içi kızgın yağla dolu kâseye doğru eğmeye başladı. Bayan Carter belini doğrultmaya çalışıyor, babama tekme atmak için uğraşıyordu ama babam çok güçlüydü. Başını kızgın yağdan birkaç santimetre ötede tutuyordu. “Bir kez daha soruyorum, sonra kafanı içine daldıracağım. Anahtarlar nerede?”

Bayan Carter başını salladı, kafasını geriye atmaya çalışıyordu ama babam tekmesinden de korunarak onu sabit tutuyordu. Elleri önden kelepçeli olduğu için onları kullanamıyordu. “Hayır...” diyebildi.

Babam omuz silkti ve Bayan Carter’m başını yağa yaklaştırdı.

Yağ cız etti ve birkaç küçük damla Bayan Carter’ın yüzüne geldi, ânında kırmızı noktalar oluşmuştu teninde. Titreyerek kendini geri atmaya çalışıyordu. Yağ damlaları saçlarının ucunda cızırdıyordu. “Kedinin altında! Aman Tanrım, yeter, dur! Kedinin altındalar!"

“Ne?” Babam elini gevşetmişti, Bayan Carter yağdan birkaç santim uzaklaşabildi.

Ne dediğini hemen anlamıştım. Hem de tam olarak ne dediğini. “Göl kenarında mı? Benim kedimin altında mı?”

Bayan Carter başını hızlı bir şekilde sallayarak onayladı.

“Sözünü ettiği yeri biliyor musun?"

“Evet baba."

Babam kısılmış gözlerle Bayan Carter’a döndü. “Ne dersem aynısını yapacaksın. Anladın mı?”

Kapı bir kez daha gümbürdedi. “Süre doldu millet.”

76

Clair

2. gün Saat 17:12

“Nedir?” diye sordu Clair.

“Bir sürü belge ve bir not,” diye yanıtladı Nash elini kutuya sokarken. Bantla özenli bir biçimde birbirine tutturulup destelenmiş binlerce belgenin üstünde duran kâğıdı aldı.

Clair biraz daha yaklaştı. “Ne diyor?”

Nash yüksek sesle okudu:

Ah, sevgili arkadaşlarım!

Sonunda burada olduğunuzu bilmek çok güzel! Ben de şu an sizinle olmak isterdim ama ne yazık ki bunun çok da bir önemi yok. Neticede bu belgelerin sizin o yetenekli ellerinize ulaşmasından dolayı seviniyorum; siz de bunları fınansal suçlar bölümündeki arkadaşlarınıza götürürsünüz, onlar da bunları Bay Talbot ve şirketleri aleyhine toplanan delil yığınına eklerler. Buradaki belgelerin onu mahkemede cidden rezil edeceğine olan inancım tam olsa da, ne yazık ki bunu bekleye-meyeceğim, ilk elden suçlara daha çok yakıştığına inandığım şeyi gerçekleştirmek üzere daha da ileri gideceğim. Uzun zamandır iş ortağı olan Gunther Herbert gibi Bay Talbot da bugün adaletle yüz yüze kalacak ve en hafif ifadeyle yaptıklarının hesabını verecek. Belki veda etmeden önce kızını son bir kez öpmesine izin veririm. Belki de vermem. Belki de birbirlerinin nasıl kanadığını izlemeleri daha iyi olur.

Saygılarımla,

Anson Bishop

Nash gözlerini kıstı. “Hâlâ bir arabamız Talbot’un izinde, değil mi?”

Clair cep telefonunu çıkarmıştı bile. “Hallediyorum.”

Nash tekrar kutuya döndü ve kâğıt destelerinden birini çıkardı. Deste yaklaşık 4-5 santimetre kalınlığındaydı ve en az üç yüz tane belgeden oluşuyordu. En üstteki kâğıt beyaz renk-teydi ve yeşille çizilmiş satırlar vardı üstünde, her bir satır küçücük harflerle, düzenli bir el yazısıyla yazılmıştı. “Bir çeşit hesap defteri gibi. Bayağı da eski. Bu sayfadaki tarih yirmi yıl öncesine ait. Kim kayıtlarını kâğıt üstünde tutuyor ki artık?”

Clair elini havada salladı ve telefon kulağında odayı adımlamaya başladı.

Nash omuz silkerek kâğıda geri döndü. İlk satırda *163. WF14. 2.5k. JM* yazıyordu.

“Bir çeşit kod mu bu?”

Kutuya uzandı, diğer destelere de baktı, toplam on iki tanelerdi. Hepsinde de hemen hemen aynı şeyler yazılıydı. Nash dikkatle kenara bıraktı onları. Kutunun en dibinde kâğıt bir zarf duruyordu. “İşte şimdi oldu,” dedi Nash kendi kendine zarfı çekip çıkarmadan.

Clair telefonu kapatmış geri dönüyordu. “Talbot’u izlemekle görevli devriye arabasını aradığımda telesekreter çıkıyor. Mesaj da gitmiyor. Talbot’un evine gitmemiz lazım.”

Nash kutuyu işaret etti. “Bunu ne yapacağız?”

“Her şeyi Kloz’a teslim edecek birini bulalım,” dedi Clair. Nash başım salladı ve zarfı açtı. Fotoğrafla doluydu zarf. Elini uzattı, bir tanesini çekti -on üç ya da on dört yaşından büyük olmayan bir genç kızın çıplak çekilmiş fotoğrafıydı.

77

Günlük

Kapıyı açtım -babam değil, annem değil, tabii ki Bayan Car-ter da değil, ben. Kapıyı açtım ve üzerinde birkaç gün evvel gerçekleştirmiş olduğu ziyarette de giydiği ceketle ön verandamızda duran Bay Yabancı’yla karşı karşıya kaldık. Ter damlaları alnında birikmişti ve sol elinde tuttuğu beyaz bir mendille alnını siliyordu. Sağ elinin tombul parmakları ise geçen gün torpido gözünde bulduğum .44 Magnumu sıkıca kavramışlardı. Namlu kafamdaydı.

“N’aber arkadaş? Umarım iyisindir."

Arkasında Bay Smith, elini kan damlayan tişört parçasının arasından sallıyordu, ayaklarının dibinde küçük bir kan gölü oluşmuştu, koluyla gövdesinin arasında gevşek biçimde bir tüfek duruyordu. Yüzü kıpkırmızıydı, acayip sinirli bir hali vardı. “Babanı işte bunun için delik deşik edeceğim.” ‘Bu’derken kastetmiş olduğu şeyi belki anlamamışımda diye yaralı elini havada sallıyordu, kan damlaları beyaz boyalı zemine saçılmaktaydı. Annem bundan hiç hoşlanmayacaktı.

“Bak şimdi,” dedi Bay Yabancı. “Düşmanlığa ne gerek var... Bu sevimli insanları evlerini savundukları için suçlayamazsın.”

“Bok suçlayamam.”

Bay Yabancı yeniden terini sildi, gömleğinin yakası ıslaktı.

Benzin kokusunu alabiliyordum, verandadan ince dalgalar halinde yükseliyordu. Duvarlardan aşağı akmıştı. Evimizin önündeki araba yolunda dört dolu bidon daha vardı.

“Sıcaksa eğer neden ceket giyiyorsun?” Basit bir soruydu, şu an içinde olduğumuz durumdan tamamen bağımsız, cevaplanması gerektiğini düşündüğüm bir soruydu. Bazen bazı şeyleri halletmeden başka şeylere geçemiyordum.

Bay Yabancının dudaklarında bir sırıtma belirdi. “Neden mi? Sen acayip bir adamsın, öyle değil mi? Yersiz sorular soruyorsun. Sana bunun en sevdiğim ceket olduğunu söylesem, daha sen bu dünyaya gelmeden satın almış olduğumu söylesem. Belki bu ceket bana şans getiriyor ve bugün biraz da şansa ihtiyacım olduğundan sabah evden çıkmadan dolabımdan bunu aldım, bir süre üstüme tuttum ve havaya aldırış etmeden geçirdim üstüme çıktım. Buna ne dersin?”

“Çirkin bir ceket olduğunu ve sırılsıklam terlediğin için leş gibi koktuğunu söylerim.”

Bay Yabancının yüzündeki sırıtma kaybolmadı ama gözleri biraz daha karardı. “Bu karşılıklı konuşma bana bir çeşit deja vu gibi geldi, bu yüzden seninle ilk karşılaştığımızda sorduğum soruyu soracağım. Bu çemberi ancak bu yolla tamamlayabiliriz. Annen ya da baban evde mi?”

Elbette evde olduklarını biliyordu, bunun aptalca bir soru olduğunu düşündüm. Ama sadece başımı salladım ve kapıyı ittirdim, açıldı.

Bayan Carter birkaç adım arkamda duruyordu. Babam da onun arkasmdaydı, bir kolu beline dolanmış diğeri ise omzundaydı. Bıçak tam boğazına yaslanmıştı, şah damarının üstündeydi keskin kısım. Başı bıçaktan geriye kaçmaya çalışırken gözleri kapıdaki adamlardaydı.

“Lisa.” Bay Yabancı başını salladı. “Başın sağolsun, kocan için üzüldüm.”

Bayan Carter hiçbir şey demedi. Kelepçeli bilekleri sutyeninin üstünde kıvrılmıştı.

Bay Yabancı anneme baktı, annem elleri iki yanda kanepenin oradaydı. “Sizi yeniden gördüğüme sevindim bayan.”

Annem pis pis güldü ama hiçbir karşılık vermedi.

Bay Yabancı mendili cebine tıkıştırdı ve silahını babama doğrulttu. “Bıçağı bırak."

Babam kafasını salladı. “Olmaz.”

“Ne yani?” diye sordu Bay Yabancı.

“Belgeler özel bir kasada. Oğlum anahtarları sakladıkları yeri biliyor, biz burada beklerken gidip getirecek. Sen veya arkadaşın bir şey yapmaya kalkışacak olursa gözünün yaşına bakmam keserim. Bir şey değil. Zaten bıçak şah damarının üstünde. Beni vurabilirsiniz ama tek hareketle boğazını ikiye ayırabilirim. Eşime'ya da çocuğuma bir şey yapacak olursanız o ölür. Öyle olursa da kasanın hangi bankada olduğunu söyleyebilecek kimse kalmaz.”

Bay Smith karşı gelmek için ağzını açacaktı ki Bay Yabancı elinin bir hareketiyle onu susturdu. “Gidip polis çağırmayacağını nereden bilelim?”

Babam omuz silkti. “Çünkü Simon’u öldürdük, bu işe bir şekilde biz de karıştık yani. Yarım saat içinde anahtarlarla buraya dönmüş olur.”

Bay Yabancının bakışları Bayan Carter’a döndü.

“Bu insanlar gerçekten birer manyak,” dedi Bayan Carter. “Onu öldürdüler, beni de bir haftadır aşağıda bir su borusuna bağlı vaziyette tutuyorlar.”

Bıçak boğazına iyice yapışmıştı. Konuşurken boynunun gerilip gevşemesi bile parlak metalin üzerinde kan damlasının belirivermesi için yeterli olacak gibiydi.

Bay Yabancı yeniden babama döndü. “Yani oğlunuz anahtarları almaya gidecek ve biz burada silahlarımızı birbirimize doğrultmuş vaziyette onun dönmesini bekleyeceğiz. Daha sonra siz Lisa’yı bize vereceksiniz ve biz de ailenizi bir daha rahatsız etmeyeceğiz. Kimsenin ölmesine gerek yok ha? Peki, bizi, bankanın adını öğrendikten sonra sizi öldürmekten alıkoyan şey nedir?”

Babam hafifçe omzunu salladı. “Sanırım bir noktada birbirimize güvenmek zorundayız."

Bay Yabancı bir an bunu düşündü, daha sonra başını salladı. “Hayır, bu planı sevmedim.” Silahını babama döndürdü.

“Dolu değil!” diye bağırdım. “Mermileri boşalttım!” Babam Bayan Carter’ı adama doğru ittirdi, elleri-Magnum büyük bir gürültüyle patladı.

78

Porter

2. gün Saat 17:22

“Emory’nin giysilerini buldum derken ne demek istiyorsun?” diye sordu Kloz.

Porter askıları çengelden aldı ve çıkışa yöneldi.

“Hey! Ödeme yapman lazım!” diye bağırdı tezgâhın arkasındaki çocuk. “Gel buraya!”

“Porter? Orada mısın?”

“Belmont’da bir kuru temizlemecideyim. Fiş uyuyor ve-”

“Ne? Hastanede değil misin?” diye sordu Kloz. “Porter, lütfen hastaneden ayrılmadığını söyle.”

Kuru temizlemecideki çocuk elinde maket bıçağıyla kapının önüne çıkmıştı. “İçeri girip o parayı ödeyeceksin, aksi takdirde sorunumuz iyice büyüyecektir arkadaşım.”

Porter taksicinin arabanın oradan gelerek arkasına geçtiğini gördü. Çocuğun elinden bıçağı kaptı ve kafasının arkasına bir şaplak indirdi. “Adam polis, seni aptal herif. Canın bugün hapishaneye girmek istiyor herhalde?”

Çocuk başının arka tarafını ovuşturdu. “Polis mi? Niye pijama giyiyor?”

Porter çocuğa baktı. “Gir içeri, hadi.”

Çocuk arkasını döndü ve kapıyı açtı.

“Porter?”

Telefonu tekrar kulağına götürdü ve Kloz’a olanları anlattı. Başı dönüyordu. “Parkmetre saat başına 0.75 dolar yazıyor, yan tarafta bir kuru temizlemeci var. Başından beri buraya gelmemizi söylüyormuş, anlayamadık.”

“Tamam, ama *burası* dediğin yer neresi? Emory nerede?”

Porter saati cebinden çıkardı. Kapağının düğmesine bastı. Akrep ve yelkovan hareketsizdi. Saat durmuştu.

3:14

Taksi şoförüne döndü. “Buranın adresi ne?”

“316 West Belmont.”

Porter sol tarafına baktı. Yan binada yapı çalışması vardı, elli altmış katlı bir gökdelendi burası. “Kloz, 314 West Belmont kime ait?”

“Bir saniye.” Porter, Kloz’un parmaklarının bilgisayar klavyesinde çıkardığı tıkırtıları duyabiliyordu. “Bir ofis binası, geçen yıl Intrinsic Value LLC tarafından satın alınmış, onun sahibi de CommonCore Partnerships, A. T. The Market Corp’a bağlı bir kuruluş, Talbot’un şirketlerinden biri. Tamamen yenilemeye gitmişler. Önümüzdeki ilkbaharda bitmesi bekleniyor.”

“Olay Yeri İnceleme’yi buraya gönder.”

79

Günlük

Babamı havada uçarken gördüm, elleriyle Bay Yabancının boğazını tutmaya çalışıyordu. Ağzı açılmıştı, yüzü kıpkırmızıydı, babam sinir ve öfkeyle kavruluyordu.

Silah patladığı, mermi namludan çıkıp havada süzülmeye başladığı an hayat ağır çekimde ilerlemeye başlamıştı. Merminin namludan çıkışını gördüm. Sol gözünün üstünden babamın alnına girdi, arkasında küçük, kırmızı bir delik bırakarak...

Yüzüne girerken yarattığı dalgalanmayı gördüm. Kafasının arkasından kırmızı bir sis bulutunun havaya saçıldığını gördüm.

Babam yere düştü, hareketsizdi.

“Baba?”

Kendi sesimi tanıyamıyordum, ince, güçsüz ve uzaktan gelen bir sesti, sanki birileri suyun altından konuşuyormuş gibi. “Ben...ben mermileri boşaltmıştım.”

Bay Yabancı silahın silindirini çıkardı, geri oturttu. “İyi bir asker savaştan önce daima silahını kontrol eder evlat.” Şimdi silahı, ayaklarının dibipde yatmakta olan Bayan Car-ter’a doğrultmuştu. “Ayağa kalk.”

Bayan Carter yavaşça doğrulup kalktı.

Annem hareketsiz duruyordu, ağzı açık kalmıştı, soluyordu.

Gözlerim babamın cansız bedenine saplanıp kalmıştı. Öldüğünü biliyordum ama bu gerçekliği kabul edecek durumda değildim. Onun ayağa kalkıp, evimize gelen bu adamı, hayatını tehdit eden bu adamı bitirmesini bekliyordum.

Boğazımdan bir çığlık yükseldi.

Tiz ve keskin bir çığlıktı, titreşimleri her bir kemiğimde hissediyordum. Elim cebime girdi ve bıçağımın o tanıdık, sıcak sapını kavradı. Bıçağı cebimden çıkarırken tek bir hareketle açtım. Ve Bay Yabancı’nm üstüne çıktım. Silahını bana çevirmeye kalktı ama çok hızlıydım. Bıçağı havaya kaldırdım ve çenesinin altındaki yumuşak deriye geçirdim, et ve kemiklerin arasından ittirerek ağzından çıkardım bıçağın ucunu ve dilini kestim. Bıçağın ucu damağına gelip artık ilerlemez olduğunda hızla geri çektim; kasları, dokuları, damarları, boğazında ne var ne yoksa her şeyi kestim. Kan yüzüme, gözlerime, saçlarıma fişkırıyordu. Umursamadım. Yeniden kestim. Vücudu yere yığılınca bıçağımı göğsüne sapladım, bir daha, bir daha. Onlarca, belki yüzlerce kez bıçakladım. Ta ki-

Gözlerim birden açıldı ve yeniden babamın cansız bedenini gördüm. Bir santimetre bile oynamamıştım yerimden. Elim bıçağımı almak ümidiyle cebime girmişti ancak bıçak orada yoktu. Annem bıçağımı almıştı. Parmaklarım bir kutu kibrit ve Carterlar’m evinden aldığım fotoğraflardan başka bir şeye dokunmuyordu.

“Ellerini cebinden çıkar evlat,” dediğini duydum Bay Ya-bancı’nın. Magnum şimdi de benim başıma dayanmıştı. Ucu hâlâ sıcaktı.

Kibrit kutusunu ve fotoğrafları bırakarak ellerimi dışarı çıkardım.

Namlu başıma iyice bastırıyordu.

Patlama sesini duyduğumda gözlerim kapandı. Vücudum kaskatı kesilmişti, merminin kafatasımı tıpkı babama olduğu gibi parçalamasını ve beni de karanlıklar içinde onun yanma götürmesini bekliyordum.

Karanlık gelmedi.

Bay Yabancı yanıma düştü, kafasının arkasındaki delikten duman tütüyordu.

80

Clair

2. gün Saat 17:26

Devriye ekibindeki iki polis ölmüştü. Şoför sol şakağından vurulmuştu. Arkadaşının göğsüne ise üç kurşun isabet etmişti. Clair'in bildiğine göre 4MYMN daha önce kimseyi vurmamıştı. Dokuz milimetrelik Baretta 92FS orada duruyordu. Porter'ın yedek silahı.

Final, diye düşündü.

Nash, Clair'in omzuna dokundu, arabadan ona doğru döndü. Silahının ucuyla Talbot'un evinin önünü işaret etti.

Kapı hafif aralıktı.

Güneş batıyordu, evin önü gölgelere boğuluyordu. Artık ışıkları yakma zamanı gelmiş olduğu hâlde evde hiçbir ampul yanmıyordu, ses de yoktu. Sadece açık bir kapı vardı, o kadar.

"Hâlâ içeride olabilir," dedi Clair, Glock marka silahını çıkarırken.

"Porter'la birlikte dün buradaydık. Talbot'un eşi ve bir kız çocuğu var, en az bir görevli de içeridedir, belki de daha fazla."

Clair telsize uzandı. Konuşmasını bitirdiğinde başını sallıyordu. "Araçlar yola çıktı ama tam akşam trafiği saati. En erken on ya da on beş dakika sonra burada olurlar. Espinosa'nın takımı hâlâ evde."

Nash kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Beni koru."

Clair zalimce başını salladı. Bekleyemezlerdi. Eğer Bishop hâlâ içerideyse o aileye neler yapabileceğini kimse bilemezdi. Dışarıdaki polislerin cesetleri de cabasıydı. Talbot umurunda bile değildi ama önleyebilecekken ona ya da ailesine bir şey olmasına izin veremezdi. Nash de öyle.

Kapıya ulaştılar.

Nash kafasını uzatıp içeriyi görmeye çalıştı. Bir süre sonra başını salladı. “Her yanı gölgeler kaplamış,” dedi ses çıkarmadan, yalnızca dudaklarını oynatarak.

Clair de başını salladı ve parmağını dudaklarına götürdü.

Nash kapıyı itti, menteşeler hafifçe gıcırdadı.

Sokak lambaları yandı, Clair kendi gölgesiyle Nash’inki-ni koridorda yan yana uzanmış gördü. Nash de bunu görmüş olacaktı ki ani bir hareketle kapıdan çekilmişti. Clair gözlerini karanlığa alıştırmaya çalışıyordu, bir yaşam belirtisi arıyordu.

Aşağıdaki koridordan bir inleme duyuldu.

Nash hemen harekete geçti, namlu alt kata dönüktü. Evin yerleşim planını çok net hatırlıyordu, küçük bir manevrayla ortadaki sehpanın yanından geçti. Clair tabii ki buna çarpardı, dışarıdan gelen ışık girişte takılıyor, içerilere uzanmayı reddediyordu.

Küçük masayı geçtikten sonra geniş bir salon, kütüphane ya da onun gibi bir yere vardılar. Şöminede köz parçaları duruyordu. Köşedeki sehpanın etrafı cam kırıklarıyla doluydu, bir sürahi ya da vazo benzeri bir şey kırılmıştı. Kanepe ters çevrilmişti. Halının ortasında bir kadın yatıyordu.

Nash odayı kontrol ettikten sonra kadının yanına eğildi. Clair, kadının üstündeki üniformadan hizmetli olduğunu düşündü. Clair silahının namlusunu koridora doğrultmuş bir şekilde dururken kadın göz ucuyla onlara bakıyordu.

Kadının elleri ve ayakları telefon kablosuyla bağlanmıştı ve ağzında da bir bez tıkalıydı. Clair kadının gözlerinin karanlıkta bir kendisine bir Nash’e gidip geldiğini görebiliyordu. Nash eliyle kadına sessiz olmasını işaret ettikten sonra ağzındaki bezi çıkardı. Kadın öksürdü, gözleri yaşardı.

“Hâlâ burada mı?” diye sordu Nash sessizce.

81

Günlük *“Bu manyağı yirmi dakika önce vurmalıydım,” dedi Bay Smith.*

Sağlam elinde tüfekle kapının orada duruyordu.

“Neden vurmadın?” diye sordu annem.

“Kocanı ne yapacağımı bilemedim. Böyle olması beklenmiyordu.”

“Bazen akışına göre hareket etmelisin,” dedi annem ona. "Eline bakayım."

Bay Smith elini anneme doğru uzatırken Bayan Carter elleri kelepçeli olduğu halde annemin yüzüne vurdu. Neredeyse yere düşecekti.

“Ne be?”diye çıkıştı annem. Dudağının kenarı kanıyordu.

“Bunu günler önce bitirebilirdin. Bana o fareyle neler yaptı biliyor musun? Öldürebilirdi beni!”

Bay Smith uzandı ve Bay Yabancının cansız bedenini bodruma doğru çekiştirmeye başladı. “Didişmeyi bırakın, zamanız yok. Briggs destek istemişti, yoldalardır.”

Babamın cansız bedeni yerde yatıyordu.

Hareket etmemiştim.

Edemiyordum.

Bayan Carter yavaşça bana doğru geldi ve saçlarımı okşadı. “Sen iyi misin?”

Başımı salladım. Kafam dumanlıydı, düşünceler birbirini kovalıyordu. Fotoğrafları cebimden çıkardım ve ona uzattım. “Bunlar senin.”

Fotoğrafları aldı, hepsini bilse de bakarken yüzü kızarıyordu. “Nereden buldun bunları?”

“Bu sabah mutfak masasmdalardı. Biri onları oraya bırakmış.”

Bay Smith kıs kıs güldü. “Briggs yaptı, salak herif. Buzdolabının üstündeki yemek kitabının arasında buldu, oraya koydu.”

Babamın bedeni.

Bir inleme duydum, sonra benden geldiğini fark ettim. Boğazımın derinliklerinden bir hıçkırık geliyordu.

“Size çocuğun işe yaramaz olduğunu söylemiştim. Uygun değil, hiç olmadı,”dedi annem. Gözleri koyu ve soğuktu. Şu an ihtiyacım olan anne bu değildi, bu Diğer Anne’ydi. Yerdeki cesetleri görmüyordu. Sanki orada yoklarmış gibi davranıyordu.

Bayan Carter kaşlarını çattı. “Böyle şeyler söylememeli-

■ *f)*

sın.

Annem bana doğru geldi, çenemden tutup kafamı kaldırdı. “En son ne zaman ilaçlarını aldın?”

“Ben... Ben, bilmiyorum.”

“Bilmiyorum, bilmiyorum,” sesini benim gibi incelterek, yüzünü gözünü eğip büküyordu. “Göle kadar koşarak gidip anahtarları Bayan Carter’m sakladığı yerden getirmeni istiyorum. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?”

Başımı salladım. “Evet, annecik.”

“Bana böyle seslenme. Bundan nefret ettiğimi biliyorsun."

“Özür dilerim anne."

“Git o zaman. Acele etmeliyiz. Şu herifin arkadaşları gelmeden gitmemiz lazım."Bay Yabancı’mn cesedini işaret etti.

Bay Smith ve Bayan Carter’m yanından hızla geçtim. Dönüp baktığımda annem, Bayan Carter’m bileklerinden kelepçeleri çıkarıyordu. Yere düştüler ve Bayan Carter bileklerini ovmaya başladı. Bay Smith babamın cesedini taşıyordu.

Tek bir kelime bile etmeden ormana giden patikaya daldım.

82

Porter

2. gün Saat 17:27

Porter maket bıçağını taksicinin elinden aldı ve cebine attı. “Adın nedir?”

“Marcus. Marcus Ingram.”

“Silahın var mı, Marcus?”

Kloz’un sesi hoparlör açık olmadığı halde duyulacak kadar yükselmişti. “Oraya gitmiyorsun Sam. Destek gelmesini bekle. Daha yeni bıçaklandın, unuttun mu? Ayağa bile kalkmamalısın. Eğer bunu deneyecek olursan Clair de sana bir kurşun sıkacaktır.”

“Silahın var mı Marcus?” diye yeniden sordu Porter.

Taksici başını salladı. “Silahlan sevmem. Onun yerine bu var.” Koltuğun altına eğildi ve sapında renkli harflerle CHİCAGO CUBS yazan bir beyzbol sopası çıkardı. “2008’de Dodgers’la karşılaştıklannda almıştım bunu. Kaybettiler, ama bu çocuk soyguncular ve avantacılara karşı bana hep yardımcı oldu. Öyle ucuzluktan alınanlara benzemez; beyaz dişbudak ağacından yapılmıştır. Kınlmaz.”

“Porter? Telsizden anons geçtim. Araçlar yolda. Olduğun yerde kal.”

Porter sopayı eline alıp şöyle bir tarttı, biraz hafifti. “Kafa lambası?”

Marcus başını salladı. “Evet.” Uzandı ve küçük bir LED ışık çıkardı. “Küçük ama parlaktır.” Porter’a uzattı.

“Kloz? Seni olabildiği kadar hatta tutmaya çalışacağım, ama telefonu cebime koymalıyım ki iki elimi de kullanabileyim. Sessiz olmaya çalış. Eğer oradaysa geldiğimi duymasını istemem.”

Gerçi Bishop geldiğimi kesin biliyordur, diye düşünüyordu Porter. Küçük ekmek

kırıntılarından bir iz bırakmıştı ve Por-ter'ın geldiğini bilmekle kalmıyor, onu bekliyordu da.

"Benim yalnız gitmemi istiyor Kloz. Eğer o kız orada ve hayattaysa, onu kurtarmamızın tek yolu benim yalnız gitmem, istediği şey bu," dedi Porter.

Kloz iç çekti. "Seni öldürecek. Anladın mı, ha?"

"Beni zaten öldürebilirdi. Sonuna kadar bunu görmemi istiyor."

"Yani seni hâlâ öldürebilir!" diye patladı Kloz. "Bu son sahne ve senin de bir rolün olsun istiyor. Bu yüzden seni öldürmedi. Bir kez perde inip oyun sonlandı mı, artık seninle işi bitecek. Dışarıda destek kuvvet gelmesini bekle. On dakikadan daha az sürer gelmeleri. İçeri yalnız girmen intihar olur."

Porter'ın bunu düşünecek bir saniyesi bile yoktu. Hayatında Heather olmadan yaşamaya değer hiçbir şey yoktu zaten.

"Onlara Marcus'a dikkat etmelerini söyle. Hemen dışarıda Olay Yeri İnceleme'nin gelmesini bekliyor olacak. Onlara nereye gittiğimi gösterebilir." Daha sonra Kloz'un bir şey demesine fırsat vermeden telefonu cebine koydu ve caddenin karşısına geçti, bir elinde ışık diğerinde beyzbol sopası vardı.

83

Günlük

Göl sakin görünüyordu, yüzen bir ördeğin suda yarattığı dalgalanmadan başka göze çarpan bir şey yoktu. Göle kadar koşmuştum, suyun kenarına geldiğimde nefes nefeseydim, neredeyse çökecektim. Koşmanın kafamı rahatlatacağını düşünmüştüm. Gördüklerimi, olanları unutturacağını düşünmüştüm, ancak gözlerimi kapattığım an babamın alnına saplanan kurşunu görüyordum. Annem izliyordu, sadece izliyordu, kımıldamıyordu bile, babam ölürken annem öylece duruyordu. Ellerim dizlerimde, yeniden gücümü toplayana kadar bekledim, kıyıda kediyi arıyordu gözlerim.

Tüy ve *kemiklerinden başka bir şey kalmamıştı. Son geldiğimde gördüğüm azıcık et parçası da yok olmuştu. Tek bir karınca bile kalmamıştı kedinin üzerinde. Daha büyük, daha iyi şeyler bulmuşlardır diye düşündüm. Tıpkı yeni doğanlar*

gibi, durmaksızın bir şeyler ölüyordu ormanda.

Ayağımın ucuyla kediyi dürttüm, altından bir böcek ya da ona benzer bir şeyin çıkabileceğini düşünüyordum, hiçbir şey çıkmadı.

Annem acele etmemi söylemişti.

Dizlerimin üstüne çöktüm, kediyi kenara çektim ve altını kazmaya başladım. Soğan ve çürük ıspanağa benzer bir koku yayıldı, kedi doğaya karışırken toprağa karışan erimiş yağ ve safrayı düşünmek bile istemiyordum. Bu düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım, gölün dibinde Bay Carter yatıyorken buraya kusup iz bırakmam binlerinin dikkatini çekebilirdi.

Yaklaşık 20 santimetre derinlikte elim kilitli bir poşete denk geldi. Çekip dışarı çıkardım ve üstündeki çamuru temizledim.

İçinde bıçağım vardı.

Kasa anahtarları değil.

Benim Ranger bıçağımdan başka bir şey yoktu, küçücük torbanın içinde.

Midemde bir yumru hissettim, bağırsaklarımda bir baskı vardı.

Torbayı kaptığım gibi eve doğru koşmaya başladım. Evimizin arka tarafında kalan ormanlığa yaklaştığımda sesler duydum.

Erkek sesleri.

Evimizin önündeki araba yolunda beyaz minibüsler duruyordu; ikisinin de kapısında koyu, kırmızı harflerle TALBOTŞİRKETLERİ yazıyordu. Üç adam kapımızın önündeydi.

Plymouth Duster gitmişti.

Annem ve Bayan Carter, Bay Smith'le birlikte gitmişlerdi. Bundan emindim. Tek başıma kalmıştım.

84

Porter

2. gün Saat 17:31

314 West Belmont'un cam vitrinleri vardı, camların çoğu arkadan kontrplakla kapatılmış olsa da döner kapıya dokunulmamıştı. Porter kapıya yüklendi, kilitli olacağını sanmıştı ama değildi; kapı hızla dönmeye başladı. Marcus'a son bir kez daha baktı ve binaya daldı. Şehrin sesleri ve kokuları geride kalmıştı, onun yerine sessizlik ve kartonpiyer kokusu hâkimdi. Dönerkapıdan çıkıp binanın lobisine giriş yaptı.

Porter'ın ilk düşüncesi bu binada yolunu bulmanın kolay olmayacağı yönündeydi. Bütün duvarlar beşe on çelikle örülmüştü. Odaların da bu duvarlarla örülü olacağını sanıyordu, ama şimdilik binada olan tek şey hesaplanmış kaostu. Yerde her yöne doğru ilerleyen ayak izleri vardı. Sokak lambalarının ışığı, arka tarafında kalan geniş pencereden içeri süzülüyordu. Oda biraz olsun aydınlanıyordu ama bu çok uzun sürmeyecekti, güneş batıyordu.

Porter eğildi ve izlere baktı. Kafa lambasını yaktı ve bir deniz feneri durgunluğuyla izlere döndü. İzlerin hepsi de iş ayakkabısı izleriydi. Ayağa kalktı, daha iyi anlayabilmek için diğer izleri inceledi. Makosen ayakkabı izleri de olduğunu gördü. Bu izlerin yanında da bir şeyin sürüklenme izi görülüyordu.

İzi takip ederek sol tarafa doğru ilerledi, bir duvarda altı tane asansör yan yana dizilmişlerdi. Düğmeye bastı, hiçbir şey olmadı. Çalışmalarını beklemiyordu zaten. Binada elektirik yok gibiydi. Çelik kapıların önüne kırmızı bir bant çekilmişti ve üzerinde şöyle yazıyordu: DİKKAT - ARAÇ GİREMEZ.

Sürüklenme izi asansörlerin önünden soldaki koridora doğru ilerliyordu. Sola dönünce bir kapıyla karşılaştı -yangın merdiveni herhalde, diye düşündü. Soluk yeşil duvarın üstünde parlak kırmızı harflerle KÖTÜLÜĞÜ GÖRME yazıyordu. Yerde, ayaklarının dibinde bir insana ait iki göz duruyordu. Rahatsız edici .bir biçimde ona bakıyorlardı.

85

Clair

2. gün Saat 17:31

“Miranda, o hâlâ evde mi?” diye sordu Nash yeniden, bu kez daha sabırlı bir biçimde.

Kadının gözleri, kurumuş gözyaşlarıyla kaplıydı. Hafifçe mırıldandı, başını salladı, omuz silkti ve hızlıca bir bakış attı. “Bilmiyorum. Nereye gittiğini görmedim.”

“Onu en son ne zaman gördün?”

Bu soru kadını şaşırtmış gibiydi. Gözleri biraz daha açılmıştı. “Ben... Ben, bilemiyorum.”

“Sana ilaç mı verdi?”

Kadın Nash’e bakarken bu soruyu düşünüyordu. “Bilmiyorum. Sanırım. Beni bağladığını hatırlamıyorum. Her şey puslu.”

“Evde başka biri var mı?” diye sordu Nash.

Kadın derin bir nefes aldı ve merdivenlere baktı. “Bayan Patricia ve Bayan Talbot odalanndaydılar.” Kadının gözleri biraz daha büyüdü. “Yukarı çıktı. Merdivenlerden yukarı çıktığını hatırlıyorum.”

Nash kadının baktığı yere doğru, merdivenlere baktı, solgun ışıkta zar zor seçiliyordu basamaklar. “Camegie?”

“Evde olup olmadığını bilmiyorum. Onu bu sabahtan beri görmedim. Odasında olabilir.”

Clair kadının yanma çömeldi. Gözleri ve silahı hâlâ koridora dönüktü.

“Miranda, iyi misin?”

Başını salladı.

“Seni çözeceğim. Bunu yaptığımda dışarı çıkmam istiyorum. Arabamı göreceksin, yeşil bir Honda. Kilitli değil. İçine gir ve polisin gelmesini bekle. Eğil ve onlar gelene kadar öyle kal,” dedi Clair. “Bunu yapabilir misin sence?”

Miranda başıyla onayladı.

Clair kadının ayaklarını çözerken Nash de ellerindeki kordonu açtı. Kadın ayağa kalkmaya çalıştı, sendeledi, neredeyse düşecekti. Nash hemen elini tuttu, dengesini kurmasına yardımcı oldu. “Her ne verdiyse, sisteminizi terk etmesi biraz daha sürebilir, bu yüzden yavaş hareket etmelisiniz.”

“Sanırım fena oluyorum,” dedi Miranda, yüzü bembeyazdı. Masaya tutundu.

“Yavaş ol,” dedi Clair. “Yardım geliyor, az kaldı.”

Kadın duvara tutunarak ön kapıya doğru ilerlerken arkasından baktılar, kadın kapıyı açarak dışarı çıktı, gözden kaybolduktan sonra ikisi de merdivene döndüler, silahları hazırdı.

86

Porter

2. gün Saat 17:32

Porter parmağıyla boyaya dokundu. Hâlâ ıslaktı.

Gözler maviydi.

Emory diye bağırmak istedi ama bu, yerini belli etmekten başka bir işe yaramayacak gibiydi. Ayrıca gözleri delil olarak saklaması gerektiğini de biliyordu, ama delil torbası yoktu yanında. Porter eğildi. Bishop, onları tek parça halinde çıkarmıştı, optik sinir ve her şeyle birlikte. Bunu yapmak kolay değildi. Gözler çok kolay patlayabilirdi, doğru aletle, doğru açıyla, maharetli ellerle göz çukurunun arkasına ulaşıp zarar vermeden çıkarmak gerekiyordu gözleri. Yeni çıkmış gibi görünüyorlardı. Kan yeni yeni pıhtılaşıyordu.

Porter cebine uzandı ve telefonu çıkardı. “Kloz? İçeri girdim. İlk katta, yangın merdivenlerinin önünde Emory’nin gözlerini buldum. Ambulans da çağırmıştın, değil mi?”

Hiçbir cevap alamayınca telefona baktı -SİNYAL YOK.

“Kahretsin.”

Telefonu yeniden cebine attı.

Gözlerin üstünden atlayıp kapıya doğru ilerlerken beyzbol sopasını biraz daha sıkı kavradı. Yüklendi ve kapı açıldı. Kafa lambası etrafta dolaştıkça toz ve döküntülerden oluşan bir sis bulutu kaplamış gibi görünüyordu havayı, öksürmemek için kendini tutuyordu. İzi takip etmek buradan sonra imkânsızdı. Çok fazla ayak izi vardı. Porter buradan kaç kişinin geçmiş olabileceğini hesaplayamıyordu, belki de düzinelerce insan söz konusuydu.

Işığı yukarı tuttu.

Kloz binanın kaç katlı olduğunu söylemişti? Söylemiş miydi? Dışarıdan bakınca en az elli-altmış katlı gibi görünüyordu. Yaralı bacağı bir kenara, sağlam gününde bile bunu başarabileceğinden emin değildi Porter. Doktor önlüğünü çekerek yarasına iyice baktı. Daha önce hafif bir kanama olmasına rağmen şimdi durmuştu. Yine de zonkluyordu bacağı. Şimdi, bıçaklandığı andan daha çok sızlıyordu sanki. Sargı bezinin kenarından görebildiği kadarıyla yaranın etrafı mor-siyah bir renk almıştı.

Porter cebinden maket bıçağını çıkardı ve gömleğinden uzun bir parça kesti. Yarayı sargı bezinin üstünden tekrar bağladı, sargıyı sağlamlaştırmaya çalışıyordu. Bir parça daha kesti ve onu da yaranın üst tarafına sıkıca doladı - turnike kadar etkili bir şey yapamamıştı, yine de kan akışını yavaşlatmış olacaktı. Bunun işe yarayacağını umuyordu, en azından bir süre.

Basamakları tırmanmaya başladı.

87

Clair

2. gün Saat 17:33

Nash hızlı bir hareketle koridoru ilk geçen oldu. Clair de ar-kasındaydı. Batan güneşin evi karanlığa boğmasının yanı sıra bir de sonbahar serinliği hissediliyordu. Clair'in ensesindeki saçlar ve kollarındaki tüyler ürpermişti, kendi kendine bunun soğuktan olabileceğini söylese de göğsünden yükselen kalp atışları başka şey söylüyordu.

İlk basamak Nash'in ayağının altında gıcırdadı, Nash'in sövdüğünü duyunca eliyle onun omzunu dürttü. Kendi ağırlığı altında da basamaklar gıcırdıyordu, bir ara ayakkabılarını çıkarıp çorapla ilerlemeyi geçirdi aklından, ama bunun gibi eski ve ahşap döşemeli binalarda bu hep olurdu.

Ağırlıklarını azaltmaya çalışırcasına eğildiler. Clair'in eli trabzanda ıslak bir şeye denk geldi, durup, parmaklarını burnuna götürdü. Bunun kan kokusu olduğundan hiç şüphesi yoktu. Bu kokuyu sayısını hatırlayamayacağı kadar çok kez kokla-mıştı; bu, içinde bulundukları durumu kolaylaştırmıyordu.

Nash de durdu ve ona baktı, yüzü gölgelerin arasındaydı.

Clair parmaklarını havaya kaldırdı.

"Kan," diye fısıldadı.

Nash kendi eline baktı. Basamaklara devam etmeden önce elini pantolonuna sildiğini görmüştü Clair.

Avuç içleri terlemeye başlamıştı, elindeki silah gittikçe ağırlaşıyor gibiydi.

Merdivenlerin sonunda ikiye ayrılan bir koridora ulaştılar. Tam karşılarında bir banyo vardı. Nash eğilerek içeri girdi, silahı öndeydi, banyonun boş olduğundan emin olmak istemişti.

Clair sırtını duvara yaslamış, silahını koridora yöneltmişti, Nash banyodan çıktı.

Süpürgeliklere gömülü LED ışıklarla aydınlanıyordu koridor, sol tarafta üç tane kapalı kapı vardı, koridorun sonunda sağ tarafta ise ikili bir kapı duruyordu. Duvarlar farklı boyut ve şekillerde aile fotoğraflarıyla kaplıydı. Clair, ikili kapının ebeveyn yatak odasına, diğerlerinin ise misafir odaları ile Car-negie'nin odasına ait olduğunu düşünüyordu.

"Hangi taraftan?" diye sordu fısıltıyla.

"Ebeveyn," diye yanıtladı Nash, ilerlemeye başlamıştı bile.

88

Porter

2. gün Saat 17:33

Porter üçüncü kata gelince durdu. Önündeki yaklaşık 1,5 metreye 2 metrelik boşluk toz ve kirle kaplıydı, hazır yemek paketleri saçılmıştı etrafa. Duvarlar küf yeşiline boyanmıştı.

Bir ses duydu.

Elinde beyzbol sopasıyla son birkaç basamağı da tırmandı, kafa lambasının ışığı karanlığın içinde bir oraya bir buraya gidiyordu.

“Şimdiden yoruldun mu Sam?”

Sesten hemen sonra bir cızırtı duyulmuştu, statik bir ses, sonra yine sessizlik.

“Neredesin Bishop?” diye sordu Porter, sesi sandığından daha yüksek çıkmıştı, boş duvarlarda yankılanıyordu.

“Biliyorum formunda değilsin, ama haydi, biraz daha çaba. Senden daha yaşlı insanların, bu basamakları senden daha hızlı çıktığını gördüm.”

“Siktir.”

“Belki biraz egzersiz iyi gelir, şu göbeği erit biraz.” *Cızırtı.*

Porter basamağa bağlı, siyah anteni olan bir Motorola gördü.

Bishop yeniden konuştuğunda küçük, kırmızı bir LED ışık yanıp sönüyordu sesiyle birlikte. “Biraz vakit geçirmek için tekerlemeye ne dersin? Hazır mısın, Sam?”

Sam telsizi aldı. Bishop’un sesi duyuldu yeniden.

“Erkek ahmak kaz, boş boş gezse daha mı beyaz? Çıkar yukarı, iner aşağı, Hanımım ’ın odasına girer biraz. Orada yaşlı bir adam gördüm söyleyemiyordu

dualarını, tuttum sol bacağından adamı, attım merdivenlerden aşağı. Kreşlerde öğretilen bu tekerlemenin ne anlama geldiğini hiç merak ettin mi, Sam? Demek istediğim, çocuklar için biraz uygun değil gibi, ama çocuklara söyletiliyor. Annem ne zaman merdivenleri insek ya da çıksak bu tekerlemeyi söylerdi bana."

Porter telsizin üstündeki düğmeye bastı ve dudaklarına yaklaştırdı. "Sana geliyorum, gerizekalı ahmak."

"Sam!" Bishop'un sesi duyuldu. "Sonunda başardın. Senin için endişelenmeye başlamıştım." .

"Neredesin Bishop?"

"Yakınındayım Sam. Seni beklemek istedim. Bunu çözebileceğini biliyordum. O uyumsuz gruptaki en akıllı adam sensin. Biraz dil dökmem gerekti, ama anladın. Seninle gurur duyuyorum."

"Gözlerini buldum. Hâlâ hayatta mı?"

Bishop içini çekti. "Üzgünüm. Paketleyecek zamanım olmadı. Bir sıçanın onları senden önce bulup mideye indirmesinden korktum. Bunun için yapabileceğim fazla bir şey yoktu, neyse ki sen önce davrandın."

Porter'ın aklına gözlerin üstüne bir şey örtebileceği geldi. Sıçanları düşünmemişti. "Neredesin?"

Bishop kıkırdadı. "Sanırım daha yolun var, üzgünüm. O yarayla tırmanmak kolay olmasa gerek. Umarım canını çok yakmamışımdır, biraz doğaçlama yapmam gerekti. Sen ve arkadaşların beni gerçekten zor durumda bıraktınız." Bir an durdu, sonra devam etti: "Adımlamaya başlasan iyi edersin Sam. Fazla zamanımız kalmadı. Yaralı ya da değil, daha tırmanacak çok basamak var."

Porter yeniden basamakları çıkmaya başladı. O kadar kısa bir süre için bile olsa ayakta durmak bacağını zorlamıştı. Kaslarını kastı, dişini sıktı, canı yanıyordu. Her adımda, sanki bir bıçak bacağındaki kasları, dokuyu, yağ tabakasını kesiyor gibiydi. "Onunla konuşmama izin ver. En azından bu kadarını borçlusun bana. Onun hâlâ hayatta olduğunu bileyim."

Bir anlık bir cızırtının ardından Bishop'un sesi duyuldu. "Korkarım Emory şu an müsait değil."

Porter dördüncü kata gelmişti, devam etti. Ciğerleri yanıyordu.

“Ee, bitirdin mi?” diye sordu Bishop.

“Neyi bitirdim mi?”

“Neyi olduğunu biliyorsun.”

“Küçük günlüğünü mü?”

“Benimle alay etme, Sam. Asla alay etme benimle. Alay etmek başlı başına Şeytan’ın ta kendisidir. Ben de bunu pek sevmem.”

Sam önlüğün omuzlarına alnını sildi. “Sonunda annen seninle alay etmiyor mu? Bunu sevdin mi peki?”

“Yani bitirdin.”

“Evet bitirdim.”

“Annem başına her ne geldiyse onu hak eden, şeytani bir büyücüydü,” dedi Bishop.

“Anladığıma göre annen mükemmel bir oyunbazmış. Herkesi parmağında oynatmış. Ateşli olanlar her zaman çılgın olurlar.” “Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, hiçbir işe yaramayacak, bu yüzden iğneli sözlerine bir son versen iyi edersin,” diye yapıştırdı cevabı Bishop.

“Yani bir daha geri dönmediler ha? Seni orada, öylece bırakıp gittiler?”

Telsizden garip tıkırtılar geliyordu. Sanki Bishop durmadan konuşma düğmesine basıp çekiyor gibiydi parmağını, hastalıklı gibi. “Kibritleri hatırladın mı? İçeride Talbot’un adamları varken evi yakıp kül ettim. Bay Yabancı ve Bay Smith’in döktüğü benzini fark etmiştim. İtfaiye, çocuk servisini çağırdı, beni hastane dışı tedavi merkezi gibi bir yere götürdüler. İki hafta orada kaldıktan sonra ilk koruyucu ailemin yanında yaşamaya başladım. Yangını benim çıkardığımı kimse anlamadı. Annem geri dönmüş olsa bile bunun farkında değildim.”

“Öyle görünüyor ki, o Carter denen kadınla birlikte gitmişler ve oğlunun bu

Thelma ve Louise fantezisine bulaşmasını istememiş. Asla seni yanlarına almayı düşünmemişler.”

“Onlar olmadan daha iyiydim zaten.”

“Koruyucu aile sisteminde mi? Sanırım haklısın. Eğer yazdıklarının yarısı gerçekten olduysa, berbat bir aile ortamında büyümüşsün demektir.”

“Diline dikkat et Sam, dil önemli.”

“Haklısın. Kötü konuşmamalıyım. O rezil babanın kurallarından birini çiğnememeliyim.”

Beşinci kat.

“Annen, babanın o gün ölmesini istedi, bunu o planladı. Bıkmıştı. Sarı herifle kim takılıyordu? Annen mi, yoksa Bayan Carter mı? Yoksa ikisi birden mi? Eminim sen köşede pipinle oynarken herif ikisini birden bir güzel hallediyordun”

“Diline dikkat et, Sam.”

“Siktir git, Bishop. *Halletmek* kötü bir kelime değil.” Bishop nefes aldı. “Küfretmek zayıf bir zekânın işaretidir ve ben, senin zekânın hiç de zayıf olmadığını düşünüyorum. Eminim karını öldüren çocukla ilgili bir intikam planı yapmış-sındır. Neydi adı? Campbell mi? Olabildiğince sakin ve bağışlayıcı bir tavır takınmaya çalışıyordun, ama gözlerinin arkasında saklanan öfkeyi gördüm, nefreti de...”

“Hepimiz intikam almaya programlı değiliz.”

Bishop kıkırdadı. “Eğer seni o çocukla bir odaya kapat-saydım ve yaptığın hiçbir şeyden sorumlu tutulmayacağını bilseydin ne yapardın? Ona zarar vermez miydin? İki kaşının ortasından vurmaz miydin, onu? Bıçağı saplayıp boğazından kasıklarına kadar açmaz miydin içini? Kendini kandırma Sam. Hepimizin içinde var bu.”

“Ama yine de, bununla hareket etmiyoruz.”

“Kimileri ediyor ve dünya daha iyi bir yer oluyor.”

Porter kıs kıs güldü. “Belki o kadar ağlayıp sızlanan bir çocuk olmasaydın seni bırakıp gitmezdi. Belki üçü, seni de planlarına dâhil ederlerdi. Yeni baban ve iki annenle, yeni hayatını sürdürmeye başlardın ve o lanet kasalarda her ne saklıyorlarsa onunla geçinip giderdiniz.”

Bishop güldü. “Eminim 51. Cadde’deki arkadaşların bu gece Campbell’in hücresinin kapısını açık bırakacaklardır. İçeri girip onunla biraz özel konuşasın diye. Sabah olup da onu çatının kirişinden sallanırken bulduklarında bu kimin umurunda olur ki? Onun gibi birinin hayatını kaybetmesinden dolayı kimse bir damla gözyaşı dökmez, öyle değil mi? Yaptıkları için mi?” “Gerçek adı neydi? Sarışın adamın.”

İlk başta Bishop cevap vermedi, ama daha sonra telsizden sesi duyuldu. “Franklin Kirby.”

“Annen ve Bayan Carter, Franklin Kirby’yle mi kaçmayı planlamışlar?”

“Evet.”

“Baban bu planın bir parçası değilmiş yani?”

Bishop bir şey demedi.

“Annen ve Bayan Carter, Kirby’yi nereden tamyorlarmış?” Porter lafı uzatıyordu. Kirby ya da Carterlar ya da Bishop’un ailesi falan, hiç kimse umurunda değildi, Bishop’u konuşturduğu sürece Emory’ye zarar vermediğini düşünüyordu. Emory’nin daha fazla zarar görmemesi gerekiyordu.

Bishop yeniden mikrofonu tıklattı -beş kez, belki de on kez. “Kirby, Simon Carter’la birlikte Operasyon Bölümü’n-de çalışıyordu. Parayı onun sızdırdığına inanıyorum. Büyük ihtimalle ikisi bu işi planladılar ve kimsenin arkalarından gelmediğinden emin olmak için belgeleri güvence olarak ellerinde tuttular.”

“Kimse birkaç milyon doları hesabına geçirirken arkasından binlerinin bilgi sızdırması ve bütün planı bozması ihtimalini göz ardı edemez.”

“Doğru.”

“Ancak Kirby her nasılsa, annenin de yardımıyla onu aldattı,” dedi Porter.

“Ortağını da öyle. Onu tıpkı bunun gibi öldürdü.”

“Simon Carter karısını kötüye kullandı. Kadın bir çıkış yolu buldu ve onu seçti. Sanırım annem de ona yardım etmeyi kabul etti, diğer adam sadece bir yan etkiydi.”

Porter bacağında bir sıcaklık hissetti ve aşağı eğildi; dikişleri yine kanıyordu. Elini yaraya bastırdı ve tırmanmaya devam etti. “Minibüslerin üstünde Talbot’un adını gördün ve bağlantıyı kurdun?”

Hattın diğer ucu sessizdi.

“Bishop?”

“Babam her olaya iyi düşünülmüş bir planla yaklaşmayı öğretti bana. On altı yaşımdayken bir sürü sahte kimliğim vardı. Koruyucu aile sistemindeyken onlara ulaşmak çok kolay oluyor. Adımımı grup evine attığım ilk günden beri birçok suçluyla tanıştım. Ben temiz kaldım gerçi, kavgadan, uyuşturucudan uzak durdum hep. Tek bir şeye odaklandım -sonunda Talbot’un yanında işe girdim. Sabırlıydım. Stajyer olarak başladım, sonra yavaş yavaş yükseldim. Bilgisayar konusunda yetenekliyim sanırım. IT Bölümü’ne girmek benim için zor olmadı. Simon Carter’m izinden gittim. İşi kolaylaştırmıştı. Çaldığı tüm dosyalar? Kendine hepsinin birer kopyasını ayırıyordu. Her şey ortada, sahte müşterilerin isimlerinin altında. İki yıl içinde biriktirdiği her şeyi ve daha fazlasını bir araya getirdim. Bay Carter yaklaşık yirmi yıl öncesine kadar şehirdeki tüm suçluların kayıtlarını tutmuştu. Sadece kayıtlarını tutmakla kalmamış, aktardıkları her bir dolan izlemişti. Bunlar kötü insanlardı Sam. Kumardan seks partilerine kadar her şey var bu adamlarda. Hepsi de birbiriyle ilintili, hepsi ortak çalışıyor, bu yeraltı canavarı sanki nefes alıp veren canlı bir organizma gibi. Günlerimi Talbot için çalışarak geçiriyordum, gecelerimi ise tüm bunları bir araya getirmeye ayırmıştım.”

“On altı yaşındayken kendi başına mı yaşıyordun?”

“West Side’da, terk edilmiş bir gecekonduda kalıyordum. Koruyucu aile sisteminden tanıdığım beş çocukla paylaşıyorduk orayı. Her şey grup evlerindekinden daha iyiydi. Lafımı kesme Sam. Ayıp.”

“Üzgünüm.”

Bishop devam etti. “Bütün bu suçlular bir örümcek ağı gibi birbirine bağlıydı. Ortada da tek adam duruyordu, eli her şeye uzanan bir adam.”

“Talbot.”

“Kirby’nin ortağı babama ateş etmiş olabilir, ancak o silahın arkasında bu adamların hepsi duruyordu,” dedi Bishop ciddi bir şekilde.

“Kaç kişiyi öldürdün?” diye sordu Porter, dokuzuncu kata gelmişti ve artık neredeyse nefes alamayacak durumdaydı.

“O kadar da saf değilim Sam. Ama yapılması gereken neyse onu yaptım.”

“Masumlan öldürdün.”

“Kimse masum değildir.”

“Emory’yle konuşmama izin ver.”

Onuncu kat.

“Hey, eğlenceli bir şeyler duymak ister misin?”

“Elbette.”

Hem yukarıdan hem de Porter’ın elinde tuttuğu telsizden tiz bir çığlık duyuldu, öyle acı dolu bir çığlıktı ki, Porter o acıyı kendi vücudunda hissetti.

“Acele etsen iyi edersin Sam. Hadi çabuk.”

89

Clair

2. gün Saat 17:34

Kapı kilitliydi.

Nash bir kez daha denedi, sanki farklı bir şey olacakmış gibi, sonra hayal kırıklığıyla çekildi.

Clair kulağını kapıya yasladı.

Hiçbir şey duyulmuyordu.

Nash eliyle ona geri çekilmesini söyledi ve üç parmağını havaya kaldırdı.

Clair anlamıştı.

Çömeldi ve silahını kapıya doğrulttu.

Nash önce bir parmağını indirdi, sonra öbürünü. Üçüncüde vücudunun tüm ağırlığıyla kapıya yüklendi ve büyük bir gürültüyle içeri daldı.

Clair hâlâ eğilmiş vaziyetteydi, silahıyla havayı taradı, ateşe hazırdı.

Odanın uzak tarafında kocaman bir yatak duruyordu, üstünde ince işçiliği hemen göze çarpan bir avize asılıydı. Sol tarafta kitap raflarının yanında küçük bir oturma alanı vardı, kanepeyle odanın geri kalanından ayrılmıştı burası. Köşede bir şömine görülüyordu. Uzak köşede ise bir koridor köşeyi dönüyordu.

Nash dikkatle ilerledi, Clair arkasındaydı.

Kanepenin hemen yanında, tıpkı alt kattaki hizmetçi kadın gibi bağlanmış bir kadın yatıyordu.

Nash ileride sağ tarafta bulunan dolaba doğru ilerledi, içindeki giysileri bir kenara fırlattı, dolapta kimse olmadığından emin olmak istiyordu. Clair de ileri doğru gitti ve köşeyi döndü. Kendini kocaman, mermer kaplı bir banyoda buldu.

Burada saklanacak hiçbir yer yoktu, duş camla kaplıydı ve içinde kimse yoktu. Sol taraftaki çamaşır dolabında küçük bir otele yetecek kadar havlu, şampuan, bakım kremi ve temizleme losyonu bulunuyordu. Burada saklanan kimsecikler yoktu.

Yatak odasına geri döndüğünde Nash'i yatağın altını kontrol ederken buldu.

Clair yerde yatmakta olan kadının yanına çömeldi ve kadının ağzındaki bezi çıkardı. "Hâlâ burada mı?"

"Ben...bilemiyorum," dedi kadın, sesi titriyordu. "Aman Tanrım, sanırım Arty'yi aldı!" Aniden doğrulmaya çalıştı. Nash yardımcı oldu, bağlarını çözdü ve kadım yatağın yanındaki sandalyeye oturttu.

"Kızınız?" diye sordu Nash.

"Camegie bu saatte daha..." Başını saatin olduğu tarafa döndürdü. "Saat kaç? Hava kararmış. Anlayamıyorum."

"Yaklaşık beş buçuk."

"Beşi geçmiş mi?"

Uzaklardan siren sesi duyuldu.

Clair geniş pencerenin cinüne geçti ve perdeyi çekti. Hiçbir şey göremiyordu. "Hanımefendi, ne kadar zaman önce çıkmıştır evden?"

Nash kadının ellerini çözdü, kadın şakaklarını ovuşturdu. "Arty saat ikiden biraz sonra eve geldi, toplantı için üstünü değiştirecekti. O da o sırada geldi. En fazla on dakikadır araları."

"Ne oldu?"

"Tam olarak bilemiyorum -çok hızlı oldu her şey. Ben orada, kanepede kitap okuyordum, biri kapıyı çaldı. Miranda olduğunu sandım. Arty ilgileneceğini söyledi. Bir saniye sonra güçlü bir ses duydum, kalkıp ne olduğuna bakarken adam içeri girdi. Bana doğru hızla geldi ve beni kanepenin oraya devirdi. Sanırım kafamı vurdum çünkü bir an gözlerim kardı. Kendime geldiğimde ellerimi bağlayıp ayaklarımla birleştirmişti. Çığlık attım, bana

gülümsedi. Öğleden sonramı mahvettiği için özür diledi, kocamla konuşacak bir çift lâfı olduğunu söyledi. Daha sonra bu bezi bağladı ağzıma. Arty orada yatıyordu.” -koridoru işaret ediyordu- “hareket ediyordu ama yavaştı. Sanırım ayağa kalkmaya çalışıyordu. Adam ona doğru gitti ve boynuna bir iğne sapladı, bir çeşit uyuşturucu ilaçtı sanırım, çünkü Arty daha sonra kendinden geçti. Sonra bana doğru geldi, yeniden özür diledi, iğneyi koluma sapladı. Yine gözlerim karardı, uyandığımda olanlar olmuştu, yani bir süre öylece kalmıştım. Sonra siz ikiniz geldiniz.”

Clair telefonuna Bishop’un bir fotoğrafını yükledi ve kadına gösterdi. “Bu o mu?”

Kadın başıyla onayladı. “Arty’ye bir şey mi yapacak?”

Nash elektrik düğmesini buldu ve lambayı açtı. Açmamış olmayı yeğlerdi.

Yatak odasının duvarında kanla yazılmış bir yazı vardı: KÖTÜLÜK YAPMA.

90

Porter

2. gün Saat 17:40

Porter on birinci kata vardığında gırtlağındaki küf kokusu gittikçe azalmaya başladı. Soluk yeşil renkteki kapının üstünde taze kanla şu sözler yazıyordu: KÖTÜ KONUŞMA. Yerde, toz içinde bir insan dili ve kanlı bir kerpeten duruyordu.

Burası onun katıydı.

Telsizi cebine attı, kafa lambasını söndürdü, metal kapıya yüklenmeden önce beyzbol sopasını biraz daha sıktı parmaklarıyla. Bacağındaki zonklamaya aldırış etmeden eğilerek, hızla kapıdan içeriye girdi.

Mumlarla aydınlatılmış bir koridorla karşılaştı.

Sol taraftaki duvarın dibinde, yaklaşık üç santimetre çapında, beş-altı santimetre uzunluğunda, beyaz, küçük mumlar diziliydi. 9-10 metre uzunluğundaki koridor boyunca devam eden bu mumlar köşede gözden kayboluyorlardı.

Porter cebinden telefonu çıkardı ve ekrana baktı, hâlâ sinyal yoktu. Telefonu cebine geri koyduktan sonra sopayı ellerinde çevirmeye başladı.

Birden havada Guns N’ Roses gürlemeye başladı, şarkı ortasından çalıyordu-

Welcome to the jungle

We take it day by day

Porter kulaklarını kapatmaya çalışırken neredeyse elindeki beyzbol sopasını düşürecekti. Avuç içleriyle kulaklarına bastırıyor, sopayı da parmak uçlarıyla tutuyordu. Hiç böyle yüksek sesli müzik duymamıştı. Bir konserde en ön sırada olmak gibi bir şeydi. Görünürde hoparlör yoktu ama müzik yukarıdan, ileriden, köşenin oradan geliyordu.

Koridora gitti.

Mümkün değil gibi olsa da müziğin sesi artıyordu. Porter havadaki tozun müziğin bas sesleriyle yerinden oynadığına yemin edebilirdi.

Koridorun sonuna gelip köşeyi döneceği vakit, ellerini kulaklarından çekip beyzbol sopasını biraz daha sıkı tutması gerekti. Sopanın ucu ileride, kanayan ayağını adeta arkasında sürükleyerek hızla köşeyi döndü. Burası, belli ki sıradan bir lobiydi zamanında, artık o zaman ne iş yapıldıysa, geriye kalan mobilyalar etrafta toz içindeydi.

Odanın ortasında, yanmakta olan mumlarla çevrili eski bir masa duruyordu. Masanın üstünde Porter'ın son yirmi yıldır hiç görmediği cinsten bir teyp vardı. Siyah gövde toz ve boya içindeydi, iki kasetçalardan birinin kapağı yoktu, bir zamanlar radyo frekans göstergesini koruyor olduğu belli olan cam parçası ise örümcek ağından görülmeyecek haldeydi. Müzikle birlikte LED ışıklar oynaşıyordu küçük bir ekranda, kırmızı, yeşil, sarı ve mavi ışıklardan bir deniz dalgalanıyordu. Tepeden çıkan bir kablo masanın üstünden geçip, üç açık asansör boşluğunun dibinde durmakta olan dört koca hoparlöre bağlanıyordu. Teybin ön tarafına yapıştırılmış bir notta şunlar yazılıydı: KANALI 97.9'DAN ÇEVİR SENİ DAMDAN ATACAĞIM. İMZA, ARKADAŞLARIN YEREL 49'DA. Altına birisi şunları karalamıştı: SONSUZA KADAR KLASİK ROCK.

Bütün bu donanım Porter'ın sağında yükselmekte olan Briggs&Stratton marka jeneratöre bağlıydı. Eğildi ve düğmesini kapattı. Jeneratör bir iki kez hırıldayıp sallandıktan sonra sustu, müzik kesildi.

"Guns N' Roses sevmez misin?" Bishop'un sesi cebindeki telsizden duyuldu.

Porter telsizi kaptığı gibi konuşma düğmesine abandı. "Neredesin pislik herif?"

"Sana Bayan Carter'ın yeni hayatında kim olduğunu anlatmayı unuttum."

"Ne?"

"Lisa Carter babamın öldüğü gün öldü, ama yeniden doğdu, hayatına devam edebilmek için yeni bir kimlik edindi. Yeni ismini öğrenmek ister misin? Onu tanıyacağını tahmin ediyorum."

Porter, Bishop’un sesinin yalnızca telsizden değil, yakınlarda bir yerden de geldiğini fark etti, gerçek sesi duyuluyordu, yankı yapıyor gibi. Ancak sesin kaynağını belirleyemiyordu. Kulakları hâlâ çınlıyordu.

Asansör boşluklarının önünde dört ana koridor vardı, ikisi bir tarafta, ikisi diğer tarafta. Masanın etrafındaki mumlar karanlık koridorların görülmesine engel oluyordu. Bishop’un gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

“Evimizdeki o günden sonra Bayan Carter ’ın kim olduğunu öğrenmek istemiyor musun?”

Porter ilk koridora yöneldi, sopayı yukarıda tutuyordu, indirmeye hazır bir vaziyette.

“Hayır mı?”

Porter donakaldı.

Karanlığın içinden Anson Bishop belirdi, tekerlekli bir ofis sandalyesine bağladığı Arthur Talbot’u sürüyordu. Adamın elleri, ayakları, gövdesi her taraftan sandalyeye bantlanmıştı. Gözleri kabaca bağlanmıştı, ağzından kan damlıyordu.

Anson Bishop arkasında belirdi, elinde tuttuğu bıçağı Tal-bot’un boğazına dayamıştı.

Porter dikkatle yaklaştı, gözleri diğer yerleri tarıyordu. “O nerede?”

“Silahın var mı Sam? Eğer varsa, koridora bırakmanı isteyeceğim.”

“Sadece bu.” Sopayı kaldırdı.

“Eğer daha iyi hissedeceksen onu tutmaya devam edebilirsin. Ama orada dur. Daha fazla yaklaşma.”

Talbot sandalyeden şapırtıyla inleme arası bir ses çıkardı, kafası bir yana düşmüştü.

Porter uzaktan siren seslerini duydu. “Onu hastaneye götürmeme izin ver. Ölmek zorunda değil.”

“Hepimiz öleceğiz Sam. Kimileri bu konuda diğerlerinden daha iyi. Öyle değil mi Arty?” Bıçağı Talbot’un boğazına bastırdı, ince bir kan sızıntısı belirdi. Talbot tepki vermedi, şoka girmiş olmalıydı. Bishop yeniden Porter’a döndü, kaşlarını çattı. “Şu bacağına baktırmalıydın. Tüm bu basamaklar iyi bir fikir değil miydi acaba?”

Porter eğildi ve bacağının kanla kaplı olduğunu gördü; dikişler tamamen açılmış olmalıydı. Elini yaraya bastırdı, parmaklarının arasından kan sızıyordu. Başı dönüyordu. Sopa sol elinden yere düştü. “Ben iyiyim.”

“Sen iyi bir dedektifsin Sam. Bunu bilmelisin. Bu işi çözeceğini biliyordum. Ya kendinden önce başkalarını düşünmene ne demeli? Bu takdire değer bir özellik. Şu günlerde sık karşılaşılan bir şey değil bu.”

Bishop, Talbot’un bağlı olduğu sandalyeyi ilk asansör boşluğuna doğru itti, dudaklarında pis bir sırıtmayla. “Bırakayım mı?”

“Hayır! Yapma!” Porter ona doğru adım attı.

Bishop bıçağı ona doğrulttu. “Dur! Yaklaşma.”

Porter yerinden kıpırdamadı.

Talbot’un kanı bıçağın ucundan koluna damladı. Sandalye on birinci katın asansör boşluğundan en fazla 1,5 metre uzaklıktaydı, bodrum katlar da cabası. Porter hesap yapmaya çalıştı ama aklı çalışmıyordu. 35 metre miydi? 45 metre mi? Emin değildi. Gerçi bir önemi de yoktu. Yeterince yüksekti.

“Emory’yi anladım da bu herifi niye kurtarmak istiyorsun ki? Dosyaları göreceksin Sam. Eminim Clair ve çocuklar bulmuşlardır şimdiye kadar. Otuz yıl boyunca şehirde gerçekleştirilmiş ne kadar pis iş varsa hepsinde bu adamın parmağı var. Bütün cinayetler, yolsuzluklar, herif bunun için yaşıyor.
Onun yüzünden kaç insan öldü, biliyor musun? O cebini doldursun diye kaç kişi daha ölecek?”

Çatıya inmekte olan helikopterin pervane sesleri duyuldu. Bishop da duymuştu, önce tavana baktı, ardından Porter’a. “Arkadaşların geldi herhalde.”

“Yukarıdan geliyorlar, özel tim de merdivenlerdedir. Sonuna geldin Bishop. Bitti.” Bir an gözleri karardı, dizlerinin bağı çözülmüş gibi oldu. Ayakta

durmaya zorluyordu kendini. “Tal-bot’tan uzaklaş ve dizlerinin üstüne çök.”

Bishop sandalyeyi çevirdi. “Dünya bu adam olmadan daha iyi bir yer olacak, sence de öyle değil mi? Babam da bunu isterdi.”

“Kirby’nin ortağı, onun bağlantısı neydi?” diye sordu Por-ter, en azından dikkatini dağıtırdı. “Babanı vuran adam.”

“Ne?”

“Kirby annen ve Bayan Carter’la kaçmayı planlamıştı, peki ya öbür adam, şu Bay Yabancı dediğin?” Porter ayakta durmakta zorlanıyordu. Vücudu gittikçe ağır geliyordu. Uyumak istiyordu. Yine de Bishop’u konuşturması gerekiyordu, destek kuvvetlerinin onları bulabileceği kadar yüksek sesle hem de. Yeterince uzun-

“İsmi Felton Briggs’di. Arkadaşımız için çalışıyordu,” dedi Bishop, Talbot’u bir kez daha çevirdi. “Sanırım bir çeşit güvenlik uzmanıydı. Arty’ye onu sordum ama cevap vermedi. Daha çok gözleriyle ilgili vızıldadı- ‘Göremiyorum! Göremiyorum!’ Vıdı vıdı vıdı. Sonunda sesini kesmem gerekti. Gör-müşsündür.”

“O da işin içinde miydi?”

“Babama ateş edene kadar masum bir insandı. Sadece işini yaptı. Kirby’nin böyle bir işin içinde olduğundan haberi yoktu, tabii ki onu öldürmeyi planladığından da.”

Talbot’un bedeni sandalyede titredi, kafası arkaya düştü. Parmakları açılıp kapanıyordu, sanki vücudundaki tüm kaslar sırayla sarsılıyordu.

“Şoka giriyor. Onu hastaneye götürmeme izin vermelisin.”

Bishop güldü. “Arkadaşların birazdan burada olurlar. Seninle de uğraşıyorum. Sen iyi misin? Acayip solgun görünüyorsun Sam.”

Porter iyi değildi. Köşede ayakta duran iki tane Bishop görüyordu, kolları uyuşuyordu. Eğilip beyzbol sopasını almak ve şu adamı kanlı bir bulamaca çevirmek için can atıyordu ancak ayakta durmaya odaklanması gerekiyordu şimdi. Kendinden *geçmemeye* odaklanması gerekiyordu. “Bayan Carter’ın yeni ismi ne oldu?”

Bishop’un yüzü parladı. “Ah, evet. Tüm bu heyecan içinde az kalsın unutuyordum. Hatırlattığın için teşekkür ederim Sam.”

Talbot hareketsizleşmişti. Porter onun nefes alıp almadığından bile emin değildi.

Bishop devam etti. “Annem adını Emily Gerard olarak değiştirmiş. Bunu ancak birkaç yıl sonra öğrenebildim. Ama ne yazık ki bunu öğrenmemle yeni kimliğine sahip halinin belki de öldüğünü düşünmem bir oldu. Çünkü ona ait başka hiçbir bilgi yok. İzini kaybettirerek yaşamaya devam etmeyi planladığını düşünüyorum. Onu takip etmeye çalıştım ama isim üzerine kayıtlı hiçbir şey yok. Kredi kayıtları, emlak kayıtları, alım-satım, hiçbir şey. İsmini kullanıp kullanmadığından bile emin değilim. Ama Bayan Carter yeni ismini hemen kullanmaya başladı. Saklamaya çalışmadı bile. Sanırım bu isim sana yabancı gelmeyecektir, son günlerde duyduğun bir isim zaten. Bayan Carter adını Catrina Connors olarak değiştirdi.”

Porter’m kafası bulanıyordu. Düşünceler oradaydı ama çok yavaş ilerliyorlardı. Bu ismi hatırlıyordu, biliyordu ama çıka-ramıyordu. Sonra-

“Emory’nin annesi mi?”

Bishop’un yüzünde bir sırıtma belirdi ve Talbot’u bir tur daha çevirdi. “O gün, merkezde bana onun hakkında bilgi toplamamı söyledin ya hani, sana onu zaten çok iyi tanıdığımı söylemek istedim ama o zaman oyunun eğlencesi kalmayacaktı.”

“Nasıl yani?”

“Simon Carter deniz aşırı hesaplara on dört milyondan fazlasını aktarmıştı. O ve annem bir süre o parayla yaşadılar. Sürekli mülk satın aldılar, çok fazla taşınmazdan bahsediyorum. Bayan Carter’ın, bir gün Talbot’un talip olacağını bildiği taşınmazlar... Sonunda sahildeki bir arazi için Talbot ona yanaşınca, Bayan Carter onu baştan çıkarmak için aradığı fırsatı bulmuş oldu. Emory dünyaya geldi böylece. Bayan Carter, Emory’nin ilk doğum gününde tüm malvarlığını kızının üzerine aktardı ve Talbot’a gerçek kimliğini açıkladı. Ayrıca kocasının çalmış olduğu tüm belgelerin onda olduğunu da söyledi ve eğer Talbot öldüğünde tüm yasal mal varlığını Emory’ye bırakmazsa hepsini basma vereceğini bildirdi. Vasiyetini oracıkta değiştirdiler.”

“Bunların hepsini nasıl öğrendin? Annen ya da Bayan Car-ter’m nereye

gittiklerini bilmediğini söylemiştin.”

“Gunther Herbert çok açık sözlü bir adamdı,” diye yanıtladı Bishop. “Onunla geçen hafta çok güzel sohbet ettik.”

“Talbot’un mali işler müdürü mü?”

“Evet.”

“Yani eğer Talbot ölürse-”

“Emory milyarlık servete konar ve bu adamın bulaştığı bütün suçlar dağılır gider.”

Porter, Talbot’a baktı. Yeniden hareketlenmişti. Kafası bir yandan öbür yana devriliyor, ağzından boğuk bir takım sesler geliyordu. “Onu öldüremezsin.”

“Öyle mi?” diye yanıtladı Bishop, sandalyeyi ittirirken.

Talbot sol taraftaki asansör boşluğuna doğru kaymaya başladı, Porter bacağındaki ağrıyı umursamadan atılıp kendini öne doğru fırlattı. Tam yere düşerken parmaklarının ucuyla bir tekerleği tuttu ama bir an sonra sandalye karanlıkta kaybolup gitmişti.

Aşağı taraftan Talbot’un yere çakılan bedeninin sesi duyuldu, ardından da bir çığlık yükseldi. Yan taraftaki asansör boşluğundan bir kızın, ince, zayıf çığlığı duyuldu. Porter’ın bir metre kadar sağındaydı sesin kaynağı.

Emoıy.

Göz ucuyla Bishop’un diğer asansör boşluğuna giderek sırtını kapıdan tarafa döndüğünü gördü. Elini son kez havaya kaldırdı Bishop, “Hoşça kal Sam. Çok eğlenceliydi,” dedi. Geriye doğru bir adım attı ve karanlığın içine düştü.

Sonunda her şey karardı ve Porter bayıldı.

91

Porter

2. gün Saat 17:58 “Sam? Beni duyabiliyor musun? Sanırım kendine geliyor-”

Konuşan Clair’di.

Clair -*ayıcık.*

Beş küçük ayıcık, duydular bir gürleme, kaçtı hemen birisi, dördü kaldı geriye.

Bishop nereye gitmişti?

“Lütfen çekilin efendim.”

Parlak ışık.

Olabilecek en parlak ışık.

“Dedektif?”

Işık çıt sesiyle kapandı, porter gözlerini kırpıştırdı. Başı zonkluyordu. “Neresi?”

Clair doktoru kenara itti. “Zemin kat, neredeyse dışarıdayız. Seni buraya çelik halatla indirdik. O koca kıçını merdivenlerden aşağı indirmek olasılıklar arasında gözükmüyordu.”

“Bishop, Talbot’u öldürdü.”

Clair uzandı, Porter’ın gözünün önüne gelen saçları düzeltti. “Biliyoruz. Hey, bak-”

Porter, Clair’in gösterdiği tarafa baktı.

Nash döner kapının yanındaki cam kapıdan çıktı ve sedyede genç bir kızı taşımakta olan iki sağlık görevlisine tuttu kapıyı. Koluna serum takmışlardı. Başı ve bilekleri sargılıydı.

“Bu o...?”

“İyileşecek,” dedi Clair. “Bishop onu bodrum katta asansör boşluğunda bir sedyeye bağlamış. Çok susuz kalmış, bir de kelepçeler bileğine zarar vermiş ama elini kaybedeceğini sanmanı. Kulağından başka bir şeye dokunmamış. Sadece orada bırakmış. İşçiler bu süre boyunca defalarca girip çıkmışlar ama kimse onun orada olduğunu anlamamış. İşleri hep üst katlardaymış.”

Porter dudaklarını ıslatmak istedi. Boğazı gerçekten kurumuştu. “Bishop da diğer asansör boşluğuna atladı. Ölmüş mü?”

Clair derin bir nefes aldı, sonra sakince verdi. “Atlamamış; *halattan kaymış*. Asansör boşluğunda halatla aşağı inebilmek için bir sistem kurmuş, donanımı da üstündeymiş, aşağı kadar inmiş yani. Geldiğimizde aşağıda bir delik bulduk, tıpkı Mu-lifax Yayınları binasında gördüğümüz tüneller gibi bir tünele açılıyor. Gitti Sam. Tünellerin bütün giriş ve çıkışları tutuldu ama onu bulabileceğimizi sanmam. Ekiplerin yarısı aşağıdan, diğer yarısı da çatıdan senin olduğun kata ulaşmaya çalışırken adam aramızdan sıvıştı gitti ve şehrin altında bir yerlerde kayboldu.”

“Hanımefendi?” bir sağlık görevlisi araya girdi. “Onu hastaneye götürmemiz gerekiyor. Çok kan kaybetti.”

Clair sağlık görevlisine pis pis baktı, sonra Porter’a dönüp gülümsedi. “İyi iş çıkardın Sam. Emory’yi buldun ve artık 4MYMN’nin kim olduğunu biliyoruz. Bir yerde hata yapacak ve onu bulacağız. Bu geceden itibaren bütün dünya yüzünü görecek. Saklanacak bir yeri kalmayacak.”

Porter, Clair’in elini sıkarken sağ tarafındaki ambulansa da Emory’yi bindirdiklerini gördü. Sonra gözlerini kapattı. Sadece uyumak .istiyordu.

92

Porter

3. gün Saat 8:24

Porter gözlerini açtığında kendini hastane odasında buldu. Daha önce kaldığı hastane odasına benziyordu... Saat kaçtı? Masa saati ya da telefonunu aradı gözleri, ikisi de yoktu. Güneşin ışıkları yatağın üstüne vuruyor ve battaniyesini ısıtıyordu. Gerçekten bütün gece uyumuş muydu?

“Nerede bu lanet olası hemşire çağırma düğmesi?” Düğmeleri bulmak için örtülerin arasında kıpırdanırken serum hortumunu boynuna doladı.

“Seni bir dakika bile yalnız bırakamayacak mıyım?” dedi Nash, koridordan geliyordu, elinde bir bardak hazır kahve ve bir paket Tvvizlers vardı. “Manşet şöyle: DEDEKTİF SERİ KATİLİN ELİNDEN KURTULDU ANCAK HASTANE YATAĞINDA KENDİNİ BOĞDU.”

“Ben onun elinden kurtulmadım. Beni öldürmeye hiç niyet etmedi ki.” Porter’ın sesi pürüzlü çıkıyordu.

Nash komodinin üstünde duran karton bardağa uzandı ve onu Porter’a verdi. “Bunları dene. Hemşire beş dakika önce getirdi.”

“Ne bu?”

“Buz kırıkları.”

Porter bardağı dudaklarına götürdü, soğuk su çenesine ve göğsüne döküldü.

“Tamam, belki beş dakikayı biraz geçmiştir. Sanırım erimişler.”

Nash yatağın alt tarafına uzandı ve hemşireyi çağırmaya yarayan düğmeyi çıkardı. “Biraz daha getirmesini isteyeceğim.”

Porter örtüyü kaldırıp yeniden sarılmış bacağına baktı. Kolunda yeni yaralar ve ezikler oluşmuştu. Talbot’la olanları Nash’e anlattı.

“Belki de Watson ya da Bishop ya da artık adı her neyse işte, bize iyilik yapmıştır.”

Porter kaşlarını kaldırdı ama bir şey demedi.

“Bishop’un evinde bulduğumuz dosyada Chicago ve çevresinde işlenmiş yirmi üç ayrı suç için yeterince delil teşkil edecek kadar belge vardı. Hepsinin ortak özelliği neydi biliyor musun?”

“Talbot?”

“Evet, Talbot.”

“Bishop söyledi.”

Nash homurdandı. “Bana bir hafta önce sorsaydın, adamın önümüzdeki dönem en önemli belediye başkanı adayı olduğunu söylerdim.”

“Olurdu da, bunlar olmasaydı.”

“Yine de kafamı karıştıran bir şey var. Bishop bütün bunların parasını nereden buldu? Kittner’a kendini otobüsün önüne atması için üç yüz bin yatırmış. Bu kadar parayı nereden buldu?” diye sordu Nash.

“Belki de kedinin altından bulmuştur.”

“Ne kedisi?” Nash’in kaşları çatıldı.

“Günlüğü okumalısın.”

Nash bir yudum kahve aldı. “Ben filminin çıkmasını bekleyeceğim.”

Porter Twizlers’a baktı. “Bir tane alabilir miyim?”

Clair Norton kapıdan kafasını uzattı. “Aman Tanrım, yine aynı oda mı?”

“Merhaba Clair.”

Odaya girdi, kollarını Porter’a doladı. “Seni haylaz şey. Belki bir daha kaçarsın diye seni yatağa kelepçelemeyi düşünüyordum ben de.”

Nash hemen atıldı. “O olmazsa beni kelepçeleyebilirsin.”

Clair boş buz kırığı bardağını aldı ve Nash’e fırlattı. “Sapık.”

“Gurur dolu bir resmi üyeyim.”

Clair, Porter’a döndü. “Bir ziyaretçi için hazır mısın?”

Porter omuz silkti. “Eğer ikinizi bir arada idare edebiliyorsam, başka birine daha hazırım demektir.”

Clair örtüleri düzeltti ve gülümsedi. “Bir yere kaybolma. Geri geleceğim.” Kapıdan çıktı; birkaç dakika sonra tekerlekli sandalyede genç bir kızla birlikte geri döndü. Başı ve bilekleri sargılıydı kızın, teni bembeyazdı.

“Merhaba Emory,” dedi Porter hafifçe.

“Selam.”

Porter diğerlerine döndü. “Bize bir dakika izin verir misiniz?”

Clair, Nash’i omzundan ittirerek kapıya doğru götürdü. “Gidip kahvaltılık bir şeyler bulalım.”

Nash gülümsedi ve Emory’yle Porter’a doğru dönerek, “Sanırım benden hoşlandı,” dedi.

Kapı arkalarından kapandığında Porter bakışlarını Emory’ye çevirdi. Onca şey göz önüne alındığında durumu yine de iyiydi. Görmüş olduğu az sayıda fotoğrafına göre açık şekilde kilo vermişti. Yüzü zayıflamıştı ve onun yaşındaki kızların daha belki on ya da yirmi yıl boyunca taşımayacakları türden bazı çizgiler belirmişti yüzünde. Bunların çoğunun susuzluktan olduğunu ve geçeceklerini biliyordu Porter. Ama gözleri. Onlar on beş yaşındaki bir kızın gözleri değillerdi artık, çok daha yaşlı, görmemesi gereken şeyleri görmüş birine ait gözlerdi. “Ee,” dedi Porter.

“Ee.”

Komodini işaret etti. “Sana bir şeyler ısmarlamak isterdim ama artık bir bardak kırık buzum bile yok. Bütün hastane odaları gibi burada da şartlar zorlu.”

Emory kolundaki serum borusunun bağlı bulunduğu torbayı gösterdi. “Bana yetecek kadarını yanımda taşıyorum. Yine de teşekkür ederim.”

Porter kendini oturur pozisyona getirdi. Oda dönüyor gibiydi. “Vay.”

“Ağrı kesicilerden mi?”

Kuru dudaklarını ıslattı. “Sanırım iyi bir şeyler veriyorlar bana.”

Emory bileğini havaya kaldırdı. “Bana da kulağım için iyi şeyler veriyorlardı. Gelip seni görebileyim diye bu sabahki dozu atlamalarını istedim.”

Porter yeniden uzandı. “Seni daha önce bulamadığım için özür dilerim Emory. Ben-”

Ama Emory kafasını sallarken elini Porter’ın omzuna koydu. “Bunu yapma kendine. Sen beni *buldun.* Kaç gündür beni bulmak için neler yaptığını Dedektif Norton anlattı, sana nereden başlayarak teşekkür edeceğimi bilemiyorum.”

Emory, Porter’ın bileğine baktığını görmüştü. “Dün akşam ameliyat ettiler. Biraz sinir zedelenmesi var, bir de skafoid -başparmağın arkasındaki küçük kemik- kırılmış ama sonuçta iyileşecek. Biraz his kaybı yaşayacağım ama parmaklarımı istediğim gibi oynatabileceğim, ayrıca doktorlar her yöne çevirebileceğimi söylediler.” Göstermek ister gibi parmaklarını oynattı, acıdan yüzü buruştu hemen.

“Kulağın peki?” Porter bunu neden sorduğunu bilmiyordu. Normalde o bu konuyu açmadan asla böyle bir soru sormazdı. Herhalde ilaçlardandı.

“Sanırım bir tane kulak büyütecekler.”

“Ne?”

“Bu sabah bir doktor, kaburgamdan alacağı bir parça kıkırdakla bana eskisinden farksız bir kulak yapabileceğini söyledi.”

Porter kafasını yastığa geri bıraktı. “Bana gerçekten iyi bir şey veriyorlar herhalde. Koluna yeni bir kulak takacaklarını söyledin sandım.”

Emory kıkırdadı. Bunu duymaîk iyiydi.

Porter ona baktı, taşımaları gerekmeyen sorumlulukları taşıyan o gözlere, o gözlerin arkasındaki kıza, iyi olacağını biliyordu. “Neden annen hakkında konuşmuyoruz? Son zamanlarda onunla ilgili çok şey duydum. Notlarımızı karşılaştırabiliriz.”

Emory gülümsedi. “Sevinirim.”

SON SÖZ İki Gün Sonra “Kahretsin,” dedi Nash, ayakkabısına köpek pisliği bulaşmıştı.

“Seni bunun için uyarmalıydım,” dedi Porter anahtarlarını ararken. “Buralar böyledir. Köpek pisliği olmadan burası bir yuva gibi gelmiyor artık bize.”

Gece iniyordu, şehrin ışıkları yanıyordu. Batan güneşle birlikte bir serinlik çökmüştü, Porter bu serinliği içtenlikle karşıladı; ona hayatta olduğunu hatırlatan bir şeydi bu sonuçta.

Porter’m apartmanının önündeydiler. Doktorlar, dikişlerin tuttuğundan emin olmak için iki gün hastanede yatmasını istemişlerdi. Açıkçası, Porter’ın geçen sefer kendi kendine çıkıp gitmesi ve bir seri katilin peşinden o vaziyette on kat tırmanmasından dolayı ona olan güvenlerini yitirmişlerdi. Enfeksiyondan endişe ediyorlardı ama tasalanmaya gerek kalmamıştı, iyileşiyordu.

“Buraya kadar gelmene gerek yoktu. Ben gelirdim.”

Nash elini havaya kaldırdı. “Sonra Clair’i dinle dur.”

“Bana güvenmiyor musun?”

“O da var.” Nash kaldırımın kenarına gitti, ayakkabısındaki pisliği kaldırımın köşesine sildi.

Hastaneden çıkmadan kısa süre önce 51. Cadde’deki Polis Merkezi’nden Dedektif Baumhardt, Porter’ı aramıştı. Hamell

Campbell, Heather’ı öldüren çocuk, nasıl becerdiyse kefaletle serbest kalmıştı.

“Bu gevşek herif nasıl oluyor da yarım milyon ödeyebiliyor?” diye sordu Nash.

“Eğer kefaletine kefil olan biriyle anlaştıysa yüzde onunu ödemesi yeterli olur,” diye açıkladı Porter.

“Ufak çaplı soygunlar yapıyorsa o kadar parası da yoktur gerçi.”

“Muhtemelen bir arkadaşı vardır, yardım ediyordur ya da iyilik yapıyordur. Önemi yok. Baumhardt güçlü delilleri olduğunu söylüyor. Yakalanacak, yalnızca bugün değil.”

Nash omuz silkti. “Ne zaman isterse.”

“Yardım etmeyecek misin?”

“Pardon.”

Apartmana girdiler, Porter posta kutusuna baktı. Ağzına kadar dolmuştu.

“En son ne zaman açtın kapağını?”

“Birkaç gün önce.” Hepsini çıkardı, önümüzdeki haftanın televizyon rehberini ayırdı, geri kalanını yeniden kutuya tıkıştırdı ve kapağı kapattı. Merdivenlere doğru yönelmişti ki Nash omzuna dokundu, asansörü işaret etti. “Hiç şansın yok -bunu ancak haftaya denersin. Egzersiz yok, kesinlikle merdiven çıkılmayacak- doktorun söyledikleri.”

“Zemin katta bir daireye taşınmam gerekecek, Bishop yüzünden ne asansör kullanabiliyorum ne merdiven,” dedi Porter.

Nash asansörün düğmesine bastı. Kapı açıldı içeri girdiler.

“Onu bulma şansımız var mı?” Porter’m komuta merkezine girişi yasaklanmıştı ve doktoru onaylayana kadar davadan uzak duracaktı ama dayanamıyordu. Bishop’un hâlâ dışarıda .olduğunu bilmek onu yiyip bitiriyordu.

“Geçtiğimiz birkaç günde binden fazla ihbarın peşinden gittik ancak elle tutulur bir şey yok. Gölün hemen aşağısından, Hard Rock’tan tut da Paris’e kadar her yerde görüldü. Fran-sa’dakinden söz ediyorum, Illinois değil. Olay Yeri evini inceledi ama aslında orada yaşamıyor gibi görünüyor, sadece bizim için tasarlanmış bir sahne gibi düşün. Kim bilir, şimdi nereyi yuva belledi.”

“Çocukluğunun geçtiği evden bir haber var mı? Günlükte anlattığı yer. Neresi olduğunu bulabildik mi?”

“Kloz son yirmi yıl içinde, göl ya da gölete benzer bir şeyin yakınlarında yanan evleri araştırıyor. Yeminli mali müşavirler ve muhasebeciler listesinde kayıtlı Simon Carter adında mali yetkisi olan birini aratıyor ama nafile. Ayrıca ülke çapında kayıtlı bütün yeşil Plymouthlar’ın listesini çıkardı, dört binden fazla var, böyle uzun bir listeyle nereye varabiliriz hiçbir fikrim yok. Muhtemelen bir şey çıkmaz. Talbot’un şirketlerinin çalışan kayıtlarına baktık ama Carter, Felton Briggs ya da Franklin Kirby diye hiç kimse yok. Bana kalırsa bütün bu günlük falan, hepsi hikâye, sadece kafa karıştırmak için. Dün federaller geldi, egoları koyu renk takımlarından bile daha koyu. Davayı almak istiyorlar, koridorun karşısındaki odaya aldım onları.”

Porter kaşlarını çattı. “Şu tuhaf kokan odaya mı?”

“Evet. Onlar federaller. Belki kokunun nereden geldiğini bulabilirler diye düşündüm.”

Asansörün kapısı dördüncü katta açıldı, Porter’ın katına gelmişlerdi.

Porter anahtarı kilide soktu. “Bence o günlük kendisini en saf haliyle görmemize izin verdiği tek şey. Nasıl bir şeyin içinden geldiğini görmemizi istedi.”

“Yalla beni daha çok nereye gittiği ilgilendiriyor.”

İçeri girdiler, Porter lambayı yaktı. Gözleri Bishop’un onu düşürdüğü noktayı aradı. “Kim temizledi?”

“Clair uğradı dün. Ev o haldeyken gelmeni istemedik, kısa çöpü o çekti. En iyisi oldu belki de. Ben sadece üstüne bir örtü atar geçerdim. Kan lekeleri bir mekâna karakter katar. Benim evi görmelisin.”

Porter ancak hayal edebiliyordu.

“Gördüğünde benim yerime teşekkür et.”

Nash hareketlendi. “Ee, ne zaman geri dönüyorsun?”

“Belki bir hafta, belki de iki.” Buzdolabına uzandı ve bir bira aldı. “İster misin?”

“İçemem. Mesaideyim.” Kapıya yöneldi. “Yarın uğrarım.”

“Benimle uğraşmanıza gerek yok. Ben iyiyim.”

Nash gülümsedi ve başını salladı. “İyisin tabii. İyi geceler Sam.”

“İyi geceler Brian.”

Porter kapıyı kilitledi ve birasının kapağını açtı. Buz gibi birayla ilgili tuhaf bir şey vardı, onu içince sanki her şey daha iyi gibi görünüyordu.

Heather’ın fotoğrafı sehpadan ona bakıyordu. Yürüdü, parmağını Heather’ın çenesinde gezdirdi. “Seni özledim Button.” Yeni cep telefonuna uzandı, sesli mesajını duymak içi numarayı tuşlayacaktı ki boş verdi. “İyi geceler güzelim.”

Birayı bitirdi ve şişeyi masada bırakıp yatak odasına gitti.

İlk başta, yatağın kenarında otururken küçük, beyaz kutuyu fark etmedi, daha sonra fark ettiğindeyse hayal gördüğünü sandı ama oradaydı işte -Heather’ın notunun yanında siyah iple bağlı, küçük, beyaz bir kutu. Eli istemsizce silahına uzandı, yine bir silahı olmadığının farkına vardı.

Yatağın etrafında dolandı ve kutuyu aldı, titreyen elini kontrol etmeye çalışıyordu. Eldiven takması gerekiyordu, biliyordu ama umursamadı,.İpi çekti ve açtı, ip yere düştü. Kapağı açtı, içine baktı.

Pamuğun üstünde bir insan kulağı duruyordu. Et parçasının üstünde piercingler doluydu, altı tane taşlı, dört tane kancalı. Özenle kesilmişti kulak, cerrahi müdahale hassasiyetiyle. Pamukta kahverengi, kurumuş kan lekeleri vardı.

Kulak memesinin ucunda siyah harflerle FİLTRE yazan bir dövme vardı.

Kulağı hemen tanıdı. 51. Cadde’de Tareq bu dövmeden söz ediyordu.

Kutunun kapağına içten yapıştırılmış bir not vardı, Anson Bishop’un kargacık burgacık harfleriyle yazılmış bir not:

Sam,

Benden sana küçük bir armağan...

Onu çığlık atarken duyamadığın için üzgünüm.

Sen de bir iyilik yapmak ister misin?

Arkadaşlar arasında bu tip karşılıklı şeyler olur.

Annemi bulmama yardım et.

Sanırım onunla konuşma vakti geldi.

B

Teşekkürler

Her şeyden önce Güney Florida'da, mutlu bir ailede büyüdüğümü belirtmek isterim. Evimizin bodrum katı yoktu. 4MYMN'nin anne ya da babasının yaptıkları gerçek hayattan alınmış şeyler değildir, en azından benim hayatımdan değil. Hikâye, biraz 'şöyle olsa ne olur' sorusunun muhtemel cevaplarıyla, biraz da hayal gücüyle ortaya çıktı ve sahibinden bir süre önce bağımsızlaştı, başka bir şey değil.

Houghton Mifflin Harcourt'taki harika ekibe teşekkür ediyorum: Tim Muide'e bu hikâyede bir şeyler görüp onu gün ışığına çıkarmama yardım ettiği için, Michaela Sullivan'a harika kapak için, Katrina Kruse'a pazarlama için ve Stéphanie Kim'e tanıtım için...o kadar çok var ki, adını sayamadıklarım beni bağışlasınlar ama sizlere minnettarım ve sizlerle bir kez daha çalışmak için can atıyorum!

Temsilcim Kristin Nelson'a teşekkür ediyorum, bu kitaba iyi bir yuva bulduğu ve günümüzün yayın dünyasının denizlerinde yönümü bulmamı sağladığı için.

Ayrıca ilk okuyucularıma da teşekkürü borç bilirim: Sum-mer Schrader, Jenny Milchman, Erin Kwiatkowski, Darlene Begovich ve Mary Hegemann. Sîzlerin yorumları ve katkıları olmasaydı bu çok daha farklı bir hikâye olurdu ve ben bu halinden çok memnunum. Her zamanki gibi, Jennifer Henkes'e teşekkür ederim, İngilizce derslerinde uyumanın nasıl yanlışlara yol açacağını gösterdiği için.

Son olarak en sevdiğim insan, eşim, Dyana. Bana niçin katlandığını hiçbir zaman anlamayacağım ama bundan dolayı çok mutluyum. Böyle bir yolculuğa senden başkasıyla çıkabileceğimi düşünemiyorum.

J. D.